

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

**Wall
Street**

**Ο ΙΑΝΟΣ
ΤΗΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ**

**Ένα ιδιότυπο καθεστώς σκληρής νεοφιλελεύθερης
κεφαλαιοκρατίας με πυλώνα την αριστερή διανοήση**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2022

Το βρετανικό *INSTITUTE OF RACE RELATIONS* είναι ένα αντιρατσιστικό ίδρυμα, το οποίο στηρίζει ιδεολογικά τον κλασικό μαρξιστικό σοσιαλισμό. Η αντίθεσή του στη θεωρία της Μεταμοντέρνας Αριστεράς, για συνεργασία με την ταξική Δεξιά πλουτοκρατία της παγκοσμιοποίησης, με την ελπίδα να την διαδεχθεί «όταν πεθάνει πρόωρα στα χέρια της», θεωρείται από τον αρθρογράφο A. Sivanandan ουτοπική και κατακριτέα, όπως δείχνουν και τα παρακάτω αποσπάσματα (σε ελεύθερη μετάφραση) του άρθρου «*Globalism and the Left*» της 1-10-1998

Παγκοσμιοποίηση και Αριστερά

«.....Εάν ο ιμπεριαλισμός είναι το τελευταίο στάδιο του καπιταλισμού, η παγκοσμιοποίηση είναι το τελευταίο στάδιο του ιμπεριαλισμού (globalism is the latest stage of imperialism) ... { }... Το εθνικό κράτος δεν έχει κατακλυστεί (εντελώς) από το παγκόσμιο κεφάλαιο. Υπάρχει ακόμα εκεί χώρος για (ευκαιρίες και) ελιγμούς. Η πολιτεία εξακολουθεί να επιτρέπει αρκετή δημοκρατία για να διευκολυνθούμε στον αγώνα μας ενάντια στο κεφάλαιο. Η εργατική τάξη (στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες) εξακολουθεί να είναι ο παράγοντας της αλλαγής και η οργάνωσή της είναι το όχημα της αλλαγής. Να μην απομακρυνθούμε από οποιαδήποτε από αυτές τις αιώνιες αλήθειες, ισχυριζόμενοι ότι υπάρχει μια εποχική αλλαγή στον καπιταλισμό –τουλάχιστον τόσο σημαντική όσο η μετάβαση από τον εμπορευματικό στον βιομηχανικό καπιταλισμό– που απαιτεί να επανεξετάσουμε τις στρατηγικές μας. Να ευθυγραμμίσουμε εκ νέου τις δυνάμεις μας, αντί να υποκύψουμε στην ασθένεια της «μεταμοντέρνας Αριστεράς» (the post-modern Left) και όλων εκείνων που δηλώνουν, μαζί με τη Θάτσερ, ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση στον καπιταλισμό. ...{ }...Η παγκοσμιοποίηση, η οποία, σύμφωνα με αυτή τη «σχολή» (δηλαδή τη Μεταμοντέρνα Αριστερά που στηρίζει την παγκοσμιοποίηση) είναι ένα δεξιό σκάφος που προέρχεται από τη νεοφιλελεύθερη ιδεολογία, αλλά όμως θα πρέπει να υμνείς με ωσαννά (χαρούμενες ψαλμωδίες) τον καπιταλισμό, ενώ καταθέτεις πρόωρα (νεκρικά) στεφάνια σε έναν ζωντανό σοσιαλισμό που αναπνέει».

ISBN 978-960-9763-32-5

© Β΄ Έκδοση: Αύγουστος 2022
ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131

ISBN 978-960-9763-32-5

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Το χρηματιστήριο της Wall Street

Τα άρθρα έχουν επιλεγεί από τα παρακάτω βιβλία μου:

-Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ
ISBN 978-960-9763-25-7

-FALLMERAYER J.-ΡΗ: Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ
ΑΠΑΤΕΩΝΑ
ISBN 978-960-9763-29-5

-Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ
ISBN 978-960-9763-31-8

ΤΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

- 1.-ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΕΛΑΤΕΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
- 2.-ΟΙ ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΗΜΕΔΑΠΟΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
- 3.-EUROGROUP: ΜΙΑ ΥΦΕΡΠΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ (Α)
- 4.-EUROGROUP: ΜΙΑ ΥΦΕΡΠΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ (Β)
- 5.-Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ
- 6.-ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ
- 7.-Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
- 8.- ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ
- 9.-ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ
- 10.-Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ
- 11.-ΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΣΕ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ
- 12.- ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΦΩΝΙΑ
13. Η ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
- 14.-ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: ΑΔΡΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
- 15.-ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ
- 16.-ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ ΕΥΡΩΠΗ
- 17.-Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
- 18.-ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
- 19.-ΟΙ «ΚΑΖΙΝΟΠΡΟΦΗΤΕΣ» ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
- 20.-ΖΩΤΙΚΑ ΕΘΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ
- 21.-ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ
- 22.-ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
- 23.-Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΙΑ
- 24.- Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ
- 25.-ΟΙ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ
- 26.-ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ

ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

- 27.-ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ
- 28.-ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ
- 29.-Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ
ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΥ
- 30.-ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΛΑΓΝΕΙΑ
- 31.-Η ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΑ
- 32.-*Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ*
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ
- 33.-ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ: Ο ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΡΟΓΧΟΣ ΜΙΑΣ
ΑΝΑΞΙΟΠΙΣΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ
- 35.-ΟΙ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡΙΣΜΟΥ
- 36.-Η ΥΠΑΡΞΙΑΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.-
ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα συλλογή επιλεγμένων άρθρων ειδικής θεματολογίας, τα οποία από το 2017 και ως τις αρχές του 2021 δημοσιεύτηκαν, μαζί με εκατοντάδες άλλα άρθρα μου, σε ελληνικές και ομογενειακές εφημερίδες της Αμερικής, της Ευρώπης και της Αυστραλίας, αλλά και σε έξι συνολικά μικρούς τόμους, αναφέρονται σε καταστάσεις και γεγονότα που έχουν σχέση με την παγκοσμιοποίηση και τις επιδράσεις της στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Επειδή, από τις αρχές του 2021 δέκοφα κάθε συγγραφική και αρθρογραφική δραστηριότητα και τα κείμενα αυτά, αυτούσια, υπάρχουν σε κανονικές ψηφιακές εκδόσεις με ISBN, η παρούσα έκδοση θεωρώ ότι είναι μια άτυπη, μια απλή ενημερωτική συλλογή δημοσιευμένων κειμένων. Ελπίζω να φανεί χρήσιμη σε ιστορικούς, κυρίως, ερευνητές της παγκοσμιοποίησης, λόγω των τεκμηριωμένων στοιχείων της. Τα πάντα αναφέρονται με ονοματεπώνυμο και με καταγραφές αξιόπιστων πηγών, ώστε ο αναγνώστης να διευκολυνθεί στη δική του έρευνα για επιβεβαίωση και συγκρίσεις με τις δικές του πηγές. Η σειρά των άρθρων καθορίζεται από το έτος της δημοσίευσής τους στις εφημερίδες και δεν πραγματοποιήθηκε επανέλεγχος από εξειδικευμένο επιμελητή έκδοσης.

Κάποια από αυτά τα άρθρα, εξετάζουν τις παρεκκλίσεις της Ε.Ε. από την ολοκλήρωση μιας πραγματικής Ένωσης των λαών της Ευρώπης και κάποια άλλα την έλλειψη των πολιτιστικών στοιχείων συνοχής των ευρωπαϊκών πολιτών. Αυτή η ανυπαρξία πολιτιστικής συνοχής εμφανίστηκε στην Ελλάδα με τη γιγάντωση ενός κύματος εθνομηδενισμού, ως αποτέλεσμα σύμπραξης ενός πρωτοφανούς σκληρότητας καπιταλιστικού οικονομικού και πολιτικού συστήματος (καθεστώτος) διακυβέρνησης του κόσμου από τους μεγιστάνες του πλούτου, με τη σύμπραξη επιλεγμένων διανοουμένων της «Μεταμοντέρνας Αριστεράς» (the post-modern Left). Οι δυο αυτοί αντίθετοι ακραίοι διεθνιστικοί ιδεολογικοί πόλοι ενός διπρόσωπου Ιανού, δηλαδή η ασύδοτη πλουτοκρατία του νεοφιλελευθερισμού και η «πνευματική ιντελιγκέντσια» των προλεταρίων, συνεργάζονται αρμονικά στην κατάργηση του παραδοσιακού εθνικού κράτους και όλων των παραδοσιακών αρμών εξουσίας και πολιτιστικής συνοχής (ιστορία, γλώσσα, παραδόσεις και έθιμα, θρησκεία, οικογένεια, εθνική ταυτότητα, υπέρμετρη ανοχή στην ειδική και στην επαγγελματική εγκληματικότητα κ.ά.).

Η ερμηνεία της Μεταμοντέρνας Αριστεράς για αυτή τη συνεργασία (με το αζημίωτο για την «ιντελιγκέντσια»), βασίζεται στη διαπίστωση ότι, η κατάρρευση του κομμουνισμού στη Σοβιετική Ένωση ήταν το αποτέλεσμα της «Πάλης των Τάξεων», στην οποία νικητές

αναδείχτηκαν οι πλούσιοι καπιταλιστές. Αυτή την ερμηνεία έδωσε και ο βασιλιάς των πετρελαίων και πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου το 2005, ο Γουόρεν Μπάφετ, όταν εξήγησε στους «The New York Times» για ποιο λόγο δεν έπρεπε να πληρώνουν φόρους οι πλούσιοι. Μα είναι απλό, είπε! Στην πάλη των τάξεων για τη σωτηρία της δημοκρατίας, «νίκησε η δική μας τάξη, η τάξη των πλουσίων». Συνεπώς ήταν δικαιολογημένα τα δικαιώματα φορολογικής ασυλίας στους μεγιστάνες νικητές.

Οι πλουσιοπάροχα αμειβόμενοι θεωρητικοί της Μεταμοντέρνας Αριστεράς, με θέσεις/κλειδιά στο καθεστώς της παγκοσμιοποίησης, εφησυχάζουν ιδεολογικά με το χιμαιρικό όνειρο ότι, στην πρόωρα καταρρέουσα παγκοσμιοποίηση, θα καταφέρουν να ελέγξουν τους αρμούς εξουσίας, για τη νεκρανάσταση της κυριαρχίας του προλεταριάτου.

Τα όνειρα είναι γλυκά, αλλά όταν κάποιος ξυπνά αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα. Οι εξελίξεις στην Ευρώπη δείχνουν ότι, όλα τα διεθνιστικά οράματα ξεφτίζουν και ξαναζωντανεύουν οι ακραίοι εθνικισμοί. Θα έχουν μεγάλη τύχη οι επόμενες γενιές, αν γλιτώσουν από απάνθρωπες ιδεολογίες και ολοκληρωτικά καθεστώτα που κυριάρχησαν στο παρελθόν. Σήμερα (2022), αποκαλύπτονται οι διαμορφούμενες νέες ιδεολογικές τάσεις στην Ευρώπη, κυρίως στις δυο μεγάλες χώρες της Ε.Ε. Στη Γερμανία οι «Πράσινοι», οι ιδεολογικοί απόγονοι του Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ και του Γιόσκα Φίσερ μιας Μεταμοντέρνας Αριστεράς, δεν έχουν κάποια πολιτική σχέση και ταύτιση απόψεων με την κλασική Μαρξιστική Αριστερά. Κυνηγούν το διεθνιστικό όνειρο για να καταστούν οι κληρονόμοι της παγκοσμιοποίησης. Στη Γαλλία, η κατάρρευση των δυο βασικών κομμάτων εξουσίας στις προεδρικές εκλογές, μετατόπισε το εκλογικό τους σώμα στο θεωρούμενο ως τότε ακροδεξιό κόμμα και στη θέση του (για πρώτη φορά) δημιουργήθηκε άλλο ακροδεξιό κόμμα, με τα ιδεολογικά χαρακτηριστικά των ολοκληρωτικών κομμάτων που δημιουργήθηκαν μεταξύ των δυο Παγκοσμίων Πολέμων. Αν αυτή η τάση για την επαναδημιουργία του εθνικού κράτους συνεχιστεί, είτε με την ήπια πατριωτική μορφή του, είτε ως ακραίο εθνικιστικό κίνημα, θα είναι πλέον αναπόφευκτος ο θάνατος και της Παγκοσμιοποίησης αλλά και της Μεταμοντέρνας Αριστεράς.

Η Ευρώπη για αλλού ξεκίνησε και βρέθηκε αποτελεσματική σε βρώμικα έλη. Το όραμα μιας συνομοσπονδιακής Ένωσης των ευρωπαϊκών λαών, με πολιτιστική συνοχή και δεσμούς αλληλεγγύης και αδελφοσύνης, φάνηκε από την αρχή ότι θα ξεστρατούσε και θα οδηγούσε σε μια παγγερμανική κυριαρχία. Τελικά οδήγησε σε μια απόλυτη κυριαρχική οικονομική και πολιτιστική υποταγή της Ευρώπης στις ΗΠΑ, με την αδρανοποίηση μιας ενιαίας εξωτερικής και

αμυντικής πολιτικής και τη γιγάντωση της αμερικανικής επιρροής στην Ένωση μέσω του ΝΑΤΟ, κυρίως, στη Νέα (Ανατολική) Ευρώπη.

Αλλά και η ιδρυτική δομή της Ένωσης (της τότε ΕΟΚ), διευκόλυνε τις αμερικανικές στρατηγικές επιλογές, για μια αδύναμη Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο πρόεδρος της Γαλλίας, ο στρατηγός Ντε Γκωλ, μίλησε αγανακτισμένος για έναν Άρειο Πάγο με ανεξέλεγκτες εξουσίες της Κομισιόν, με ηγέτες «ανεύθυνους και απάτριδες». Είχε ήδη εκλεγεί παραδόξως και με εκπληκτική ομοθυμία των κρατών/μελών, ως πρώτος πρόεδρος της Επιτροπής στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα ο Βάλτερ Χαλστάιν. Αυτός ο καταδικασμένος ναζιστής και εγκληματίας πολέμου, ο οποίος «αναμορφώθηκε», επί μια τετραετία, σε «University Prison» στις ΗΠΑ και παρέμεινε στο τιμόνι της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για δέκα ολόκληρα χρόνια ως ο πρώτος πρόεδρος της, θεωρείται σήμερα ένας από τους «Πατέρες της Ευρώπης».

Μετά από σχεδόν μισόν αιώνα, εμφανίστηκε και κάθισε στο τιμόνι της Ευρωπαϊκής Ένωσης για δέκα (και αυτός) χρόνια, ένας ισάξιος του Χαλστάιν, ο Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο. Αυτός ο πορτογάλος πολιτικάντης, με τις οβιδιακές πολιτικές μεταμορφώσεις του από την κομμουνιστική αριστερά και ως τα «γεράκια» του Τζ. Μπους στον Πόλεμο του Κόλπου, ήταν ο ηγέτης της Ευρώπης και ταυτόχρονα τοποτηρητής της Γκόλντμαν Σακς («της Τράπεζας που κυβερνά τον κόσμο»). Σήμερα ως ανώτατο στέλεχος της τράπεζας στην Ευρώπη, αμείβεται με ποσά που τον κατατάσσουν στην κατηγορία των εκατομμυριούχων. Ως πληροφοριοδότης είναι εξαιρετικά πολύτιμος για την τράπεζα.

Στο διάστημα αυτών των δεκαετιών, οι ηγέτες των μεγάλων κρατών της Ε.Ε. την οδήγησαν από την απληστία για εξουσία, χρήμα και ικανοποίηση προσωπικών παθών, στο δρόμο της απολυταρχίας, την οποία είχε προβλέψει ο στρατηγός Ντε Γκωλ. Για όλους αυτούς τους άβουλους, ασήμαντους ή ανάξιους ευρωπαίους ηγέτες, έχω πραγματοποιήσει συστηματικές έρευνες για τα σχετικά άρθρα μου, τα οποία ενσωματώθηκαν στο βιβλίο μου με τίτλο: «Η Ευρώπη και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης». Τα κείμενα αυτά δεν είναι λιβελλογραφήματα ή προϊόντα σκανδαλοθηρίας, αλλά βασίζονται σε κείμενα γνωστών δημοσιογράφων, συγγραφέων, βιογράφων ή σε κείμενα των ίδιων των κρινόμενων ηγετών. Για να αντιληφθούν οι αναγνώστες τον τρόπο παρουσίασης των αποδεικτικών στοιχείων για τους ανάξιους ευρωπαίους ηγέτες, θα παραθέσω ελάχιστα μόνο επιβαρυντικά στοιχεία για έναν πολιτικό αγύρτη, ο οποίος ανέτρεψε τις ευρωπαϊκές πολιτικές εξελίξεις το Μάη του 1968. Πρόκειται για τον Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ, που η ευρωπαϊκή νεολαία τον λάτρεψε με το προσωνύμιο του «Κόκκινου Ντάνι».

Αυτός ο «ήρωας» της γαλλικής νεολαίας της δεκαετίας του '70, αποτελεί έναν από τους πιο αντιπροσωπευτικούς τύπους του σύγχρονου ευρωπαϊού οππορτουниστή πολιτικού. Μετά τα επαναστατικά γεγονότα στα πανεπιστήμια της Ναντέρ και της Σορβόννης, στο Παρίσι, κατέφυγε στη Φραγκφούρτη του Μάιν. Εκεί εύκολα διασυνδέθηκε με τους γερμανούς αναρχικούς και κυρίως με την ομάδα «Revolutionärer Kampf» (Επαναστατικός Αγώνας) του Γιόσκα Φίσερ, τον μετέπειτα γνωστό μας υπουργό εξωτερικών της Γερμανίας και λομππίστα του αγωγού «Ναμπούκο». Οι δυο τους συνεργάστηκαν στα πλαίσια του ιδεολογικού κινήματος «Sponti-Szene». Ήταν μια αναρχομαοϊκή οργάνωση, με βασικό κίνητρο δράσης τον «Σποντανεϊσμό» (την αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση).

Οι δυο τους μεταπήδησαν σταδιακά στους Οικολόγους/Πράσινους. Αργότερα, ο Φίσερ εντάχθηκε στο γερμανικό σοσιαλιστικό κόμμα, ενώ ο Κον-Μπεντίτ εκλεγόταν ευρωβουλευτής επί είκοσι, σχεδόν, χρόνια ως στέλεχος των Οικολόγων. Η τελευταία του πολιτική μεταλλαγή πραγματοποιήθηκε, όταν συνεργάστηκε με τον φιλελεύθερο πρώην πρωθυπουργό του Βελγίου Γκι Φέρχοφστατ. Μαζί δημοσίευσαν ένα μανιφέστο με τίτλο «Όρθια η Ευρώπη» (Debout l'Europe) για την αναγκαιότητα μιας ομοσπονδοποίησης της Ε.Ε. και για μια «μετα-εθνική» ευρωπαϊκή επανάσταση (pour une révolution post-nationale). Αυτό το μετα-εθνικό πανευρωπαϊκό όραμα, ήταν η αθέατη πλευρά της ανερχόμενης Μεταμοντέρνας Αριστεράς, η οποία με τον μεταεθνικό (ή αντεθνικό) χαρακτήρα της, μετατράπηκε σε βασικό πυλώνα της παγκοσμιοποίησης.

Η πολιτική καταστροφή του Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ που ακολούθησε, οφείλεται στην υπέρμετρη αλαζονεία του και στην απώλεια του μέτρου της κοινωνικής ευπρέπειας. Με σχεδόν υπερηφάνεια αποκάλυψε στην παγκοσμίως γνωστή λογοτεχνική εκπομπή του Μπερνάρ Πιβό, *με τον ελληνικό τίτλο «Apostrophes», ότι ήταν παιδόφιλος. Στην παρουσίαση του βιβλίου του «Le Grand Bazar», ομολόγησε ανερευθρίαστα και με εξοργιστικό τρόπο τις φαντασιώσεις και τις πιθανές σεξουαλικές πράξεις του σε νήπια, όταν για ένα διάστημα εργάστηκε σε βρεφονηπιακό ίδρυμα της Φρανκφούρτης. «Ξέρετε» εξήγησε στον έκπληκτο και σοκαρισμένο Πιβό, «πόσο φανταστική είναι η σεξουαλικότητα ενός παιδιού; Είναι φανταστικό όταν ένα μικρό κοριτσάκι των πέντε χρόνων αρχίζει να σε ξεντύνει! Είναι φανταστικό γιατί πρόκειται για ένα παιχνίδι απόλυτα ερωτικό και μανιακό!».*

Αργότερα προσπάθησε να τα «μπαλώσει», αλλά δεν τον πίστεψε κανένας. Οι Οικολόγοι τον διέγραψαν από το κόμμα και οι πρώην αναρχικοί και «Πράσινοι» φίλοι του τον αποκάλεσαν δικηγόρο του καπιταλισμού και πολεμοκάπηλο, λόγω της υποστήριξης των

επεμβάσεων της Δύσης στους πολέμους του Ιράκ, της Λιβύης και της Γιουγκοσλαβίας. Το αστέρι του 1968 έσβησε, απρόσμενα, στο σκοτάδι ενός βρωμερού βούρκου.

Για την Ελλάδα, μια τέτοια Ευρώπη δεν είναι ικανή να προστατεύσει την ασφάλεια των πολιτών της, αλλά και τον πολιτιστικό της πλούτο. Η μεγάλη οικονομική κρίση του ευρώ (που τη βάφτισαν ελληνική!) και οι θέσεις του ιερατείου της Ένωσης από τις απειλητικές επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας, φανερώνουν τι μπορεί να συμβεί στο μέλλον αν δεν βασισθούμε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις και σε συμμαχίες με χώρες (οποιοσδήποτε χώρες) που έχουν τα ίδια συμφέροντα με εμάς στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Η τεράστια υπογεννητικότητα της χώρας μας και η απαξίωση των πολιτιστικών της αξιών, δημιουργεί τεράστιους κινδύνους, από την ισχυρή πολιτιστική, δημογραφική και μιλιταριστική ισχύ της Τουρκίας. Αν δεν αντιστραφούν οι εξελίξεις που εμφανίστηκαν με την απόλυτη κυριαρχία της παγκοσμιοποίησης, είναι βέβαιος ο μελλοντικός ακρωτηριασμός του εθνικού της κορμού στο Αιγαίο και στη Θράκη. Στην περίπτωση αυτή, η εγκληματική ανευθυνότητα της γενιάς μας προς τους κοντινούς ή μακρινούς απογόνους μας, θα είναι απεχθής και ασυγχώρητη. Δεν θα αρκεί μια απλή συγγνώμη, όπως του γάλλου πολιτικού Μισέλ Ροκάρ, ο οποίος λίγους μήνες πριν πεθάνει και συναισθανόμενος τα εγκλήματα των πολιτικών εναντίον του λαού, έγραψε την περίφημη «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (επιστολή στις μέλλουσες γενιές, με την ελπίδα πως θα μας συγχωρήσουν). Τα μεγάλα εθνικά εγκλήματα προς την πατρίδα είναι ασυγχώρητα.

Σωκράτης Β. Σίσκος
9-5-2022

1.-ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΕΛΑΤΕΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, θα πρέπει να υπήρχε ένα πρωτόγονο είδος πελατειακών σχέσεων ανάμεσα στον απλό λαό και στους φορείς εξουσίας, δηλαδή μιας ομάδας ηγετικών στελεχών η οποία δημιουργήθηκε από τους σωματικά και πνευματικά ισχυρούς που καθοδηγούσαν και προστάτευαν την οικογένεια, τη φυλή ή την πρωτόγονη ευρύτερη κοινωνία. Πάντα ο αδύναμος χρειαζόταν προστασία για να επιβιώσει. Και η προστασία αυτή δινόταν με διάφορα ανταλλάγματα. Να λοιπόν πως φτάσαμε στο τέλεια διαρθρωμένο και «δημοκρατικά οργανωμένο» πελατειακό κράτος, όταν στην πολιτισμένη και οργανωμένη κοινωνία η ψήφος είχε καταστεί βασικό ανταλλακτικό στοιχείο ανάδειξης των ισχυρών, οι οποίοι θα μπορούσαν να καταστούν φορείς κρατικής εξουσίας.

Αυτές οι πελατειακές σχέσεις αναπτύχθηκαν και στη Δυτική και Κεντρική Ευρώπη, τον 18ο και 19ο αιώνα, με διαφορετικά όμως χαρακτηριστικά. Εκεί, οι διαπλεκόμενοι φορείς κρατικής εξουσίας δεν ήταν οι εκλεγμένοι πολιτικοί, αλλά η ισχυρή κάστα των ευγενών και ο ανώτερος κλήρος. Όπως ακριβώς συνέβαινε και στην οθωμανοκρατούμενη Νοτιοανατολική Ευρώπη, όπου «οι διευκολύνσεις» προς τους απλούς κι' αδύναμους πολίτες επιτυγχάνονταν από τους βεζίρηδες, τους πασάδες, τους κατήδες και τους άλλους ποικιλώνυμους φορείς της σουλτανικής εξουσίας με το γνωστό «μπαξίσι». Από αυτή την προαιώνια μορφή των πελατειακών σχέσεων ανάμεσα στους προνομιούχους και στην ανώνυμη μάζα των λαϊκών στρωμάτων, αναπτύχθηκε η τελειοποιημένη μορφή του σύγχρονου πελατειακού κράτους, όταν η λαϊκή ψήφος αποτέλεσε το μοναδικό «δημοκρατικό εργαλείο» ανάδειξης της πολιτικής κάστας μιας χώρας. Στην Ελλάδα, η αναβάθμιση αυτή του πελατειακού συστήματος ήταν εντυπωσιακή, γιατί έγινε ηθικά και πολιτικά αποδεκτή από την ελληνική κοινωνία, ως μια αναπότρεπτη πολιτική πρακτική, η οποία είχε βαθιές ρίζες που έφθαναν ως τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους, μετά την επανάσταση του 1821.

Η διαφορετική μορφή της εξέλιξης του πελατειακού συστήματος στην Ελλάδα, σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, δίνει εσφαλμένα την εντύπωση σε μη αμερόληπτους παρατηρητές, για έντονες επικρίσεις επιχειρώντας, με έναν υποβόσκοντα υπερεθνικισμό (στα όρια του φασισμού), να αντιπαραβάλουν την «εντιμότητα του δικού τους λαού». Αυτή η αντιευρωπαϊκή τάση στιγματισμού και ταπείνωσης των Ελλήνων από «εταίρους» σε μια υποτίθεται πολιτιστικά και οικονομικά ενιαία ευρωπαϊκή οικογένεια, είχε επισημανθεί από τον Romaric Godin, αρχισυντάκτη της γαλλικής εφημερίδας «La Tribune». Στις 15 του Ιούνη του 2015, έγγραψε για το

ανθελληνικό και ρατσιστικό μένος του εκδοτικού συγκροτήματος Springer, το οποίο με τις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες Bild και Die Welt εξαπέλυε καθημερινά και επί χρόνια πύρινα άρθρα εναντίον «των απατεώνων Ελλήνων», οι οποίοι θα έπρεπε να αποπεμφθούν από την «έντιμη ευρωπαϊκή οικογένεια», αφού και από βιολογική άποψη «δεν έχουν ούτε σταγόνα αρχαίου ελληνικού αίματος».

Με τέτοιες νοσηρές ιδέες που θα τις ζήλευε και ο «έντιμος πρόγονός τους, ο Γκέμπελς» στην περίοδο της παντοδυναμίας του ναζισμού και άλλα γερμανικά έντυπα (π.χ. το περιοδικό «Focus », με το ανασηκωμένο δάχτυλο στο άγαλμα της Αφροδίτης), διαμόρφωσαν μια ανθελληνική ατμόσφαιρα σ' όλη την Ευρώπη. Στα πρώτα χρόνια της οικονομικής κρίσης (που τη βάφτισαν ελληνική ενώ ήταν ευρωπαϊκή και παγκόσμια), όλες οι ευρωπαϊκές εφημερίδες και οι τηλεοπτικοί σταθμοί, σε συγχορδία με τις γερμανικές, αλλά και οι αναγνώστες αυτών των εφημερίδων που διατύπωναν με σχόλια τις απόψεις τους, χαρακτήριζαν με τις χειρότερες εκφράσεις την Ελλάδα και τους Έλληνες. Σκόπιμα, οι κερδοσκόποι της μεταλλαγμένης Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τον απόλυτο έλεγχο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης δημιούργησαν, με μια σταλινοχιτλερική πλύση εγκεφάλου, ένα γενικευμένο κλίμα μισελληνισμού σε ολόκληρη την Ευρώπη. Όπως ο R. Godin, έτσι και ο Guillaume Duval, αρχισυντάκτης του μηνιαίου εντύπου «Alternatives économiques», μετά από έναν μήνα, στις 13 Ιουλίου του 2015, διερωτάται: «Allemagne: pourquoi tant de haine contre la Grèce?» (Γερμανία: γιατί τόσο μίσος εναντίον της Ελλάδας;).

Το γιατί δεν είναι τόσο δυσνόητο και πολύπλοκο όσο αρχικά φαίνεται. Η Ελλάδα, εξαιτίας της ανευθυνότητας και απληστίας πολλών διεφθαρμένων ηγετών της, που την υπερχρέωσαν στα γεράκια μιας μονεταριστικής Ευρώπης, ήταν το ιδανικό πειραματόζωο για τις κερδοσκοπικές πρακτικές που προετοίμαζε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση για όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αποδόμηση του ελληνικού κοινωνικού κράτους ήταν η αρχή. Σε λίγο φάνηκε πως, σταδιακά, θα ακολουθούσε μια γενική εφαρμογή σε όλη την Ευρώπη, με αποτέλεσμα την εκπληκτική άνοδο των αντιευρωπαϊκών ακροδεξιών κομμάτων και των άγριων κοινωνικών εκρήξεων, όπως τα γεγονότα στη Γαλλία το 2016, με αφορμή την απόπειρα τροποποίησης του εργατικού νόμου από τη (δήθεν) σοσιαλιστική κυβέρνηση του Φρανσουά Ολάντ. Η Γερμανία, η μόνη ωφελημένη από την οικονομική κρίση μεγάλη χώρα της Ευρωζώνης, επέβαλε (με κάποιους από τους βόρειους δορυφόρους της) την οικονομική πολιτική που εξυπηρετούσε αποκλειστικά τα δικά της συμφέροντα. Είναι η ισχυρότερη, οικονομικά, χώρα και έχει μετατρέψει την Ευρωζώνη, με εργαλείο το Γιουρογκρούπ (κατά την

έκφραση κάποιων Βρετανών και Σκανδιναβών οικονομολόγων), σε «Holy German empire» (σε Αγία Γερμανική Αυτοκρατορία).

Οι Έλληνες της διασποράς ένιωσαν εντονότερα αυτό το κλίμα εξευτελισμού και έσχατης ταπείνωσης της χώρας μας. Για να κατανοήσει κάποιος την έκταση και την επίδραση αυτής της συντονισμένης προπαγάνδας ταπείνωσης και εξευτελισμού του ελληνικού λαού, είναι αρκετό να θυμηθεί το κλίμα που είχε δημιουργηθεί στην αίθουσα των εκδηλώσεων κατά την παρουσίαση των τραγουδιών της Eurovision το Μάη του 2011 στο Ντίσελντορφ. Κάθε φορά που, κατά την παρουσίαση του ελληνικού τραγουδιού (που σημείωσε καλή σειρά επιτυχίας), ή κατά την ώρα εκφώνησης των βαθμών επιτυχίας, ακουγόταν το όνομα Greece, το πλήθος ξεσπούσε σε γιουχαΐσματα εναντίον «των απατεώνων και διεφθαρμένων Ελλήνων». Από τις πολιτικές συμπεριφορές ανεγκέφαλων οπαδών τέτοιων δήθεν πολιτιστικών πανευρωπαϊκών καλλιτεχνικών ή αθλητικών (κυρίως κρετινοποδοσφαιρικών) εκδηλώσεων, μπορεί κάποιος να κατανοήσει τους μηχανισμούς και την έκταση επίδρασης της συστηματικής προπαγάνδας στις ανώνυμες και πολιτιστικά ανώριμες λαϊκές μάζες.

Μόλις τα τελευταία χρόνια της οικονομικής κρίσης, άρχισαν να ακούγονται οι πρώτες δειλές και διστακτικές φωνές συμπαράστασης για τους «Έλληνες, τους νέους καταδιωγμένους Εβραίους» και για τη μικρή και φτωχή Ελλάδα, η οποία αποτελούσε «το μαύρο πρόβατο και τον αποδιοπομπαίο τράγο της Ευρώπης». Όσο αποκαλύπτονταν τα πραγματικά αίτια της οικονομικής κρίσης και η μαφιόζικη μεταβίβαση του βάρους των ελληνικών ομολόγων από τις μεγάλες γερμανικές και γαλλικές τράπεζες προς τους ευρωπαϊούς πολίτες, με την εξαγορά τους με τα τοκογλυφικά δάνεια του πρώτου μνημονίου, τόσο και περισσότερο άρχισαν να δυναμώνουν κάποιες έντιμες φωνές. Άρχισαν να αποκαλύπτονται οι κρυφοί στόχοι μιας, δήθεν, ευρωπαϊκής οικονομικής «βοήθειας σωτηρίας και εταιρικής αλληλεγγύης», η οποία στην πραγματικότητα ήταν ένας τοκογλυφικός δανεισμός με «τιμωρητικό επιτόκιο 5-7%» και με αποικιακούς όρους, για τη διατήρηση της χώρας σε καθεστώς υποτέλειας (ένα νέο είδος οικονομικού προτεκτοράτου). Ο απώτερος στόχος ήταν «να βγει στο σφυρί» ο δημόσιος ελληνικός πλούτος και να γίνουν υποχωρήσεις σε εθνικά θέματα. Τα ευρωπαϊκά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης μιλούσαν συνέχεια για τη «βοήθεια που πρόσφεραν από τις οικονομίες τους οι ευρωπαϊοί πολίτες στους τεμπέληδες Έλληνες», ενώ κανένας πολίτης της Ευρώπης δεν επιβαρύνθηκε με ούτε ένα ευρώ. Κανένας δεν μιλούσε για έντοκα δάνεια, ούτε για την απάτη της μεταβίβασης των ελληνικών ομολόγων από τις τράπεζες στους ευρωπαϊούς πολίτες, αλλά αποκλειστικά για «βοήθεια και ακατανόητη αλληλεγγύη προς

έναν διεφθαρμένο λαό, ο οποίος γαλουχήθηκε για να ζει εις βάρος των άλλων λαών σε ένα σύστημα πελατειακής κρατικής οργάνωσης (clientelisme)». Για πρώτη φορά είδα πρόσφατα σε ευρωπαϊκή εφημερίδα (στη Le Monde της 26-10-2017) να τοποθετεί τη λέξη «βοήθεια» προς την Ελλάδα μέσα σε εισαγωγικά, σε άρθρο που αναφέρεται στα μεγάλα κέρδη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (7,8 δισεκατομμύρια ευρώ) αλλά και των κρατών/δανειστών, από τα κερδοσκοπικά παιχνίδια με τα ελληνικά ομόλογα. Αυτά τα κέρδη των «σωτήρων» τα πλήρωσε με το αίμα του ο ελληνικός λαός, για να ξεπληρώνει τις βδέλλες που του το ροφούν με ηδονική απληστία. Πέρασαν πολλά χρόνια για να ομολογήσουν την αλήθεια έγκυροι ευρωπαϊκοί οργανισμοί και διακεκριμένοι οικονομολόγοι. Από την αρχή της οικονομικής κρίσης, η προπαγάνδα και η παραπληροφόρηση οργιάζαν. Στην πραγματικότητα αυτοί που, κυριολεκτικά, ληστεύθηκαν, ήταν οι φτωχοί Έλληνες εργαζόμενοι, οι μικροεπαγγελματίες και οι μικροεπενδυτές, που έχασαν μεγάλο μέρος των εισοδημάτων τους, αλλά και διαλύθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία τους με το «σωτήριο κούρεμα των ομολόγων τους». Από την αρχή της κρίσης η Ελλάδα γινόταν φτωχότερη, ενώ το δημόσιο χρέος, λόγω δανεισμού, σκαρφάλωνε στα ύψη και οι ευρωπαίοι κεφαλαιούχοι γίνονταν πλουσιότεροι. Η φτώχεια των Ελλήνων ήταν γι' αυτούς ευκαιρία πλουτισμού. Οι τιμές των κρατικών επιχειρήσεων και των ακινήτων του δημοσίου καταρρακουλούσαν. Αν, για παράδειγμα, συγκρίνει κάποιος τις τιμές που πωλήθηκε το 5% του μετοχικού κεφαλαίου του ΟΤΕ το 2009 και το 10% το 2011 (πριν και μετά την οικονομική κρίση), θα διαπιστώσει πως είχαμε μια νομιμοποιημένη αλλά εκβιαστική κλοπή της περιουσίας του ελληνικού δημοσίου. Αναλογικά, το 10% του ΟΤΕ, το 2009, αντιστοιχούσε σε 1,35 δισεκατομμύρια ευρώ, ενώ στην πώληση του 2011 σε περίπου 0,40 δισεκατομμύρια (μικρότερο κατά τρεις και παραπάνω, φορές). Αν ληφθεί υπόψη πως το εναπομείναν τελευταίο 5% του ΟΤΕ, μαζί με τα 14 ελληνικά περιφερειακά αεροδρόμια έχουν υπαχθεί, με τον εκβιαστικό τρόπο των «προαπαιτούμενων του τρίτου μνημονίου», στο καθεστώς των αναγκαστικών ιδιωτικοποιήσεων για την εξαγορά τους από γερμανικές πολυεθνικές (Telecom/ΟΤΕ και Fraport), εύκολα μπορεί να γίνει αντιληπτό γιατί αυτές και οι άλλες παρόμοιες πωλήσεις, σε μια περίοδο τεχνητά επιμηκυνόμενης οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα, ήταν στην πραγματικότητα ένα είδος προσφοράς/δωρεάς σε δανειστές, με την καταβολή οικειοθελούς τιμήματος από την πλευρά του δωρεοδόχου. Η προπαγάνδα, μέσα και έξω από την Ελλάδα, για τον «απατεώνα και τεμπέλη Έλληνα ενός πελατειακού κράτους», δεν άφησε περιθώρια για να μετρήσουμε τους επώνυμους απατεώνες των μεγάλων χωρών της Ευρώπης. Οι

πολίτες της Ευρώπης είχαν πεισθεί πως, το μοναδικό διεφθαρμένο σύστημα πελατειακών σχέσεων υπήρχε αποκλειστικά στην Ελλάδα και πως τα δάνεια των κρατών τους ήταν μια φιλανθρωπική «βοήθεια σωτηρίας», η οποία επιβάρυνε το πορτοφόλι του ευρωπαϊού πολίτη. Αλλά και οι Έλληνες πολίτες, με μια συστηματική πλύση εγκεφάλου άρχισαν να πιστεύουν σύμφωνα με δημοσιευμένες δημοσκοπήσεις, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, πως είναι ο πλέον διεφθαρμένος λαός του κόσμου. Η ρήση ενός πολιτικού χαμαιλέοντα (που αλλάζοντας συνεχώς χρώματα, ξεκίνησε ως επαναστάτης κομμουνιστής για να μεταμορφωθεί σταδιακά σε δεξιόστροφο συντηρητικό) πως «όλοι μαζί τα φάγαμε», έτυχε μιας γενικευμένης αποδοχής από τον ελληνικό λαό μέσα σ' αυτό το κλίμα έλλειψης αυτοεκτίμησης. Κι' όμως, το πελατειακό ευρωπαϊκό κράτος με την εξελιγμένη μορφή προπαγάνδας και διαφθοράς των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων και τραπεζών, από την οποία επωφελούνται «αφανώς χρηματιζόμενοι» και οι ευρωπαίοι πολιτικοί είναι, από πλευράς σύγκρισης με το ελληνικό πελατειακό κράτος, ένας ελέφαντας μπροστά σε ποντίκι. Οι διεφθαρμένοι έλληνες πολιτικοί (με εξαίρεση τις μίζες στα εξοπλιστικά προγράμματα) που έχουν εντοπισθεί μέχρι τώρα, είναι «μικροαπατεωνίσκοι ψιλικατζήδες της δεκάρας», συγκρινόμενοι με τα ευρωπαϊκά μεγαθήρια της επιστημονικής απάτης και διαφθοράς. Αν η «έντιμη» Ευρωπαϊκή Ένωση ανάγκαζε (και είχε αυτή τη δυνατότητα) την Ελβετία να ανοίξει τα μυστικά αρχεία των τραπεζών της, οι ευρωπαίοι πολίτες θα ενημερώνονταν για τους πραγματικά διεφθαρμένους μεγάλους ηγέτες της Ευρώπης αλλά και της υπόλοιπης υφής. Οι λαοί δεν είναι διεφθαρμένοι. Σύμφωνα με τον διαχρονικής αλήθειας και αποδοχής ορισμό του Ισοκράτη, όπως ήδη έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενο άρθρο μας, οι πολίτες «εκπαιδεύονται» από τους πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες τους. Αυτοί οι «εκπαιδευτές» έχουν την ευθύνη για τον αν ο λαός τους θα μετατραπεί σε φανατισμένο κοπάδι δολοφόνων (όπως στην περίοδο του ναζισμού), σε αχόρταγους κι' άπληστους κυνηγούς πλούτου, σε άτομα και ομάδες ατόμων με αντικοινωνική συμπεριφορά ή σε τυχάρπαστους, ανεύθυνους και κομματικά αφιονισμένους πολίτες. Οι γενικεύσεις και τα στερεότυπα με τα οποία τα δυτικοευρωπαϊκά μέσα της κατευθυνόμενης ενημέρωσης χαρακτηρίζαν τους Έλληνες στην αρχή της οικονομικής κρίσης, δείχνουν τις βαθιές μεταβολές που έχει υποστεί το σύστημα εξουσίας της ΕΕ. Δεν επιδεικνύεται κανένας σεβασμός στις ιδιαιτερότητες και στα βασικά πολιτιστικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν έναν λαό. Επιχειρείται μια ισοπέδωση με πρότυπα τους λαούς των μεγάλων και ισχυρών κρατών. Θα πρέπει να «μεταπλαστούμε» και να γίνουμε «οι τέλειοι πολίτες» όπως π.χ. οι Αμερικάνοι ή οι Γερμανοί. Αυτοί οι πλούσιοι λαοί, μας λένε, πως είναι

οι πολιτισμένοι και με ασύγκριτες αρετές και γι' αυτό θα πρέπει να απεμπολήσουμε όλα τα ιδιαίτερα πολιτιστικά μας στοιχεία για να τους μοιάσουμε.

Αυτή η ισοπέδωση φανερώνει και τη μηχανιστική αντίληψη στην οργάνωση της σύγχρονης ευρωπαϊκής κοινωνίας. Ένας Γερμανός θα πρέπει να κατανοήσει το βάθος και τη σημασία που έχει για τους Έλληνες, η άγνωστη σ' αυτόν έννοια του «φιλότιμου» («να διδάχθει {1} από τους γείτονές του», όπως γράφει και ο Νίτσε). Και ο Έλληνας θα πρέπει να αναγνωρίσει τις οργανωτικές ικανότητες του Γερμανού, διότι σε αντίθετη περίπτωση θα παραμείνουν τα στερεότυπα για τεμπέληδες και απατεώνες από τη μια μεριά και για αιματοβαμμένους φονιάδες των λαών από την άλλη. Η κατανόηση της διαφορετικότητας των πολιτιστικών στοιχείων των λαών, είναι ο δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στις συναινέσεις και στη δημιουργική συνεργασία. Δυστυχώς, στη σύγχρονη ευρωπαϊκή οικογένεια δημιουργήθηκαν και ριζώθηκαν αντιλήψεις οι οποίες, μπροστά στα οικονομικά συμφέροντα και στους σοβινισμούς, αγνοούν τις αξίες και τα ιδανικά στα οποία βασίστηκε η ιδέα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Η Ευρώπη μεταμορφώθηκε σε ένα απέραντο χρηματιστήριο, όπου γρυλίζουν δείχνοντας τα δόντια τους άγρια θηρία. Τα πάντα αγοράζονται και πωλούνται. Οι πωλήσεις «υπηρεσιών κρατικής εξουσίας» ή, κατά την έκφραση του καθηγητή Χρ. Γιανναρά «η εμπορευματοποίηση των σχέσεων της εξουσίας» είναι θεσμοθετημένες πρακτικές στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ηγέτιδας της Ευρωζώνης, της Γερμανίας {2}. Το μέγεθος της αδιαφάνειας και των παράνομων χρηματικών συναλλαγών προκαλεί ίλιγγο. Ας δούμε λοιπόν στο επόμενο άρθρο μας, κάποιες περιπτώσεις που να δικαιολογούν τις προαναφερόμενες εκτιμήσεις μας, αρχίζοντας από την Επιτροπή (Commission) της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και την ως τότε έντιμη προεδρία του Ζακ Ντελόρ, μεταβλήθηκε σε ελάχιστο χρόνο σε «χρηματιστήριο ανεντιμότητας και ατιμίας». Θα πρέπει να τονίσουμε με έμφαση πως οι αυστηροί αυτοί χαρακτηρισμοί δεν περιλαμβάνουν την πλειονότητα των έντιμων Επιτρόπων και των άλλων στελεχών της ΕΕ, αλλά αναφέρονται στα διαφοροποιημένα ποιοτικά χαρακτηριστικά ενός θεσμικού οργάνου της Ένωσης και στα «χωρίς ίχνος ντροπής και αξιοπρέπειας» συγκεκριμένα στελέχη του, τα οποία διαπλέκονται με τους τραπεζίτες και τα πολυεθνικά επιχειρηματικά μεγαθήρια εις βάρος των ευρωπαϊών πολιτών.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

[1].- Β. Φρ. Νίτσε, «Η Γέννηση της Φιλοσοφίας, στα χρόνια της ελληνικής τραγωδίας» 3η Έκδ. 1975 -Εκδόσεις ΜΑΡΗ & ΚΟΡΟΝΤΖΗ.

[2].- Το μέγεθος του καταλόγου των γερμανικών επιχειρήσεων που αποδεδειγμένα έχουν κατηγορηθεί για διαφθορά (όπως π.χ. η Siemens στην Ελλάδα), προκαλεί έκπληξη αν συγκριθεί με άλλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Η ενθάρρυνση από το κράτος των μεθόδων διαφθοράς αυτών των εταιρειών, οφείλεται στην ανοχή της γερμανικής νομοθεσίας για να διευκολύνει τους στόχους αύξησης των εξαγωγών των βιομηχανικών προϊόντων.

2.-ΟΙ ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΗΜΕΔΑΠΟΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΙ Προπαγάνδα και ιστορική πραγματικότητα

Σε προγενέστερο άρθρο μου που δημοσιεύτηκε στη «Νέα Πρωινή» της 24 Ιουλίου 2017 με τίτλο: [Η κατασκευή του «μακεδονικού έθνους»-Η μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη του 20ου αιώνα!] στο οποίο υπογραμμίζονταν οι πολιτικές προεκτάσεις της ανακάλυψης του εντυπωσιακού μνημείου της Αμφίπολης, είχαμε επισημάνει τις αληθινές μεθοδεύσεις των πλαστογράφων της ελληνικής ιστορίας για να ερμηνεύσουν, με παραπειστικό τρόπο, τα ιστορικά γεγονότα. Με αφορμή την ερώτηση μιας γαλλίδας αναγνώστριας για την εθνικότητα του Μέγα Αλέξανδρου στην ιστοσελίδα του δημοσιογράφου της «Le Monde» Νικολά Κονσταν «Dans les pas des archéologues», αναφερθήκαμε στις γελοιότητες της «αρχαιοποίησης των Σκοπίων» (antiquisation) με τα τεράστια αγάλματα στην κεντρική πλατεία της πόλης και στη χρησιμοποίηση φαιδρών αποδεικτικών στοιχείων για τη διεκδίκηση της μακεδονικής πολιτιστικής κληρονομιάς.

Τα σχόλια πολλών εξειδικευμένων σε αρχαιολογικά θέματα και υψηλής μόρφωσης αναγνωστών με συμμετοχή, κάποιες φορές, και του διαχειριστή της ιστοσελίδας Ν. Κονσταν, συνεχίστηκαν για μερικές ακόμα εβδομάδες. Όλοι σχεδόν οι αναγνώστες έμειναν εκστατικοί μπροστά στα εμφανιζόμενα αριστουργήματα της αρχαίας ελληνικής τέχνης, αλλά κάποιοι αντέδρασαν για το λόγο πως γίνονταν λόγος για αρχαία ελληνικά ευρήματα και όχι για «μακεδονικά». Αυτή η θέση που διατυπώθηκε με διπλωματικό τρόπο από τον αρχιερέα της πολιτικής της «αρχαιοποίησης» των Σκοπίων και αναγνωρισμένο αρχαιοκάπηλο Πάσκο Κούζμαν, διοχετεύτηκε έντεχνα και στα ξένα μέσα ενημέρωσης από φιλοσκοπιανούς δημοσιογράφους και αναγνώστες που σχολίαζαν τα άρθρα. Πάντως, κι αυτοί ακόμα που διαστρέβλωναν ενσυνείδητα και για πολιτικούς σκοπούς τα ιστορικά ή αρχαιολογικά γεγονότα φαίνονταν, από τα γραπτά τους κείμενα, άνθρωποι μεγάλης και εξειδικευμένης εγκυκλοπαιδικής μόρφωσης.

Μια τέτοια συζήτηση υψηλού επιστημονικού επιπέδου ξεκίνησε στο προαναφερόμενο blog της γαλλικής εφημερίδας, όταν ο δημοσιογράφος της δημοσίευσε, ως συνέχεια των προηγούμενων, ένα άρθρο με τίτλο «ένα μεγαλοπρεπές μωσαϊκό ανακαλύφθηκε στον τάφο της Αμφίπολης». Έγιναν δεκάδες παρεμβάσεις/σχόλια, εννέα από τις οποίες (μερικές μακροσκελείς) από τον υποφαινόμενο. Αφορμή για τη δική μου πρώτη παρέμβαση υπήρξε η προσπάθεια μιας φιλοσκοπιανής αναγνώστριας να θέσει το θέμα των «μακεδονικών αρχαιοτήτων», με τον τρόπο που αντιλαμβάνονται αυτή την έννοια οι ψευτομακεδόνες. Ένας σχολιαστής της απάντησε

«πως δεν κατασκευάζουμε πολιτισμό και ιστορία κλέβοντάς τους από άλλους λαούς». Και τότε εμφανίστηκε κάποιος ο οποίος υπέγραφε τα κείμενά του ως ΡΝ που, με τις αναμφισβήτητα πολλές ιστορικές του γνώσεις και τον διαστρεβλωτικό τρόπο παρουσίασής τους, άρχισε να δικαιώνει την πρώτη αναγνώστρια και να «κονιορτοποιεί» τα επιχειρήματα όσων εναντιώθηκαν μαζί της. Ήταν η στιγμή της δικής μου παρέμβασης.

Σ' αυτή την πολιτιστική αντιπαράθεση διατυπώθηκαν τα γνωστά επαναλαμβανόμενα επιχειρήματα και στερεότυπα που στοχεύουν στην αλλοίωση των ιστορικών δεδομένων, αλλά και οι απαντήσεις που πρέπει να γνωρίζουν όλοι οι Έλληνες για να μπορούν να αποδείξουν τη διαστρέβλωση των πραγματικών αυτών γεγονότων. Δεν είναι μόνο αυτές οι απαντήσεις που εμφανίζονται σ' αυτά τα σχόλια και αποδεικνύουν τον απόλυτα ελληνικό χαρακτήρα του μακεδονικού ελληνισμού, αλλά υπάρχουν κι άλλα αναρίθμητα επιχειρήματα από τα κείμενα των ιστορικών της αρχαιότητας και από τα αρχαιολογικά ευρήματα.

Ο ΡΝ, με έναν πραγματικά αριστουργηματικό τρόπο που τον εμφάνιζε «αμερόληπτο» κριτή στο σχολιασμό των εννοιών «Έλληνας» και «Βάρβαρος», έθεσε έμμεσα το θέμα της αντιμετώπισης των Μακεδόνων ως βαρβάρων από τους υπόλοιπους Έλληνες, γενικεύοντας αυτή την αντίληψη. Ένας άλλος αναγνώστης, με αρχαιολογικές γνώσεις υψηλού επιπέδου αναρωτήθηκε, απευθυνόμενος στον ΡΝ, πως είναι δυνατόν να θεωρούνται «βάρβαροι» οι φορείς ενός τόσο μεγάλου πολιτισμού (οι Μακεδόνες), οι οποίοι χωρίς καμιά αμφιβολία αποδεικνύονται Έλληνες από την απόλυτη ομοιομορφία της κουλτούρας τους (θεοί, γλυπτά, ζωγραφικές παραστάσεις, θέατρα, βιβλιοθήκες, κοινή ελληνική γλώσσα κ.ά.).

Σ' αυτό το σημείο ο ΡΝ αρχίζει ν' αποκαλύπτεται με μαεστρία μιλώντας για «μακεδονική κληρονομιά» που ανήκει σ' όλους τους «μακεδονικούς λαούς» της περιοχής και όχι μόνο σε κάποιους (!) που από σοβινισμό προσπαθούν να τους ταυτίσουν με τους Έλληνες, «οι οποίοι εμφανίζονται ως οι μοναδικοί κληρονόμοι όλου του ευρωπαϊκού πολιτισμού». Στο σημείο αυτό αποφάσισα να παρέμβω και ο χώρος των σχολίων μετατράπηκε σε χώρο μιας «πολιτιστικής μονομαχίας». Οι υπόλοιποι σχολιαστές αποσύρθηκαν και δεν έλαβαν καμιά θέση σ' αυτή τη διαμάχη. Είναι όμως φανερό πως όλοι σχεδόν οι αναγνώστες είχαν τη δυνατότητα ν' αξιολογήσουν τα προβαλλόμενα επιχειρήματα.

Θα χρειάζονταν ίσως μία ή δυο δεκάδες σελίδων για να μεταφραστούν τα επίμαχα κείμενα και γι' αυτό θα αρκεστούμε στα ουσιωδέστερα σημεία. Απάντησα στον ΡΝ πως για να διασαφηνιστεί

η εθνικότητα του Μεγαλέξανδρου αλλά και όλων των Μακεδόνων, θα πρέπει να συζητήσουμε με βάση επιστημονικά και όχι πολιτικά και γεωστρατηγικά δεδομένα, Ποια είναι αυτά; Αναφέρθηκαν με λεπτομερή ανάπτυξη κι επεξηγήσεις η θρησκεία, η γλώσσα, οι ολυμπιακοί αγώνες, τα ελληνικά ονόματα, τα μνημεία, οι τάφοι, τα αγάλματα, τα νομίσματα, τα επιγράμματα κλπ. αλλά και οι γεωπολιτικοί λόγοι όταν ο Στάλιν και ο Τίτο αποφάσισαν, το 1945, να «κατασκευάσουν μακεδονικό έθνος». Τέθηκε επίσης το ερώτημα: Αν ο Αλέξανδρος δεν ήταν Έλληνας, τα ελληνικά κράτη/πόλεις θα ανέθεταν με σχεδόν παμψηφία (με εξαίρεση τη Σπάρτη) στο συνέδριο της Κορίνθου την αρχιστρατηγία του πανελλήνιου εκστρατευτικού σώματος σε έναν ξένο; Υπάρχει κάποιο παρόμοιο παράδειγμα στην αρχαία αλλά και στη νεότερη παγκόσμια ιστορία;

Η αντιπαράθεση με τον ΡΝ συνεχίστηκε και για άλλα θέματα. Του τονίστηκε, εκτός από την αρχαιολογική και η πνευματική πολιτιστική πλευρά στην πορεία του μακεδονικού ελληνισμού, η οποία εμφανώς δεν ήταν εξέλιξη «βαρβάρων». Στη Μακεδονία συγκεντρώθηκαν, κατά καιρούς, διάσημοι ζωγράφοι, γλύπτες ή άνθρωποι του πνεύματος (π.χ. Ζεύξις, Λύσιππος, Αριστοτέλης). Ο Ευριπίδης έγραψε τρία έργα του στη Μακεδονία (Ιφιγένεια εν Αυλίδι, Βάκχες και Αρχέλαος) τα οποία πρωτοπαίχθηκαν σε μακεδονικά θέατρα. Έγινε υπόμνηση στον ΡΝ πως η συμμετοχή των Μακεδόνων στους ολυμπιακούς αγώνες αρχίζει από τον 5^ο π.Χ. αιώνα (Αλέξανδρος Α') και συνεχίζει με το Φίλιππο Β' και χωρίς διακοπές όλους τους προρωμαϊκούς χρόνους (π.χ. νίκη του σταδιοδρόμου Δαμασία από την Αμφίπολη, νίκη των αλόγων της Βελιστίχης από την Πιερία σε δυο ολυμπιάδες κ.ά) και του ζητήθηκε να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία από τους Σλάβους, τα οποία να φανερώνουν μια οποιαδήποτε πολιτιστική τους συγγένεια με τους Μακεδόνες. Του ζήτησα έστω μόνο ένα μικρό αλλά αξιόπιστο ιστορικό ή αρχαιολογικό δείγμα αυτής της υποθετικής πολιτιστικής συγγένειας.

Ο ΡΝ δεν απάντησε στα ερωτήματα που τέθηκαν αλλά με τη γνωστή σοφιστική τακτική έθεσε άλλα θέματα προσπαθώντας, κυρίως, να αποδείξει πως οι σημερινοί Έλληνες που με «φασιστικό εθνικισμό» επιδιώκουν να αναδειχθούν σε αποκλειστικούς κληρονόμους των αρχαίων Ελλήνων, είναι απόγονοι των Σλάβων. Αφού πρώτα υπογράμμισε πως και ο ρήτορας Δημοσθένης θεωρούσε τους Μακεδόνες βάρβαρους, με πονηριά δεν αναφέρθηκε στη θεωρία του Φαλμεράιερ για τους Σλάβους της Πελοποννήσου αλλά στο βιβλίο μιας ελληνίδας καθηγήτριας στο παρισινό πανεπιστήμιο της Σορβόνης (κάποιας Άννας Αβραμέα). Επικαλέστηκε ελληνικές μαρτυρίες για ν' αποδείξει την μη ελληνικότητα των Μακεδόνων και τη «σλαβοποίηση» του ελληνικού

έθνους. Πριν αναφερθούμε στις απαντήσεις που του δόθηκαν κι αναγκάστηκε να διολισθήσει, σύμφωνα με την τακτική των φιλοσκοπιανών, σε άλλο θέμα (της δήθεν επίσημης συμμετοχής και των Ρωμαίων στους ολυμπιακούς αγώνες, πριν από την κατάκτηση από αυτούς όλης της Ελλάδας), είναι χρήσιμο να επισημάνουμε την πρακτική αυτών που πλαστογραφούν την ελληνική ιστορία, στο να αναζητούν «ελληνικές πηγές» που στηρίζουν τα επιχειρήματά τους. Είναι, σχεδόν πάντα τα κείμενα του Δημοσθένη και οι «δήθεν προοδευτικές θεωρίες» κάποιων νεοελλήνων ψευτοφιλοσόφων που, ως καθηγητές ή διανοούμενοι (συνήθως κρατικοδίαιτοι και αδρά αμειβόμενοι, είτε απευθείας από τα κρατικά ταμεία, είτε μέσω Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, είτε από κάποιους σκοτεινούς και ύποπτων διασυνδέσεων «φιλόστορες» κερδοσκόπους, σαν τον Τζορτζ Σόρος), ανταγωνίζονται μεταξύ τους για ν' αποδείξουν πως δεν έχουμε καμιά σχέση με τους αρχαίους Έλληνες και την πολιτιστική τους κληρονομιά, «αλλά είμαστε δημιούργημα της φαντασίας των ευρωπαϊών ρομαντικών διανοουμένων». Πρόκειται για ελληνοποιημένη εκδοχή της θεωρίας του Φαλμεράιερ, ο οποίος απέδιδε αυτή τη ρομαντική αντίληψη σε μια «κλασική τοξικότητα». Όπως εξηγήθηκε στον ΡΝ ο Φαλμεράιερ με τη θεωρία του αποσκοπούσε, ως φανατικός βαβαροαυστριακός και οπαδός του Μέτερνιχ, να ανακόψει το τεράστιο φιλελληνικό ρεύμα που σάρωνε την Ευρώπη κατά την ελληνική επανάσταση του 1821. Αν η θεωρία του ήταν σωστή τότε οι Γερμανοί και οι Ούγγροι θα θεωρούνταν απόγονοι του Αττίλα, οι Ισπανοί των Αράβων (των Μαυριτανών) και οι Γάλλοι των Ρωμαίων ή κάποιων γερμανικών φυλών. Όμως, τι κρύβεται πίσω από την δήθεν κουλτουριάρικη εκδοχή αυτής της θεωρίας από διανοούμενους Έλληνες; Σε τι αποβλέπει; Ποιοί ωφελούνται; Είναι γνωστό πως όχι μόνο ο Παπαρηγόπουλος απέδειξε την έλλειψη επιχειρημάτων, αλλά και άλλοι ιστορικοί, όπως ο σλοβένος Ζ. Κόπιταρ και οι γερμανοί Ζ. Ζινκάϊζεν και Καρλ Χοπφ αντέκρουσαν τον Φαλμεράιερ αποδεικνύοντας τον αβάσιμο και ρατσιστικό χαρακτήρα των επιδιώξεών του.

Στον διεθνή πολιτικό στίβο κυριαρχούν τα συμφέροντα, οι γεωπολιτικοί στόχοι και οι συνεχώς εναλλασσόμενες ανακατατάξεις που δημιουργούν νέες συμμαχίες ή εχθρότητες. Δεν υπάρχουν ούτε μόνιμοι φίλοι, ούτε μόνιμοι εχθροί. Οι συγκρούσεις είναι ανελέητες και χωρίς ηθικούς φραγμούς. Οι άνθρωποι είναι απλοί αριθμοί που θυσιάζονται χωρίς συναισθηματισμούς. Τα επιχειρήματα όσων θέλουν να πλήξουν τα ευρύτερα ελληνικά συμφέροντα (οικονομικά, γεωστρατηγικά, πολιτιστικά κ.ά.) είναι πιο αποτελεσματικά όταν προέρχονται «από ελληνικές πηγές». Ας μας επιτραπεί, γι' αυτή τη

διαπίστωση, μια παρέκβαση από το κυρίως θέμα μας με την παράθεση ενός απλού παραδείγματος.

Μετά την μεγάλη οικονομική κρίση από την πτώχευση της τράπεζας Λίμαν Μπράδερς και κυρίως από το 2010 ως το 2013 υπήρχε μια ενορχηστρωμένη παγκόσμια δυσφημιστική εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας και των Ελλήνων. Πολλοί εδώ στην πατρίδα μας δεν αντιλήφθηκαν την έκταση και τη μεθοδευμένη οργάνωση αυτής της εκστρατείας για να συναινέσει η χώρα μας στην «άνευ όρων υποταγή στις απαιτήσεις των κερδοσκόπων». Οι απόδημοι συμπατριώτες μας που πάντα τονίζουν με περηφάνια την καταγωγή τους, σήκωσαν το βάρος αυτής της καλοσχεδιασμένης προπαγάνδας με βαρείς χαρακτηρισμούς για όλους τους Έλληνες. Όσοι μπορούσαν να διαβάσουν τον ξένο τύπο, έβλεπαν καθημερινά άρθρα να γράφουν για τους «απατεώνες και παλιοκλέφτες Έλληνες». Ο υποφαινόμενος διάβασε σε μεγάλη οικονομική γαλλική εφημερίδα την προτροπή ενός σχολιαστή «να διώξουν επιτέλους αυτή τη χώρα των αιώνιων απατεώνων από την ΕΕ για να ξεβρομίσει η Ευρώπη», ενώ στη Γερμανία η Bild σε καθημερινά άρθρα της σκιαγραφούσε με μελανά χρώματα «την τυχοδιωκτική προσωπικότητα του αρχικλέφτη, σπάταλου και τεμπέλη Έλληνα που έμαθε να ζει εις βάρος των Ευρωπαίων». Κι' όλα αυτά την ώρα που οι Γερμανοί είχαν κέρδη από τους τοκογλυφικούς τόκους του πρώτου μνημονίου για τη «βοήθεια σωτηρίας της Ελλάδας» (έτσι ονομάζουν σήμερα τα έντοκα δάνεια οι επιτήδαιοι για τους αφελείς και ανίδεους), οι οποίοι άγγιζαν το 6 ως 7%, ενώ οι ίδιοι είχαν σχεδόν μηδενικό επιτόκιο δανεισμού.

Αυτή την κατάλληλη στιγμή που η έννοια του «Έλληνα» είχε ταυτισθεί σκόπιμα με ότι χειρότερο θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει, ο γαλλικός εκδοτικός οίκος Payot κυκλοφόρησε το βιβλίο ενός γνωστού για τις αιρετικές απόψεις του έλληνα διαφημιστή και συγγραφέα (πολλοί ξένοι τον προσφωνούν ως φιλόσοφο!), στο οποίο διεκτραγωδούσε «τη δυστυχία του» που γεννήθηκε Έλληνας. (στα γαλ. «*Du malheur d'être Grec*», Μάρτης 2012). Στο προλογικό σημείωμα του εκδότη διευκρινίζεται πως ο τίτλος του βιβλίου θα «είναι στο εξής μια τρέχουσα έκφραση» (est désormais une expression courante) και ότι με την «αποδόμηση της (εθνικής) ελληνικής ταυτότητας (déconstruction de l'identité grecque)» που επιδίωκε ο συγγραφέας, αντιμετώπιστηκε στη χώρα του εχθρικά. Στο σημείωμα επίσης δίνονταν κάποια συνοπτικά σημεία του κειμένου όπως, π.χ. ότι ο Έλληνας δεν έχει την αίσθηση της πραγματικότητας και ζει σπάταλα δυο φορές πάνω από τις οικονομικές του δυνατότητες, ότι υπόσχεται τρεις φορές περισσότερα από αυτά που μπορεί να εκπληρώσει και ότι βεβαιώνει πως γνωρίζει τέσσερις φορές περισσότερα από αυτά που πραγματικά γνωρίζει. Με λίγα λόγια ο

έλληνας συγγραφέας σκιαγράφησε το πορτρέτο του τέλειου σπάταλου και караγκιόζη (όπως λέει σ' άλλο σημείο) έλληνα απατεώνα, ο οποίος δεν έχει δήθεν πολιτιστικά καμιά σχέση με τους αρχαίους Έλληνες λόγω της επιμειξίας του με άλλους βαλκανικούς λαούς. Ο γάλλος εκδότης συμπληρώνει τα συμπεράσματά του προτείνοντας στους αναγνώστες «να μελετήσουν το βιβλίο πριν επισκεφθούν τον Παρθενώνα». Να μια νέα εκδοχή της θεωρίας Φαλμεράιερ. Οι επισκέπτες της Ακρόπολης, ενημερωμένοι από το βιβλίο ενός Έλληνα, θα γνωρίζουν πως τα αριστουργήματα που βλέπουν δεν έχουν καμιά σχέση με τους «σύγχρονους караγκιόζηδες κι απατεώνες Έλληνες», όπως επιβεβαιώνει ένας διακεκριμένος έλληνας συγγραφέας και φιλόσοφος(!!!).

Εκτός από κάποια κείμενά αυτού του έλληνα συγγραφέα, που όποιος τα διαβάσει νομίζει πως αποτελούν πιστή αντιγραφή των κειμένων του Φαλμεράιερ, είναι και η πολύχρονη συμπαράστασή του στους ψευτομακεδόνες «για ν' αποκτήσουν την εθνική τους μακεδονική ταυτότητα» (ενώ αποδομεί την ελληνική) και συνεχίζει να προκαλεί την πολυπληθή θρησκευόμενη μερίδα του ελληνικού λαού, δηλώνοντας πως είναι σπατάλη να ξοδεύονται χρήματα από τα κρατικά ταμεία για την αεροπορική μεταφορά «του ψεύτικου Αγίου Φωτός» από την Ιερουσαλήμ στην Αθήνα. Οι σκοπιανοί τον «θαυμάζουν» και τον χαρακτηρίζουν «αντι-Έλληνα», ιδίως μετά τα άρθρα του «για τον ελληνικό υπερεθνικισμό που εμποδίζει τους Μακεδόνες (δηλαδή τους Σκοπιανούς) να βρουν την εθνική τους ταυτότητα». Και δεν είναι ο μόνος. Στο λήμμα «ελληνικός εθνικισμός», χρησιμοποιούνται βιβλία ελλήνων «αμερόληπτων» καθηγητών ή ιστορικών για να «αποδειχθεί» πόσο επικίνδυνοι «φασιστοεθνικιστές» είναι οι Έλληνες, οι οποίοι εφαρμόζουν επεκτατική πολιτική στα Βαλκάνια και στην Κύπρο. Μερικές φορές κάποιες καταστάσεις ή γεγονότα φαίνονται ανεξήγητα γι' αυτούς τους «αμερόληπτους και προοδευτικούς Έλληνες». Αν όμως γίνει συστηματική παρατήρηση και έρευνα στον τρόπο και τόπο εκπαίδευσής τους, στην εξελικτική πορεία της επαγγελματικής καριέρας τους και στις πηγές των εισοδημάτων τους, συνήθως αποκαλύπτονται τα σκοτεινά και βρομερά κίνητρα. Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι, για μια έδρα σε ξένο πανεπιστήμιο ή άλλα επαγγελματικά οφέλη, είναι ικανοί να πουλήσουν, σαν το Φάουστ, και την ψυχή τους στο διάβολο. Μετά από αυτή την κατατοπιστική παρένθεση κατανοούμε ευκολότερα γιατί ο ΡΝ παράθεσε επιχειρήματα από Έλληνες «διανοούμενους», αφού ο λόγος τους γίνεται αναμφισβήτητα πιο πειστικός.

Κοινή είναι η διαπίστωση πως όσο οι Έλληνες σωπαίνουν και δεν αντιμετωπίζουν με επιστημονικά επιχειρήματα τους πλαστογράφους της ελληνικής ιστορίας, τόσο αυτοί θα σημειώνουν επιτυχίες στη

διεθνή διπλωματική και πολιτική σκηνή πολιτικοποιώντας την επιχειρηματολογία τους. Η Ελλάδα είναι μια μικρή χώρα η οποία ήταν απύσχα από τις μεγάλες πολιτιστικές εξελίξεις που συντελούνταν στην Ευρώπη την εποχή της Αναγέννησης, όταν αυτή ήταν υποταγμένη (για 5 σχεδόν αιώνες) στις απαιτήσεις μιας εντελώς διαφορετικής οθωμανικής κουλτούρας. Όμως, η αρχαιοελληνική της κληρονομιά διατηρήθηκε και αναδείχθηκε πριν και μετά τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους, με βασικό συστατικό διατήρησης τη γλώσσα, αυτή την πλούσια και πανάρχαια γλώσσα που, κατά τον Ελύτη, «μου έδωσαν ελληνική». Αυτή η βαριά κληρονομιά είναι η αιτία που λαοί, μικροί ή μεγάλοι, χωρίς ιστορία και χωρίς μακροχρόνια πολιτιστική παράδοση, έχουν μετατραπεί σε «πολιτιστικούς της εχθρούς», οι οποίοι επιδιώκουν αυτή την κληρονομιά να την «μεταβιβάσουν με σοφιστείες σε άλλα έθνη που δεν έχουν κανέναν πολιτιστικό δεσμό με την Ελλάδα και τους Έλληνες». Γι' αυτό και τονίστηκε και στον ΡΝ η γνωστή ρήση του μεγάλου γερμανού φιλοσόφου Φρ. Νίτσε, την οποία διατύπωσε στο έργο του «Η γέννηση της Φιλοσοφίας (στα χρόνια της ελληνικής τραγωδίας)», πως «πολλοί επιδίωξαν να εξαφανίσουν τους Έλληνες, αλλά κανένας δεν βρήκε το δηλητήριο που θα τους εξολοθρεύσει». Ο απλός και θυμόσοφος ελληνικός λαός διατύπωσε με απλούστερα λόγια τη ρήση του μεγάλου γερμανού φιλόσοφου. Το λέει και το τραγουδά πως «η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», παρά τα μεγάλα (και κάποιες φορές εγκληματικά) σφάλματα της πολιτικής και πνευματικής του ηγεσίας.

3.-EUROGROUP: ΜΙΑ ΥΦΕΡΠΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

Οι εκβιαστικές παρεμβάσεις ενός άτυπου οργάνου της
Ε.Ε. στην Ελληνική Δικαιοσύνη

ΜΕΡΟΣ Α'

Ως παράξενο και αστείο ζώο (drôle d'animal) χαρακτηρίζει την Ευρωμάδα (Eurogroup-Γιούρογκρουπ) η Σεσίλ Ντικουρτιέ, η ανταποκρίτρια της γαλλικής εφημερίδας «Le Monde» στις Βρυξέλλες, σε άρθρο της που δημοσιεύτηκε στις 12-9-2015 με τίτλο: «ΓΙΟΥΡΟΓΚΡΟΥΠ, γιατί τόσο μίσος;». Αν προσπαθούσα ο ίδιος να αξιολογήσω τα βασικά χαρακτηριστικά αυτού του «ζώου», θα το χαρακτήριζα μάλλον ως αιμοβόρο παρά ως αστείο και παράξενο. Είναι το ανεπίσημο και άτυπο γερμανοκυριαρχούμενο όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο δεν είχε καμιά ονομασία ως το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Νίκαιας της 7-9 Δεκεμβρίου του 2000 και ξεφύτρωσε σαν υβρίδιο ανάμεσα στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, που απαρτίζεται σε ανώτατο επίπεδο από τα κράτη/μέλη, και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Κομισιόν). Στη Συνθήκη της Λισαβόνας οι ηγέτες της ΕΕ αποφάσισαν πως, για τη διερεύνηση κάποιων εξειδικευμένων θεμάτων τα οποία έχουν σχέση με το κοινό νόμισμα των κρατών της Ευρωζώνης, « *les ministres des Etats membres dont la monnaie est l'euro, se réunissent entre eux de façon informelle....* » (οι υπουργοί των κρατών/μελών που έχουν ως νόμισμα το Ευρώ, συναντιούνται ανεπίσημα....).

Από το ανεπίσημο (άτυπο) αυτό όργανο δημιουργήθηκε ένας Δούρειος Ίππος με τον οποίο η πανίσχυρη οικονομικά και πολιτικά Γερμανία επιδίωξε, σταδιακά, να υφαρπάξει δικαιοδοσίες των προαναφερομένων επίσημων οργάνων της Ένωσης και κυρίως από την Επιτροπή (Κομισιόν) σε θέματα νομισματικής και κοινωνικοοικονομικής πολιτικής. Στόχος των νοσταλγών του παγγερμανισμού ήταν η δημιουργία μιας «Γερμανικής Ευρωπαϊκής Ένωσης», χωρίς όμως απόλυτη επιτυχία μέχρι σήμερα, λόγω της αφύπνισης των λαών (και μιας μεγάλης μερίδας του γερμανικού λαού) και τις τελευταίες εξελίξεις στην Αμερική με την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ. Από απλό άτυπο συμβουλευτικό όργανο, όπως προέβλεπαν η Συνθήκη της Λισαβόνας του 1997 και οι αποφάσεις των Ευρωπαϊκών Συμβουλίων στο Άμστερνταμ και στο Λουξεμβούργο, το Γιούρογκρουπ μετατράπηκε σε βασικό εκτελεστικό όργανο της Ε.Ε. που οι αποφάσεις του καθορίζουν (παράνομα και αντιδημοκρατικά)

όχι μόνον τα εξειδικευμένα θέματα της οικονομικής πολιτικής. Επεμβαίνει και «οριοθετεί» τις βασικές γραμμές της κοινωνικής πολιτικής των κρατών της Ένωσης με το πρόσχημα «της σταθερότητας του Ευρώ», ενώ όπως έδειξε η ελληνική οικονομική κρίση αποτελεί το κυρίαρχο όργανο που (ερήμην των ευρωπαϊκών λαών) έχει τη δύναμη «να πετάξει έξω από την Ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση», όποιο κράτος δεν πειθαρχεί στις αποφάσεις του και συγκεκριμένα στις αποφάσεις του γερμανού υπουργού οικονομικών. Στην ουσία, με την ανεξέλεγκτη από υπέρτερα όργανα της Ε.Ε. διαχείριση της οικονομικής (και συνεπώς και της κοινωνικής) πολιτικής της Ένωσης, έχει στην πράξη μεταβληθεί αυτό το *drôle d'animal* στον πραγματικό ηγέτη των ευρωπαϊκών λαών. Έχει καταστεί, με την έναρξη της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης (στην ουσία κρίσης ενός πρόχειρα δημιουργημένου ευρώ), το ανεπίσημο και παντοδύναμο άτυπο και αντιδημοκρατικό όργανο που μετέτρεψε την Κομισιόν σε άψυχη μαριονέτα.

Αυτό λοιπόν το άτυπο όργανο παρενέβη, εφαρμόζοντας ηγεμονική πολιτική και άσκησε πιέσεις προς την ελληνική Δικαιοσύνη «για να επιλυθεί κατά τις υποδείξεις του» η υπόθεση των διογκωμένων ελλειμμάτων του 2009, τα οποία οδήγησαν την Ελλάδα στα «μνημόνια». Και μάλιστα, έθεσε εκβιαστικά (με το πανίσχυρο όπλο της οικονομικής ασφυξίας) ως όρο της 3^{ης} Αξιολόγησης του Γ' Μνημονίου, την υπεράσπιση και προστασία από την ελληνική κυβέρνηση, ενώπιον των Δικαστηρίων, του πρώην διευθυντή της Ελληνικής Στατιστικής Υπηρεσίας Ανδρέα Γεωργίου, όπως θα έκανε πριν από μισό αιώνα η «Γιουνάιτεντ Φρουτ στις χώρες/μπανανίες» της Νότιας Αμερικής. Με λίγα λόγια, η ελληνική κυβέρνηση «οφείλει» να παρεμβαίνει, στη διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας, ως συνήγορος του κατηγορούμενου, καταβάλλοντας και τα δικαστικά έξοδα, ώστε να ακυρωθεί από το ανώτατο δικαστήριο η ποινή των δυο ετών με τριετή αναστολή για παράβαση καθήκοντος, η οποία επιβλήθηκε στον τέως διευθυντή της ΕΛΣΤΑΤ. Σε περίπτωση που ο Άρειος Πάγος επικυρώσει την επιβληθείσα από το Τριμελές Εφετείο των Αθηνών ποινή θα αποδειχθεί, σύμφωνα με το Eurogroup και κάποιους τεχνοκράτες της Κομισιόν, πως «η Ελλάδα δεν είναι κράτος δικαίου και η Ελληνική Δικαιοσύνη δεν είναι ανεξάρτητη». Για τους σταλινογκεμπελικούς τεχνοκράτες του Γιούρογκρουπ, η ελληνική δικαιοσύνη θα αποδείξει ότι είναι ανεξάρτητη «μόνο αν αθώσει τον κατηγορούμενο». Όπως διαπιστώνουμε, το ανεπίσημο (άτυπο) αυτό όργανο άρχισε με θράσος να παρεμβαίνει και σε εθνικά και συνταγματικά θέματα των κρατών/μελών, ως ρωμαίος ανθύπατος σε προτεκτοράτο.

Για μια άλλη απόφαση της ελληνικής Δικαιοσύνης που αφορούσε στην έκδοση τούρκων αξιωματικών που ζήτησαν άσυλο, ο Ερντογάν είχε εκφράσει με πιο κομψό και διπλωματικό τρόπο την άποψη πως, η ελληνική κυβέρνηση (παρακάμπτοντας την ελληνική Δικαιοσύνη) «θα έπρεπε να παραδώσει στην Τουρκία τους δραπέτες αξιωματικούς». Δυο διαφορετικές περιπτώσεις που όμως τις χαρακτηρίζει η ίδια νοοτροπία της επίδειξης δύναμης, άκρατου ηγεμονισμού αλλά και μιας υφέρπουσας φασιστικής ιδεολογίας με δημοκρατικοφανή μανδύα, σύμφωνα με την οποία η Δικαιοσύνη ενός ευρωπαϊκού κράτους θα πρέπει να αποφασίζει με βάση τα πολιτικά συμφέροντα και τους γεωπολιτικούς στόχους μιας κυβέρνησης ή μιας συμμαχίας κρατών, όπως είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Δικαιολογημένα όμως θα έχει απορίες κάποιος ανενημέρωτος αναγνώστης γι' αυτή την ανεξήγητη παρέμβαση του Eurogroup, σε μια υπόθεση που έφθασε στα ελληνικά δικαστήρια μετά από μηνυτήριες αναφορές ιδιωτών (και όχι ελληνικού κρατικού οργάνου) για σοβαρές ποινικές παραβάσεις του πρώην διευθυντή της ΕΛΣΤΑΤ. Άλλωστε η σχεδόν ελαφρότατη ποινή με αναστολή η οποία επιβλήθηκε από το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, αφορούσε στη σοβαρή παράλειψη του καταδικασθέντος να επικυρώσει αυθαίρετα μόνος του το νέο αυξημένο ποσοστό του δημόσιου ελληνικού χρέους χωρίς να υπογράψουν την απόφαση, όπως προβλέπει ο νόμος, και τα άλλα μέλη του διοικητικού συμβουλίου, μετατρέποντας την ΕΛΣΤΑΤ «σε μονοπρόσωπο όργανο». Το Δικαστήριο δεν υπεισήλθε στην ουσία των καταγγελιών για την παράνομη ή νόμιμη αύξηση του δημόσιου χρέους του 2009, αλλά στην αποδεδειγμένη παράβαση καθήκοντος σε βαθμό πλημμελήματος για την «μη υπογραφή της απόφασης από όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου». Επίσης, με βάση τα έγγραφα στοιχεία, απάλλαξε τον κατηγορούμενο από τις κατηγορίες της παράλληλης απασχόλησής του στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για το χρονικό διάστημα που ασκούσε τα καθήκοντα του προέδρου και της μη κανονικής σύγκλησης του Δ.Σ. της ΕΛΣΤΑΤ κατά το χρονικό διάστημα από το Νοέμβριο του 2010 και ως το Σεπτέμβριο του 2011. Αν ο κατηγορούμενος παρουσίαζε στο δικαστήριο μια απόφαση με τις υπογραφές των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, είναι βέβαιο πως δεν θα του επιβαλλόταν η προαναφερόμενη ποινή/«χάδι» για ένα τόσο σοβαρό αδίκημα, το οποίο είχε τραγικές συνέπειες για τον ελληνικό λαό. Αλλά τότε γιατί το Eurogroup, μπροστά σε τέτοια γραπτά στοιχεία, αφηνίασε και χρησιμοποίησε ολοκληρωτικές μεθοδεύσεις που δεν έχουν καμιά σχέση με τον ευρωπαϊκό νομικό πολιτισμό και τα ευρωπαϊκά ιδανικά; Γιατί χρησιμοποιεί και πάλι το γνωστό αποτελεσματικό «εργαλείο βασανιστηρίων» της οικονομικής ασφυξίας, ενώ καμιά ελληνική

κυβέρνηση και φυσικά η σημερινή δεν «τόλμησε να αυτοκτονήσει» αμφισβητώντας το «μαγειρεμένο» και διογκωμένο έλλειμμα του 2009; Η εξήγηση είναι απλή σαν το αυγό του Κολόμβου. Αν καταδικασθεί ο Ανδρέας Γεωργίου έστω και μόνο σε μια μέρα φυλάκιση, αναδεικνύεται η νομική βάση για τη διερεύνηση των παράνομων μεθόδων που χρησιμοποιήθηκαν από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα, την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για τη δημιουργία των μηχανισμών που δημιουργήθηκαν για να μεταβιβάσουν τα τοξικά χρεόγραφα των Τραπεζών στα κράτη/μέλη της ΕΕ. Με τη δημιουργία δυο ανωνύμων εταιρειών με έδρα το Λουξεμβούργο, την «Special Purpose Vehicle (SPV)» και την «Fonds Européen de Stabilité Financière (FESF)», η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα άρχισε να αγοράζει τα τοξικά ομόλογα των τραπεζών από την πρωτογενή και δευτερογενή Αγορά, τα οποία δημιουργήθηκαν από την κερδοσκοπική απληστία και τις αφερέγγυες δανειοδοτήσεις. Αυτά τα χρέη των τραπεζών η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα τα μεταβίβαζε στα υπερχρεωμένα κράτη/μέλη της Ευρωζώνης και συνεπώς στους ευρωπαϊούς πολίτες, με δάνεια που χορηγούσε ο FESF (ο «πρόγονος» του σημερινού Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης-ESM). Στην Ελλάδα αυτά τα τοκογλυφικά δάνεια (που τα ονόμασαν για τους ανενημέρωτους και για τους κρετίνους «βοήθεια σωτηρίας») τα χορήγησαν στην Ελλάδα με ειδικούς «τιμωρητικούς μνημονιακούς όρους» (σε σύγκριση π.χ. με την Ιρλανδία που είχε μεγαλύτερο δημοσιονομικό έλλειμμα) διατυπώνοντας, με τους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς των ΜΜΕ, ταπεινωτικούς χαρακτηρισμούς για τον ελληνικό λαό. Επίσης, με μια τυχόν τελεσίδικη απόφαση του Ανδρέα Γεωργίου, δίνεται η δυνατότητα για νόμιμη διερεύνηση των παράνομων και αντιδημοκρατικών, σύμφωνα με την ελληνική και ευρωπαϊκή νομοθεσία, ενεργειών και μεθοδεύσεων της «Τρόικα», με τις οποίες οδηγήθηκε σε μια μακρόχρονη καταστροφική πορεία η ελληνική οικονομία.

Θα προσπαθήσουμε στα κείμενα που θα ακολουθήσουν να εξηγήσουμε, στο μέτρο του δυνατού, αυτή τη φαινομενικά παράλογη συμπεριφορά των τεχνοκρατών της ΕΕ με τις παρεμβάσεις τους στην Ελληνική Δικαιοσύνη, η οποία όμως κρύβει αντιδημοκρατικές και κερδοσκοπικές σκοπιμότητες στην αποκληθείσα ελληνική οικονομική κρίση. Ο ελληνικός λαός συνθλίφτηκε ανάμεσα στα εγκληματικά λάθη των πολιτικών ηγετών του, στα μαφιόζικα κερδοσκοπικά παιχνίδια των χρηματιστών και στις ατέλειες και προχειρότητες μιας Ευρωζώνης αλλά και μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης που μεταλλάχτηκε, μετά τη συνθήκη του Μάαστριχτ και την επανένωση της Γερμανίας, σε μια άπληστη και χωρίς ηθικές αναστολές λυκοφωλιά τραπεζιτών και τεχνοκρατών. Αυτό το χαρακτηριζόμενο, με ωραιοποιημένη γλώσσα,

από πολλούς ιστορικούς και ευρωπαϊούς διανοούμενους ως «έλλειμμα Δημοκρατίας» στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ενώ πρόκειται για συγκαλυμμένη φασιστική πρακτική) εξηγεί και την ηγεμονική συμπεριφορά του Eurogroup στη δικαστική δίωξη του πρώην διευθυντή και δυο μελών της ΕΛΣΤΑΤ.

Τί συνέβη όμως με τη διόγκωση του χρέους του 2009; Η κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή είχε αρχικά ανακοινώσει πως το δημοσιονομικό έλλειμμα του έτους 2008 ανερχόταν στο 6%, ενώ σε μεταγενέστερη εκτίμηση έφτασε στο 9,4. Το ποσοστό του δημόσιου χρέους (αναλογία χρέους προς το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν-ΑΕΠ) είχε υπολογισθεί στο 126,8 %. Τα ποσοστά υπερέβαιναν σημαντικά τα προβλεπόμενα από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, αλλά με την ανοχή της Γαλλίας και Γερμανίας (για να τακτοποιήσουν δικά τους οικονομικά προβλήματα και κυρίως το μεγάλο χρέος της Γαλλίας) είχε δοθεί «σιωπηρά» η συναίνεση στα υπόλοιπα κράτη/μέλη για υπέρβαση των νόμιμων ορίων που προβλέπονταν στο σύμφωνο σταθερότητας. Η ελληνική κυβέρνηση ανακοίνωσε πως με τα αυστηρά δημοσιονομικά μέτρα που είχε εξαγγείλει στις αρχές του 2009, υπολόγιζε πως το δημοσιονομικό έλλειμμα αυτού του χρόνου θα περιοριζόταν κάτω από το 9 και λίγο πάνω από το 8%, δηλαδή σε έναν φυσιολογικό μέσον όρο όλων των υπερχρεωμένων κρατών της Ευρωζώνης. Θα πρέπει όμως να επισημανθεί πως λόγω των πρωτόγνωρων διαστάσεων της διεθνούς οικονομικής κρίσης, οι αποκλίσεις ανάμεσα στις εκτιμήσεις και στις τελικές διαπιστώσεις ήταν κάποιες φορές τελείως εξωπραγματικές. Για παράδειγμα, η Ιρλανδία εκτίμησε πως το έλλειμμα για το 2009 θα ήταν 32%, δηλαδή σχεδόν τριπλάσιο από αυτό που τελικά αποδέχτηκε ως ορθό η Eurostat. Αυτό δείχνει και μια άλλη πλευρά του «τεχνοκρατικού παιχνιδιού» που άρχισε να παίζεται στην Ευρωζώνη, για να επιλεγεί «το θύμα» στο οποίο θα φορτώνονταν όλα τα δεινά ώσπου, όπως ήδη έχουμε προαναφέρει, να περάσουν τα τοξικά ομόλογα των μεγάλων τραπεζών στις πλάτες ενός ή περισσότερων λαών. Οι τεχνοκράτες δεν χρειάστηκε να προβληματισθούν για να βρουν το θύμα. Η ελληνική κυβέρνηση τους πρόσφερε εθελοντικά, με τις απανωτές λανθασμένες ενέργειές της, το κεφάλι της Ελλάδας στην πιατέλα, με την ίδια ευκολία που η Ηρωδιάδα απόκτησε το κεφάλι του Ιωάννη του Πρόδρομου.

Την ίδια περίοδο, τα αντίστοιχα ποσοστά του δημοσιονομικού χρέους κάποιων άλλων κρατών της ΕΕ κυμαίνονταν στα ίδια επίπεδα με τα ελληνικά, ενώ η καλπάζουσα οικονομική κρίση που έπληττε την Ευρώπη, μετά την πτώχευση της αμερικανικής τράπεζας Λίμαν Μπράδερς, τρομοκράτησε το τεχνοκρατικό ιερατείο της Ένωσης. Το δημοσιονομικό έλλειμμα της Ιρλανδίας του 2009 σταθεροποιήθηκε

στο 14,4%, ενώ το δημόσιο χρέος της ήταν μικρότερο του ελληνικού και ανερχόταν στο 65,5 %. Αντίστοιχα η Ιταλία είχε ποσοστά χρεών 8% και 116%, η Βρετανία 11,4% και 68,2%, η Ισπανία 11,1% και 52,7%, η Γαλλία 7,5% και 78,1%, η Πορτογαλία 9,3% και 76,1% και άλλες χώρες, κυρίως του πρώην Ανατολικού Μπλοκ, με μικρότερα χρέη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της αστάθειας των Αγορών και της ανεπάρκειας των μέτρων σταθερότητας των οικονομιών των χωρών της Ευρωζώνης από την ΕΕ, είναι ο σχεδόν διπλασιασμός (100,3%), σταδιακά, του δημόσιου χρέους της Ισπανίας ως το 2016, παρά την προνομιακή μεταχείρισή της σε ότι αφορά στο πρόγραμμα βοήθειας (μνημόνιο), με τη λήψη δανείων απευθείας από τις τράπεζες/μέλη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Με την αναγγελία του ελληνικού ελλείμματος στο 9,4% και την υπόσχεση μείωσής του λίγο πάνω από το 8%, φαινόταν πως η Ελλάδα θα μπορούσε να ξεπεράσει την οικονομική κρίση, διότι σε σύγκριση με άλλες χώρες της Ευρωζώνης είχε έναν εξισορροπητικό βαθμό μικρής οικονομικής ανάπτυξης και πιστοληπτική ικανότητα στη χρηματιστηριακή αγορά. Και τότε συνέβη το εξής εκπληκτικό αλλά και εγκληματικό για τη χώρα. Η νέα κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου ανακοίνωσε πως το έλλειμμα του 9,4% της προηγούμενης κυβέρνησης ήταν πλασματικό και πως το πραγματικό δημοσιονομικό έλλειμμα ήταν πολύ μεγαλύτερο από αυτό που γνωστοποιήθηκε στη Eurostat. Η ανακοίνωση πραγματοποιήθηκε χωρίς να υπολογιστούν οι δικαιολογημένες αντιδράσεις των «Αγορών». Αν προηγουμένως η νέα κυβέρνηση εξασφαλιζόταν, ως τη μοιραία ημέρα του διαγγέλματος του πρωθυπουργού από το Καστελόριζο (Απρίλης 2010) με εφεδρικά δάνεια του λογικού ως τότε επιτόκιου, θα μπορούσε με μακροχρόνιες ρυθμίσεις να επαναφέρει, ενδεχομένως, τη χώρα στην προηγούμενη πιστοληπτική της τροχιά χωρίς να προσφύγει σε νέο δανεισμό. Ας μην ξεχνούμε πως η προηγούμενη κυβέρνηση Καραμανλή είχε δανεισθεί, στις αρχές του 2009, με χαμηλό επιτόκιο 53 δισεκατομμύρια Ευρώ. Μετά το διάγγελμα από το Καστελόριζο και την έμμεση παραδοχή μιας χρεοκοπίας, ακολούθησε η απόφαση της Eurostat στις 22 Απριλίου του 2010, «με την έκφραση επιφυλάξεων» ως προς την έγκριση του δημοσιονομικού ελλείμματος του 2009, με την αιτιολογία πως «μερικά από τα στοιχεία που αναφέρονται στο πλεόνασμα των ασφαλιστικών οργανισμών και σε στοιχεία χρηματοοικονομικών πράξεων ενδεχομένως να μην είναι οριστικά ή σωστά, «d' après certaines sources grecques fiables» (σύμφωνα με κάποιες αξιόπιστες ελληνικές πηγές). Με λίγα λόγια οι «αξιόπιστες αυτές ελληνικές πηγές» ενημέρωσαν τους τεχνοκράτες της Eurostat ότι η προηγούμενη ελληνική κυβέρνηση τους εξαπάτησε. Θα ήταν αφέλεια να πιστέψει κάποιος πως η Ευρωπαϊκή Ένωση αγνοούσε την

πραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας και των άλλων κρατών της Ευρωζώνης. Όμως, αποτελεί επαγγελματικό πλήγμα για έναν τεχνοκράτη να του υποβιβάζουν τη νοημοσύνη αποκαλύπτοντας δημόσια κάτι που γνωρίζει πολύ καλά αλλά το «διαχειρίζεται με μυστικό τρόπο στα παρασκήνια». Μέσα στις λυσσώδεις κομματικές αντιθέσεις και διχόνοιες, οι υπεύθυνοι έλληνες πολιτικοί πέρασαν την κόκκινη γραμμή «της ανήθικης τεχνοκρατικής ηθικής» και γι' αυτό θα έπρεπε να γνωρίζουν πως στο εξής οι τεχνοκράτες θα μεταλλάσσονταν από «αστεία ζώα σε αιμοβόρα θηρία».

Το δυσμενές κλίμα ενισχύθηκε και από δηλώσεις κυβερνητικών αξιωματούχων προς τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ για τον «τιτανικό της ελληνικής οικονομίας», για τον «κίνδυνο πτώχευσης» ή για «έναν διεφθαρμένο λαό φοροφυγάδων». Ακολούθησαν συνεχείς προβλέψεις και εκτιμήσεις για αυξήσεις του δημοσιονομικού ελλείμματος, ώσπου ένα (πρώην) στέλεχος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ο Ανδρέας Γεωργίου, τοποθετήθηκε στη νέα ανεξάρτητη αρχή της ΕΛΣΤΑΤ για να αναγγείλει επίσημα και πανηγυρικά το Νοέμβρη του 2010 στη ΓΙΟΥΡΟΣΤΑΤ ότι, το ελληνικό έλλειμμα του 2009 ήταν 15,4%. Είχε πλέον τεθεί η σφραγίδα της απόλυτης καταστροφής της ελληνικής οικονομίας, με τη λιτότητα, τη μείωση της ζήτησης, την καλπάζουσα ύφεση, την αύξηση του δημόσιου χρέους, τη μείωση κατά 25% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος, την τεράστια ανεργία και με έναν εσμό, έναν συρφετό τοκογλύφων να προσπαθούν να την οδηγήσουν στην πτώχευση κερδοσκοπώντας σ' ένα ετοιμόρροπο Ευρώ.

Η διχόνοια με τη μορφή του κομματικού παραλογισμού, αυτή η διαχρονική ασθένεια του ελληνισμού όπως προσπάθησα να την αναδείξω σε άρθρα μου που δημοσιεύτηκαν στην «ΠΡΟΟΔΟ» και αναφέρονται στις περιόδους της Ρωμαϊοκρατίας και της Επανάστασης του 1821 στη Μακεδονία από τον Εμμανουήλ Παπά, αποτελεί και πάλι την αιτία του νέου ελληνικού δράματος. Γι' αυτά όμως τα θέματα θα μιλήσουμε στο Β' ΜΕΡΟΣ της αρθρογραφικής εργασίας μας.

4.-EUROGROUP: ΜΙΑ ΥΦΕΡΠΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

Η Ελληνική Δικαιοσύνη και οι εκβιασμοί του Eurogroup

ΜΕΡΟΣ Β΄

Στο Α΄ Μέρος του άρθρου αναφερθήκαμε στην κομματική διχόνοια ως την βασική αιτία που η Ελλάδα αναγκάστηκε να οδηγηθεί, σε μια μη πολεμική περίοδο, στην πιο απάνθρωπη νομισματική αναδιάρθρωση με διάλυση πολλών κοινωνικών δομών του κρατικού της μηχανισμού, από σφάλματα των ηγετών της αλλά και τους πειραματισμούς, την εκδικητικότητα και την κερδοσκοπική απληστία «αλληλομισούμενων εταίρων(!)» μιας Ένωσης που έχασε όλες τις ιδρυτικές της αξίες και όλους τους πολιτιστικούς συνδετικούς κρίκους των λαών της.

Η αρχή του δράματος βρίσκεται στην απόφαση της κυβέρνησης του Γεωργίου Παπανδρέου να καταγγείλει προς την ΕΕ την κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή για «το ψεύτικο ποσοστό του δημοσιονομικού ελλείμματος του 2008» που εκτιμήθηκε από την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία και γνωστοποιήθηκε στην Eurostat και την υπερβολική διόγκωσή του το 2009 στο 15,4%. Η ενέργεια αυτή αποσκοπούσε στην ύπαρξη έγκυρων αποδεικτικών στοιχείων για την αληθινή κατάσταση της ελληνικής οικονομίας ώστε, σε μελλοντικές εκλογές, να μην υπάρχει η δυνατότητα να επιρριφθούν ευθύνες στους οικονομικούς χειρισμούς της νέας κυβέρνησης. Άλλωστε, ο νέος πρωθυπουργός διακήρυξε πως «υπήρχαν λεφτά» και πως ήταν προσηματική η δήλωση του πρώην πρωθυπουργού για εφαρμογή αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής ώστε το έλλειμμα να φτάσει λίγο παραπάνω από το 8%, ως το τέλος του 2009. Η νέα κυβέρνηση είχε εκλεγεί με την υπόσχεση να αυξήσει τους μισθούς για να καλύψουν οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι τις απώλειες του πληθωρισμού.

Αυτή η ενέργεια ήταν μια πράξη μικρής εκδίκησης για ανάλογη ενέργεια της κυβέρνησης Καραμανλή το 2004. Ο τότε υπουργός της Εθνικής Οικονομίας Γιώργος Αλογοσκούφης είχε δηλώσει, τον Οκτώβριο αυτού του χρόνου, πως θα γινόταν «αξιόπιστη καταμέτρηση» των χρεών και ελλειμμάτων της προηγούμενης κυβέρνησης του Κώστα Σημίτη, στην οποία ο Γ. Παπανδρέου ήταν ο βασικός πυλώνας της. Όμως, το 2004 δεν ήταν έτος ενός Αρμαγεδδώνα όπως το 2009 και η Eurostat (η οποία φυσικά γνώριζε πολύ καλά την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας αλλά σιωπούσε για να διευκολύνει τις αγορές βιομηχανικών προϊόντων και οπλικών

συστημάτων από τη Γαλλία και τη Γερμανία), με κάπως «σιωπηρές και ευγενικές πιέσεις προς την ελληνική κυβέρνηση» ζήτησε την αναθεώρηση των ελλειμμάτων και των προηγούμενων ετών. Τότε αποκαλύφθηκε πως και το έλλειμμα του 1999 δεν πληρούσε τα κριτήρια του Μάαστριχτ για ποσοστό 3% και πως η κυβέρνηση του Κ. Σημίτη είχε σχεδιάσει την είσοδο της Ελλάδας στην Ευρωζώνη με το «ταχυδακτυλουργικό θαύμα» του swar της Γκόλντμαν Σακς. Τα πάντα όμως διευθετήθηκαν αθόρυβα, με τρόπο που άμβλυσε το ολίσθημα της κυβέρνησης Καραμανλή να διατυμπανίσει «τα εν οίκω εις δήμον», ενώ παράλληλα διαφύλαττε και το κύρος της Eurostat από κατηγορίες για πλημμελή έλεγχο και αναξιόπιστα στοιχεία από τα κράτη/μέλη της Ευρωζώνης.

Η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου δεν άφησε περιθώρια για αναγκαίους διπλωματικούς ελιγμούς και προχώρησε ένα ακόμα βήμα, μη σταθμίζοντας τη σοβαρότητα της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης και τις αδυναμίες ενός νομίσματος (Ευρώ), το οποίο δεν είχε τις δυνατότητες του νομίσματος ενός κανονικού κράτους για να αποτρέψει τους κινδύνους ολοκληρωτικής κατάρρευσης, λαμβάνοντας τα κατάλληλα πληθωριστικά μέτρα με την ελεγχόμενη αύξηση και της νομισματικής κυκλοφορίας. Το ποσοστό του ελλείμματος του 2008 είχε τελικά καθορισθεί, όπως είπαμε, από την προηγούμενη κυβέρνηση στο 9,4%, με την προοπτική, λόγω κάποιων μέτρων μείωσης των δαπανών να μειωθεί, ως το τέλος του 2009, λίγο πιο πάνω από το 8%. Όμως, η νέα κυβέρνηση Παπανδρέου ανακοίνωσε πως το έλλειμμα δεν ήταν στο 6%, όπως ανακοίνωσε αρχικά η προηγούμενη κυβέρνηση, ούτε στο 9,4%, αλλά κατά της δικής της εκτιμήσεως θα άγγιζε, ως το τέλος του 2009, το 12,5%. Με τέτοια τεράστια διαφορά η νέα ελληνική κυβέρνηση αποδείκνυε στους «υπόλοιπους έντιμους(!) εταίρους της Ευρωζώνης», πως οι προηγούμενη «διέπραξε απάτη» προς την ΕΕ. Ο κομματικός φανατισμός σε στάδιο ολικής τύφλωσης. Ο χείμαρρος έγινε ορμητικό αγριεμένο ποτάμι. Από εδώ και πέρα οι εξελίξεις ήταν μη αναστρέψιμες, διότι αυτή η καταγγελθείσα απόκρυψη του πραγματικού χρέους δεν ήταν, για τους κερδοσκόπους των «Αγορών», η παράνομη ενέργεια μιας ελληνικής κυβέρνησης αλλά «η απάτη ενός ολόκληρου λαού τεμπέληδων που ζούσαν εις βάρος των έντιμων ευρωπαϊκών λαών».

Οι αφελείς εντός και εκτός Ελλάδας δεν είχαν ακόμα αντιληφθεί πως η ΕΕ των λαών, όπως κάποτε την οραματίστηκαν οι ιδρυτές της, είχε μετατραπεί σταδιακά, μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, σε μια λυκοφωλιά ασυνείδητων τεχνοκρατών, κερδοσκόπων, φανατικών εθνικιστών και «θανάσιμων εταίρων». Από εδώ και πέρα το ελληνικό δημοσιονομικό έλλειμμα θα αποτελούσε εργαλείο στα χέρια των

χρηματιστών και του αναγεννημένου παγγερμανισμού, για αντιδημοκρατικά κερδοσκοπικά παιχνίδια. Με αυτές τις κερδοσκοπικές αλχημείες θα ήταν πλέον δυνατόν να φορτωθούν στις πλάτες του ελληνικού λαού οι αστοχίες ενός πρόχειρα και απρογραμμάτιστα δημιουργημένου Ευρώ που κινδύνευε με κατάρρευση, αλλά και ευκαιρίες για λεηλασία του ελληνικού εθνικού πλούτου και «επτοπτεία» όλης της ελληνικής εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Το πανίσχυρο πλέον Γιούρογκρουπ δεν προσπάθησε να θεραπεύσει τις συνέπειες των ελλειμμάτων της Ελλάδας και άλλων κρατών/μελών, αλλά επιδίωξε να δημιουργήσει το πειραματόζωο στο οποίο θα φόρτωνε όλες τις ευθύνες για την αναμενόμενη κατάρρευση του Ευρώ. Σ' αυτό το γενικότερο σχέδιο εντάσσεται και η προσπάθεια για όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αύξηση του προβλεπόμενου από τη νέα ελληνική κυβέρνηση ελλείμματος του 12,5% για το έτος 2009. Η δικαστική δίωξη του πρώην διευθυντή της ΕΛΣΤΑΤ Ανδρέα Γεωργίου για σκόπιμη περαιτέρω διόγκωση αυτού του δημοσιονομικού ελλείμματος του 2009 στο 15,4%, έχει άμεση σχέση με αυτά τα γενικότερα σχέδια ενός «πειράματος απόλυτου οικονομικού ελέγχου» των υπερχρεωμένων κρατών/μελών της ΕΕ από ένα γερμανικής έμπνευσης διευθυντήριο τεχνοκρατών. Μερικοί αποδίδουν τέτοιου είδους απόψεις σε σενάρια συνωμοσιολογίας, αν και όλοι γνωρίζουν πως τέτοιες αθέατες και πανίσχυρες «ομάδες συνωμοσίας» που κυβερνούν τον κόσμο (Λέσχη Μπίλντερμπερκ, Τριμερής Επιτροπή, Φόρουμ G, Λέσχη των Παρισίων ως επιφανειακό παράρτημα του ΔΝΤ κλπ), καθορίζουν με τις αποφάσεις τους τις τύχες των λαών.

Οι αποφάσεις τους αυτές, εκ πρώτης απατηλής όψεως δημοκρατικές αλλά στην ουσία τους μεθοδεύσεις ολοκληρωτικής μορφής, ανατρέπουν, με τη βοήθεια της πλύσης εγκεφάλων και από τα ελεγχόμενα οικονομικά μεγαθήρια των ΜΜΕ, τις πραγματικές αποφάσεις των ευρωπαϊκών λαών στην επιλογή των ηγετών τους. Προωθούνται σε θέσεις εξουσίας άτομα αφοσιωμένα, ως γενίτσαροι, στο ιερατείο του παγκοσμιοποιημένου «Συστήματος». Ως απλό παράδειγμα μπορεί να αναφερθεί η περίπτωση της σύγκλησης, το Νοέμβριο του 2011, του φόρουμ G 20 στις Κάννες. Ο τότε Έλληνας πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, έναν χρόνο νωρίτερα τιμήθηκε στο Βερολίνο από τους Γερμανούς με το βραβείο Quadriga (Κβαντρίγκα), στην κατηγορία «Δύναμη και Ειλικρίνεια», ως αναγνώριση της προσπάθειάς του «για την αναδιάρθρωση της ελληνικής δημοσιονομικής πολιτικής και την αποτροπή πτώχευσης του ελληνικού κράτους». Η απονομή του βραβείου πραγματοποιήθηκε από τον πρόεδρο της Deutsche Bank, τον Γιόζεφ Άκερμαν, όχι φυσικά «για την αποτροπή της πτώχευσης του ελληνικού κράτους»

αλλά για τη σωτηρία της γερμανικής αυτής τράπεζας από τα μεγάλα τοξικά ελληνικά ομόλογα που διακατείχε και διοχέτευσε έγκαιρα στις πλάτες του γερμανικού λαού «με το τιμωρητικό τοκογλυφικό δάνειο του πρώτου μνημονίου προς την Ελλάδα» που το βάφτισαν «βοήθεια σωτηρίας». Στις Κάννες λοιπόν αυτός ο παρασημοφορεμένος πρωθυπουργός εξευτελίστηκε με τον χειρότερο τρόπο (ο πρόεδρος της Γαλλίας Ν. Σαρκοζί χρησιμοποίησε τα γαλλικά του σε άπταιστα αγγλικά αποκαλώντας τον «fa...g psycho») και αντικαταστάθηκε με εντολή των ηγετών της Γαλλίας και Γερμανίας. Με συνωμοτικές διαβουλεύσεις του προέδρου της Κομισιόν Μ. Μπαρόζο (το μελλοντικό «αρωματικό λουλούδι» του ανώτατου επιτελείου της Γκόλντμαν Σακς στο Λονδίνο) ως αντικαταστάτης ορίστηκε ο «δοτός πρωθυπουργός» Λ. Παπαδήμας. Στην Ιταλία, ένα «άλλο παιδί» της Τριμερούς Επιτροπής (Trilateral Commission) και της Γκόλντμαν Σακς, ο Μάριο Μόντι, αντικαθιστούσε (κι' αυτός με δημοκρατικές διαδικασίες) τον εκλεγμένο πρωθυπουργό Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Άλλο παράδειγμα μεθοδευμένης ανατροπής των πολιτικών δεδομένων στην ελληνική πολιτική σκηνή με οικονομικούς στόχους, αποτελεί η υπόθεση του σχεδίου δολοφονίας του πρώην πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή, η οποία ήρθε και πάλι στην επικαιρότητα με την πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών να παραπέμψει, με το υπ' αριθμόν 3269/2017 βούλευμά του, σε δίκη ενώπιον του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Αθηνών τους υπεύθυνους της συνωμοσίας. Στο βούλευμα αναφέρεται πως τελέστηκαν αξιόποινες πράξεις με σκοπό την αποσταθεροποίηση (ανατροπή) της Κυβέρνησης Καραμανλή, λόγω της δυσαρέσκειας των ΗΠΑ, της Γερμανίας και άλλων ευρωπαϊκών χωρών για τη συμφωνία Ελλάδας-Ρωσίας ως προς την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου South Stream, αλλά και άλλες συμφωνίες και ενέργειες (εμπορικές συμφωνίες αλλά και κατασκευή αγωγού πετρελαίου Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, συμφωνίες με Κίνα, Βέτο στη σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι για τη FYROM κ.ά.). Με τις συμφωνίες αυτές αναβαθμιζόταν η γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας και η χώρα θα είχε πολλαπλά οικονομικά και πολιτικά οφέλη.

Γιατί όμως υπήρξαν τέτοιου είδους άγριες αντιδράσεις, κυρίως από την πλευρά των ΗΠΑ, όταν την ίδια περίοδο η Γερμανία βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με τη Ρωσία για την κατασκευή του αγωγού Nord Stream, ομογάλακτου αδελφού του South Stream; Όταν για την δήθεν απεξάρτηση της Ευρώπης από τα ρωσικά καύσιμα σχεδιαζόταν η δολοφονία του έλληνα πρωθυπουργού για να αλλάξει «με δημοκρατικές διαδικασίες» η ελληνική κυβέρνηση και μια «νέα επιλεγμένη και ενδοτική κυβέρνηση» θα «διατασσόταν» να καταργήσει τις συμφωνίες, η Γερμανία σχεδίαζε με τον ρωσικό

πετρελαϊκό κολοσσό «Γκάζπρομ» την κατασκευή του πρώτου υποθαλάσσιου αγωγού της, ο οποίος τέθηκε σε λειτουργία το Νοέμβριο του 2011. Ο δεύτερος παράλληλος γερμανορωσικός αγωγός μεταφοράς φυσικού αερίου εγκαινιάσθηκε τον Οκτώβριο του 2012. Γιατί λοιπόν κρίθηκαν τόσο επικίνδυνοι και εχθρικοί για τα ευρωπαϊκά συμφέροντα οι αγωγοί Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης και South Stream που θα προμήθευαν στη Νότια Ευρώπη μια συγκεκριμένη ποσότητα ρωσικών καυσίμων μέσω Ελλάδας, ενώ τα ίδια καύσιμα σε τεράστιες ποσότητες διοχετεύονται σήμερα στην Ευρώπη, λίγα χρόνια μετά την «αυτόβουλη» απομάκρυνση Καραμανλή; Μιλάμε για αυτόβουλη και προσχηματική απομάκρυνση από την εξουσία, όταν ο τότε πρωθυπουργός ενημερώθηκε για τα σχέδια δολοφονίας του, λόγω και του κινδύνου εξόντωσης ολόκληρης της οικογένειάς του στην επιλεγμένη από τους πράκτορες/δολοφόνους διαδρομή προς την εξοχική κατοικία του. Μιλήσαμε για τεράστιες ποσότητες καυσίμων, αφού από τους δυο αυτούς αγωγούς που λειτουργούν σήμερα, μήκους 1.222 χιλιομέτρων, μεταφέρονται στη Γερμανία (και από αυτή και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες) 55 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα ρωσικού φυσικού αερίου, τα οποία ως το τέλος του 2019 και με την κατασκευή δυο ακόμα συμπληρωματικών αγωγών θα διπλασιαστούν και θα φτάσουν στα 110 δισεκατομμύρια. Μήπως αυτοί που χλευάζουν τις απόψεις όσων υποστηρίζουν πως, πίσω από τη σχεδιασμένη ελληνική πτώχευση παίζονται με διάφορες προφάσεις γεωπολιτικά παιχνίδια, θα έπρεπε να αφήσουν τα επιχειρήματα περί μυθευμάτων και θεωριών συνωμοσίας και να ερευνήσουν τους πραγματικούς λόγους της αύξησης του δημοσιονομικού ελλείμματος του 2009 και της μετατροπής μιας Ελλάδας με μεγάλες προοπτικές ανάπτυξης σε ένα «οικονομικό προτεκτοράτο»; Είναι ένα θέμα που θα πρέπει κάποια στιγμή να διερευνηθεί, σε συσχέτιση και με το ομολογούμενο πλέον από ηγέτες κρατών και ανώτατα στελέχη της Ευρωπαϊκής Ένωσης «Έλλειμμα Δημοκρατίας» (προσωπικά το έλλειμμα αυτό το θεωρώ «υφέρποντα ολοκληρωτισμό», για να αποφύγω κάποιον αιχμηρότερο χαρακτηρισμό).

Ας μου επιτραπεί να αναφερθώ, με μια διευκρινιστική παρέκβαση, σε μια θεωρία συνωμοσίας (théorie du complot), όπως θα τη χαρακτήριζε σαρκαστικά κάποιος που, σαν πιστό παιδί της παγκοσμιοποίησης και του «συστήματος της Νέας Τάξης», συμμετέχει σε τέτοια παιχνίδια αλλά αρνείται την ύπαρξή τους. Αυτές οι απόψεις που θα εκτεθούν δεν βασίζονται σε συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία αλλά σε μια σειρά λογικών (ή για τους δύσπιστους, λογικοφανών) συλλογισμών και συγκριτικών συσχετίσεων. Την αφορμή μου την έδωσε μια φράση του διάσημου

γάλλου οικονομολόγου Thomas Piketty, διευθυντή σπουδών στην École des Hautes Études en Sciences Sociales και καθηγητή στην École d' Économie του Παρισιού. Το βιβλίο του «Το Κεφάλαιο στον 21^ο αιώνα» που κυκλοφόρησε το 2004, προκάλεσε έντονες συζητήσεις, διότι αποδεικνύει τις τεράστιες αντικοινωνικές ανισότητες σε μια εποχή επιταχυνόμενης οικονομικής ανάπτυξης αλλά τελείως ασύμβατης με τη Δημοκρατία. Ο Πικετί, και στη Γερμανία όπου είχε προσκληθεί για να μιλήσει σε Συνέδριο αλλά και στο έντυπο «Marianne», σε άρθρο του με τίτλο «Avec la Grèce, on invente la pénitence éternelle» (με την Ελλάδα, εφευρίσκουν την αιώνια μετάνοια και τιμωρία) υπογραμμίζει πως, η ελληνική οικονομική τραγωδία «επιβάλλεται και παρατείνεται για λόγους που δεν έχουν καμιά σχέση με την οικονομική θεωρία». Με λίγα και πιο απλά λόγια, οι αιτίες για τις οποίες η Ελλάδα μπήκε στα μνημόνια, στη λιτότητα, στη διαρκή ύφεση και φτώχεια με παράλληλη «επιτήρηση προτεκτοράτου», δεν έχουν καμιά σχέση με οικονομικές παραμέτρους. Ο καθηγητής είναι βέβαιος πως οι αιτίες της «οργανωμένης ελληνικής πτώχευσης» δεν είναι οικονομικές, αλλά μη γνωρίζοντας τότε τα παρασκήνια των σχεδίων και των στόχων για τη δολοφονία του πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή και τα αίτια της τεχνητής αύξησης του δημοσιονομικού ελλείμματος κατά την τελευταία χρονιά της πρωθυπουργίας του, θεώρησε πως η καταστροφή της ελληνικής οικονομίας, οι ταπεινώσεις και τα χυδαία στερεότυπα εναντίον του ελληνικού λαού, ήταν απόρροια της εκδικητικής και τιμωρητικής διάθεσης των ηγετών της ΕΕ για μια «αιώνια μετάνοια και τιμωρία», ωςάν ένα αιώνιο εκκλησιαστικό επιτίμιο στο λαό της Ελλάδας «για τις ανομίες του». Και τώρα ας ανιχνεύσουμε την ουσία της θεωρίας!

Η αποσταθεροποίηση της κυβέρνησης Καραμανλή πραγματοποιήθηκε, διότι ο τότε πρωθυπουργός επιχείρησε μια πολύπλευρη και απεξαρτημένη πολιτική από τα δυτικοευρωπαϊκά οικονομικά συμφέροντα. Οι οικονομικές και πολιτικές σχέσεις με τη Ρωσία και την Κίνα και κυρίως οι ρωσικοί αγωγοί καυσίμων, ενώ άλλαζαν το οικονομικό status της Ελλάδας και την καθιστούσαν πολιτικά και γεωστρατηγικά κάπως αυτόνομη, αποτελούσαν και ένα είδος ανατροπής στη Μεσόγειο των ισορροπιών ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις. Μια οικονομικά και πολιτικά ανεξάρτητη Ελλάδα θα μπορούσε να προστατεύσει τα συμφέροντά της χωρίς την κηδεμονία των αιώνιων προστατών της. Γι' αυτούς τους λόγους, το σχέδιο των ρωσικών αγωγών καυσίμων που άλλαζε ριζικά τα ελληνικά οικονομικά δεδομένα αλλά και τις γεωπολιτικές ισορροπίες της περιοχής, αποτελούσε επικίνδυνη πρόκληση για τις ΗΠΑ και την ΕΕ.

Με την απομάκρυνση του Καραμανλή από την εξουσία είχε αποτραπεί η άσκηση αυτόνομης και ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής, αλλά και οι προοπτικές για μεγάλη μελλοντική οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Μιας ανάπτυξης που αποτελεί προϋπόθεση για μια τέτοια αυτονομία. Όμως, αν και με την απομάκρυνση Καραμανλή είχαν επιτευχθεί οι βασικοί στόχοι της ανατροπής του, θα έπρεπε η επιτυχία να διασφαλιστεί με μέτρα αποφυγής «κάποιας υποτροπής» από άλλη κυβέρνηση. Με την υπαγωγή της χώρας σε μια κατάσταση «αιώνιας πτώχευσης» με αιτιολογία το υπερβολικό δημοσιονομικό έλλειμμα, θα υπήρχε πάντα μια διαρκής οικονομική «εποπτεία» αλλά και έμμεσος έλεγχος στη διαχείριση θεμάτων εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Η οικονομική εξάρτηση λόγω χρεών είναι ένα είδος απόλυτης υποταγής και δουλείας. Είχα και άλλη φορά επισημάνει σε κείμενά μου τη φράση του Τζον Άνταμς, του δεύτερου μετά τον Τζ. Ουάσινγκτον πρόεδρο των ΗΠΑ, ο οποίος έχοντας πικρή εμπειρία από τα χρέη της χώρας του στους Ολλανδούς διαπίστωσε πως, «μια χώρα μπορεί να κατακτηθεί είτε με το σπαθί είτε με το χρέος». Και η Ελλάδα, υπόδουλη και σε διαρκή «εποπτεία» ώσπου να αποπληρώσει το 75% του χρέους της και να δώσει και πάλι πνοή σε μια οικονομία που καταστράφηκε σαν να πέρασε η χώρα από μια ολέθρια πολεμική περιπέτεια, θα πρέπει να υπακούει πειθήνια (ίσως και για μισόν αιώνα) σε δανειστές που έχουν μεγάλα γεωπολιτικά συμφέροντα στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου. Αυτός είναι φαίνεται ο λόγος που τα ρωσικά καύσιμα είναι «θανατηφόρα» όταν προωθούνται στη Δυτική Ευρώπη από την Ελλάδα, ενώ οι γερμανικοί υποθαλάσσιοι δρόμοι αλλάζουν τις επικίνδυνες ιδιότητες των ίδιων ακριβώς καυσίμων.

Στην υπόθεση του Α. Γεωργίου το Δικαστήριο δεν υπεισήλθε σε ειδικότερα θέματα διερεύνησης των δημοσιονομικών ελλειμμάτων του 2009, αλλά στις νομικές διαδικασίες νόμιμης λήψης των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΛΣΤΑΤ. Το ίδιο θα πράξουμε και εμείς. Εφόσον έγινε καταγγελία από άλλα μέλη του ΔΣ ότι, ο πρώην διευθυντής της ΕΛΣΤΑΤ σκόπιμα και «για να προσπορίσει στον εαυτό του και σε άλλον υλικό και ηθικό όφελος» αύξησε αυθαίρετα το δημοσιονομικό έλλειμμα, αν η Ευρώπη είχε ίχνη δημοκρατικής ευαισθησίας θα όριζε αμέσως αμερόληπτη επιτροπή διερεύνησης όλων των οικονομικών δεδομένων για τη νέα αξιολόγηση του διογκωμένου ελλείμματος. Όλοι γνωρίζουν πως υπάρχουν τεράστιες διαφορές στις εκτιμήσεις των ελλειμμάτων, όπως έγινε με την Ιρλανδία όπου, σε λίγους μήνες, από το 32% ξεπήδησε από το ημίψηλο καπέλο του μάγου ένα 14,4%. Αλλά είναι κοινό μυστικό πως και η Γερμανία «έκανε καλλιτεχνικά στατιστικά μαγειρέματα» όταν ενώθηκαν οι δυο Γερμανίες (Ανατολική και Δυτική). Όμως και τώρα,

αν ορισθεί μια ορκισμένη στον Βόλφγκανγκ Σόιμπλε επιτροπή από «τεχνοκρατικές ύαινες» για να ελέγξει το αυξημένο χρέος της Γαλλίας ή της Ιταλίας, έχει κανείς την απόλυτη βεβαιότητα πως τα ελλείμματά τους θα είναι ίδια με τα δηλωθέντα από τις εθνικές στατιστικές τους υπηρεσίες;

Η σημερινή Ευρώπη κατάντησε ένα τεχνοκρατικό μαγειρείο μηχανορράφων (ιντριγκαδόρων), χωρίς κοινωνικές ευαισθησίες και δημοκρατικό ήθος. Αν πιστέψουμε στα οράματα του γάλλου προέδρου Ε. Μακρόν, όπως τα είχε εκθέσει από την Πνύκα των Αθηνών, ίσως στο μέλλον μια «Νέα Ευρώπη» να έχει κάποια από τα βασικά χαρακτηριστικά της παλιάς. Αυτής της Ευρώπης των Λαών, της Δημοκρατίας, του Πολιτισμού, της Ειρήνης και των Αξιών που θέλησαν να δημιουργήσουν οι μεταπολεμικοί ευρωπαίοι ηγέτες και την οποία κατεδάφισαν με τόση ανευθυνότητα οι μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ μικροί εθελόδουλοι ηγέτες/τσιράκια των τραπεζιτών και των χρηματιστών.

Στην δικαστική υπόθεση του Ανδρέα Γεωργίου, ανεξάρτητα αν ο πρώην διευθυντής της ΕΛΣΤΑΤ ενήργησε έντιμα ή επιπόλαια ή, όπως τον κατηγορούν «προς ίδιον όφελος», η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Eurogroup θα έπρεπε να επιδείξουν ένα ελάχιστο ίχνος δημοκρατικής ευαισθησίας. Εκτός πλέον αν, μέσα στο μεθύσι της παντοδυναμίας τους, θεωρούν πως το «προτεκτοράτο» τους που ως τώρα ανέχτηκε τόσους εξευτελισμούς και ταπεινώσεις (κλέφτες, απατεώνες, τεμπέληδες, αναξιόπιστοι κλπ), θα εξακολουθήσει να ανέχεται παντοτινά αυτού του είδους τις χυδαιότητες. Όπως άλλα ανώτατα στελέχη, ο επίσης από τους νέους ανερχόμενους «νεκροθάφτες» της ΕΕ αντιπρόεδρος της Κομισιόν Βάλντις Ντομπρόβσκις δήλωσε πως, στην υπόθεση του Ανδρέα Γεωργίου «οι έλληνες δικαστές δεν θα πρέπει σε καμιά περίπτωση να αμφισβητήσουν την ανεξαρτησία των στατιστικών αρχών». Μήπως όμως «ανεξαρτησία», σύμφωνα με την ευρωπαϊκή τεχνοκρατική ορολογία, σημαίνει και ανοχή κάθε παρανομίας;

Στις ωμές και απαράδεκτες παρεμβάσεις του Γιούρογκρουπ και στις μεταγενέστερες της Κομισιόν, την αποστομωτική και ενδεδαιγμένη απάντηση την έδωσε η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων της Ελλάδας. Θα ήταν ευχής έργον τέτοια υπερήφανη, ομόθυμη και έντιμη στάση να επιδείκνυαν οι πολιτικοί και πνευματικοί μας ηγέτες, ανεξάρτητα από τις κομματικές τους διαφωνίες, όταν θίγονται ζωτικά συμφέροντα της πατρίδας. Παραθέτουμε ολόκληρη την ανακοίνωση της Ένωσης, γιατί αποτελεί έναν ύμνο στην αξιοπρέπεια και στην έννοια του καθήκοντος:

«Στην πολιτικο-οικονομική διελκυστίνδα των τελευταίων ημερών σχετικά με εκκρεμή στη Δικαιοσύνη υπόθεση (ΕΛΣΤΑΤ), σειρά

εξωθεσμικής παρέμβασης είχε και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή η οποία, μεταξύ άλλων, απαίτησε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο από τις ελληνικές αρχές «να αντιμετωπίσουν ενεργά και δημόσια την εσφαλμένη εντύπωση της παραποίησης των ελληνικών στατιστικών στοιχείων, αλλά και να προστατεύσουν την ΕΛΣΤΑΤ και το προσωπικό της από παρόμοιους αβάσιμους ισχυρισμούς».

Οι ως άνω τοποθετήσεις δεν θα επηρεάσουν, όπως είναι φυσικό, τους Δικαστικούς Λειτουργούς, που θα επιληφθούν της προαναφερόμενης υπόθεσης, οι οποίοι με αμεροληψία και νηφαλιότητα θα αποφασίσουν έχοντας ως μοναδικό κριτήριο το Σύνταγμα, τους νόμους και προπαντός τη συνείδησή τους.

Η επίκληση ωστόσο της ανεξαρτησίας της Δικαιοσύνης και των Λειτουργών της από πολιτικούς/πολιτικά κόμματα δεν μπορεί να γίνεται κατά περίπτωση. Θα πρέπει επιτέλους να γίνει αντιληπτό ότι οι αναίτιοι και πολλαπλοί τραυματισμοί του κύρους της Δικαιοσύνης από αλλοδαπά και ημεδαπά κέντρα εξουσίας οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στη συστηματική αμφισβήτησή της με ό,τι αυτό συνεπάγεται για ένα κράτος δικαίου».

Δυστυχώς, αυτά τα αλλοδαπά και ημεδαπά κέντρα εξουσίας, κάποιοι μισθωμένοι κονδυλοφόροι τα θεωρούν και προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι μυθεύματα και συνωμοσιολογικές φαντασιώσεις.

5.-Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ

Οι εξωθεσμικές παρεμβάσεις και οι εσωτερικές σκιές

Σε άρθρο μου (από 2 χωριστά κείμενα) που δημοσιεύτηκε στη ΝΕΑ ΠΡΩΙΝΗ της Νέας Υόρκης, στις 23 και 25-9-2017, είχε επισημανθεί η αντιδημοκρατική στάση του Eurogroup και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο θέμα της δικαστικής δίωξης του πρώην διευθυντή της ΕΛΣΤΑΤ Ανδρέα Γεωργίου, και για «τους αναίτιους και πολλαπλούς τραυματισμούς του κύρους της Δικαιοσύνης από αλλοδαπά και ημεδαπά κέντρα εξουσίας». Θα ήταν ανεπίτρεπτο να υπεισέλθουμε στην ουσία της υπόθεσης και να κρίνουμε τη νομιμότητα ή την παρανομία των πράξεων του κατηγορουμένου, διότι μόνον ένας έντιμος δικαστής μπορεί και έχει από το νόμο το δικαίωμα, με βάσει τα αποδεικτικά στοιχεία, να κρίνει και να αποφασίζει (όπως εύστοχα υπογραμμίζεται στην ανακοίνωση της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων για τις παρεμβάσεις των οργάνων της Ε.Ε.), «με αμεροληψία και νηφαλιότητα έχοντας ως μοναδικό κριτήριο το Σύνταγμα, τους νόμους και προπαντός τη συνείδησή του».

Στο Σύνταγμα και τους νόμους υπάρχουν συγκεκριμένες και συνήθως σαφείς διατάξεις, αν και κάποιες φορές οι λεκτικές νομικές διατυπώσεις δημιουργούν «κάποια παραθυράκια», τα οποία γνωρίζουν οι «καλοί» δικηγόροι και κάποιοι «κακοί» δικαστές που, ενδεχομένως, δεν έχουν συνειδησιακά προβλήματα. Στις τελευταίες δεκαετίες, ο τεχνοκρατικός τρόπος σκέψης στις σύγχρονες κοινωνίες, έχει μεταβάλει γενικά τις παλαιότερες ηθικές ανθρώπινες αξίες και έχει ελαστικοποιήσει τους συνειδησιακούς προβληματισμούς κάθε ατόμου, οι οποίοι επηρεάζουν, λίγο ή πολύ, τη ζωή των άλλων ανθρώπων. Αυτή τη μεταβολή στους πολιτικούς θεσμούς και στις ηθικοκοινωνικές δομές των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επισημαίνει με έμφαση σε ένα από τα τελευταία του βιβλία ο διάσημος γερμανός φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας, όταν παρουσιάζει το τεχνοκρατικό τέρας που δημιούργησε στις ευρωπαϊκές κοινωνίες ο άκρατος μονεταρισμός. Είναι ένα κινηματογραφικό τέρας, ένα εφιαλτικό και τρομακτικό «Luge» (από τον τίτλο ενός πολωνέζικου φιλμ τρόμου) της τεχνοκρατίας, το οποίο δημιούργησε το σημερινό κράτος των «πιστωτών και οφειλετών». Τα πάντα διακανονίζονται με το «δούναι και λαβείν» ή, όπως το λέει ο απλός έλληνας πολίτης, «με αλισβερίσι».

Φυσικά σ' αυτή την υλιστική και χωρίς πολλές ηθικές αναστολές νέα κοινωνία, οι δικαστικοί όπως οι γιατροί ή οι ιερείς που επιτελούν μια εργασία/λειτουργία και οι αποφάσεις τους παίζουν καθοριστικό ρόλο στη ζωή των συνανθρώπων τους, δεν θα μπορούσαν να

αποτελέσουν εξαίρεση. Η συμμετοχή των ασυνείδητων σε μια τέτοια μεταλλαγμένη κοινωνία θα πρέπει μάλλον να είναι αναλογική σε συσχέτιση με άλλες τάξεις εργαζομένων, αλλά οι κοινωνικές επιπτώσεις των ανήθικων πράξεων ή παραλείψεών τους είναι τις περισσότερες φορές υπερβολικά ζημιογόνες ως και εγκληματικές. Η καταδίκη ενός αθώου από έναν δικαστή ή ο θάνατος ενός ασθενούς από εγκληματική αμέλεια ενός γιατρού, δεν έχουν την ίδια βαρύτητα ευθύνης σε σύγκριση με αντικοινωνικές πράξεις ενός άλλου επαγγελματία.

Ελάχιστες και θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι τελείως ασήμαντες οι περιπτώσεις χρηματισμού δικαστών για απλές και συνηθισμένες υποθέσεις. Οι μεγάλες αδικίες προέρχονται από πολιτικές και «φιλικές παρεμβάσεις». Ο δικαστής, ιδίως σε μικρές αστικές περιοχές, που συχνάζει στο ίδιο καφενείο με φίλους ή συναντιέται στον ίδιο φιλικό κύκλο με τον γνωστό και ικανό δικηγόρο της πόλης και προθυμοποιείται να πραγματοποιήσει «φιλικές παρεμβάσεις» σε υποθέσεις που δικάζει, αποτελεί μια αθέατη πληγή που διασύρει την καλή φήμη της Δικαιοσύνης. Αυτές οι εξωθεσμικές πιέσεις προς τους λειτουργούς της δικαιοσύνης από άτομα με θέσεις εξουσίας στον ιδιωτικό τομέα, στον κρατικό μηχανισμό, από κόμματα και πολιτικούς αλλά και από πρόσωπα του συγγενικού ή φιλικού τους περιβάλλοντος, αμβλύνουν συνειδήσεις και ισοπεδώνουν ηθικούς φραγμούς. Η Δικαιοσύνη μπορεί να υποστεί μη αναστρέψιμη φθορά του κύρους της, όχι μόνο από πολιτικές ή κομματικές εξωθεσμικές παρεμβάσεις, αλλά και από την έλλειψη ορθής οργάνωσης, έλεγχου και τιμωρίας κάποιων δικαστών, οι οποίοι συνειδητά δικάζουν και γνωρίζουν πως δεν απονέμουν δικαιοσύνη αλλά πραγματοποιούν, συνήθως χωρίς χρηματισμό, πελατειακές διευθετήσεις.

Στο τέλος της δεκαετίας του '70 ταξίδεψα από τη Θεσσαλονίκη για την Αθήνα, έχοντας μοιραστεί το διαμέρισμα μιας κλινάμαξας με έναν εξαιρετικής νομικής και εγκυκλοπαιδικής μόρφωσης εφέτη, ο οποίος είχε μετατεθεί στην πρωτεύουσα αλλά η οικογένειά του παρέμεινε στη Θεσσαλονίκη. Άλλωστε, το επόμενο έτος επρόκειτο να συνταξιοδοτηθεί και προφανώς αυτός ήταν ο λόγος που δεν μετακόμισε και η οικογένειά του στην Αθήνα. Στην πολύωρη νυκτερινή μας συζήτηση έθιξε κάποια στιγμή, με έκδηλο άγχος, και το θέμα «των εξωθεσμικών πιέσεων που δεχόταν, για να εκδώσει αποφάσεις που παραβίαζαν τους ηθικούς κανόνες και τη συνείδησή του». Φαίνεται πως στη Θεσσαλονίκη εκείνης της εποχής δεν είχαν ακόμα γενικευθεί οι εξωθεσμικές πιέσεις αυτού του είδους και ο εφέτης ασκούσε συνειδητά το λειτούργημά του. Στην πρωτεύουσα, έναν χώρο οικονομικών και πολιτικών φορέων, εξουσιών και δολοπλοκιών, οι πιέσεις που δεχόταν από τις πρώτες ημέρες της άφιξής του στο νέο

του πόστο ήταν αφόρητες. Του ζητούσαν, όπως είπε, να «βγάλει, καταπατώντας τις αρχές του και τη συνείδησή του, εγκληματικές αποφάσεις που είχαν τεράστιες δυσμενείς επιπτώσεις στη ζωή αθώων και έντιμων ανθρώπων». Ήταν αποφασισμένος να παραιτηθεί πριν ακόμα συμπληρώσει ολόκληρο τον προβλεπόμενο συντάξιμο χρόνο. Όταν με ρώτησε αν είχα κάποια «δοσοληψία» με τις δικαστικές αρχές και πήρε αρνητική απάντηση, με ύφος πατέρα προς γιο, μου έδωσε μια συμβουλή αλλά και ταυτόχρονα μια παραίνεση, μια προτροπή, η οποία έμεινε χαραγμένη στη μνήμη μου. Αν κάποτε είχα, μου είπε, μια οποιαδήποτε υπόθεση που θα έπρεπε να επιλυθεί δικαστικά «να είχα την τύχη και να παρακαλούσα το Θεό να πέσω σε έντιμο και ευσυνείδητο δικαστή». Από τη στιγμή που ένας απλός πολίτης επικαλείται τη βοήθεια του Θεού και της τυφλής Τύχης για να βρει το δίκιο του, είναι αυταπόδεικτο γεγονός πως δεν υπάρχει Κράτος Δικαίου.

Ένας ιστορικός, συγγραφέας, αρθρογράφος και γενικά οποιοσδήποτε αξιόπιστος ερευνητής, θα πρέπει να τεκμηριώνει τις απόψεις του με συγκεκριμένα, απλά και κατανοητά αποδεικτικά στοιχεία. Οι αοριστίες και τα φληναφήματα περί μη αμφισβητούμενης αλήθειας, περί ελευθερίας, περί δημοκρατίας, περί συνολικής εντιμότητας ενός επαγγελματικού κλάδου ή ενός ολόκληρου λαού, αποτελούν ευχολόγια ή προθέσεις ακόμα περισσότερης συσκότισης «σκοτεινών καταστάσεων». Γι' αυτό, από τη μελέτη και συστηματική παρατήρηση και έρευνα μιας απλής (απλοϊκής θα λέγαμε) δικαστικής υπόθεσης, οι αναγνώστες θα μπορέσουν να κατανοήσουν τους ανελήτους και αδίστακτους μηχανισμούς εξωθεσμικών παρεμβάσεων για σοβαρές υποθέσεις, όπως αυτή που κατάγγειλε η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων. Δεν θα αναφέρουμε ονόματα, πόλεις, συγκεκριμένες υπηρεσίες και άλλες παρεμφερείς πληροφορίες, για να αποκλεισθεί ο εντοπισμός της προαναφερόμενης υπόθεσης.

Πριν από 14 περίπου χρόνια, οι Αντίδικοι Α και Β κληρονόμησαν σε χωριό, σύμφωνα με τη βούληση του κληρονομούμενου και ασθενούντος διαθέτη η οποία διατυπώθηκε σε προσωρινό πρόχειρο χειρόγραφο έγγραφο, από το $\frac{1}{2}$ μιας παλιάς οικίας μικρής αξίας. Στην πραγματικότητα το μερίδιο του Β ήταν αρκετά μεγαλύτερο του Α αλλά για λόγους της παλιάς δομικής κατασκευής της οικίας θα ήταν αδύνατη η ισομερής κατανομή. Ο Α δέχτηκε να προβεί στην προσωρινή παραχώρηση προς το Β (και με τη συναίνεση του εν ζωή κληρονομούμενου διαθέτη), ένα επιπλέον μικρό χώρο (πέρασμα) για να εισέρχεται στο μερίδιό του επειδή δεν είχε, όπως προφασίστηκε, την οικονομική δυνατότητα εκείνη την εποχή να προβεί σε τεχνικές εργασίες για να κατασκευάσει άλλη είσοδο από το δικό του μερίδιο.

Μετά από έναν περίπου χρόνο ο κληρονομούμενος διαθέτης συνέταξε κανονική διαθήκη και επανέλαβε όσα στο αρχικό προσωρινό έγγραφο. Οι Αντίδικοι προέβησαν στην αποδοχή του μισού ($\frac{1}{2}$) της οικίας και το αντίστοιχο μερίδιο του οικοπέδου. Μετά τον θάνατο του διαθέτη και τη δημοσίευση της διαθήκης του, ο Β επικαλέστηκε μια πρόχειρη σημείωση του Α και Β στο έγγραφο για την προσωρινή παραχώρηση του μικρού χώρου (περάσματος), την οποία σημείωση δεν υπέγραψε ο τότε εν ζωή διαθέτης αλλά και ούτε και την συμπεριέλαβε στη μεταγενέστερη διαθήκη του. Η τελευταία βούλησή του ήταν ξεκάθαρη και οποιαδήποτε άλλη προηγούμενη και διαφορετική της κληρονομιάς του, έστω και με νόμιμη παλαιότερη διαθήκη είναι νομικά αποδεκτό πως είναι άκυρη.

Οι εξωθεσμικές παρεμβάσεις των ισχυρών κομματικών και κυβερνητικών φίλων του Β (αυτός και η σύζυγός του είναι αιρετά πολιτικά πρόσωπα με ισχυρές διασυνδέσεις σε συγκεκριμένο κομματικό χώρο και υπηρετούν σε «προνομιούχες» δημόσιες υπηρεσίες), άρχισαν μόλις η υπόθεση έφθασε στο Ειρηνοδικείο. Η διορισμένη νεαρή πραγματογνώμων/τοπογράφος, συνάδελφος της μηχανικού και συζύγου του Β, έγινε δεκτή από αυτή στον τόπο της πραγματογνωμοσύνης με αγκαλιές και φιλία, χωρίς να τηρηθούν και κάποια προσχήματα. Εκτός από τις μετρήσεις έκανε και συστάσεις για την ουσία της υπόθεσης, τις οποίες ο Ειρηνοδίκης χαρακτήρισε ως αντιφατικές, ενώ με σχετική αναφορά του που επισυνάφθηκε στη δικογραφία, ο Α χαρακτήρισε τις μη τεχνικές κρίσεις και εισηγήσεις της για έλλειψη αμεροληψίας. Ο Ειρηνοδίκης, με βάση την τελευταία βούληση του κληρονομούμενου και την αποδοχή κληρονομιάς από τους Α και Β, αποφάσισε πως οι δυο κληρονόμοι δικαιούνται ίσα μερίδια. Επειδή όμως η πραγματογνώμων αποφάνθηκε σκόπιμα πως τα δυο μερίδια, αν και αυτόνομα, δεν είναι δυνατόν να είναι ίσα και συνεπώς «δεν χωρίζονται ισομερώς» (αν και ο Α ήταν πρόθυμος να αποδεχθεί και να παράσχει ως δωρεά ένα μέρος του επιπλέον χώρου που κατείχε ο Β, ώστε τα δυο μερίδια να καταστούν ίσα), ο δικαστής έκρινε, λόγω της αντιφατικότητας των προτάσεων της πραγματογνώμονος ότι η οικία θα έπρεπε να εκποιηθεί και το ποσόν να διανεμηθεί ισότιμα στους δυο διαδίκους. Ήταν μια απόφαση με την οποία αναγνωριζόταν η βούληση του διαθέτη αλλά και η βούληση των Α και Β στο έγγραφο αποδοχής της κληρονομιάς, για διανομή δυο ίσων μεριδίων.

Με τις συνεχείς αναβολές των δικασίμων και την κατατεθείσα από τον Β έφεση, η διαδικασία έλαβε τη μορφή μιας φαρσοκωμωδίας. Με το αιτιολογικό πως το Ειρηνοδικείο δεν είχε το δικαίωμα να δικάσει μια υπόθεση κληρονομιάς που η αξία του κάθε μεριδίου υπερέβαινε (για λίγα ευρώ) την προβλεπόμενη από το νόμο αξία, η έφεση έγινε δεκτή

από το αρμόδιο μονομελές πρωτοδικείο. Η εκδίκαση της υπόθεσης πραγματοποιήθηκε στις αρχές Φεβρουαρίου και η απόφαση δημοσιεύτηκε στο τέλος Σεπτεμβρίου του επόμενου έτους. Στην παράνομη αυτή πολύμηνη καθυστέρηση της έκδοσης της απόφασης που συμπλήρωσε σχεδόν το οκτάμηνο και τη συνολική διαδικασία εκδίκασης της υπόθεσης στα 14 χρόνια, υπήρχαν περιθώρια για νέα «μαγειρέματα». Η αρμόδια πρωτοδίκης, ενώ υπήρχε συστημένη επιστολή του Α σχεδόν αμέσως μετά την αποδοχή κληρονομίας για επιστροφή από τον Β του χώρου (πέρασμα) που του παραχώρησε προσωρινά και τον οποίο εκείνος κατακράτησε, «αποφάνθηκε» πως ο Α συναίνεσε με τη σιωπή του επί αρκετό χρονικό διάστημα στην παραχώρηση του χώρου (ένα είδος χρησικτησίας χωρίς τις χρονικές προϋποθέσεις). Χωρίς να λάβει υπόψη της την τελευταία βούληση του κληρονομούμενου και την κοινή αποδοχή κληρονομίας από τους Α και Β, όπως έπραξε ο Ειρηνοδίκης, επανήλθε στα επιχειρήματα της διαπλεκόμενης πραγματογνώμονος και δικαίωσε το Β. Τώρα, ο Α θα προσφύγει στο Εφετείο της ευρύτερης περιοχής και η ασήμαντη αυτή υπόθεση, με τις αναβολές και παραπομπές, ίσως συμπληρώσει εικοσαετία, χωρίς να υπολογίσουμε τυχόν παραπομπή για τελική απόφαση στον Άρειο Πάγο. Αυτό το γραφειοκρατικό τέρας, για το οποίο δαπανήθηκαν εκατοντάδες ώρες εργασίας από δικαστές, αντίδικους, γραμματείς κλπ και δαπανήθηκαν σημαντικά ποσά για παραστάσεις δικηγόρων, για έναν κατακρατηθέντα μικρό χώρο αξίας περίπου 500 ευρώ, είναι δυνατόν να θεωρήσει κάποιος στα σοβαρά πως πρόκειται για μια σωστή διαδικασία απονομής Δικαιοσύνης; Ο λόγος για τον οποίο ο Α επιμένει να διεκδικεί το μικρό χώρο των 3 τ.μ. του διαδρόμου (περάσματος), ενώ παράλληλα δωρίζει χώρο περίπου 9 τ. μ. για να καταστούν τα μερίδια ίσα, είναι διότι μόνο από τον χώρο αυτό είναι δυνατή η κατασκευή εσωτερικής σκάλας για την πρόσβαση στον άνω όροφο.

Αν επιχειρούσα να δώσω κάποια παραίνεση και ευχή στον Αντίδικο Α, θα επαναλάμβανα τα λόγια του δικαστή που συνάντησα στην κλινάμαξα της αμαξοστοιχίας Θεσσαλονίκης-Αθηνών. Ας παρακαλέσει το Θεό και την Τύχη για «να πέσει» σε έντιμο και ευσυνείδητο εφέτη, ο οποίος δεν θα αντιγράψει την απόφαση του πρωτοδικείου αλλά θα εξετάσει όλα τα δεδομένα, από την αρχή της υπόθεσης, και θα εντοπίσει τους μηχανισμούς των εξωθεσμικών πολιτικών παρεμβάσεων. Όπως μπορούν να διαπιστώσουν οι αναγνώστες, τέτοιες εξωδικαστικές παρεμβάσεις δεν γίνονται μόνο για σοβαρές δικαστικές υποθέσεις όπως της ΕΛΣΤΑΤ, αλλά και για γελοίες υποθέσεις που απασχολούν αδικαιολόγητα για χρόνια πολλούς λειτουργούς της Δικαιοσύνης. Στα χέρια της ανώτατης ηγεσίας των δικαστών και εισαγγελέων είναι η απόφαση να

εντοπίσουν και να αποκαθάρουν αυτές τις εσωτερικές σκιές στους κόλπους της δικαστικής εξουσίας.

Η ζημία για το ηθικό και συνειδησιακό σκέλος της προσωπικότητας της δικαστού ή της πραγματογνώμονος, οι οποίες αποδέχτηκαν «τις πολιτικές και φιλικές πιέσεις και διευθετήσεις των συμφερόντων του Β Αντιδίκου», έχει επιπτώσεις στη δυσφήμιση των πολλών και έντιμων δικαστών και εισαγγελέων της χώρας. Είναι μια μεγάλη αδικία για τους έντιμους λειτουργούς. Διότι όλοι μας γνωρίζουμε πως τέτοιου είδους πιέσεις αλλά και απειλές δέχονται οι δικαστικοί λειτουργοί και από εγκληματικές ομάδες, οι οποίες τους εκφοβίζουν ή προσπαθούν να τους δολοφονήσουν. Είδαμε έντιμους δικαστές και εισαγγελείς να ξεσκεπάζουν παντοδύναμα οικονομικά και πολιτικά κυκλώματα, με θάρρος και εντιμότητα αλλά με δυσμενείς επιπτώσεις στην επαγγελματική τους καριέρα και στην οικογενειακή τους ζωή. Ο αμερόληπτος παρατηρητής αισθάνεται δέος μπροστά σε τέτοια εκπληκτικά φαινόμενα αμεροληψίας και εντιμότητας και μάλιστα όταν ένας δικαστής βρίσκεται απέναντι σε κατηγορούμενους οι οποίοι έχουν διαφορετικό πολιτιστικό και ιδεολογικό υπόβαθρο. Αυτό το δέος ένιωσα για έναν τούρκο δικαστή, όταν διάβασα την αναφορά που έστειλε στο σουλτάνο Μαχμούτ Β', την οποία δημοσίευσε ολόκληρη ο αείμνηστος καθηγητής Απόστολος Βακαλόπουλος στο βιβλίο του «Πηγές της Ιστορίας της Μακεδονίας, 1354-1833» .

Ο μουλάς της Θεσσαλονίκης Χαΐρουλλάχ Ιμπν Σινασί Μεχμέτ Αγά, απευθύνθηκε στο σουλτάνο για να καταγγείλει με σκληρή γλώσσα, που ενδεχομένως θα του στοίχιζε την ίδια του τη ζωή, τα φοβερά εγκλήματα που διέπραξαν οι στρατιώτες του Πασά της Θεσσαλονίκης εις βάρος αθώων πολιτών, όταν κηρύχτηκε το 1821 η επανάσταση στη Μακεδονία από τον Εμμανουήλ Παπά. Ο ανώτατος τούρκος δικαστής δεν εξετάζει την εθνικότητα ή τη θρησκεία των θυμάτων. Τους αποκαλεί «άπιστους» αλλά και ταυτόχρονα αφήνει να ξεχυθεί μια απaráμιλλη ανθρωπιά κι' ένας ψυχικός πόνος «για τα αθώα παιδιά, τις έγκυες γυναίκες ή τους γέροντες που σφαγιάζονταν άγρια στους δρόμους, στα σπίτια και στις εκκλησιές», χωρίς να έχει τη δύναμη να σταματήσει το μακελειό «για να σώσει τους αθώους». Είναι μια επιστολή γεμάτη ανθρωπιά κι' ευαισθησία του μουσουλμάνου δικαστικού λειτουργού, που σπάνια βρίσκει κάποιος σε περιόδους απάνθρωπων κι' εξοντωτικών πολέμων, όπου εκμηδενίζεται η αξία της ανθρωπίνης ζωής.

Δικαιολογημένα θα ρωτήσει κάποιος! Υπάρχει τρόπος η Ελληνική Δικαιοσύνη να επιτύχει την αυτοκάθαρσή της από τα εσωτερικά σκοτεινά της στίγματα, αλλά και να αντιμετωπίσει τα «αλλοδαπά και ημεδαπά κέντρα εξουσίας»; Δεν είμαι ειδικός για τέτοιου είδους προτάσεις. Ενδεικτικά θα μπορούσαμε να προτείνουμε,

ως προς την εσωτερική εξυγίανση, πως η επιτυχία του στόχου μπορεί να επιτευχθεί με την καθοδήγηση και τη βελτίωση του τρόπου εντοπισμού των ανέντιμων δικαστών. Ίσως, η ύπαρξη δυνατότητας των πολιτών να καταγγέλλουν με εύκολο και απλό τρόπο, σε ανώτατο δικαστικό όργανο ελέγχου, τις περιπτώσεις κακοδικίας, θα μπορούσε να συντελέσει στον αποτελεσματικότερο εντοπισμό των ανέντιμων λειτουργών της Δικαιοσύνης. Οι συνεχείς συστάσεις και η αυστηρή τιμωρία όσων εντοπίζονται να διαπλέκονται σε «φιλικούς διακανονισμούς», αλλά και η θαρραλέα καταγγελία των εξωθεσμικών πολιτικών και κομματικών παρεμβάσεων, όπως έπραξε η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων στην περίπτωση της ΕΛΣΤΑΤ, θα περιόριζε τη θρασύτητα όσων προσπαθούν να περιορίσουν την αυτόνομη λειτουργία των φορέων της Δικαιοσύνης.

Ο κομματισμός αποτελεί μια ανοιχτή πληγή η οποία μολύνει συνειδήσεις και διαστρέφει τις σωστές επαγγελματικές επιλογές των λειτουργών της Δικαιοσύνης. Ένας άξιος και έντιμος δικαστής και κομματικά ενταγμένος σε μια πολιτική παράταξη, δεν σημαίνει πως, ως συνταξιούχος σε μια κυβερνητική ή άλλη κρατική θέση, θα εξακολουθήσει να διατηρεί τις ίδιες υγιείς ιδιότητες της προσωπικότητάς του. Τα κόμματα επιλέγουν έναν δικαστή, ως άλλοθι εντιμότητας, για να καλύπτουν ενδεχομένως παρανομίες από την «καμαρίλα» που τον περιτριγυρίζει. Αυτός ο κύκλος των κομματικών στελεχών που τον περιβάλλει, αποφασίζει και υπογράφει χιλιάδες έγγραφα «αντ' αυτού», καθιστώντας τον ποινικά και ηθικά συνυπεύθυνο στα κομματικά παιχνίδια. Αρκεί να θυμηθούμε τη διελκυστίνδα στο σίριαλ αναζήτησης ευθυνών στη «διορθωμένη» Λίστα Λαγκάρντ, τις επικρίσεις στα ΜΜΕ για πράξεις ή παραλείψεις σε Ανεξάρτητες Αρχές κλπ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα δικαστή που υμνήθηκε ως αδέκαστος λειτουργός της Δικαιοσύνης και κατρακύλησε στα έσχατα σκαλοπάτια της φαυλότητας ως πολιτικός, είναι ο Αναστάσιος Πολυζωίδης. Ως δικαστής (μαζί με τον Γεώργιο Τερτσέτη) έσωσε τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη από το θάνατο. Ως πολιτικός και συνεργάτης του Μαυροκορδάτου, των Κουντουριώτηδων, του Σπ. Τρικούπη κ.ά., συμμετείχε στην εξέγερση/αυτονόμηση της Ύδρας και με την εφημερίδα του «ΑΠΟΛΛΩΝ» ξεσήκωνε το λαό εναντίον του Ιωάννη Καποδίστρια. Στο φύλλο της εφημερίδας του της 30 Σεπτεμβρίου 1831, ανάγγειλε με χαρά και αγαλλίαση το φόνο του κυβερνήτη και σε ένα παραλήρημα παράνοιας εξύμνησε τον πατριωτισμό των δυο δολοφόνων και τους ηρωοποίησε για την πράξη τους.

Η απεξάρτηση από οποιαδήποτε πολιτική, κομματική ή κυβερνητική εξουσία, είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί μόνο αν τα ανώτατα όργανα της Δικαιοσύνης επιλέγονταν με ψηφοφορία από

τους ίδιους τους δικαστικούς λειτουργούς. Ένας τέτοιος υπουργός δικαιοσύνης που θα ασκούσε τα καθήκοντά του ανεξάρτητα από τα κόμματα που εναλλάσσονται στην κυβερνητική εξουσία, θα αποτελούσε τον βασικότερο εγγυητή μιας ανεξάρτητης και ακηδεμόνευτης δικαστικής αρχής. Φαίνεται όμως πως όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, η εκτελεστική εξουσία η οποία με την κομματική της δύναμη που τη στηρίζει και έχει τη δυνατότητα να ελέγχει τη νομοθετική, δεν θα επιτρέψει την απόλυτη ανεξαρτητοποίηση της δικαστικής εξουσίας διατηρώντας το κομματικό πόστο του Υπουργού Δικαιοσύνης. Ίσως χρειαστούν σκληροί αγώνες για να εφαρμοστεί η βασική, η θεμελιώδης αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών, όπως την διατύπωσε ο Μοντεσκιέ στο πολύτιμο έργο του «De l'esprit des lois» (Περί του πνεύματος των νόμων), το οποίο κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στη Γενεύη το 1748. Όλα θα είχαν χαθεί, γράφει ο Μοντεσκιέ, αν ένας μόνον άνθρωπος ή ένα πολιτικό όργανο είχε και τις τρεις εξουσίες. Αυτός ο απόλυτος εξουσιαστής θα έκανε τους νόμους, θα αποφάσιζε για την εκτέλεση των δημόσιων υποθέσεων και θα δίκασε τα εγκλήματα και τις διαφορές των ατόμων. Συνεπώς, «Il n'y a point encore de liberté si la puissance de juger n'est pas séparée de la puissance législative et de l'exécutrice» (ακόμα, δεν υπάρχει ελευθερία αν η εξουσία της δικαστικής κρίσης δεν διαχωρίζεται από τη νομοθετική εξουσία και την εκτελεστική).

Φυσικά, όταν ο Μοντεσκιέ γράφει για διαχωρισμό, εννοεί την απόλυτη αυτονομία.

6.-ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ

Για τις ευθύνες της Μέρκελ και του Σόιμπλε στα κομματικά σκάνδαλα του CDU, έχουμε εκτενέστερα αναφερθεί στα γεγονότα της περιόδου του Χέλμουτ Κολ και στο προηγούμενο άρθρο μας. Οι απόψεις και οι πράξεις των γερμανών ηγετών στα πλαίσια της ευρωπαϊκής τους πολιτικής, επηρεάστηκαν αναμφισβήτητα και από ιδεολογικούς συναισθηματισμούς που σχετίζονται με το οικογενειακό και ηθικοθρησκευτικό τους υπόβαθρο. Γι' αυτό θεωρούμε πως η προσωπικότητα της Μέρκελ θα πρέπει να κριθεί σε συνάρτηση με τις ιδεολογικές και πολιτικοθρησκευτικές θέσεις του κόμματός της και των πολιτικών που διαδραμάτισαν ηγετικό ρόλο στις εξελίξεις στην μετά τον Κολ κατάσταση που έχει διαμορφωθεί.

Μετά από έναν «Ευρωπαϊστή» καγκελάριο, στη γερμανική πολιτική κονίστρα εμφανίστηκαν ηγέτες ή υποψήφιοι ηγέτες, όπως ο Σρέντερ, ο Στόιμπερ, ο Σόιμπλε και η Μέρκελ, που πρότειναν ή ακολούθησαν όλοι τους (συντηρητικοί και σοσιαλιστές) την ίδια εθνικιστική πολιτική μέσα στα πλαίσια ενός αγκυλωμένου προτεσταντισμού. Αυτό το ιδεολογικό πλαίσιο κυριαρχεί και στην προσωπική και πολιτική ζωή της Άνγκελα Μέρκελ. Είναι, όπως ο προτεστάντης ιερέας (πάστορας) πατέρας της και η μάνα της, μια συντηρητική προτεστάντισσα, με τις ηθικές αρχές σε πολιτικά και κοινωνικά θέματα στο επίπεδο που τις προσδιόρισε ο Μαξ Βέμπερ^{1}, αναλύοντας, πριν από έναν περίπου αιώνα, την προτεσταντική ηθική σε θέματα διακυβέρνησης και κοινωνικής συμπεριφοράς (π.χ. για την εργασία ως καθήκον) μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Σε άλλα παλαιότερα άρθρα μου έχω εκθέσει αναλυτικά τις εξαιρετικά ενδιαφέρουσες διαπιστώσεις του γερμανού κοινωνιολόγου για τον τρόπο σκέψης και ιδεολογικού προσανατολισμού ενός προτεστάντη ηγέτη. Στο παρόν άρθρο θα επισημάνουμε μόνο κάποια σημεία αυτής της προτεσταντικής ηθικής, ώστε να γίνουν ευκολότερα κατανοητές από τους αναγνώστες οι πολιτικές επιλογές της Άνγκελα Μέρκελ και του κομματικά παντοδύναμου Β. Σόιμπλε.

Είναι δύσκολο για έναν Έλληνα να καταλάβει τους μηχανισμούς, με τους οποίους οι κομματικές ιδεολογίες εμπλέκονται με τις θρησκευτικές και καθοδηγούν τους πολιτικούς ηγέτες άλλων κρατών. Στην Ελλάδα, παρά το γεγονός πως η επικρατούσα θρησκεία (Ορθοδοξία) έχει συνταγματική αναγνώριση και πολλοί «προοδευτικοί» αγωνίζονται για το διαχωρισμό Κράτους και Εκκλησίας, η θρησκευτική διδασκαλία δεν επιδρά στη διαμόρφωση των κομματικών προγραμμάτων και στην άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής. Αντίθετα, στη Γερμανία και σε άλλες βορειοευρωπαϊκές χώρες, η πολιτική συμπεριφορά των ηγετών και η άσκηση της

κυβερνητικής πολιτικής στα κόμματα ήπιας ή ακραίας συντηρητικής ιδεολογίας, βασίζονται σε αρχές και ιδεολογικές κατευθύνσεις που κληροδοτήθηκαν από τις διδασκαλίες της προτεσταντικής ηθικής. Οι απόψεις του Λούθηρου ή του Καλβίνου σε θέματα π.χ. αντίληψης για το κράτος, την εργασία, την κερδοσκοπία ή για το χρέος και τη φερεγγυότητα ενός προσώπου κ.ά., αποτελούν τις βάσεις για την άσκηση κυβερνητικής πολιτικής.

Όσο κι' αν φαίνεται παράξενο, απίστευτο και δυσνόητο, αυτή η κάπως αφανής νοοτροπία δεν διαφέρει από τη φανερή και δογματικά καθιερωμένη «σαρία» των Μουσουλμάνων η οποία, με την ισχύ θρησκευτικών κανόνων, θέτει ξεκάθαρους κανόνες πολιτικής και κοινωνικής συμπεριφοράς. Αλλά όμως και οι καταστατικοί κανόνες της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (του CDU) επιτάσσουν την εφαρμογή των αρχών της χριστιανικής δημοκρατίας, τονίζοντας με έμφαση τη «χριστιανική κατανόηση των ανθρώπων και την ευθύνη τους απέναντι στο Θεό». Φυσικά μια κατανόηση και μια ευθύνη, σύμφωνα με τις αρχές του προτεσταντισμού, οι οποίες όμως σε βασικά οικονομικά και κοινωνικά θέματα είναι τελείως διαφορετικές από τις αρχές άλλων θρησκειών ή δογμάτων, όπως είναι ο καθολικισμός, η ορθοδοξία, ο μουσουλμανισμός ή ο βουδισμός.

Αυτές οι διαφορές είναι η αιτία της έλλειψης αλληλοκατανόησης. Όταν οι Γερμανοί, με τα δικά τους κριτήρια, κραυγάζουν πως «οι Έλληνες είναι τεμπέληδες», από την άλλη πλευρά οι Έλληνες αντιείνουν πως, οι κατήγοροί τους «είναι άψυχες ρομποτικές μηχανές που γεννήθηκαν με μοναδικό προορισμό να δουλεύουν και να κοιμούνται». Ένα άλλο πιο απλό παράδειγμα. Στο πλαίσιο των φιλικών συναναστροφών οι Γερμανοί είναι πιστοί στην προτεσταντική ρήση του Καλβίνου πως ο κάθε «πλησίον», ο συγγενής, ο γείτονας, ο συγχωριανός ή ο φίλος «παίρνει μόνον ό,τι του οφείλεται και τα υπόλοιπα είναι έργο του θεού». Πριν από λίγες δεκαετίες (τότε που ταξίδευα συχνότερα στη Γερμανία) είχαν τη συνήθεια να δίνουν ένα τσιγάρο σε φιλικό τους πρόσωπο που είχε άδειο πακέτο (ακόμα και σε παιδικό φίλο) και να εισπράττουν κάποια εκατοστά του γερμανικού μάρκου, κάποια πφένιχ (σήμερα δεκάρες του ευρώ). Για τον Έλληνα τέτοια ή παρόμοια «επαίσχυντη μικροείσπραξη» θεωρείται μια από τις μεγαλύτερες πράξεις φιλαργυρίας, παλιανθρωπιάς και ατιμίας. Θα ήταν προτιμότερο, όσο φτωχός κι' είναι ένας Έλληνας, να τον φτύσεις στο πρόσωπο, παρά να τον αναγκάσεις να πληρωθεί για το αντίτιμο ενός τσιγάρου ή μικρής αξίας τροφίμων κλπ που έδωσε σε φίλους ή σε άγνωστο που το έχει ανάγκη. Είναι το παραδοσιακό «φιλότιμο», μια έννοια που έχει τις ρίζες της στην ελληνική αρχαιότητα και ο Γερμανός ή κάποιος άλλος Ευρωπαίος δεν μπορεί να την κατανοήσει διότι δεν υπάρχει παρόμοια λέξη στις άλλες γλώσσες του κόσμου.

Τέτοιες απλές διαφορές στη νοοτροπία, δημιουργούν χάσματα στην αλληλοκατανόηση, όταν η μια πλευρά (π.χ. οι συντάκτες της «Bild») πιστεύουν στο αλάνθαστο της δικής του άποψης ή ιδεολογίας.

Η Άνγκελα Μέρκελ, όπως και άλλοι προτεστάντες ηγέτες, είναι άτεγκτη κι' ασυμβίβαστη σε θέματα αρχών και συγκεκριμένης πολιτικής συμπεριφοράς. Όπως είπε κάποτε ο γνωστός της Γκίντερ Κράουζε, ο πρώην υπουργός μεταφορών με καταγωγή από την Ανατολική Γερμανία ο οποίος υποχρεώθηκε σε παραίτηση λόγω σκανδάλων (αληθινών ή κατασκευασμένων), η Μέρκελ ενεργεί με τέτοιο τρόπο που, «είτε είσαι μαζί της είτε στην απέναντι πλευρά, αν στρέψεις την πλάτη σου θα φας οπωσδήποτε κλοτσιά». Αυτή η σκληρή πρακτική της «λογικής ηθικής» (από τις διδασκαλίες του Λούθηρου και του Καλβίνου), που κυριαρχεί στις απόψεις των ηγετών κρατών που εφαρμόζουν αυτούς τους κανόνες, είναι απλή και κατανοητή. Όπως προαναφέραμε, στους «άλλους» εξοφλούμε μόνον ό,τι τους οφείλουμε, από πλευράς άυλων ή υλικών αγαθών. Όλα τα άλλα είναι «έργα του θεού». Η αλληλεγγύη, η καλοσύνη, ο οίκτος, η συμπόνια και γενικά τα ευγενικά ανθρώπινα συναισθήματα και το «καθήκον της αγάπης προς τον συνάνθρωπο», ολοκληρώνονται με την εκτέλεση των εντολών του θεού. Συνεπώς είναι, σύμφωνα με την καλβινιστική ηθική και την πίστη για την «αιώνια σωτηρία», έννοιες ασυμβίβαστες με τη λογική, γιατί «ο ανθρωπισμός, κατά κάποιο τρόπο, έπαψε να υφίσταται, έχει πεθάνει στην ανθρώπινη κοινωνία». Για όλα αυτά φροντίζει ο Θεός.

Αυτή είναι μια βασική διαφορά σκέψης των ευρωπαϊκών λαών με θρησκευτικά βιώματα από την ορθοδοξία ή τον καθολικισμό (Ελλάδα, Ιταλία, Γαλλία κλπ) σε σύγκριση με τους γερμανόφωνους προτεσταντικούς λαούς. Γι' αυτό εμείς θεωρούμε πως αυτοί «είναι αδίστακτοι και μας μισούν», ενώ εκείνοι, με ήσυχη τη συνείδηση, πιστεύουν πως «κάνουν το καθήκον τους με χριστιανική κατανόηση», όπως ορίζει με σαφήνεια ο καταστατικός χάρτης του κόμματος της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU). Η Άνγκελα Μέρκελ, για παράδειγμα, πιστή σ' αυτές τις αρχές «εξόφλησε το οφειλόμενο χρέος» προς τον άλλοτε προστάτη της στην Ανατολική Γερμανία, τον Λόταρ ντε Μεζιέρ (στο πρόσωπο του ξαδέρφου του Τόμας ντε Μεζιέρ). Η «οφειλή» προς τον άλλον προστάτη της, τον Χέλμουτ Κολ, είχε περιορισμένα όρια, αφού κάποια στιγμή έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην ευγνωμοσύνη προς αυτόν και στο «υπέρτατο καθήκον» προς το κόμμα και την πατρίδα. Σ' αυτό το δίλημμα η προτεσταντική λογική έχει ξεκάθαρες απαντήσεις, για τις οποίες δεν υπάρχουν συναισθηματικές συγκρούσεις.

Όπως το απέδειξε η ναζιστική διακυβέρνηση με την ενοποίηση των προτεσταντών (Λουθηρανών και Καλβινιστών) στο EKD και

την αλληλοσυμπλήρωση της διδασκαλίας τους, το καθήκον είναι η ιερή και απαράγραπτη θεϊκή επιταγή, μια υποχρέωση που επιβάλλει τη λήψη σκληρών αλλά και ρεαλιστικών αποφάσεων για την ορθολογικότερη διακυβέρνηση ενός λαού. Μια τέτοια θεώρηση της έννοιας του καθήκοντος, οδηγεί και σε σκέψεις ή πράξεις σκληρότητας και απανθρωπιάς. Με τέτοια απόλυτη ερμηνεία της έννοιας και της εκτέλεσης του καθήκοντος, ένας Γερμανός θα πρέπει να είναι ικανός (όπως «ολοκλήρωσε» την έννοια του καθήκοντος ο ναζισμός) να σκοτώσει και ένα αγέννητο παιδί μέσα στην κοιλιά της μάνας του. Σε τέτοιες στιγμές δεν υπάρχουν, για τους «άριστους των πολιτών» συναισθηματικά διλήμματα, όπως δεν είχαν και οι «έντιμοι πολίτες» του Ansbach, της γενέτειρας του φοιτητή Ρόμπερτ Λίμπερτ που, όπως ήδη αναφέραμε σε προγενέστερο άρθρο μας, αυτοβούλως έτρεξαν και ξαναέπιασαν το μελλοθάνατο νέο για να τον απαγχονίσουν οι διώκτες του τέσσερις ώρες πριν καταλάβουν την πόλη οι Αμερικάνοι. Με μια ουσιώδη λεπτομέρεια: Ο Λίμπερτ ήταν φοιτητής θεολογίας της καθολικής εκκλησίας (η οποία τον ενέταξε ως μάρτυρα της πίστης στο «μαρτυρολόγιο» του 20ου αιώνα), ενώ η πλειονότητα των κατοίκων του Ansbach είναι προτεστάντες.

Όπως βλέπουμε, ο ναζισμός δεν κατάφερε να επιβάλλει την «ιδεολογία των θηρίων» σε όλους γενικά τους Γερμανούς, αφού η γερμανική καθολική εκκλησία (όπως και η Ελληνορθόδοξη) ερμηνεύει διαφορετικά τις ανθρώπινες και κοινωνικές αξίες, σε σύγκριση με την επικρατούσα προτεσταντική και τις πολυπληθείς παραφυάδες της. Θα πρέπει όμως να μην πέσουμε στην ολοκληρωτική ιδεολογική παγίδα, στην οποία και σήμερα οδηγούν το γερμανικό λαό τα γερμανικά ΜΜΕ και η ηγεσία του. Προσπαθούν να κερδίσουν, με την εθνικιστική ισχύ ενός συγκαλυμμένου οικονομικού πολέμου, αυτά που έχασαν σε δυο παγκόσμιους πολέμους. Όλοι οι προτεστάντες δεν είναι «θηρία» και ούτε όλοι οι καθολικοί και οι ορθόδοξοι είναι «άγιοι». Οι γενικευμένοι χαρακτηρισμοί όπως π.χ. όλοι οι Έλληνες είναι αφερέγγυοι και απατεώνες που έχουν χρέη ή πως όλοι οι Γερμανοί είναι εγκληματίες και ναζιστές, είναι μια εθνικοσοσιαλιστική πρακτική που την εφαρμόζουν και σήμερα ορισμένα γερμανικά ΜΜΕ, όπως η «Bild», η «Die Welt», το «Focus» κ.ά. έντυπα.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1].- Ο Μαξ Βέμπερ υπήρξε ένας διαπρεπής οικονομολόγος και κοινωνιολόγος και δίκαια θεωρείται, μετά τον Εμίλ Ντιρκέμ, ο δεύτερος πατέρας και θεμελιωτής της επιστήμης της κοινωνιολογίας. Το έργο του «Η προτεσταντική ηθική και το πνεύμα του καπιταλισμού» (*Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus*), γράφτηκε σε δυο άρθρα το 1904 και 1905 που δημοσιεύτηκαν ενιαία και

ολοκληρωμένα το 1907. Ο καπιταλισμός της εποχής του ήταν διαφορετικός από τον σημερινό νεοφιλελεύθερο των χρηματιστών και των τραπεζιτών της καζίνοαγοράς και της ασύδοτης κερδοσκοπίας. Παρά ταύτα, το έργο έχει την ίδια αξία όπως πριν από εκατόν δέκα χρόνια, διότι προβαίνει σε μια εκπληκτική ανάλυση της αμετάβλητης ηθικής και των επιδράσεων του προτεσταντισμού στη λειτουργία ενός καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο, σήμερα, είναι διαρθρωμένο μέσα σε μια παγκόσμια αγορά που κινείται με όρους απάτης και αρρωστημένης μανίας για εύκολο κέρδος. Αυτή η διαφορά διακρίνεται και στην εισαγωγή του βιβλίου του όταν τονίζει πως «η αχαλίνωτη βουλιμία για κέρδος δεν ταυτίζεται καθόλου με τον καπιταλισμό, αλλά και πολύ περισσότερο (δεν ταυτίζεται) με το πνεύμα του». Ο ίδιος είναι εθνικιστής και προτεστάντης, αλλά προβαίνει σε μια αμερόληπτη ανάλυση των θρησκευτικών στοιχείων του προτεσταντισμού.

[2].- Η Ευαγγελική Εκκλησία της Γερμανίας (Evangelische Kirche in Deutschland-EKD) στην οποία αναφερθήκαμε εν συντομία στο προηγούμενο άρθρο μας για τον Β. Σόιμπλε, είναι μια χριστιανική οργάνωση, η οποία ιδρύθηκε αμέσως μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (το 1945) και περιλαμβάνει 20 περιφερειακές αυτόνομες προτεσταντικές εκκλησίες. Στην ουσία αποτελεί τη συνέχεια της «Γερμανικής Ευαγγελικής Εκκλησίας-DEK» η οποία δημιουργήθηκε από το ναζιστικό καθεστώς το Φεβρουάριο του 1933, αλλά για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας άλλαξε μεταπολεμικά η σειρά των λέξεων και των ακρωνυμίων, μεταφέροντας το «D» από την αρχή στο τέλος του συντομευμένου τίτλου. Με τη δημιουργία της DEK το χιτλερικό καθεστώς αναγέννησε, με αρχική μήτρα την εθνικιστική εκκλησιαστική οργάνωση των «Γερμανών Χριστιανών» (Deutsche Christen) του 1930, την Προτεσταντική Εκκλησία του Ράιχ, με πρώτο αρχιεπίσκοπο το στρατιωτικό εφημέριο Λούντβιχ Μίλερ. Με τον τρόπο αυτό αναμόρφωσε τις θεωρητικές βάσεις του χριστιανισμού, με σκοπό να διαχωρίσει τις ιουδαϊκές επιρροές της Παλιάς Διαθήκης από τη διδασκαλία του Χριστού, όπως αυτή αναδεικνύεται μέσα από τα κείμενα της Καινής Διαθήκης και τη διδασκαλία του Λούθηρου.

7.- Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Στους μεσογειακούς ευρωπαϊκούς λαούς κυριαρχεί το συναίσθημα, ενώ στους λαούς της κεντρικής και βόρειας Ευρώπης ο απόλυτος ρεαλισμός. Πρόκειται για μια διαφορά νοοτροπίας που οφείλεται σε διαφορετικές θρησκευτικές διδασκαλίες, αλλά και στις ιδεολογικές κατευθύνσεις της εκπαίδευσης. Για να επαναλάβουμε παραφράζοντας τη διαπίστωση του Ισοκράτη, θα πρέπει να αποδεχθούμε πως κάποιοι λαοί «εκπαιδεύονται» από τους πολιτικούς και πνευματικούς του ηγέτες, να είναι ρατσιστές και να μην ανέχονται τη διαφορετικότητα.

Ο σεβασμός της διαφορετικής κουλτούρας των λαών, η οποία βασίζεται στη θρησκεία ή στις παραδόσεις, αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο ειρηνικής συνύπαρξης. Αυτή είναι η μεγάλη πολιτιστική διαφορά ανάμεσα σε μια Βόρεια Ευρώπη, που η πνευματική της ανάπτυξη και δημιουργία εμφανίστηκαν δυο χιλιετηρίδες μετά την πνευματική άνθιση της Νότιας Ευρώπης (Ελλάδα, Ρώμη). Συνεπώς, πριν από τις διδασκαλίες των διάφορων χριστιανικών δογμάτων υπήρχε, στους λαούς της Νότιας Ευρώπης αλλά και της Ανατολικής Μεσογείου (Εβραίοι, Αιγύπτιοι, Άραβες κλπ), ένα φιλοσοφικό υπόστρωμα για την κοινωνία, για τον άνθρωπο ή για τις αναλλοίωτες ανθρώπινες αξίες. Και αυτό το υπόστρωμα μετουσιώθηκε σε συγκεκριμένες πράξεις και εφαρμογές, για να επιτευχθεί μια οργανωμένη ανθρώπινη κοινωνία.

Οι αφηρημένες έννοιες για πίστη, για αγάπη, για δικαιοσύνη, για ειρήνη, για ανθρώπινη αξιοπρέπεια κλπ, δεν έχουν αξία αν δεν συνοδεύονται από αντίστοιχες πράξεις. Αντίθετα, ο προτεσταντικός ρεαλισμός, που σε ορισμένες περιπτώσεις αγγίζει τα όρια της απανθρωπιάς και της βαρβαρότητας, δεν υπεισέρχεται σε τέτοια συναισθηματικά και ψυχοπνευματικά διλήμματα. Όμως, επειδή, σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Λούθηρου και του Καλβίνου, οι έννοιες του καθήκοντος και της εργασίας θεωρούνται ιερές, συντελούν στην αρτιότερη κοινωνική και κρατική οργάνωση και πειθαρχία, αλλά και σε αξιόλογο παραγωγικό έργο, με την αυτόβουλη εντατικοποίηση της προσπάθειας και αποδοτικότητας των εργαζομένων. Ένα βορειοευρωπαϊκό προτεσταντικό κράτος είναι οργανωμένο κατά τα πρότυπα μιας μυρμηγκοφωλιάς ή μιας κυψέλης μελισσών. Η κάθε ατομική μονάδα εργάζεται αδιάκοπα, πειθαρχεί και μοχθεί για την επιβίωση του συνόλου, δημιουργεί τις προϋποθέσεις της ατομικής και συλλογικής προστασίας και αποβάλλει τα μέλη (όπως τους κηφήνες) που από ραθυμία ή ανευθυνότητα δεν συμμετέχουν στη συλλογική προσπάθεια της κοινωνίας. Δεν υπάρχει οίκτος και συμπόνια για τους

τεμπέληδες, για τα αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα. Διότι, όπως ήδη εξηγήσαμε σε άλλο άρθρο, στα άτομα ως μεμονωμένες μονάδες, το κράτος, η κοινωνία «εξοφλεί όσα οφείλει», ενώ για όλα τα υπόλοιπα «φροντίζει ο Θεός».

Αυτή η νοοτροπία και πρακτική δικαιολογείται και από τη «Sola Fide» (μόνον η πίστη), μια από τις πέντε βασικές αξίες του Προτεσταντισμού. Πιστεύουν πως μόνον η πίστη στον Ιησού Χριστό αρκεί για την «αίωνια σωτηρία». Η πίστη αρκεί, ενώ οι πράξεις που έχουν σχέση με τη ζωή των συνανθρώπων μας βασίζονται στη φροντίδα του θεού και στην ευθύνη που έχει το κάθε άτομο για τον εαυτό του. Αντίθετα, οι Καθολικοί και οι Ελληνορθόδοξοι θεωρούν πως δεν υπάρχει πραγματική πίστη χωρίς έργα αγάπης, ώστε να επιβεβαιώνεται η διδασκαλία και ο αγαθοεργός τρόπος ζωής του Ιησού Χριστού. Αυτή η άποψη, ως θεωρία, έχει ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, αλλά τις περισσότερες φορές, στην πράξη, αυτή η πίστη της «φιλανθρωπίας» είναι δυνατόν να αποτελεί το προκάλυμμα για υποκριτικό, ανέντιμο και αντιχριστιανικό τρόπο ζωής. Οι ακραίες θέσεις αναπότρεπτα δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στις σχέσεις των ανθρώπων. Ο ωμός ρεαλισμός ή ο παράλογος συναισθηματισμός που έρχονται σε αντίθεση με την κοινή λογική και το δίκαιο, δεν είναι δυνατόν να δώσουν σωστές λύσεις σε μεμονωμένα άτομα ή σε κοινωνίες και λαούς. Ο αριστοτελικός όρος «του μέτρου», αποτελεί το μοναδικό σωστό κριτήριο μιας ρεαλιστικής πράξης, η οποία δεν πρέπει να αγνοεί και να παρακάμπτει την «ανθρωπιά», ένα από τα χαρακτηριστικά συναισθηματικά στοιχεία που ξεχωρίζει τον Άνθρωπο από τα ά-γρια ζώα της ζούγκλας. Αυτό το «μέτρον» βρίσκεται, κατά τον Αριστοτέλη, ανάμεσα στην «υπερβολή» και στην «έλλειψη».

Οι ηγέτες των τριών μεγάλων χωρών που δημιούργησαν την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και οριοθέτησαν το πλαίσιο των αξιών της, ο Αντενάουερ, ο Ντε Γκολ, ο Ντε Γκασπερι και ο Βέλγος Πολ-Ανρί Σπιάκ, ήταν βαθιά θρησκευόμενοι ρωμαιοκαθολικοί. Από τη στιγμή που κυριάρχησε στις ευρωπαϊκές χώρες του Βορρά η προτεσταντική ηθική, ουσιαστικά εξοστρακίστηκε η ιδέα της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, η οποία αποτελεί τον ισχυρότερο συνδετικό κρίκο της οραματιζόμενης ευρωπαϊκής ενοποίησης. Διότι στην προτεσταντική ηθική η αλληλεγγύη εξαντλείται «με την εξόφληση των οφειλομένων». Δεν είναι τυχαίο πως οι δυο ένθερμοι γερμανοί αρχιτέκτονες της ευρωπαϊκής ιδέας, ο Κόνραντ Αντενάουερ και ο Χέλμουτ Κολ, ανήκαν στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Όλοι οι άλλοι καγκελάριοι από τον Βίλι Μπραντ και ως την Άνγκελα Μέρκελ είναι προτεστάντες.

Ίδια ανατρεπτική αντιστοιχία υπέρ των προτεσταντών υπάρχει και στους αξιωματούχους της γερμανικής κρατικής διοίκησης και στους βουλευτές των τοπικών κοινοβουλίων, ώστε ο υπουργός περιβάλλοντος του Σάαρλαντ Πέτερ Αλτμάιερ να διαπιστώσει (όπως γράφει η «Le Monde»), πως είναι ο μοναδικός καθολικός στην κυβέρνηση. Η ανατροπή αυτή που μετέτρεψε τους ρωμαιοκαθολικούς σε αδύναμη μειοψηφία, έγινε εμφανής από την εποχή της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου, όταν άρχισε να φουντώνει και πάλι ο γερμανικός εθνικισμός. Η οικονομική κρίση και η αναμφισβήτητη οικονομική υπεροχή της Γερμανίας στους κόλπους της ΕΕ, δυνάμωσε αυτή την εθνικιστική ιδέα της φυλετικής υπεροχής και του παγγερμανισμού, σε έναν αφανή αλλά και αδυσώπητο οικονομικό πόλεμο μεταξύ των «εταίρων». Για πολλούς Γερμανούς η χώρα τους ξαναέγινε η προπολεμική, η παντοδύναμη Γερμανία «über alles» (πάνω απ' όλα). Έγινε και πάλι η ταύτιση του νέου μεγαλείου και της κρατικής δύναμης, ανάμεσα στην πολιτική εξουσία και στην προτεσταντική ιδεολογία και ηθική. Ο ξαναγεννημένος εθνικισμός της Γερμανίας, έδωσε πνοή και στις εθνικιστικές εξάρσεις άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Δικαιολογημένα κάποιοι αποφάνθηκαν πως, από τότε που η πρωτεύουσα της Γερμανίας μετακινήθηκε από τη Βόννη στο Βερολίνο, το ευγενικό όραμα για μια ευρωπαϊκή ενοποίηση άρχισε να ξεφτίζει.

Την Άνγκελα Μέρκελ οι Έλληνες τη γνώρισαν μέσα στη δίνη μιας καταστροφικής οικονομικής κρίσης. Γι' αυτό ίσως την έκριναν αυστηρά αποδίδοντας σ' αυτήν ευθύνες για τις οποίες άλλοι ήταν υπεύθυνοι. Όπως αυστηρά την έκριναν και οι κάτοικοι άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης διότι, όπως υπογραμμίζεται στο προαναφερόμενο άρθρο της εφημερίδας «Le Monde» της 8 του Μάη 2013, θεώρησαν πως η καγκελάρια είχε μια παράλογη ηθική προτεσταντική άποψη αντιμετώπισης ενός οικονομικού γεγονότος, ενώ οι γερμανοί συμπατριώτες της πίστευαν πως η άποψη αυτή ήταν σωστή και ρεαλιστική. Οι πρώτοι τη θεώρησαν «πολλή προτεστάντισσα, ενώ οι Γερμανοί είχαν αντίθετη γνώμη». Για την Ελλάδα, πάντως, η ηθική άποψη της Μέρκελ και του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησής της, αποτυπώθηκε στο «τιμωρητικό επιτόκιο 5,3%» του πρώτου μνημονίου ή της «βοήθειας σωτηρίας», όπως προπαγανδιστικά το ονόμασαν οι γραφειοκράτες των Βρυξελλών. Διότι είναι καθαρός παραλογισμός να «τιμωρείς» έναν λαό/εταίρο σου στην ΕΕ, για μια οικονομική κρίση που ξεκίνησε από αμερικανική τράπεζα, μετατράπηκε σε κρίση του ευρώ (λόγω ελαττωμάτων και παραλείψεων κατά τη δημιουργία του) και του δίνεις δανεικά για να σωθούν οι τράπεζές σου από μια απροσδόκητη πτώχευση. Για τους Γερμανούς όμως, με βάση τη Λουθηρανική ή

Καλβινιστική ηθική, ο «οφειλέτης» θα πρέπει να τιμωρείται γιατί είναι αμαρτωλός, ένοχος, ασυγχώρητος και τεμπέλης. Η ίδια η γερμανική γλώσσα ταυτίζει, με τις ομόρριζες έννοιες των λέξεων, την «οφειλή, το χρέος» (Schulden) με την «ενοχή» (Schuld). Όποιος χρωστά πρέπει να τιμωρείται διότι, απλούστατα, είναι ένοχος και ασυγχώρητος. Κι' αν ακόμα έχει την πρόθεση και τη δυνατότητα, με μικρές δόσεις και λογικό επιτόκιο, να εξοφλήσει το χρέος του, δεν παύει να είναι, απλά και ξεκάθαρα, ένας τεμπέλης και απατεώνας. Με την ανάδειξη αυτού του τρόπου σκέψης στην αποκαλούμενη ευρωπαϊκή οικογένεια, η αλληλεγγύη, ο βασικός αυτός συνδετικός κρίκος ανάμεσα στα κράτη/μέλη της Ένωσης, έσπασε με απρόβλεπτες μελλοντικές συνέπειες για τους ευρωπαϊκούς λαούς. Ίσως (το ευχόμαστε όλοι) οι αναμενόμενες για το 2018 μεταρρυθμίσεις στους θεσμούς και στις πολιτικές της ΕΕ, να ανακόψουν αυτή την καταστροφική πορεία των τριών τελευταίων δεκαετιών.

Ασχοληθήκαμε μέχρι σήμερα με τους αξιωματούχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με τους ηγέτες των δυο μεγάλων κρατών/μελών της. Στο επόμενο άρθρο θα συνεχίσουμε με τέσσερις μόνον επώνυμους που, κατά τη γνώμη μας, έπαιξαν στα τελευταία κρίσιμα χρόνια βασικό ρόλο στις ευρωπαϊκές πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις αλλά και στην ελληνική δημοσιονομική κρίση.

8.- ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ:

Μια ελληνική πολιτική αρρώστια

Αν προσπαθούσαμε να παρουσιάσουμε όλους τους διεφθαρμένους Έλληνες και τους ευρωπαϊούς αξιωματούχους, είναι βέβαιο πως θα χρειάζονταν δεκάδες τόμοι. Αν τους αναζητούσαμε στις διάφορες λίστες και cd, όπως π.χ. του Λιχτενστάιν, του Λουξεμβούργου, της Λαγκάρντ, του Παναμά, του Μπόργιανς, στα παρανταίζ πέιπερς και αμέτρητων άλλων, θα χρειαζόμασταν χρόνια, με δεδομένη την πολυπλοκότητα των καταθέσεων σε διαδοχικές off shore εταιρείες. Αν άνοιγαν οι μυστικές καταθέσεις σε ελβετικές τράπεζες, θα βλέπαμε πως κάποιοι «αξιοσέβαστοι» πολιτικοί θα έπρεπε να δικαστούν για εγκλήματα και πράξεις προδοσίας εναντίον των λαών τους.

Μέχρι τώρα, με περιορισμένη την έκταση των ερευνών μόνο στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ασχοληθήκαμε με τους αξιωματούχους των ευρωπαϊκών θεσμών και με τους ηγέτες των δυο μεγάλων κρατών/μελών, τα οποία αποτελούν την ατμομηχανή των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Είναι αυτονόητο πως και στα άλλα μικρότερα ευρωπαϊκά κράτη υπάρχουν ίδιες πελατειακές καταστάσεις και η διαφθορά των πολιτικών αξιωματούχων και της πνευματικής ηγεσίας αποτελεί ένα γενικό φαινόμενο απαξίωσης των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών. Με την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού και την αντικατάσταση των ανθρωπιστικών αξιών με τις χρηματιστηριακές αξίες, υπήρξε μια γενικευμένη διαφθορά σε όλες τις κλίμακες της κρατικής εξουσίας, με ταυτόχρονη υποβάθμιση του κοινωνικού κράτους και την εκπληκτική αύξηση της φτώχειας στη μεσαία και στην κατώτερη τάξη των πολιτών. Ο πελατειακός εκφυλισμός πολλών αξιωματούχων, με την χωρίς πλέον προσχήματα «πώληση» κρατικών διευκολύνσεων σε κερδοσκόπους, αποδιαρθρώνει τη φυσιολογική λειτουργία των δομών εξουσίας. Είναι μια οφθαλμοφανής διαπίστωση η οποία, δυστυχώς, θα επαναλαμβάνεται και θα επαληθεύεται από τις μελλοντικές εξελίξεις, αν το «χρήμα» θα εξακολουθήσει και στα επόμενα χρόνια να αποτελεί το υπέρτατο ανθρωπινό και κοινωνικό αγαθό.

Έχοντας επίγνωση της αδυναμίας μας να επεκτείνουμε, για τους προαναφερόμενους λόγους, την έρευνα και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, θα την εντοπίσουμε σε τέσσερις μόνο επώνυμους που, κατά τη γνώμη μας, έπαιξαν στα τελευταία κρίσιμα χρόνια βασικό ρόλο στις ευρωπαϊκές πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις, στη διάρκεια των οποίων η ελληνική οικονομία άρχισε την αντίστροφη πορεία της και οδηγήθηκε στη φτώχεια ο ελληνικός λαός. Είναι οι δυο γάλλοι πολιτικοί Ντομινίκ Στρος Καν, πρώην γενικός διευθυντής του Διεθνούς

Νομισματικού Ταμείου και η σημερινή γενική διευθύντρια Κριστίν Λαγκάρντ. Και οι δυο, αλλά κυρίως ο πρώτος που πρόβλεψε τις συνέπειες από την μη έγκαιρη διευθέτηση του μη βιώσιμου ελληνικού χρέους, υπήρξαν βασικοί παίκτες στην υπαγωγή και στις συνέπειες της εμπλοκής του ΔΝΤ στο ελληνικό οικονομικό πρόβλημα.

Ο τρίτος, ο Ντανιέλ Κον Μπεντίτ, ο χαρακτηρισμένος από τα ελληνικά ΜΜΕ ως «φιλέλληνας», είναι ο γαλλογερμανός πολιτικός που το 1968 ξεκίνησε ως αριστερός και αναρχικός επαναστάτης για να καταλήξει, με αντιφάσεις και ιδεολογικές παλινδρομήσεις, στην αντίθετη πλευρά. Ο Κον Μπεντίτ είναι μια αντιπροσωπευτική φιγούρα του σημερινού οπορτουниστή ευρωπαϊού πολιτικού σε μια υλιστική, χωρίς ιδανικά και πολιτιστικές αξίες, Ευρώπη. Θα μπορούσαμε να πούμε πως, αποτελεί ένα «ιδεολογικά διεφθαρμένο πρότυπο» των περισσότερων ευρωπαίων πολιτικών, διότι με την παντελή άγνοια κάθε συναισθήματος για την ιδέα και την έννοια της «πατρίδας» (όπως ομολόγησε και ο ίδιος), επιβεβαιώνει το χαρακτηρισμό του Περικλή γι' αυτού του είδους τους πολιτικούς, στον τελευταίο του λόγο που εκφώνησε προς τους Αθηναίους. Ένας ηγέτης, είπε ο Περικλής^{1}, «που δεν είναι πατριώτης και η διάθεσή του (οι προθέσεις του) προς την πόλη (το κράτος) είναι κακή, θα μπορούσε, από έλλειψη φιλοπατρίας, να πουλήσει τα πάντα για το χρήμα».

Ο τέταρτος, ο Τόνι Μπλερ, είναι ο πρώην βρετανός πρωθυπουργός, μια ασήμαντη και γλοιώδης πολιτική προσωπικότητα, που όμως έπαιξε έναν εγκληματικό ρόλο στη δημιουργία της σημερινής παγκόσμιας ανασφάλειας και ανισότητας. Στο επόμενο άρθρο μας θα αρχίσουμε από τον Ντομονίκ Στρος-Καν.

Πιστεύουμε πως, πριν ασχοληθούμε στο τελευταίο αυτό κεφάλαιο της έρευνας με τον προαναφερόμενο γάλλο πολιτικό, θα ήταν χρήσιμη μια κριτική αξιολόγηση του σκοπού και του στόχου συγγραφής και δημοσίευσης αυτής της σειράς των άρθρων. Δεν υπάρχουν ταπεινά ελατήρια παρουσίας της πολιτικής ζωής των γνωστών ευρωπαίων ηγετών και ούτε αναφερόμαστε σε γεγονότα της προσωπικής τους ζωής. Ίσως κάποιοι θεωρήσουν πως η αποκάλυψη της κρυφής ερωτικής ζωής των ανθρώπων που κυβερνούν τον κόσμο αποτελεί παραβίαση των προσωπικών τους δεδομένων. Εξηγήσαμε στο άρθρο Νο 2 που δημοσιεύτηκε στη «Νέα Πρωινή» στις 5 Νοεμβρίου 2017 και στην «Πρόοδο» των Σερρών στις 10 Νοεμβρίου 2017, τους λόγους για τους οποίους αυτές οι κρυφές πλευρές της προσωπικότητας και της ζωής των ηγετών επηρεάζουν, κάποιες φορές, τις πολιτικές εξελίξεις εις βάρος των πολιτών και ενδεχομένως των εθνικών συμφερόντων μιας χώρας. Αναμφίβολα οι περισσότερες από αυτές τις κρυφές σχέσεις πραγματοποιούνται, όπως επεξηγεί ο γάλλος δημοσιογράφος και συγγραφέας Ρενό Ρεβέλ στο βιβλίο του

«Οι Αμαζόνες της Δημοκρατίας», χωρίς ίχνος αγνών αισθημάτων στο πλαίσιο ενός «δούναι και λαβείν». Είναι μια οιονεί εμπορική συμφωνία για δυο διαφορετικά εμπορεύσιμα προϊόντα (σάρκας και ηδονής αντί πλούτου, δόξας, επαγγελματικών προοπτικών, κοσμοπολίτικης ζωής κ.ά.) και συνεπώς αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των πελατειακών επιλογών των ηγετών.

Στην Ελλάδα, τέτοιου είδους διαπλεκόμενες πολιτικές και ερωτικές σχέσεις των ελλήνων αλλά και των ξένων ηγετών, αποτελούν ένα είδος πληροφόρησης γνωστής στους ευρύτερους δημοσιογραφικούς κύκλους αλλά δύσκολα προσεγγίσιμη από τον απλό πολίτη. Η μοναδική ίσως εντυπωσιακά μεγάλη εξαίρεση υπήρξε στην περίπτωση του πρωθυπουργού Αντρέα Παπανδρέου, όταν μια «κίτρινη» εφημερίδα, για εκδίκηση από την εκβιαστική απαίτηση για παροχή χαριστικού δανείου, άρχισε να δημοσιεύει με ανήθικους σκανδαλοθηρικούς στόχους γυμνές φωτογραφίες της τότε ερωμένης και μετέπειτα νόμιμης συζύγου του.

Η ελλιπής και μεροληπτική πληροφόρηση, αποβλέπει συνήθως, για κομματικούς λόγους, στην αποδόμηση της προσωπικότητας ενός πολιτικού ηγέτη αλλά και στην υπερβάλλουσα ανάδειξη των ελαττωμάτων και μειονεκτημάτων του ελληνικού λαού. Σπάνια γίνονται συγκρίσεις με ξένους ηγέτες ή λαούς. Οι επικριτικές απόψεις για την Ελλάδα και τους Έλληνες ξένων δημοσιογραφικών συγκροτημάτων, οι οποίες υπαγορεύονται από συστηματική και οργανωμένη παραπληροφόρηση στο πλαίσιο των διακρατικών σχέσεων και συμφερόντων, θεωρούνται απόλυτα ειλικρινείς και αληθινές και διοχετεύονται στην ελληνική κοινή γνώμη με τρόπο που να προκαλεί ενοχές. Έτσι δικαιολογημένα φτάσαμε να τραγουδούμε και να πιστεύουμε στην αλήθεια του γνωστού άσματος για τον «Γρέκο μασκαρά» και να καταριόμαστε τη μέρα που γεννηθήκαμε Έλληνες, αφού ο γνωστός διαφημιστής και συγγραφέας Νίκος Δήμου έγινε διάσημος σε Ελλάδα και Ευρώπη διαλαλώντας, με το βιβλίο του, πως είναι «Δυστυχία του να είσαι Έλληνας».

Αυτό το ελεεινό αυτομαστίγωμα του ελληνικού λαού, αυτή η ελληνική πολιτική αρρώστια η οποία αφαιρεί κάθε ίχνος αυτοεκτίμησης από τους Έλληνες πολίτες, έγινε εμφανέστερη στη διάρκεια της πρόσφατης πολύχρονης οικονομικής κρίσης. Η «Bild» και το «Focus», δυο κίτρινες φυλλάδες του γερμανικού τύπου αλλά και άλλα ευρωπαϊκά ΜΜΕ που καθημερινά έβριζαν και ταπείνωναν, χωρίς καμιά ελληνική αντίδραση, την Ελλάδα και τους Έλληνες, έγιναν για τον Έλληνα αναγνώστη και τηλεθεατή, τα ιερά ευαγγέλια της σωστής ενημέρωσης. Ο ελληνικός λαός ήταν ο «διεφθαρμένος κατηγορούμενος» που οι «έντιμοι» ευρωπαίοι τον σταύρωναν στο όνομα των ευρωπαϊκών ηθικών αξιών. Οι Έλληνες της διασποράς και

όσοι γνώριζαν ξένες γλώσσες και διάβαζαν εφημερίδες ή παρακολουθούσαν τα ξένα τηλεοπτικά δίκτυα, βίωσαν εντονότερα αυτό το κλίμα του οργανωμένου και συστηματικού εξευτελισμού της Ελλάδας. Κανένας επώνυμος από την ελληνική πολιτική και πνευματική ηγεσία και κανένα κόμμα δεν τόλμησε να διαμαρτυρηθεί και «να αποδείξει πως οι κατηγοροί ήταν πιο διεφθαρμένοι από τον κατηγορούμενο». Δεν βρέθηκε ποτέ κανένας έλληνας επώνυμος για ν' απαντήσει με σκληρή γλώσσα στους αχαλίνωτους ξένους υβριστές των Ελλήνων, όπως έκανε ο Χάρολντ Πίντερ, ο οποίος (όπως θα δούμε σε μεταγενέστερο άρθρο) στην τελετή απονομής του βραβείου Νόμπελ κατηγορήσε το βρετανό πρωθυπουργό ως εγκληματία πολέμου, που θα έπρεπε να δικαστεί από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για το θάνατο των άγγλων στρατιωτών στον πόλεμο του Ιράκ.

Οι έλληνες πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες έμειναν άφωνοι ή τραύλιζαν σαν φοβισμένα νήπια μπροστά σε μια εκστρατεία δημοσιογραφικής αλητείας (της γερμανικής «δημοσιογραφίας των γουρουνιών», κατά την έκφραση του Όσκαρ Λαφοντέν), η οποία κατευθυνόταν ολοκάθαρα από τα οικονομικά παρασκήνια της καγκελαρίας. Η πλύση εγκεφάλου που υπέστησαν οι Έλληνες έφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, με τη βοήθεια και της εσωτερικής παραπληροφόρησης. Οι πολίτες ένιωθαν ένοχοι γιατί «όλοι μαζί τα φάγαμε» και χάνοντας και το τελευταίο ίχνος αυτοεκτίμησης, οι περισσότεροι αποφάινονταν πως «έχουν δίκαιο οι εταίροι (!) μας και καλά κάνουν και μας βάζουν τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι». Ο ελληνικός λαός, με τις αρρωστημένες αυτοενοχές του, είχε προσβληθεί από ένα ιδιόρρυθμο «Σύνδρομο της Στοκχόλμης{2}».

Οι περισσότεροι πολίτες βέβαια δεν έχουν παρακολουθήσει στο πανεπιστήμιο μαθήματα πολιτικής οικονομίας και φυσικά αντιδρούν «υπερασπιζόμενοι τους βιαστές», όταν κάποιος μπορεί να ισχυριστεί πως υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να αντιμετωπίσει η Ευρώπη την οικονομική κρίση και μαζί της τα δημοσιονομικά χρέη των χωρών της Νότιας Ευρώπης και κυρίως της Ελλάδας, χωρίς αβυσσαλέες καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς. Σοβαροί οικονομολόγοι και ευρωπαϊοί πολιτικοί πρότειναν λύσεις, γνωρίζοντας πως η σφοδρότητα της κρίσης ήταν αποτέλεσμα των σφαλμάτων δημιουργίας του ευρώ και η μη ύπαρξη μιας Κεντρικής Κυβέρνησης (όπως στις ΗΠΑ) για να διαχειριστεί αποτελεσματικά την κρίση αλλά και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια των κερδοσκόπων. Η αδυναμία επιτάχυνσης της νομισματικής κυκλοφορίας με ελεγχόμενο πληθωρισμό από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, η άρνηση έκδοσης ευρωομολόγων ή η αντικατάσταση των χρηματιστηριακών τίτλων με μακροχρόνιους νέους και ελκυστικούς (λόγω κερδών) για τους επενδυτές, με αναπόφευκτη συνέπεια μια μικρή εσωτερική

υποτίμηση, οδήγησαν με την απάνθρωπη λιτότητα σε μια τεράστια καταστροφή όχι μόνο την ελληνική οικονομία αλλά και των άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης. Τα παραμύθια για «success stories» των οικονομιών της Πορτογαλίας ή της Ισπανίας είναι για τους αφελείς. Η ολοκλήρωση της δημοσιονομικής προσαρμογής στις επιταγές του Γιούρογκρουπ δεν σημαίνει πως οι απλοί πολίτες άρχισαν να ευημερούν. Εδώ ισχύει η γνωστή ρήση του Γεωργίου Παπανδρέου (του πρεσβύτερου) πως οι αριθμοί ευημερούν και οι άνθρωποι πένονται. Αν χρησιμοποιήσουμε τη φρασεολογία του Πίντερ, θα λέγαμε πως «οι εγκληματίες του Γιούρογκρουπ» θέλουν με διαφημιστικά κόλπα να δικαιώσουν την αποτελεσματικότητα της δήθεν ορθής πολιτικής της λιτότητας.

Την πραγματική αλήθεια (αυτή που ορισμένοι γνωρίζαμε από την αρχή της κρίσης) μας την είπε πριν από λίγες μέρες απολογούμενος στο Ευρωκοινοβούλιο ο πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ. Αυτός ο ολλανδός αγρονόμος{3} που τέθηκε επικεφαλής ενός άτυπου αλλά πανίσχυρου οικονομικού οργάνου της ΕΕ, λόγω της δουλικής υπακοής του στα κελεύσματα του γερμανικού υπουργείου οικονομικών είπε, προφανώς για να αποσείσει τις δικές του τεράστιες πολιτικές ευθύνες, πως η καταστροφική οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα με αντικανονικό τρόπο «είχε ως στόχο να σώσει τους ξένους ομολογιούχους» και συγκεκριμένα τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες. Θα λέγαμε πως τα σχόλια είναι πλέον περιττά.

Προσωπικά πιστεύω πως η αποκαλυπτική αυτή σειρά των άρθρων έδωσε, για πρώτη φορά την ευκαιρία στους Έλληνες, με μια συγκριτική έρευνα βασισμένη σε άρθρα και βιβλία ευρωπαίων και αμερικανών δημοσιογράφων και συγγραφέων, για να διαπιστώσουν κάποιες αλήθειες τις οποίες συσκότισε η συστηματική ξένη και εντόπια παραπληροφόρηση. Αποφύγαμε την αναφορά σε ελληνικές πολιτικές προσωπικότητες, με δεδομένη τη γενικευμένη πλέον ιδεοληψία και καχυποψία των ελλήνων πολιτών για μεροληπτική ερμηνεία, αμφισβητούμενη αυθεντικότητα των στοιχείων και υποκειμενική παράθεση των πολιτικών γεγονότων από τους οποιουσδήποτε συντάκτες πολιτικών κειμένων, οι οποίοι προβάλλουν τα προπαγανδιστικά στερεότυπα της κομματικής τους ιδεολογίας. Η μοναδική περίπτωση πολιτικής κριτικής στη Μαρία Δαμανάκη, μέσα στο πλαίσιο της έρευνας για τους επιτρόπους της ΕΕ, έγινε σε ήπιους τόνους και με απόλυτο σεβασμό της προσωπικής της ζωής, με μοναδικό στόχο την αποκάλυψη των πραγματικών λόγων της πρόσληψής της από έναν δήθεν μη κερδοσκοπικό οργανισμό παγκόσμιας εμβέλειας. Η εντιμότητα στην πληροφόρηση αποτελεί μια από τις απαραίτητες αρχές της πραγματικής Δημοκρατίας

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1].- Ο Θουκυδίδης αναφέρεται (στο II βιβλίο, παραγρ. 59-65 της «Ιστορίας» του) σ' αυτόν τον πατριωτικό λόγο του Περικλή, όταν η επιδημία (ο «λοιμός») αποδεκάτιζε τους κατοίκους της πόλης και η κατάσταση στο θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων ήταν απελπιστική για τους Αθηναίους σε αυτή τη φάση του Πελοποννησιακού Πολέμου. Το σχετικό αρχαίο κείμενο που παρατίθεται παρακάτω, είναι από το δίτομο έργο «ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ» του Αναστασίου Γεωργοπαπαδάκου, του εξαίρετου φιλόλογου και συγγραφέα (βραβευμένου από την Ακαδημία Αθηνών) αλλά και του ακέραιου, του έντιμου Ανθρώπου. Τον γνώρισα όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά και συνεργαστήκαμε (εκείνος ως γενικός επόπτης και ο υποφαινόμενος ως επιμελητής), στην πρώτη συντακτική ομάδα της εγκυκλοπαίδειας «ΠΑΙΔΕΙΑ»:

«.....ο τε έχων αμφότερα, τη δε πόλει δύσνους, ουκ αν ομοίως τι οικείως φράζοι, προσόντος δε και τούδε, χρήμασι δε νικωμένου, τα ξύμπαντα τούτου ενός αν πωλοίτο».

[2].- Κατά τον ψυχίατρο Ε. Πολυζόπουλο αλλά και άλλους γιατρούς, το «Σύνδρομο της Στοκχόλμης» είναι μια σύνθετη ψυχολογική κατάσταση κατά την οποία ο όμηρος ή η απαχθείσα και βιασθείσα γυναίκα αρχίζουν να εκφράζουν συναισθήματα συμπόνιας και συμπάθειας ή και αγάπης προς τους απαγωγείς ή βιαστές τους. Το θύμα αποσυνδέεται από το τεράστιο προσωπικό άγχος επιβίωσης που βιώνει εξαιτίας του φόβου που ασκεί ο θύτης. Το θύμα αρχίζει να συμφωνεί με τις απόψεις και θέσεις του εγκληματία και υιοθετεί ορισμένες πτυχές της προσωπικότητάς του, ενώ ταυτόχρονα ενοχοποιεί τον εαυτό του. Η αυτοενοχοποίηση είναι το κλειδί για την πλήρη υποταγή «στον κυρίαρχο αφέντη». Με τον τρόπο αυτό το θύμα αρχίζει να «αυτοεκπαιδεύεται» και να επεξεργάζεται τρόπους για να κατευνάσει και να ευχαριστήσει τον θύτη, ώστε να διασφαλίσει ευνοϊκή μεταχείριση.

[3].- Ο Ντάισελμπλουμ έχει πτυχίο αγροτικής οικονομίας και αρχικά, στα έτη 1996 ως 1998, χρημάτισε σύμβουλος στο ολλανδικό Υπουργείο Γεωργίας πριν μεταπηδήσει το 2012, παρά τα σχεδόν ανύπαρκτα προσόντα του, στο Υπουργείο Οικονομικών και επιλεγεί, το 2013, ως πρόεδρος του Γιούρογκρουπ. Ο δημοσιογράφος των «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς» Πολ Μέρφι έγραψε πως όλες οι αποφάσεις του ήταν «ανάπηρες» (ακρωτηριασμένες), η εφημερίδα «Λεζ εκό» σημείωσε πως «δεν είχε την παραμικρή ιδέα από οικονομικά» και στην ιστοσελίδα της TV France 24 δημοσιεύτηκε άρθρο, στον τίτλο του

οποίου τονιζόταν πως ο επικεφαλής του Γιούρογκρουπ «ήταν ένας κατ' επανάληψη γκαφατζής» (*un gaffeur en série à la tête de l'Euogroupe*). Ένας τέτοιος πολιτικός ως ηγέτης σε ένα άτυπο όργανο της ΕΕ αλλά στην πράξη με εξουσίες που το καθιστούσαν τον πραγματικό κυβερνήτη των ευρωπαϊκών λαών ήταν, κατά τον ανταποκριτή της «*Libération*» στις Βρυξέλλες Ζαν Κατρεμέρ, αναμφισβήτητα «μια προαναγγελθείσα καταστροφή».

9.- ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ Η φιλειρηνική ισχύς αποτρέπει τον πόλεμο

Ο Περικλής, στον τελευταίο λόγο του προς τους Αθηναίους κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου (πριν πεθάνει από την επιδημία του λοιμού) και απαντώντας σε κατηγορίες πολιτικών του αντιπάλων, έθεσε το θέμα του διλήμματος της επιλογής από τους πολίτες ενός κράτους «του πολέμου ή της ειρήνης». Φυσικά, συμπέρανε^{1} ο μεγάλος αθηναίος πολιτικός, πως μόνο οι ανόητοι θα επέλεγαν τον πόλεμο, αν δεν υπήρχε το παράλληλο δίλημμα της υποταγής και υποδούλωσης σε φιλοπόλεμο κατακτητή ή της ανάγκης για διατήρηση της ελευθερίας και της εδαφικής κυριαρχίας.

Η Ελλάδα, ο ελληνικός λαός, βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπος με το ίδιο δίλημμα μπροστά σε επεκτατικές προκλήσεις της Τουρκίας, χωρίς όμως ακραία τετελεσμένα γεγονότα. Πρόκειται για μια αλαζονική επίδειξη ισχύος με δεδομένη μια συνεχώς αυξανόμενη υπεροπλία και μια καλπάζουσα αύξηση των πληθυσμιακών πλεονεκτημάτων αυτής της χώρας. Όμως, στη δεδομένη αυτή στιγμή ενός ολοφάνερου επεκτατικού νέο- οθωμανισμού και μιας εχθρικής και επιθετικής συμπεριφοράς, παρά το γεγονός πως δεν έχει ακόμα τεθεί για την Ελλάδα το δίλημμα μιας επιτακτικής επιλογής της Ειρήνης ή του Πολέμου, δημιουργείται εντούτοις ένα κλίμα αβεβαιότητας για το χρόνο εκδήλωσης μιας αιφνίδιας και ύπουλης επιθετικής ενέργειας. Ο κίνδυνος είναι πλέον ορατός και η τυχόν απώλεια της ελευθερίας έστω και ελάχιστων ελλήνων πολιτών και η προσπάθεια κατάληψης ελληνικού εδάφους, δεν θα άφηνε περιθώρια στην Ελλάδα για επιλογές ή διλήμματα. Ο Περικλής το ξεκαθαρίζει με απόλυτη σαφήνεια. Όσοι υποχωρήσουν και θεληματικά υποταχθούν στον εχθρό θα είναι αξιόμηπτοι, ή για να χρησιμοποιήσουμε λόγια πιο κατανοητά θα είναι δειλοί και άτιμοι. Διότι, όπως τονίζει σε άλλο σημείο του λόγου του και ισχύει για κράτη αλλά και για ιδιώτες «αίσχιοι δε έχοντας αφαιρεθήναι ή κτωμένους ατυχήσαι» (είναι αίσχος και ντροπή να πάρουν από κάποιον αυτό που έχει, σε σύγκριση με κάποιον που αποτυγχάνει επιδιώκοντας να αποκτήσει κάτι).

Σε μια αντικειμενική έρευνα και προσπαθώντας να εξηγήσουμε αυτή την αλαζονική πολιτική συμπεριφορά των τούρκων ηγετών και τη χρόνια βραδύτητα των ελλήνων ηγετών να αντιληφθούν τις συνέπειες από την ανατροπή κάποιων καθοριστικών παραμέτρων ανάμεσα στα δυο κράτη, θα αναφερθούμε και πάλι στο Θουκυδίδη. Αυτός ο έλληνας ιστορικός διδάσκει, μαζί και με τις θεωρίες του Καρλ Φον Κλαούζεβιτς, σε όλες σχεδόν τις στρατιωτικές ακαδημίες του κόσμου. Οι ρεαλιστικές και αντικειμενικές πολιτικές του θέσεις σε

βασικές αντιθέσεις και επιδιώξεις των κρατών, τον καθιστούν αξιόπιστο κριτή των αιτίων δημιουργίας των πολεμικών συγκρούσεων. Στο κεφάλαιο 89 του 5 ου βιβλίου του για την καταστροφή της Μήλου, οι πρεσβευτές της Αθήνας προειδοποιούν με κυνισμό τους τρομοκρατημένους Μηλίους ότι, «σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του και πως όταν δεν συμβαίνει αυτό, οι ισχυροί κάνουν όσα τους επιτρέπει η δύναμή τους και οι αδύναμοι υποχωρούν και αποδέχονται τις συνέπειες».

Πάνω σ' αυτή την «παράλογη λογική» ενεργεί η σημερινή Τουρκία με την υπεροψία και τον κυνισμό μιας μεγάλης περιφερειακής δύναμης που «ονειρεύεται» τη νεκρανάσταση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αφού με μια προγραμματισμένη, καλοσχεδιασμένη και αξιοθαύμαστη στρατηγική όλων των τουρκικών κυβερνήσεων μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κατόρθωσε να ανατρέψει, σε μια περίοδο μισού αιώνα, όλα τα τότε πληθυσμιακά, οικονομικά και τεχνικά (επιθετικά/αμυντικά) δεδομένα και ταυτόχρονα να ανατρέψει τη στρατιωτική ισορροπία ανάμεσα στα δυο κράτη, στις δυο πλευρές του Αιγαίου. Και τίθεται το ερώτημα: Όλο αυτό το διάστημα οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν έβλεπαν τη σταδιακή και σοφά μελετημένη ενδυνάμωση και υπεροχή της Τουρκίας και την αναπόφευκτη ανατροπή μιας ισορροπίας δυνάμεων που αποτελούσε εχέγγυο ειρήνης; Δεν γνώριζαν πως μια ισχυρή Τουρκία θα έγραφε στα παλιά της τα παπούτσια τις διάφορες διεθνείς συνθήκες, αφού στη διεθνή πρακτική και σύμφωνα με τη σημερινή (και την παλαιότερη Αθηναϊκή του 5 ου π.Χ. αιώνα) λογική του ισχυρού, «το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη» ή τουλάχιστον μια δύναμη αποτροπής η οποία θα είχε φοβερές καταστροφικές συνέπειες στον επιτιθέμενο;

Υπάρχουν κάποιοι σταθεροί και βασικοί παράγοντες με βάση τους οποίους ένα κράτος θεωρείται ισχυρό ή έχει αποφασίσει να καταστεί ισχυρό. Η δημογραφική ζωτικότητα, η οικονομική ανάπτυξη και η αποφυγή πολιτικής εξάρτησης από δανειστές, η ανάπτυξη πολεμικής βιομηχανίας και η κοινωνική/πατριωτική συνοχή των μαζών κάτω από μια αποφασιστική και σκληρή πολιτική ηγεσία, αποτελούν στοιχεία της κρατικής δύναμης. Όλα ή τα περισσότερα από τα προαναφερόμενα στοιχεία τα διαθέτουν οι σημερινές υπερδυνάμεις (ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία) και η Τουρκία επιδίωξε τα προηγούμενα χρόνια να τις μιμηθεί με αρκετή επιτυχία.

Στην απογραφή του 1927 ο πληθυσμός της Τουρκίας ανερχόταν στα 13,5 εκατομμύρια. Όταν στις αρχές του 1966 και επί έναν σχεδόν χρόνο κατοικούσα για επαγγελματικούς λόγους στην Τουρκία, κάποιοι με είχαν πληροφορήσει πως η χώρα τους είχε τότε γύρω στα 30 ως

35 εκατομμύρια κατοίκους. Το 2000 ο πληθυσμός της αυξήθηκε αλματωδώς κι' έφτασε στα 68 εκατομμύρια, ενώ τον περασμένο χρόνο (2017), σύμφωνα με εκτιμήσεις, ξεπέρασε τα 80 εκατομμύρια. Όλες οι κυβερνήσεις της επιδίωκαν, με επίκληση των πατριωτικών αισθημάτων των πολιτών, την αύξηση των γεννήσεων. Έτσι, η Τουρκία κατάφερε σήμερα τα παιδιά, οι έφηβοι και γενικά οι πολίτες που αποτελούν τον ενεργό πληθυσμό να αντιστοιχούν περίπου στο 93% του συνόλου των κατοίκων, ενώ οι γέροι άνω των 65 ετών μόλις ξεπερνούν το 7%. Για σύγκριση, οι αντίστοιχοι δείκτες για την Ελλάδα (με μετρήσεις του 2005) ήταν 83 και 17%, ενώ σήμερα και μετά την φοβερή οκτάχρονη οικονομική κρίση, οι δείκτες θα είναι υπερβολικά δυσμενέστεροι λόγω της ραγδαίας μείωσης του ρυθμού των γεννήσεων και της αύξησης των θανάτων. Η γήρανση του πληθυσμού, η επικίνδυνη υπογεννητικότητα και η ρήξη των πολιτιστικών στοιχείων κοινωνικής συνοχής, είναι οι βασικοί παράγοντες εκφυλισμού ενός οποιουδήποτε λαού.

Η τουρκική πολεμική βιομηχανία σημείωσε μια εκπληκτική άνθιση και σύμφωνα με τα αυτοδιαφημιζόμενα επιτεύγματά της από τους πολιτικούς και στρατιωτικούς της ηγέτες (επιθετικά συστήματα λείζερ, αντιαεροπορικοί πύραυλοι, ελικόπτερα παντός καιρού, τηλεκατευθυνόμενες βόμβες, μη επανδρωμένα αεροσκάφη/τροχοφόρα/υποβρύχια κλπ), τα κατασκευαζόμενα οπλικά της συστήματα είναι του αυτού επιπέδου με τα αμερικανικά, τα γαλλικά ή τα γερμανικά.

Η τουρκική οικονομία, παρά τον πληθωρισμό και τη μείωση των ξένων επενδύσεων, δείχνει ακόμα να αντέχει στην οικονομική αιμορραγία από τις πολεμικές συγκρούσεις στα ανατολικά της σύνορα και στον συνεχώς αυξανόμενο έξαλλο πολεμικό της εξοπλισμό (παραγγελίες S 400, F 35 κλπ). Επίσης, εφέτος προβλέπεται αύξηση του τουριστικού ρεύματος στα παλιά επίπεδα, λόγω της μείωσης των κινδύνων από τις τρομοκρατικές ενέργειες των φανατικών ισλαμιστών και της υπερβολικά μεγάλης μείωσης των τιμών των τουριστικών προϊόντων, η οποία οφείλεται στη σημαντική υποτίμηση της τουρκικής λίρας. Αναμφισβήτητα έχει διαρραγεί, μετά το πραξικόπημα και το καθεστώς τρόμου που επακολούθησε από τις μανιακές εξαλλοσύνες του νέου σουλτάνου, η ενότητα και ομοψυχία του τουρκικού λαού, αλλά ο βαθμός αυτών των εξελίξεων δεν έχει ακόμα εκτιμηθεί ώστε να υπολογιστούν οι δυσμενείς επιπτώσεις του για το «καθεστώς Ερντογάν» στην υποθετική περίπτωση ενός πολέμου. Όπως όμως δείχνουν οι καθημερινές απειλές των τούρκων ηγετών «για αντίμετρα» ακόμα και εναντίον υπερδυνάμεων (π.χ. ΗΠΑ, Ενωμένη Ευρώπη κλπ), είτε από κάποιο συναίσθημα ανασφάλειας είτε από υπεραισιόδοξη εκτίμηση της διπλωματικής και στρατιωτικής τους

δύναμης αλλά και απόλυτης κυριαρχίας στο εσωτερικό της χώρας, υπάρχει μια εμφανής προσπάθεια να φανεί πως το καθεστώς είναι ισχυρό και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό μέτωπο.

Οι διαχρονικές ευθύνες των ελλήνων πολιτικών και πνευματικών ηγετών, για την καθοδική πορεία και τον ιδεολογικό εκφυλισμό όλων σχεδόν των φορέων εξουσίας της χώρας μας, (με κάποιες ελπιδοφόρες εξαιρέσεις στο Στρατό και στην Εκκλησία όπου εξακολουθούν να υπάρχουν νησίδες πατριωτικής ανάτασης και προσπάθεια διαφύλαξης των εθνικών παραδόσεων), είναι δεδομένες. Το πρόβλημα δεν λύνεται με το κυνήγι των μαγισσών του παρελθόντος. Οι έλληνες ηγέτες συμπεριφέρθηκαν όπως οι «Μωρές Παρθένες» της παραβολής που μνημονεύει ο ευαγγελιστής Ματθαίος. Τρέχουν να βρουν λάδι για τα λυχνάρια την τελευταία στιγμή. Αυτή η παράλειψη δεν είχε τραγικές συνέπειες για τις ανόητες και ανοργάνωτες κορασίδες εκτός από τον παραγκωνισμό τους στην τελετή υποδοχής του νυμφίου. Ο Χριστός, με τη μεγαλοψυχία και την καλοσύνη που τον διέκρινε δεν θα επιδίωκε οποιοδήποτε είδος σωματικής τιμωρίας σε ανόητους. Αν όμως στη θέση του Χριστού βρισκόταν ένας σουλτάνος, σαν τον Ερντογάν, η τιμωρία θα ήταν διαφορετική. Θα έπαυαν να είναι κορασίδες και παρθένες διότι, κατά πάγια τουρκική πρακτική, ο βιασμός και η βαρβαρότητα είναι ένα «έντιμο» σωφρονιστικό μέτρο. Γι' αυτό το λόγο, το ευαγγελικό «Αγρυπνείτε! Δεν γνωρίζετε την ημέρα και την ώρα» ενός σοβαρού και καθοριστικού για τη ζωή γεγονότος, είναι μια χριστιανική συμβουλή ετοιμότητας και σωφροσύνης. Αυτό φυσικά ισχύει και για τους «Μωρούς» ηγέτες ενός έθνους, στους οποίους έχει εμπιστευθεί την τύχη του ένας οποιοσδήποτε λαός.

Ας φύγουμε λοιπόν από τις ευθύνες του παρελθόντος κι' ας δούμε πως μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τους κινδύνους και τις προκλήσεις του παρόντος. Δεν είναι τυχαίο πως στο κοτέτσι όλοιτσι μπουρουν και ξεπουπουλιάζουν την ψωριασμένη κότα. Από την ώρα που οι Ελλάδα καταποντίστηκε οικονομικά, ακόμα και οι μικροί γείτονές της αποθρασύνθηκαν και άρχισαν να τη φτύνουν και να διεκδικούν με μεγαλύτερη προκλητικότητα ελληνικά εδάφη. Ακόμα και οι Αλβανοί άρχισαν να γυρίζουν πολλά ντοκιμαντέρ για την ιστορία και τον πολιτισμό που δήθεν τους έκλεψαν οι Έλληνες και για τα εδάφη τους που «κατακτήθηκαν από την ιμπεριαλιστική Ελλάδα!!!». Μιμούνται θαυμάσια τα ίδια τεχνάσματα των Σκοπιανών και των Τούρκων, με δεδομένη την απραξία της ελληνικής πνευματικής ηγεσίας για να γελοιοποιήσει (με επιστημονικά επιχειρήματα) τέτοιες φαιδρότητες στην παγκόσμια πνευματική κοινότητα. Οι μέχρι τώρα επιτυχίες των πλαστογράφων, όπως τις έχω επισημάνει σε σειρά παλαιότερων δημοσιευμένων άρθρων μου, δεν μας έχουν συνετίσει

ακόμα και συνεχίζουμε κομπάζοντας ανοήτως να μην απαντούμε σε, όπως τις χαρακτηρίζουμε, προπαγανδιστικές πολιτιστικές γελοιότητες. «Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απωλέσαι!».

Παίχτηκαν πολλά παιχνίδια στην κάπως προδιαγεγραμμένη και ύποπτη για τους βαθύτερους σκοπούς της, από ξένα και εντόπια κέντρα εξουσίας, πτώχευση της Ελλάδας. Είναι ένα θέμα που δεν θα μας απασχολήσει στο παρόν άρθρο. Όμως, είναι γνωστή στους έλληνες πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες η ρήση του Τζον Άνταμς για τις πολιτικές συνέπειες ενός κρατικού χρέους. Ο δεύτερος στη σειρά, μετά τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, πρόεδρος των ΗΠΑ, ερμηνεύοντας τις βαριές συνέπειες για την Αμερική από τα χρέη του κράτους προς ολλανδούς τραπεζίτες, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ένα κράτος κατακτιέται με δυο τρόπους: «Με το σπαθί ή με το χρέος». Και η Ελλάδα κατακτήθηκε και θα είναι «ένα κράτος περιορισμένης κυριαρχίας» (κάτι σαν ψωριασμένη κότα στο κοτέτσι) ώσπου να διασφαλιστούν απόλυτα τα συμφέροντα των δανειστών και οι στρατηγικοί στόχοι των μεγάλων κρατών στα οποία κατοικοεδρεύουν οι τραπεζίτες.

Η χώρα μας, από την Ελληνική Επανάσταση του 1821 και μέχρι σήμερα έχει πτωχεύσει αρκετές φορές {2} και έχει υποστεί ταπεινώσεις και εξευτελισμούς, άλλοτε με πολιτικές αποφάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων και άλλοτε με την κινητοποίηση και ναυτικούς αποκλεισμούς από πανίσχυρους στόλους για την αποδοχή των τοκογλυφικών όρων των δανειστών. Είναι καιρός, με δεδομένη την πολυπλοκότητα των σημερινών διακρατικών σχέσεων σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, να τεθούν οι πολιτικοί ηγέτες μπροστά στις μεγάλες εθνικές ευθύνες του αξιώματός τους. Θα πρέπει να υπάρξει συνταγματική πρόβλεψη ώστε οι κυβερνώντες που οδηγούν τη χώρα σε πτώχευση ή οιονεί πτώχευση, να δικάζονται για εθνική προδοσία, αφού η υπερχρέωση ενός κράτους ισοδυναμεί με παραχώρηση εθνικής κυριαρχίας.

Για την ισχυροποίηση του κράτους και την αναβάθμιση της θέσης του στη διεθνή πολιτική σκηνή, εκτός από την ανάκαμψη της οικονομίας θα πρέπει να αντιμετωπισθεί επείγοντως η επικίνδυνη πλέον υπογεννητικότητα, κυρίως στις χερσαίες ακριτικές περιοχές (κατά προτεραιότητα στη Θράκη) και στα νησιά. Επίσης, η ενδυνάμωση του πατριωτικού φρονήματος των πολιτών αποτελεί προϋπόθεση εθνικής ανάτασης. Χρειάζονται φιλειρηνιστές ηγέτες αλλά με ασάλινη πυγμή. Χορτάσαμε και αηδιάσαμε από κομματικούς και ιδεολογικά αποχαυνωμένους πολιτικούς και από ιδεολογικά νεφελώματα απάτριδων σοφών του κομμουνιστικού ή καπιταλιστικού (παγκοσμιοποιημένου) διεθνισμού. Χρειάζονται συμμαχίες στην ευρωπαϊκή και γενικότερα στη διεθνή πολιτική σκηνή, αλλά και

αμυντική θωράκιση της πατρίδας σε βαθμό που να στέλνει σαφή μηνύματα σε θρασείς ή θρασύδειλους. Χρειάζεται ρεαλισμός. Για το σκοπό αυτό απαιτείται μια πανελλήνια ανάταση και κινητοποίηση του ελληνισμού σε όλον τον κόσμο για τη δημιουργία ενός «ΤΑΜΕΙΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ». Ενόσ ταμείου προορισμένου αποκλειστικά για τη δημιουργία πολεμικής βιομηχανίας όλων των όπλων, από εθελοντικές συνδρομές των Ελλήνων όλου του κόσμου και από εποπτικό συμβούλιο στο οποίο θα συμμετέχουν και οι αντιπρόσωποι των ομογενειακών οργανώσεων της υφηλίου. Είναι καιρός το μίζερο ελληνικό κράτος να πάρει τη θέση του στα παγκόσμια δρώμενα, όπως το αξίζουν οι άξιοι και ταλαντούχοι Έλληνες της Ελλάδας και οι Ομογενείς όλων των Ηπείρων. Είναι καιρός να σταματήσουν οι πανάθλιες και δημαγωγικές κομματικές κοκορομαχίες των φανατικών μπροστά στα τηλεοπτικά παράθυρα για ασήμαντα θέματα και να εστιάσουμε την προσοχή μας στα σοβαρά εθνικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ρωμιοσύνη.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

{1} *Η ακριβής διατύπωση στο βιβλίο II, κεφ. 61 της ιστορίας του Θουκυδίδη είναι: «.....Και γαρ οἱς μὲν αἴρεσις γεγένηται τάλλα εὐτυχοῦσι, πολλή ἀνοῖα πολεμῆσαι. Εἰ δ' ἀναγκαῖον ἦν ἢ εἰξαντας εὐθύς τοῖς πέλας υπακούσαι ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι, ὁ φυγῶν τὸν κίνδυνον τοῦ υποστάντος μεμπτότερος» [...και διότι ὅσοι ἔχουν ἐλεύθερη τὴν ἐπιλογή (πολέμου ἢ εἰρήνης) ἐνῶ ζοῦν εὐτυχισμένοι, εἶναι μεγάλη ἀνοησία νὰ προτιμήσουν τὸν πόλεμο. Ἀν ὅμως βρεθούν στὴν ἀνάγκη ἢ νὰ υποχωρήσουν και νὰ υποταχθούν ἢ νὰ ριψοκινδυνεύσουν και νὰ υπερισχύσουν (νικῶντας τὸν ἐχθρό), ὅσοι ἀπέφυγαν τὸν κίνδυνον (ἀπὸ δειλία) εἶναι και οἱ πλέον ἀξιοκατάκριτοι, οἱ πῖο ἀξιόμεμπτοι].*

{2} *Μερικοὶ υποστηρίζουν πῶς οἱ πραγματικὲς πτωχεύσεις, μαζί με τὴν «συγκαλυμμένη» πρόσφατη του 2010, εἶναι συνολικὰ ἑξί. Ἄλλοι τις ἀνεβάζουν σε επτά, με ἀρχικὴ τὴν πτώχευση τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης και τὴν τελευταία του 2010.*

10.-Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Όταν μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας είχε τεθεί επίσημα το πρόβλημα της ονομασίας των Σκοπίων στην Ευρωπαϊκή Ένωση (τότε ΕΟΚ), ούτε η τότε ελληνική κυβέρνηση αλλά ούτε και οι μετέπειτα ελληνικές κυβερνήσεις έθεσαν στο τραπέζι των συζητήσεων την ιστορική απάτη η οποία διαπράχθηκε από τη Σοβιετική Ένωση με τη δημιουργία ενός «κίβδηλου αρχαίου έθνους», με τον κατακτητικό σκοπό της καθόδου της Ρωσίας στο Αιγαίο. Τα ελληνικά επιχειρήματα για την ελληνικότητα της Μακεδονίας σε πολιτικούς που είχαν παντελή άγνοια των ιστορικών γεγονότων, ήταν μια προσπάθεια συνεννόησης με κωφούς. Θεωρούσαν πως η Ελλάδα είχε ως στόχο την κατάκτηση ενός κρατιδίου που μόλις είχε απελευθερωθεί από τα κομμουνιστικά δεσμά. Την εποχή εκείνη πρόεδρος του συμβουλίου των υπουργών εξωτερικών της ΕΟΚ ήταν ο Πορτογάλος Ζοάο Πινέιρο, γνωστός από το περίφημο «Πακέτο Πινέιρο» για την ονομασία των Σκοπίων. Ήταν ο ένας από τους ιστορικά ανίδεους (τους αποκαλώ συνήθως ιστορικά αγράμματους) που αποφάσισαν τη χάραξη της μεροληπτικής για τα Σκόπια ευρωπαϊκής πολιτικής. Η βυζαντινολόγος Ελένη Αρβελέρ αποκάλυψε πως πρόσφατα, σε σχετική συνομιλία της με τον Πινέιρο, όταν του εξήγησε με επιστημονικά επιχειρήματα το πρόβλημα και την ιστορική/πολιτιστική διάστασή του, ο πρώην Πορτογάλος υπουργός εξωτερικών απόρησε που κανένας Έλληνας πολιτικός δεν του έδωσε να καταλάβει την ουσία αυτού του προβλήματος. Ο άνθρωπος δεν είχε ιδέα από ελληνική ιστορία!

Ο αείμνηστος Νικόλαος Μάρτης, ένας από αυτούς που αγωνίστηκαν με πείσμα για την αποκάλυψη της πλαστογράφησης της ιστορίας της Μακεδονίας από το Στάλιν και τον Τίτο, έγραψε πως ο Χένρι Κίσινγκερ, όταν ρωτήθηκε για το «Μακεδονικό» σε κάποιο επίσημο συνέδριο, απάντησε πως η δύναμη της Ελλάδας είναι η ιστορία της και πως καμία ελληνική κυβέρνηση δεν χρησιμοποίησε αυτή τη δύναμη. Επίσης συμπλήρωσε ότι «η Ελλάδα έχει δίκαιο να έχει αντιρρήσεις και συμφωνώ με την Αθήνα. Ο λόγος είναι ότι εγώ γνωρίζω καλά την ιστορία, πράγμα που δεν συμβαίνει με τους περισσότερους, συμπεριλαμβανομένων των περισσότερων κυβερνητικών στελεχών της Ουάσιγκτον».

Η Ελλάδα έπεσε στην παγίδα των Σκοπιανών και όσων έχουν γεωπολιτικά συμφέροντα από την πολιτική αστάθεια στα Βαλκάνια. Ένα πολιτιστικό πρόβλημα ιστορικής απάτης (της μεγαλύτερης στον 20^ο αιώνα) μετατράπηκε σε απολύτως πολιτικό. Στα παιχνίδια πολιτικής προπαγάνδας και δήθεν ενημέρωσης των ευρωπαϊκών

λαών, αγνόησε παντελώς τους ειδικούς επιστήμονες της κλασικής ιστορίας και άφησε απερίσπαστους ανίδεους πολιτικούς να λύσουν το πρόβλημα. Με το θέμα αυτό έχω ασχοληθεί επανειλημμένα σε βιβλία και άρθρα μου, όταν το 1991 πρότεινα για πρώτη φορά, στο βραβευμένο από τον «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» βιβλίο μου για τον Περσέα (τον τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας), τη σύγκληση διεθνούς συνεδρίου από ειδικούς επιστήμονες (κλασικής φιλολογίας, ιστορικούς, αρχαιολόγους, νομισματολόγους, επιγραφολόγους κλπ). Τα πορίσματα ενός τέτοιου συνεδρίου καθηγητών κύρους από πανεπιστήμια πολλών χωρών του κόσμου, θα ήταν αδύνατον να αγνοηθούν από τους Δυτικοευρωπαίους πολιτικούς. Συνεπώς, το πρώτο μεγάλο λάθος των Ελλήνων πολιτικών ήταν η αποδοχή της μετατροπής ενός σοβαρού εθνικού πολιτιστικού προβλήματος σε καθαρά πολιτικό. Ήταν πλέον φανερό ότι οι πολιτικές ίντριγκες και τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, θα ήταν οι παράγοντες που θα οδηγούσαν σε λύσεις αντίθετες προς τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας.

Το δεύτερο λάθος ήταν η αντιμετώπιση του προβλήματος στο εσωτερικό της χώρας μας ως πρόβλημα κομματικών αντιπαραθέσεων, με Δεξιούς και Αριστερούς. Απαιτείται ρεαλισμός για να διερευνήσουμε το πρόβλημα από καθαρά πατριωτική σκοπιά. Σήμερα, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, για τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές που κυβερνούν τον κόσμο οι παλιές ιδεολογίες είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Όποιος συμπαρατάσσεται με αυτούς είναι φίλος και ευνοούμενος, ανεξάρτητα από την αληθινή ή ψεύτικη κομματική του ιδεολογία. Ας μιλήσουμε για γεγονότα και ανθρώπους με ονοματεπώνυμα, όπως δημοσιεύτηκαν και από τα ΜΜΕ. Είδαμε πρώην αναρχικούς, μαοϊκούς και τροτσκιστές να τοποθετούνται σε πόστα εξουσίας της Νέας Τάξης (π.χ. Μπαρόζο, Σολάνα, Κον Μπεντίτ, Γιόσκα Φίσερ κλπ) ή δήθεν σοσιαλιστές και υπερασπιστές των λαϊκών στρωμάτων (π.χ. Τόνι Μπλερ, Γκέρχαρντ Σρέντερ, Φρανσουά Ολάντ κλπ) να αποτελούν βασικά στηρίγματα της παγκοσμιοποίησης και της νέας Τάξης. Η ίδια τάση ιδεολογικών ανατροπών εμφανίζεται και στην Ελλάδα. Ο μαρξιστής Μίκης Θεοδωράκης αγωνίζεται ενάντια στους πλαστογράφους της ιστορίας της Μακεδονίας και η Αριστερή πρώην πρόεδρος της Βουλής Ζωή Κωνσταντοπούλου χαρακτήρισε τη συμφωνία των Πρεσπών προδοτική. Η Δεξιάς ιδεολογίας πρώην υπουργός και ευρωβουλευτής Μαριέττα Γιαννάκου προστάτευσε με πείσμα την ιστορία της Αριστερής Μαρίας Ρεπούση (με το «συνωτισμό» της Σμύρνης!) και ο αυτοαποκαλούμενος φιλοευρωπαίος αρχηγός του κόμματος «Το Ποτάμι» ισχυρίζεται πως η Συμφωνία των Πρεσπών «προστατεύει τα εθνικά συμφέροντα». Το 2005 ο Δεξιός βουλευτής Κέρκυρας Ν.

Γεωργιάδης δήλωσε ότι «δεν μπορούμε να αποφασίζουμε εμείς πως θα λέγεται η διπλανή χώρα και ότι το θέμα της ονομασίας ήταν μια ... μπουρδα!». Σε σοβαρά εθνικά θέματα δεν υπάρχουν «οι δικοί μας και οι δικοί τους». Συμπέρασμα: Υπάρχει αναμφισβήτητη σύμπτωση ιδεολογιών για την αποδιοργάνωση του κράτους, για το έθνος και την πατρίδα, για την οικογένεια, για την εκπαίδευση, για τα ανοιχτά σύνορα και τη λαθρομετανάστευση, για την ασυδοσία περιθωριακών ομάδων, για τη διάλυση των οικογενειακών θεσμών κλπ, από τους διεθνιστές της Αριστεράς και ορισμένους παγκοσμιοποιημένους διεθνιστές της Νεοταξικής Δεξιάς.

Το τρίτο μεγάλο λάθος στην αντιμετώπιση της φιλοσκοπιανής προπαγάνδας για το μακεδονικό, ήταν η χλιαρή ως άφωνη αντίδραση στην εσωτερική «Πέμπτη Φάλαγγα» των αναθεωρητών της ιστορίας που αποτελείται από μια ομάδα πανεπιστημιακών και κάποιων άλλων συγγραφέων και «φιλοσόφων» (σαν το Νίκο Δήμου). Αυτοί οι καθηγητές που ξεφύτρωσαν ξαφνικά μετά τη μεταπολίτευση και κυρίως ως δήθεν συνεχιστές της εξέγερσης του πολυτεχνείου, κατέλαβαν βασικά πόστα της εκπαίδευσης και του υπουργείου παιδείας (Αντ. Λιάκος, Θ. Δραγώνα, Μ. Ρεπούση, Χρ. Κουλούρη, Α. Φραγκουδάκη κ.ά.). Οι χαρακτηρισμοί τους για όσους δεν συμφωνούν μαζί τους είναι σκληροί, ταπεινωτικοί και εξευτελιστικοί. Όλοι όσοι διαμαρτύρονται για τις αστήρικτες θεωρίες για μακεδονικό έθνος ή μακεδονική γλώσσα, έστω κι' αν πιστεύουν στις δημοκρατικές αξίες και ιδανικά, θεωρούνται φασίστες, ρατσιστές, παραβάτες ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ. Οι λοιδορούμενοι σιωπούν ως ένοχοι χωρίς να απαντούν με αντίστοιχης βαρύτητας χαρακτηρισμούς. Ποτέ αυτοί οι αναθεωρητές δεν κατηγορήθηκαν επίσημα, από πολιτικά πρόσωπα με εξουσία, για ιδεολογική προδοσία. Αυτό το είδος προδοσίας στις ευρωπαϊκές δημοκρατίες δεν είναι ποινικό αδίκημα, αλλά ο ένας τουλάχιστον ιδεολογικός μέντορας του μαρξισμού, ο Στάλιν, την κατάγγειλε «ως προδοσία που αξίζει το θάνατο», διότι ενισχύει τον εχθρό για να πλήξει την πατρίδα πισώπλατα. Η σιωπή όμως των λοιδορούμενων είναι ένα είδος σιωπηρής συναίνεσης. Σε αυτές τις περιπτώσεις ισχύει ο ρεαλιστικός ρωμαϊκός κανόνας δικαίου «qui tacet consentire videtur» (ο σιωπών δοκεί συναινείν).

Το άλλο μεγάλο λάθος ήταν η εκκωφαντική αφωνία της Ελλάδας στο θέμα της ενημέρωσης της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Όσοι διαβάσαμε τον ξένο τύπο διαπιστώσαμε μια συνεχή προπαγανδιστική διαφώτιση της κοινής γνώμης με τις πλαστογραφημένες θεωρίες περί σλαβικού μακεδονικού έθνους. Συνήθως απαντούσαν σε τέτοιους πλαστογράφους απλοί Έλληνες του απόδημου ελληνισμού. Τα γραφεία τύπου των πρεσβειών και των προξενείων μας ήταν άφωνα. Ήταν μια ανοργάνωτη προσπάθεια απλών ελλήνων πολιτών για

ενημέρωση, μπροστά σε μια άριστα οργανωμένη προπαγάνδα. Και ο υποφαινόμενος έλαβε μέρος σε τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις με σχολιασμούς άρθρων. Θυμάμαι π.χ. πως έγιναν τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις στο blog του δημοσιογράφου Νικολά Κονσταντίν της εφημερίδας Le Monde και στα άρθρα του φιλέλληνα δημοσιογράφου της La Tribune Ρομαρίκ Γκοντέν. Όμως μια παρέμβασή μου στο Βατικανό για την προσφώνηση ευχών από τον Πάπα στη «Μακεδονική γλώσσα» στο Urbi et Orbi (παπική ευλογία «στην Πόλη (Ρώμη) και στην Οικουμένη»), έχει έναν χαρακτήρα αφέλειας που εκ των υστέρων θεωρώ ότι με γελοιοποίησε. Τότε είχε απαντήσει στη διαμαρτυρία μου (18-1-2008) ο υπογραμματέας (υφυπουργός) και σήμερα γραμματέας (υπουργός) του Κράτους του Βατικανού Mgr Pietro Parolin και από πλευράς της Νουντσιατούρας Αθηνών ο Αποστολικός Νούντσιος Patrick Coveney, ο οποίος με ρώτησε ποια προσφώνηση του Πάπα δεν θα πρόσβαλε το λαό της ελληνικής Μακεδονίας. Απάντησα ότι, ως την επίλυση του θέματος της ονομασίας δεν θα έπρεπε να γίνεται καμιά προσφώνηση σε «μακεδονική γλώσσα» στο Urbi et Orbi. Είχα την καλόπιστη άποψη να πιστεύω πως, σε οποιαδήποτε επίλυση του προβλήματος της ονομασίας δεν θα υπήρχε περίπτωση αναγνώρισης ως «μακεδονικής» μιας (όπως ισχυρίστηκα στους δυο αξιωματούχους του Βατικανού) βουλγαρικής διαλέκτου. Υπήρξα αφελής. Η Συμφωνία των Πρεσπών με διέψευσε. Αν δεν ακυρωθεί η επαίσχυντη αυτή συμφωνία, πολύ γρήγορα οι Έλληνες θα ξανακούσουν τον Πάπα, κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, να απευθύνει από τον εξώστη του Βατικανού ευχές στη «μακεδονική γλώσσα» στα συγκεντρωμένα πλήθη των πιστών (και από τα ΜΜΕ σε όλη «την Οικουμένη»).

11.- ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΣΕ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Το 1975, στον πρώτο χρόνο της μεταπολίτευσης, ο διαφημιστής και συγγραφέας Νίκος Δήμου, για να αποκαθάρει το ιδεολογικό του προφίλ από το γεγονός πως στα χρόνια της δικτατορίας και συγκεκριμένα το 1970, «επελέγη και διορίστηκε» γενικός γραμματέας της διοικούσας επιτροπής της Ένωσης Διαφημιστικών Επιχειρήσεων της Ελλάδος, κυκλοφόρησε το «προοδευτικό» βιβλίο του «Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΈΛΛΗΝΑΣ». Είναι ένα βιβλίο το οποίο, χωρίς να έχει κάποια λογοτεχνική αξία, μεταφράστηκε σε πολλές χώρες του κόσμου διότι έδινε ανθελληνικά επιχειρήματα σε όσους ήθελαν (για τους δικούς τους λόγους) να κατηγορήσουν την Ελλάδα και τους Έλληνες. Η γερμανόγλωσση εφημερίδα της Βιέννης Die Presse χαρακτήρισε το συγγραφέα «αποκάλυψη και εντυπωσιάστηκε από τον ... ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟ» του. Ο εκδότης του γαλλικού οίκου Payot που κυκλοφόρησε το βιβλίο στα γαλλικά τόνισε, στο προλογικό του σημείωμα, ότι ο Έλληνας συγγραφέας επιχείρησε μια «déconstruction de l'identité grecque» (μια ΑΠΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ). Ήταν το πρώτο βιβλίο μιας τέτοιας έντονης αμφισβήτησης για να ξεφυτρώσουν, σαν μανιτάρια, οι μετέπειτα πανεπιστημιακοί καθηγητές (υψηλά αμειβόμενοι και σε ανώτατες θέσεις του Υπουργείου Παιδείας) που δημιούργησαν μια «ΣΧΟΛΗ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ» και διαλαλούσαν ότι οι Έλληνες δεν είναι ... Έλληνες αλλά Αλβανοί, Σλάβοι ή Τούρκοι, ότι η ελληνική γλώσσα δεν είναι ενιαία και η αρχαία «είναι μια ξένη γλώσσα», ότι «ο σφαγέας» Μέγας Αλέξανδρος και η Μακεδονία δεν είχαν σχέση με την Ελλάδα και την ελληνική ιστορία, ότι οι Σλάβοι της Νοτιοανατολικής Γιουγκοσλαβίας ήταν «οι πραγματικοί Μακεδόνες» κλπ. Όλοι αυτοί υποτίθεται πως είναι Έλληνες!. Να όμως που κάποιοι ξένοι είναι πιο Έλληνες και από κάποιους εκ γενετής Έλληνες! Για παράδειγμα ο Νιγηριανός Σαμ Τσέκουα κυκλοφόρησε το βιβλίο του «ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΝΑ ΝΙΩΘΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑΣ», ενώ παλαιότερα ο γάλλος ποιητής και συγγραφέας Ζαν Ρισπέν (Jean Richerpin), σε κείμενό του με τίτλο «Grèce Eternelle» (Αιώνια Ελλάδα), υμνεί τη χώρα μας ως κοιτίδα του παγκόσμιου πολιτισμού. Ποιοι άραγε είναι Έλληνες! Αξίζει να διαβάσετε το κείμενο αυτό που παρατίθεται στην ελληνική και στη γαλλική γλώσσα, αν και κάποιοι αμφισβητούν ότι ανήκει στον Ρισπέν, αλλά δεν γνωρίζουν και ούτε υποδεικνύουν **άλλον συγγραφέα**.

[ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ-GRECE ETERNELLE](#)

Η τελευταία λέξη της γης, όταν θα αφήνει την τελευταία της πνοή, θα είναι ΕΛΛΑΣ!

Le dernier mot de la terre, quand elle laissera son dernier souffle, sera GRECE!

Δεν γίνεται να σβήσει η Ελλάδα, Έλληνας, η προσφορά του πάνω σε αυτόν τον πλανήτη..

Il est impossible d'effacer la Grèce, le peuple grec, son offrande à cette planète...

Γκρεμίστε όλη την Ελλάδα σε βάθος 100 μέτρων.

Détruisez toute la Grèce sur une profondeur de 100 mètres.

Αδειάστε όλα τα μουσεία σας, από όλον τον κόσμο.

Videz tous vos musées, du monde entier.

Γκρεμίστε κάθε τι Ελληνικό από όλο τον πλανήτη...

Détruisez tout ce qu'il y a de grec partout dans le monde...

Έπειτα σβήστε την Ελληνική γλώσσα από παντού:

Από την ιατρική σας, την φαρμακευτική σας.

Από τα μαθηματικά σας (γεωμετρία, άλγεβρα)

Από την φυσική σας, τη χημεία σας

την αστρονομία σας την πολιτική σας.

Από την καθημερινότητα σας.

Ensuite, effacez la langue grecque de partout:

De votre médecine, votre pharmaceutique

De vos mathématiques (géométrie, algèbre)

A partir de votre physique,

De votre chimie

De votre astronomie,

De votre politique,

De votre vie quotidienne.

Διαγράψτε τα μαθηματικά, διαγράψτε κάθε σχήμα, κάντε το τρίγωνο-οκτάγωνο, την ευθεία, καμπύλη !

Supprimez les mathématiques,
supprimez toutes les formes,
transformez le triangle en octogone, la droite en courbe!

Σβήστε την γεωμετρία από τα κτίρια σας,
από τους δρόμους σας, από τα παιχνίδια σας,
από τ' αμάξια σας!
Effacez la géométrie de vos bâtiments,
de vos rues, de vos jeux,
de vos voitures!

Σβήστε την ονομασία κάθε ασθένειας και κάθε φαρμάκου, διαγράψτε
την δημοκρατία
και την πολιτική!
Effacez le nom de chaque maladie et de chaque médicament,
supprimez la démocratie
et la politique!

Διαγράψτε την βαρύτητα και φέρτε τα πάνω κάτω, αλλάξτε τους
δορυφόρους σας να έχουν τετράγωνη τροχιά!
Supprimez la gravité et amenez le haut en bas, changer les satellites
pour qu'ils aient une orbite carrée!

Αλλάξτε όλα τα βιβλία σας (γιατί παντού θα υπάρχει έστω και μια
ελληνική λέξη)!
Changez tous vos livres (parce que partout il y aura ne serait-ce
qu'un mot grec)!

Σβήστε από την καθημερινότητα σας κάθε ελληνική λέξη!
Effacez de votre quotidien chaque mot grec!

Αλλάξτε τα ευαγγέλια,
αλλάξτε το όνομα του Χριστού !
Βγαίνει από τα Ελληνικά και σημαίνει αυτόν που έχει το χρίσμα
Αλλάξτε και το σχήμα κάθε ναού (να μην έχει την ελληνική γεωμετρία)!
Changez les évangiles,
changez le nom du Christ!
Il vient du grec et signifie celui qui a l'onction!
Changez aussi la forme de chaque temple (afin qu'il n'ait pas une
géométrie grecque)!

Σβήστε τον Μέγα Αλέξανδρο,
σβήστε όλους τους Μυθικούς και Ιστορικούς ήρωες,

Αλλάξτε την παιδεία σας, αλλάξτε το όνομα της Ιστορίας, αλλάξτε τα ονόματα στα πανεπιστήμιά σας, διαγράψτε την φιλοσοφία, αλλάξτε τον τρόπο γραφής σας χρησιμοποιήστε τον αραβικό, διαγράψτε, διαγράψτε, διαγράψτε...

Effacez Alexandre le Grand,
effacez tous les héros mythiques et historiques,
changez l'éducation, changez le nom de l'histoire, changez les noms de vos universités,
supprimez la philosophie, changez votre façon d'écrire, utilisez l'écriture arabe,
supprimez, supprimez, supprimez...

Θα πείτε «δεν γίνεται».
Vous direz «c'est impossible»

Σωστά, δεν γίνεται, γιατί μετά δεν θα μπορείτε να στεριώσετε ούτε μία πρόταση!

Δεν γίνεται να σβήσει η Ελλάδα, ο Έλληνας, η προσφορά του πάνω σε αυτόν τον πλανήτη...

Justement, ceci est impossible, parce qu'ensuite vous ne pourrez même pas construire une phrase!

Il est impossible d'effacer la Grèce, le peuple grec, son offrande à cette planète...

Η πρόκληση πάντως ισχύει!
Le défi, cependant, est lancé!

12.-ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΦΩΝΙΑ

Σε πέντε προηγούμενα άρθρα μου διερευνήθηκαν οι πολιτικές και πολιτιστικές επιπτώσεις στο θέμα της διαχρονικότητας και οικουμενικότητας της ελληνικής γλώσσας. Οι θέσεις και αντιθέσεις οι οποίες έχουν επισημανθεί σ' αυτά τα άρθρα, δείχνουν πως, η επιστημονική έρευνα των ειδικών έχει στην πράξη παραμεριστεί από ανεύθυνους, ανειδίκευτους και αγκυλωμένους ιδεολογικά ανθρώπους της πολιτικής και της διαμόρφωσης του φρονήματος της κοινής γνώμης, με βαρύγδουπους τίτλους σπουδών αλλά και ομιχλώδεις πολιτικούς στόχους.

Οι διεθνιστικές και υλιστικές αξίες που αναδείχτηκαν τον προηγούμενο αιώνα με τους ιδεολογικούς κομμουνιστικούς στόχους και συνεχίστηκαν, μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, από τον σημερινό παγκοσμιοποιημένο νεοκαπιταλισμό, καταπόντισαν τα πολιτιστικά ιδανικά και τις πατρογονικές αξίες των λαών. Ο ευδαιμονισμός, η απόκτηση πλούτου με κάθε ανέντιμο τρόπο, η βάρβαρη συμπεριφορά στις ανθρώπινες και κοινωνικές σχέσεις, η ατιμωρησία των εγκληματικών πράξεων, ο πελατειακός και συντεχνιακός τρόπος διασφάλισης των ατομικών συμφερόντων ή ο ασυγκράτητος καταναλωτισμός, οδήγησαν τους λαούς σε μια αποχαύνωση και στην αναρρίχηση σε πόστα κρατικής εξουσίας πολλών ανίκανων, ηθικά αποστεωμένων και κομματικά φανατισμένων πολιτικών. Οι περισσότεροι πνευματικά και ιδεολογικά ολοκληρωμένοι επιστήμονες που θα μπορούσαν να χαράξουν νέους κοινωνικούς και πατριωτικούς δρόμους, έχουν αποτραβηχτεί σιωπηλοί στην άκρη ενώ άλλοι, όσοι επιχείρησαν από αγανάκτηση να αλλάξουν νοοτροπίες και καταστάσεις, έφυγαν άγρια κυνηγημένοι από τις κατ' επάγγελμα μετριότητες που λυμαίνονται την κρατική εξουσία.

Σε ένα τέτοιο υλιστικό και από ηθικής πλευράς ανέντιμο διεθνές περιβάλλον, οι ηγετικές φυσιογνωμίες που αναδεικνύονται δεν σημαίνει πως έχουν και το ανάλογο ήθος και κύρος. Ως παράδειγμα (από τις χιλιάδες που υπάρχουν) μπορούν να αναφερθούν οι περιπτώσεις δυο προσωπικοτήτων που είχαν σημαίνουσες θέσεις σε κέντρα εξουσίας. Ο πρώην πρόεδρος της Ευρωομάδας (Eurogroup) Γερούν Ντάισελμπλουμ, ένας ευρωπαϊός πολιτικός στο τιμόνι ενός άτυπου μεν αλλά πανίσχυρου οργάνου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αποφάσιζε για τις τύχες των ευρωπαϊκών λαών, είχε δηλώσει ψευδώς στο βιογραφικό του ότι κατείχε πτυχίο απαραίτητο για την πολιτική επαγγελματική του εξέλιξη. Η δεύτερη περίπτωση αφορά στην καθηγήτρια Θάλεια Δραγώνα, με υψηλή θέση στο υπουργείο παιδείας και από τα βασικά στελέχη της ομάδας των αναθεωρητών της

ιστορίας. Από τον έλεγχο των πτυχίων της από το ΔΙΚΑΤΣΑ διαπιστώθηκε ότι, το διδακτορικό (!) της από ξένο Κολλέγιο είναι νόμιμο «αλλά η ενδιαφερόμενη δεν διαθέτει βασικό τίτλο σπουδών». Μετά την δικαστική έρευνα η Δραγώνα παραιτήθηκε από τη θέση της στο υπουργείο, προς μεγάλη θλίψη της υπουργού Άννας Διαμαντοπούλου, αλλά διατήρησε τη θέση της καθηγήτριας πανεπιστημίου. Η Δραγώνα είχε προκαλέσει σάλο με τις ιδέες της για την «ελληνικότητα των Ελλήνων», όταν στο κοινό βιβλίο με τίτλο «Τι είν' η πατρίδα μας» με την επίσης καθηγήτρια Άννα Φραγκουδάκη, διατύπωσε την άποψη πως «...κάποιοι από το εξωτερικό μας είπαν τον 19ο αιώνα ότι είμαστε Έλληνες κι εμείς το δεχτήκαμε για να τα κοινομήσουμε, πουλώντας το παραμύθι ότι είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων». Με τέτοιους διαμορφωτές του φρονήματος των μαθητών στα σχολεία και γενικά του λαού, είναι δυνατόν μια χώρα να αντιμετωπίσει τους κινδύνους που τη ζώνουν από όλες τις πλευρές, παρά τη φιλειρηνική πολιτική της στις διακρατικές της σχέσεις;

Ο ελληνικός λαός, μέσα στην αποχαύνωση μιας σκόπιμης και τεχνητής ευδαιμονίας που προηγήθηκε τα προηγούμενα χρόνια, αγνόησε τους τεράστιους κινδύνους που περιβάλλουν τη χώρα μας. Η Θ. Δραγώνα μίλησε «για παραμύθι» αλλά η ίδια βρισκόταν από τη θέση εξουσίας στους παραμυθάδες που αποκοιμίζουν το λαό. Οι κυβερνώντες ασχολούνται διαπληκτιζόμενοι νυχθημερόν με τους κομματικούς τους αντιπάλους για ασήμαντα θέματα, τα οποία διογκώνουν για να φανατίζουν και να διχάζουν τους πολίτες. Τα μεγάλα προβλήματα, όπως οι δυσμενείς σχεδιασμοί για τη χώρα μας των μεγάλων κέντρων εξουσίας των υπερδυνάμεων, η αμυντική θωράκιση της χώρας, η υπογεννητικότητα, το φρόνημα του λαού, η ανάπτυξη διακρατικών συμμαχιών κ.ά. είναι προβλήματα χωρίς ενιαία υπερεθνική αντιμετώπιση. Η Ελλάδα πρέπει να είναι συνεχώς έτοιμη να υπερασπισθεί τα σύνορα και τον πολιτισμό της, αν και πάντα η πάγια ελληνική εξωτερική πολιτική ήταν φιλειρηνική και χωρίς ιμπεριαλιστικές βλέψεις προς τα γειτονικά κράτη. Όλοι σχεδόν οι γείτονές της έχουν μακρόχρονους επεκτατικούς σχεδιασμούς εις βάρος της. Συνεπώς, εκτός από το φρόνημα, την κοινωνική συνοχή, την ενότητα του λαού και την εθνική της άμυνα, η Ελλάδα θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει και τον πολιτισμό και την ιστορία της, που εξακολουθούν να σαγηνεύουν τα πλήθη σε όλον τον κόσμο και αποτελούν τα ισχυρότερα «αχρησιμοποίητα ως τώρα όπλα της».

Η ανάγκη για επείγουσα χρήση αυτών των ειρηνικών και πολιτιστικών όπλων σε δυο κυρίως περιπτώσεις, επιτάσσει τη λήψη εθνικών (όχι κομματικών) αποφάσεων. Οργανωτική στρατηγική για τη διάδοση της ελληνικής γλώσσας στις νέες γενιές των απόδημων Ελλήνων και των ξένων φιλελλήνων και στην προστασία της ιστορίας

της από τους πλαστογράφους και συκοφάντες του ελληνισμού. Σε προηγούμενο άρθρο μου έθιξα το θέμα της αποκατάστασης της ιστορικής αλήθειας με την βοήθεια των ξένων καθηγητών κλασικών σπουδών και τη σύγκληση επιστημονικών συνεδρίων. Στο λεγόμενο «Μακεδονικό» η διαστρέβλωση των ιστορικών γεγονότων έγινε από επιστημονικά επιτελεία σε ειδικά «Τιτοσταλινικά κατασκευαστήρια νέων εθνών». Η Σοβιετική Ένωση είχε ήδη την εμπειρία μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση από την «κατασκευή» του Λευκορωσικού Έθνους (της Μπιέλαρους με πρωτεύουσα το Μινσκ), αλλάζοντας επώνυμα και μετατρέποντας Πολωνούς, Λιθουανούς και Λετονούς σε ξεχωριστή εθνότητα. Το 1990 η Λευκορωσία κήρυξε την ανεξαρτησία της από τη Σοβιετική Ένωση, αλλά ο ομφάλιος λώρος της είναι μέχρι και σήμερα σφιχτά ενωμένος με τη Ρωσία, με τη μάνα και ταυτόχρονα νονά αυτού του νέου έθνους.

Το παιχνίδι με το νέο έθνος των σλαβομακεδόνων ήταν περισσότερο πετυχημένο, γιατί έγινε αποδεκτό και από τον μη κομμουνιστικό «Ελεύθερο Κόσμο της Δύσης». Για χρόνια δεν υπήρξε αντίλογος για την αποκάλυψη της απάτης, αν και οι πανεπιστημιακοί καθηγητές κλασικών σπουδών σε όλο τον κόσμο, με μεμονωμένες δηλώσεις τους, αποκάλυπταν την ιστορική απάτη. Από ελληνικής πλευράς αυτές οι έγκυρες επιστημονικές φωνές δεν αξιοποιήθηκαν με μια οργανωτική στρατηγική, για να πεισθούν οι (συνήθως ιστορικά αγράμματοι) ευρωπαίοι και αμερικανοί πολιτικοί για να εξετάσουν τη διένεξη και από την πολιτιστική της πλευρά. Όσοι θεωρούν αναποτελεσματική μια τέτοιου είδους πίεση σε πολιτικούς σφάλλουν. Με παρεμφερή τρόπο η αμερικανίδα καθηγήτρια Μαίρη Λέφκοβιτς και χωρίς καμιά συμπάρασταση από το ελληνικό κράτος, κονιορτοποιήσε τα επιχειρήματα του Μάρτιν Μπερνάλ για τη «Μαύρη Αθηνά» (δήθεν κλοπή από τους Έλληνες του πολιτισμού των Σημιτών και Αφρικανών). Η Λέφκοβιτς είχε καλέσει 20 διαπρεπείς ειδικούς πανεπιστημιακούς της κλασικής φιλολογίας και όλοι μαζί αντέκρουσαν, σε επιστημονική βάση, τα επιχειρήματα των Αφροκεντριστών. Σήμερα, η πολιτική και οικονομική ενίσχυση των υπέρμαχων του αφροκεντρισμού από το αμερικανικό κράτος έχει ατονήσει. Δεν υπάρχουν πλέον στην αμερικανική πανεπιστημιακή κοινότητα αξιόλογοι καθηγητές με κύρος που να αποδέχονται τη θεωρία του Μπερνάλ σε σύγκριση με το παρελθόν. Μετά τη δημοσίευση του βιβλίου της Λέφκοβιτς και των άλλων ειδικών επιστημόνων με τίτλο «Μαύρη Αθηνά-Αναθεωρημένη», οι αφροκεντριστές θεωρούνται επιστημονικά αναξιόπιστοι.

Στο «Μακεδονικό» η εξέλιξη θα ήταν τελείως διαφορετική αν χρησιμοποιούνταν σωστά ο ελληνισμός της Αμερικής και οι καθηγητές κλασικών σπουδών των αμερικανικών πανεπιστημίων. Από την

Ευρωπαϊκή Ένωση η Ελλάδα δεν θα έπρεπε να έχει χιμαιρικές ελπίδες, περιμένοντας από τους ευρωπαίους πολιτικούς να προστατεύσουν την ίδια την ευρωπαϊκή ιστορία. Ήταν απόλυτα βέβαιο πως θα ακολουθούσαν, σαν πειθήνια όργανα, τις αποφάσεις των ΗΠΑ. Και αυτές οι αποφάσεις θα ήταν διαφορετικές αν η Ελλάδα, με τη βοήθεια των ομογενών της Αμερικής, προσπαθούσε να δημιουργήσει προγεφυρώματα στις κλασσικές και αρχαιολογικές σχολές των μεγάλων αμερικανικών πανεπιστημίων για να επηρεάσει τις αποφάσεις των think tanks τα οποία επηρεάζουν και τις περισσότερες φορές καθορίζουν την εξωτερική πολιτική που υλοποιεί το Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Τέτοια think tanks βρίσκονται σε αρκετά πανεπιστήμια, αλλά από τα πλέον γνωστά και έγκυρα είναι των πανεπιστημίων του Stanford της Καλιφόρνιας και του Johns Hopkins του Μέριλαντ (στη Βαλτιμόρη).

Τα δυο αυτά μεγάλα πανεπιστήμια έχουν σχολές κλασικών σπουδών και αρχαιολογικά τμήματα, με εξειδικευμένους ειδικούς επιστήμονες στην ελληνική ιστορία και πολιτισμό. Αυτοί αλλά και άλλοι με διαφορετικές ειδικότητες και με φωνή που μπορεί να επηρεάσει την πολιτική εξουσία, είναι βέβαιο πως θα συμπαρασταθούν την Ελλάδα σε ένα τόσο ξεκάθαρο πολιτιστικό ζήτημα για το οποίο δεν υπάρχουν, από τα ιστορικά κείμενα και τις αρχαιολογικές μαρτυρίες, αμφισβητήσεις. Μια τέτοια φωνή θα μπορούσε να είναι και της Ελληνίδας (Θεσσαλονικιάς) Αριάννας Χάφινγκτον, ιδιοκτήτριας του μιντιακού κολοσσού της «Huffington Post», η οποία έχει στενές διασυνδέσεις με το πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, Σε λίγες μέρες (την Τετάρτη 21 Μαρτίου 2018) θα είναι ομιλήτρια σε μια σειρά μαθημάτων της ιατρικής σχολής του πανεπιστημίου.

Αλλά και στο Τζον Χοπκινς της Βαλτιμόρης θα πρέπει να υπάρχουν φιλέλληνες καθηγητές από το Αρχαιολογικό Μουσείο και τις σχολές κλασικών σπουδών. Υπάρχουν αξιόλογες πανεπιστημιακές εκδόσεις για την αρχαία Ελλάδα (π.χ. εποχή του χαλκού της Κρήτης, Ιπποκράτης, Οδυσσέας κλπ), αλλά και ασυνήθιστες στην Ελλάδα πρακτικές εφαρμογές από τους σπουδαστές για κατασκευές ή άλλου είδους δημιουργίες. Πέρυσι, ομάδα φοιτητών δημιούργησε, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο κατασκευής των αρχαίων Ελλήνων, πήλινους κύλικες με έγχρωμες παραστάσεις από συμπόσια ή άλλες εικόνες της καθημερινής ζωής της Αθήνας του 5^{ου} π.Χ. αιώνα. Χρησιμοποίησαν ίδιο πηλό, ίδια καλούπια και ίδιους πρωτόγονους φούρνους. Στο τέλος ήπιαν κρασί χρησιμοποιώντας τους κάπως μειωμένης καλλιτεχνικής αξίας, σε σύγκριση με τα πρωτότυπα, κύλικες.

Ασχολήθηκα κάπως εκτεταμένα με το πανεπιστήμιο Τζον Χόπκινς, διότι ένας καθηγητής του, ως πρόεδρος της αμερικανικής Επιτροπής

Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Αντιπροσώπων και εξέχον πολιτικό και διπλωματικό στέλεχος με σημαντική επιρροή στις αποφάσεις του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ, επηρέασε με τις προτάσεις και το κύρος του την καθοριστική απόφαση της Επιτροπής για την εξέλιξη των συζητήσεων της Ελλάδας με την Βαρντάρσκα (FYROM) για το όνομα, απαιτώντας «άμεση δράση» για τη διασφάλιση των συμφερόντων της Αμερικής στα Βαλκάνια. Όπως αποκάλυψε στο περιοδικό «Επίκαιρα» με ένα εξαιρετικού ενδιαφέροντος ρεπορτάζ ο δημοσιογράφος Αλ. Στεφανόπουλος, με τεκμηριωμένη επιβεβαίωση των επίσημων κρατικών εγγράφων των ΗΠΑ από τη Δέσποινα Συριοπούλου, η προαναφερόμενη Επιτροπή συνεδρίασε στο Καπιτώλιο στις 17 Μαΐου 2017 με τη συμμετοχή στελεχών του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και συμβούλων εξωτερικής πολιτικής. Πρόεδρος της Επιτροπής ήταν ο καθηγητής Daniel Serwer, διευθυντής του Τμήματος Διαχείρισης Συγκρούσεων της Σχολής Διεθνών Σχέσεων του πανεπιστημίου Johns Hopkins. Το θέμα που απασχόλησε την Επιτροπή ήταν «τα Βαλκάνια και οι απειλές για την ειρήνη και τη σταθερότητα της περιοχής». Η Επιτροπή αποφάνθηκε πως, ζωτικά αμερικανικά συμφέροντα επιτάσσουν να ασκηθεί από τις ΗΠΑ και την ΕΕ άμεση και ισχυρή πίεση προς την Ελλάδα και τη FYROM ώστε, «η Μακεδονία» (δηλαδή η FYROM) να μπει στο ΝΑΤΟ τον Ιούλιο του 2018 είτε ως ΠΓΔΜ είτε με το συνταγματικό της όνομα. Είναι μια καθαρά πολιτική απόφαση για ισότιμες σκληρές πιέσεις της υπερδύναμης, χωρίς να ληφθούν υπόψη οι πολιτιστικοί λόγοι της διένεξης και τα αλυτρωτικά σενάρια των ηγετών της Βαρντάρσκα.

Το ερώτημα που τίθεται είναι απλό. Αν κάποιοι καθηγητές των κλασικών σπουδών του πανεπιστημίου Johns Hopkins έκαναν παρέμβαση προς την Επιτροπή θέτοντας απλές ενστάσεις, η απόφαση θα ήταν ή ίδια; Είναι βέβαιο πως κάποιοι από τους πολιτικούς και τεχνοκράτες της Επιτροπής δεν γνώριζαν ούτε την ελληνική ιστορία αλλά ούτε και τη δημιουργία ενός πολιτικού προβλήματος που δημιουργήθηκε από τη Σοβιετική Ένωση για να ανοίξει ο δρόμος προς το Αιγαίο. Η πέραν του Ατλαντικού υπερδύναμη αφήνει πάντα σε τέτοιου είδους επιτροπές ή think tanks να εκφράζονται ελεύθερα όλες οι απόψεις. Και στην περίπτωση αυτή αλλά και σε πλήθος άλλων κρίσιμων περιπτώσεων η ελληνική φωνή (της ίδιας της Ελλάδας ή των φίλων της) ήταν απύσχα. Και φυσικά όλοι γνωρίζουν πως όταν τα θεσμικά όργανα της υπερδύναμης πάρουν μια απόφαση, αυτή η απόφαση θα πρέπει οπωσδήποτε να υλοποιηθεί.

Πολλοί ασκούν κριτική στις υπερδυνάμεις με ηθικά και συναισθηματικά κριτήρια. Ακούμε τις κατηγορίες πως οι ΗΠΑ είναι μια

χώρα που εκμεταλλεύεται τους λαούς, πως ενεργεί ανήθικα για να προστατέψει τα συμφέροντά της, πως έχει ιμπεριαλιστικούς στόχους και άλλους παρόμοιους χαρακτηρισμούς. Όλοι αυτοί έχουν δίκαιο αλλά οι ισχυρισμοί τους ισχύουν για όλες τις υπερδυνάμεις από τότε που στήθηκε ο κόσμος. Αν κάποιος ανατρέξει στις παραγράφους 84 - 116 του 5^{ου} βιβλίου της ιστορίας του Θουκυδίδη, θα διαπιστώσει με θλίψη τον πολιτικό κυνισμό των αντιπροσώπων της θαλασσοκράτειρας «Αθηναϊκής Υπερδύναμης» προς τους ηγέτες της μικρής κι' αδύναμης Μήλου. Οι Μήλιοι επιθυμούσαν να παραμείνουν ουδέτεροι κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου. Οι αντιπρόσωποι της Αθήνας τους ξεκαθάρισαν με σταράτα λόγια πως: *«εξ ων εκάτεροι αληθώς φρονούμεν διαπράσσεσθαι, επισταμένους προς ειδότας ό,τι δίκαια μεν εν τω ανθρωπείω λόγω από της ίσης ανάγκης κρίνεται, δυνατά δε οι προύχοντες πράσσουσι και οι ασθενείς ξυγχωρούσιν»* (αφού και οι δυο μας ξέρουμε ότι σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του και πως όταν αυτό δεν συμβαίνει, οι δυνατοί κάνουν όσα τους επιτρέπει η δύναμή τους και οι αδύναμοι υποχωρούν και αποδέχονται». Οι Αθηναίοι φυσικά εννοούσαν ότι «οι μικροί και αδύναμοι αποδέχονται τις συνέπειες», οι οποίες κάποιες φορές είναι εξοντωτικές. Αυτή την προειδοποίηση της υπερδύναμης η Μήλιοι δεν την εκτίμησαν σωστά και εξαφανίστηκαν ως κρατική οντότητα. Όπως συνέβη και στις ημέρες μας με τη Γιουγκοσλαβία, την Ουκρανία, το Ιράκ, τη Συρία ή τη Λιβύη, όταν η πέραν του Ατλαντικού υπερδύναμη θεώρησε πως πλήττεται η εθνική της ασφάλεια και κινδυνεύουν τα γεωπολιτικά και οικονομικά της συμφέροντα.

Και η Ελλάδα το 1964 είχε καταληφθεί από το σύνδρομο των Μηλίων και δεν είχε αντιληφθεί πόσο επικίνδυνο είναι ένα ανίσχυρο ελαφάκι στην καρδιά της ζούγκλας να προκαλεί με θράσος ένα αγριεμένο λιοντάρι. Η Αμερική ήταν στριμωγμένη στην Ανατολική Μεσόγειο από τα τυχοδιωκτικά παιχνίδια της Σοβιετικής Ένωσης με την Κύπρο. Τότε είχε προτείνει τη λύση του Κυπριακού με το Σχέδιο Άτσεσον. Όλη η Κύπρος θα γινόταν σε λίγα χρόνια μια ελληνική περιοχή. Οι «Μήλιοι» της Λευκωσίας και των Αθηνών ξέχασαν τη ρήση των Αθηναίων αντιπροσώπων πως «οι δυνατοί κάνουν όσα τους επιτρέπει η δύναμή τους» και αλληθώριζαν προς έναν Συνασπισμό δήθεν Αδέσμευτων Κρατών, ανάμεσα στις ΗΠΑ και στη Σοβιετική Ένωση. Προκάλεσαν αλαζονικά το βασιλιά της ζούγκλας. Και όταν άλλαξε η Σοβιετική πολιτική με την αποχώρηση του Χρουτσώφ και την αντικατάστασή του από τον Μπρέζνιεφ και μετά από ένα είδος «συναλλαγών ισορροπίας» ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις, είδαμε στην Κύπρο να γίνεται αυτό που έγινε.

Η Ελλάδα, ως μικρή χώρα, πρέπει να ενεργεί με σύνεση αλλά και να χρησιμοποιεί αποτελεσματικά το μεγάλο όπλο του πολιτισμού της για να κινητοποιεί τους αμέτρητους αλλοδαπούς φίλους της αλλά και την ομογένεια, η οποία αποτελεί την πιο ισχυρή πολιτική δύναμη στις διακρατικές της σχέσεις.

13.- Η ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Μόνον οι Εβραίοι είχαν παλαιότερα το μεγάλο θεϊκό χάρισμα να συνδιαλέγονται απευθείας με το Θεό, είτε με τη βοήθεια των προφητών τους είτε μέσω εμπνευσμένων βασιλέων ή απλών ενάρετων πολιτών. Αυτοί ενημερώνονταν από το Θεό για σεισμούς, καταποντισμούς, εχθρικές επιδρομές, για τα δεινά του λαού του Ισραήλ και κάποιες φορές εισακούονταν οι προσευχές τους και ο παντοδύναμος ουράνιος προστάτης εξολόθρευε τους εχθρούς τους. Τέτοιου είδους προστασία από τους θεούς του Ολύμπου (συνήθως από Άρη, Αθηνά ή Ποσειδώνα) είχαν κάποιες φορές και οι αρχαίοι μας πρόγονοι στους πολέμους, αλλά συνήθως απέφευγαν τις προφητείες με εξαίρεση τα Μαντεία όπου οι ειδικοί αλιευτές πληροφοριών, ανάμεσα στους προσκυνητές, συντελούσαν στις διφορούμενες «ήξεις αφίξεις» προφητείες.

Μετά την εξάπλωση του χριστιανισμού στην Ευρώπη οι προφήτες εξαφανίστηκαν και επικράτησε ένα είδος δυσπιστίας προς τους θαυματοποιούς, οι οποίοι προσπαθούσαν να μιμηθούν τα θαύματα του Χριστού. Μάλιστα, σε κάποιες περιόδους θρησκευτικού φανατισμού, όπως στην εποχή της Ιερής Εξέτασης, πολλοί αθώοι και πιστοί χριστιανοί, προικισμένοι με παραψυχολογικές ικανότητες, όπως π.χ. με τηλεκίνητικές δυνάμεις και δυνατότητα μεταβίβασης σκέψης ή μάγοι και ταχυδακτυλουργοί που εντυπωσίαζαν με κάποια ανεξήγητα με την απλή λογική «θαύματά τους», ξεψύχησαν από τα φοβερά βασανιστήρια ή ρίχτηκαν στην πυρά διότι θεωρήθηκαν όργανα του διαβόλου.

Στη σημερινή εποχή λίγοι πιστεύουν σε σύγχρονους προφήτες και θαύματα. Κι' όμως υπάρχουν προφήτες σε μια μεταμοντέρνα μορφή. Διαβάζουν το μέλλον των λαών και κρατών όλου του κόσμου με αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Ένας τέτοιος συνομιλητής του Θεού ήταν και Σάμιουελ Χάντινγκτον ο οποίος προφήτευσε, μετά από την προηγηθείσα θεϊκή ενόραση των αμερικανικών Think Tanks και τις μυστικές διαβουλεύσεις στα υπόγεια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και της C.I.A., πως «στο μέλλον» θα εμφανιζόταν το ιστορικό φαινόμενο της σύγκρουσης των πολιτισμών. Στα αντίπαλα στρατόπεδα θα βρίσκονταν αντιμέτωποι δυο κυρίως πολιτισμοί, ενώ υπήρχαν και κάπως ουδέτερες (αλλά ύποπτες) διαβαθμίσεις, όπως ο Βουδισμός, ο Ινδουισμός και οι Ισπανόφωνοι της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Σ' αυτόν των ανηλεή πόλεμο χαρακωμάτων, από τη μια μεριά βρισκόταν «η Πολιτισμένη Δύση» με τους Καθολικούς και Προτεστάντες της Δυτικής Ευρώπης, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, του Καναδά, της Αυστραλίας αλλά και τους Ισραηλίτες, ενώ από την άλλη οι Μουσουλμάνοι και οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί (συμπεριλαμβανομένης

και της «Μη Πολιτισμένης» Ελλάδας). Ο νέος προφήτης διαπίστωσε πως ο Μπούφαλο Μπιλ και ο Τζέσε Τζέιμς και όχι ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, ήταν οι πραγματικοί θεμελιωτές του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα των προκατασκευασμένων και αυτοεκπληρούμενων προφητειών του Χάντινγκτον φάνηκαν, όταν η πολιτισμένη Δύση του Τζορτζ Μπους του νεότερου, θέλησε να εκπολιτίσει τις μουσουλμανικές χώρες επιβάλλοντας τη λεγόμενη ευρωπαϊκή Δημοκρατία. Όταν κέρδισαν τις εκλογές οι φανατικά πιστοί στο Ισλάμ άραβες πολιτικοί, οι εμπνευστές της «Αραβικής Άνοιξης» ξαναθυμήθηκαν την απλή λύση της στρατιωτικής δικτατορίας και των κοινωνικών αναστατώσεων. Η αναρχία και οι πόλεμοι ξεκίνησαν από τη Λιβύη για να καταλήξουν σε όλη τη Μέση Ανατολή. Αλλά και οι πολίτες της πολιτισμένης Δύσης ένωσαν τα αποτελέσματα αυτών των προφητειών. Πίνουν τρομοκρατημένοι το καφεδάκι τους σε κάποια πλατεία του Παρισιού, του Λονδίνου, του Βερολίνου ή της Νέας Υόρκης και δεν ξέρουν αν σκάσει δίπλα τους μια βόμβα ή αν θα κροταλίσει κάποιο Καλάσνικοφ ή αν θα τους πατήσει κάποιο φορητό αυτοκίνητο που θα πεταχτεί με ταχύτητα πάνω στο πεζοδρόμιο. Η ευρωπαϊκή Δημοκρατία, αν συμπεριληφθούν και οι δράσεις των διεθνών εγκληματικών ομάδων που ξεφύτρωσαν λόγω της παγκοσμιοποίησης και της ασύδοτης ελευθερίας, έχει μετατραπεί σε Δημοκρατία του Φόβου και του Τρόμου. Οι μελλοντικές αιματηρές λύσεις που φαίνεται να έρχονται βασίζονται κι' αυτές σε άλλες αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Όμως, πριν προχωρήσουμε σε βασικότερες αναλύσεις για ποιο λόγο η Ευρώπη (και μαζί της η Ελλάδα) βαδίζει προς απύθμενο χάος που μοιραία θα την αφανίσει αν δεν λοξοδρομήσει έγκαιρα, ας δούμε τι σημαίνει αυτοεκπληρούμενη προφητεία.

Ο όρος καθιερώθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο και καθηγητή του πανεπιστημίου της Κολούμπια Ρόμπερτ Μέρτον, όταν το 1948 δημοσίευσε άρθρο με τίτλο: «Self-Fulfilling Prophecy». Η αρχική του ιδέα βασίστηκε στο «Θεώρημα των Τόμας» (The Thomas Theorem), το οποίο διατύπωσαν το 1928 ο Γουίλιαμ και η Ντόροθι Τόμας. Σύμφωνα με αυτό το θεώρημα «αν οι άνθρωποι προσδιορίζουν κάποιες καταστάσεις ως πραγματικές, είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους» (*if men define situations as real, they are real in their consequences*). Ο Μέρτον διευκρινίζοντας και αναδιατυπώνοντας το θεώρημα, παρουσίασε μια ολοκληρωμένη άποψη της αυτοεκπληρούμενης προφητείας γράφοντας πως, πρόκειται για μια «προφητεία» η οποία από την αρχή εμφανίζει μια ψεύτικη κατάσταση ως αληθινή, προκαλώντας μια νέα συμπεριφορά

των ανθρώπων η οποία μετατρέπει την ψευδή αυτή κατάσταση σε πραγματικό γεγονός.

Ίσως για τον απλό πολίτη που δεν ασχολείται με τέτοιου είδους κουλτουριάρικες θεωρίες, οι παραπάνω απόψεις να φαίνονται συνηθισμένες αερολογίες. Αν όμως κατανοήσει πως οι αυτοεκπληρούμενες προφητείες εφαρμόστηκαν με επιτυχία για να διαλυθούν λαοί και για να θυσιασθούν χιλιάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι για οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα, τότε ίσως διαπιστώσει πως η άγνοια των λαϊκών μαζών για τέτοιου είδους θεωρητικές διεργασίες των πολιτικών παρασκηνίων, επηρεάζουν αρνητικά και καταλυτικά και τη δική του ζωή. Διότι προφανώς λίγοι στην Ελλάδα κατάλαβαν πως η μεγάλη οικονομική κρίση που, από το 2010, δημιούργησε τραγικές πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις οι οποίες εμφανίζονται μόνον σε περιόδους καταστροφικών πολέμων, ήταν κι' αυτή ενταγμένη σε ένα ιδιότυπο σύστημα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Μόνον αφελείς θα μπορούσαν να πιστέψουν πως η Ελλάδα, ως χώρα, οδηγήθηκε σε πτώχευση, σε διάλυση του κοινωνικού κράτους και σε κατάσταση προτεκτοράτου χωρίς οικονομική και στρατιωτική ισχύ, για το μοναδικό λόγο ότι είχε υπερβολικό δημοσιονομικό έλλειμμα και μεγάλο δημόσιο χρέος. Άλλωστε σήμερα (αρχές 2019) το δημόσιο χρέος είναι κατά 50% υψηλότερο από το χρέος του 2010 και αυτή η διαφορά εγγίζει τα 60 δισεκατομμύρια ευρώ. Όσοι γνωρίζουν απλά στοιχεία πολιτικής οικονομίας και ενημερώθηκαν για τις προτάσεις έγκυρων οικονομολόγων για μια ομαλή δημοσιονομική προσαρμογή, θα κατανοήσουν πως οι λόγοι που η Ελλάδα οδηγήθηκε σε μια κατάσταση οικονομικής και πολιτικής υποτέλειας ήταν βαθύτεροι και ουσιαστικότεροι, αλλά απόλυτα συνδεδεμένοι με τα συμφέροντα των ισχυρών κρατών που ανακατώνουν την τράπουλα στις παγκόσμιες διακρατικές σχέσεις. Πριν όμως αναλύσουμε, σε μεταγενέστερα άρθρα, τα γεγονότα αυτού του είδους που αναφέρονται στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, ας ολοκληρώσουμε τα βασικά στοιχεία της θεωρίας του Μέρτον.

Για να κατανοήσει ο αναγνώστης με απλούστερη διατύπωση τη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, ας πάρουμε ένα παράδειγμα από την αρχαία ιστορία. Θα αποφύγουμε να αναφερθούμε στην ιστορική απάτη για το ανύπαρκτο μακεδονικό έθνος, η οποία (απάτη) με το πέρασμα του χρόνου αποτέλεσε μια αναγνωρισμένη σε παγκόσμιο επίπεδο πολιτική πραγματικότητα με τη επικυρωτική συναίνεση και της Ελλάδας και ας περιγράψουμε την «προφητεία» η οποία καθόρισε τη μοίρα του βασιλιά της Λυδίας Κροίσου. Το βασίλειο της Λυδίας αποτελούσε για την εποχή του μια από τις υπερδυνάμεις της Ασίας και ο Κροίσος, πιστεύοντας στη

στρατιωτική υπεροχή της χώρας του, θέλησε να υποτάξει μια άλλη υπερδύναμη, την Περσία. Επιζητώντας τη επιβεβαίωση του Μαντείου των Δελφών, έλαβε την προφητεία της Πυθίας πως «αν προέβαινε σε ένα τέτοιο εγχείρημα θα κατέστρεφε ένα μεγάλο βασίλειο». Ήταν βέβαιος για την υπεροπλία της χώρας του και επιτέθηκε στην Περσία. Η καταστροφή επιβεβαίωσε τον διφορούμενο και συνεπώς «ανέντιμο και ψεύτικο χρησμό». Καταστράφηκε ένα μεγάλο βασίλειο αλλά αυτό ήταν το βασίλειο της Λυδίας. Η προφητεία της Πυθίας επιβεβαιώθηκε ως ένα γεγονός που επαληθεύτηκε. Ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία διότι, όποιος κι' αν ήταν ο νικητής, το τελικό αποτέλεσμα αυτού του πολέμου θα ήταν η καταστροφή ενός Μεγάλου Βασιλείου.

Η ευρύτητα εφαρμογής αυτής της θεωρίας φάνηκε όταν εντάχθηκε στα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων. Ο ίδιος ο Μέρτον περιγράφει, σε βιβλίο του αυτή τη σύγχρονη οικονομική διάσταση της θεωρίας του. Αυτή η περιγραφή θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε, σε γενικές γραμμές, τον τρόπο εφαρμογής της στην ελληνική οικονομική κρίση. Ήταν μια προσχεδιασμένη κρίση η οποία τεχνηέντως (και με την ιδεολογικά εκούσια ή από άγνοια ακούσια συναίνεση της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας) αποδυνάμωσε τις αντιστασιακές δυνατότητες της Ελλάδας σε διπλωματικό, πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο για να προσπορισθούν, κάποιες άλλες χώρες, προσωρινά αλλά και μακροχρόνια οικονομικά και γεωστρατηγικά οφέλη, λεηλατώντας τον πλούτο της και ενδυναμώνοντας την πολιτική τους κυριαρχία σε επίπεδο «οιονεί προτεκτοράτου».

Ο Ρόμπερτ Μέρτον περιγράφει το φανταστικό αλλά και ταυτόχρονα σύγχρονο ρεαλιστικό σενάριο της οικονομικής καταστροφής μιας εύρωστης και χωρίς οικονομικά προβλήματα τράπεζας, στο βιβλίο του «Κοινωνική Θεωρία και Κοινωνική Δομή» (Social Theory and Social Structure). Σε μια φανταστική Εθνική Τράπεζα (ας πούμε στην Ελληνική) η διαχείριση από τη διοίκησή της γίνεται με τον ενδεδειγμένο τρόπο και υπάρχουν τα προβλεπόμενα ρευστά διαθέσιμα. Όπως είναι φυσικό τα περισσότερα περιουσιακά στοιχεία της έχουν επενδυθεί σε κάθε είδους επικερδείς οικονομικές δραστηριότητες. Ξαφνικά κάποια μέρα, ίσως από μια αναξιόπιστη φήμη κάποιας ανταγωνίστριας τράπεζας ή μιας «κίτρινης φυλλάδας» (όπως π. χ. στην ελληνική οικονομική κρίση η Bild ή η Die Welt), οι μικροί μέτοχοι και άλλοι επενδυτές πληροφορούνται ότι η Εθνική Τράπεζα καταρρέει. Δημιουργείται πανικός. Οι καταθέτες αποσύρουν μαζί τα χρήματά τους και οι μικρομέτοχοι πωλούν όσο όσο τις μετοχές τους οι οποίες σε λίγες ώρες ή μέρες μετατρέπονται σε άχρηστα χαρτιά. Η τράπεζα δεν ήταν αναξιόχρηη αλλά οδηγήθηκε στην πτώχευση και στη καταστροφή. Συνεπώς, όταν μια οικονομική,

πολιτική ή κοινωνική κατάσταση προσδιορίζεται από προφητείες ή προβλέψεις (το εργαλείο των απατεώνων, όπως π.χ. στην ελληνική κρίση οι προβλέψεις του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Σόρος, του Ρουμπινί κ. ά.) και πεισθούν οι ευρύτερες λαϊκές μάζες (τα αθώα πρόβατα!), τότε αυτές οι προβλέψεις γίνονται αναπόσπαστο μέρος των μελλοντικών εξελίξεων και επηρεάζουν το τελικό αποτέλεσμα με την επιβεβαίωση (αυτοεκπλήρωση) της ψεύτικης προφητείας ή πρόβλεψης.

Στο επόμενο άρθρο θα περιγράψουμε την ειδικά διαρθρωμένη εφαρμογή της αυτοεκπληρούμενης προφητείας στην ευρωπαϊκή οικονομική κρίση, την οποία, οι «προφήτες» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τη βάπτισαν ως ελληνική.

14.- ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: ΑΔΡΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Από το 1992 που στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι ευρωπαίοι ηγέτες είχαν διακηρύξει πως το νεοδημιουργημένο νότιο κρατίδιο της τέως Γιουγκοσλαβίας δεν θα έπρεπε να φέρει το όνομα της Μακεδονίας ή παράγωγα του ονόματος και την επίσημη δήλωση, την ίδια χρονιά, από τον πρώτο πρόεδρο του κρατιδίου Κίρο Γκλιγκόροφ πως οι κάτοικοι αυτής της χώρας ήταν Σλάβοι που εγκαταστάθηκαν εκεί τον 6ο αιώνα μ.Χ. και δεν είχαν καμιά σχέση με τον Μέγα Αλέξανδρο, η ελληνική πολιτική ηγεσία διέπραξε φοβερά πολιτικά και διπλωματικά λάθη. Ήταν κραυγαλέα η απουσία της Ελλάδας στο παιχνίδι της προπαγάνδας στα διεθνή ΜΜΕ που ασκούσαν όσοι δυτικοευρωπαίοι και Αμερικανοί «κομμουνιστοφάγοι», για γεωστρατηγικούς και οικονομικούς λόγους, επιδίωκαν τη δημιουργία ενός κράτους που «κατασκευάστηκε» από την κομμουνιστική Σοβιετική Ένωση. Ήταν ένα προαιώνιο όραμα της Ρωσίας για να επεκτείνει την πολιτική της επιρροή, διαμελίζοντας την Ελλάδα, ώστε να παραδώσει τη Μακεδονία σε σλαβικά χέρια και να φτάσει στο Αιγαίο παρακάμπτοντας τα Στενά του Βοσπόρου.

Αυτό το όραμα θέλουν να το υλοποιήσουν, όπως δείχνουν οι σχεδιασμοί των δυτικοευρωπαϊκών Think Tanks, αλλά παρά τα τυχόν προσωρινά οφέλη τους, θα είναι αφελείς αν πιστεύουν πως θα εξαγοράσουν τη σλαβική συνείδηση των κατοίκων της FYROM. Αν συνεχίσουν τις προσπάθειες της τέως Σοβιετικής Ένωσης για την πλαστογράφηση της ιστορίας, οι μεταγενέστερες γενιές των Ευρωπαίων θα βρεθούν μπροστά σε δυσάρεστες εκπλήξεις, αν εμφανιστούν βίαια και ανεξέλεγκτα παγκόσμια ή πανευρωπαϊκά γεγονότα. Τότε θα καταλάβουν πως η εθνική σλαβική συνείδηση των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης είναι απόλυτα ταυτισμένη με τα ρωσικά οράματα και συμφέροντα. Το μεγαλύτερο τμήμα αυτού του τεχνητού κρατικού κατασκευάσματος θα απορροφηθεί από τη Βουλγαρία, για να ξαναρχίσουν οι ρωσικοί σχεδιασμοί που, από απρόβλεπτα ιστορικά γεγονότα μετά το 1878 (Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου), ανατράπηκαν για τη δημιουργία της Μεγάλης Βουλγαρίας και την κάθοδό τους στο Αιγαίο.

Από την πλευρά της η Ελλάδα ποτέ δεν προσπάθησε, με οργάνωση των τρόπων ενημέρωσης της διεθνούς κοινής γνώμης και τη χρησιμοποίηση του πανίσχυρου όπλου των ξένων ειδικών επιστημόνων, να ασκήσει πιέσεις στους δυτικοευρωπαίους ηγέτες. Αν ενημερώνονταν σωστά οι πολίτες της Ευρώπης, της Αμερικής, του Καναδά ή της Αυστραλίας, πως η απαίτηση αλλαγής στο όνομα της FYROM δεν είναι «ένα απλό και ακατανόητο γελοίο καπρίτσιο των

Ελλήνων», αλλά οφείλεται σε έναν ύπουλο, μακρόχρονο και επιμελημένα σχεδιασμένο στόχο γεωπολιτικών ανακατατάξεων και ότι η ιστορία πλαστογραφήθηκε γι' αυτό το σκοπό, τότε προφανώς θα υπήρχε διαφορετικό πολιτικό κλίμα για τη λύση του προβλήματος. Γνωρίζω, από την ανάγνωση ξένων εφημερίδων, πως σε συκοφαντικά δημοσιεύματα απαντούν συνήθως απλοί Έλληνες πολίτες του εξωτερικού ή κάποιοι (συνήθως μορφωμένοι) ξένοι, ενώ είναι εκκωφαντική η απουσία ειδικών αρθρογράφων των πρεσβειών και προξενείων ή ειδικής υπηρεσίας ενημέρωσης του υπουργείου εξωτερικών με εξειδικευμένους επιστήμονες, με προβολή των επιχειρημάτων που προσφέρει η ιστορία, η αρχαιολογία, η νομισματολογία, η επιγραμματολογία κλπ.

Η προπαγάνδα της άλλης πλευράς είναι καλύτερα οργανωμένη και περισσότερο αποτελεσματική, αν και βασίζεται σε ψεύδη και σε επιχειρήματα που δεν έχουν κάποια ιστορική ή αρχαιολογική βάση. Για παράδειγμα: Στο πρόσφατο συλλαλητήριο των Σκοπιανών στην Αυστραλία ακούστηκαν οι κραυγές «πως οι Έλληνες είναι Τούρκοι». Ας μην ξετάσουμε από πού κρατάει η σκούφια αυτών των αυτοχαρακτηριζόμενων γνήσιων (!) Αρχαίων Μακεδόνων. Το επιχείρημα περί Τούρκων που γίνεται από ανίδεους τρίτους εύκολα πιστευτό, διότι συνδυάζεται με τη ρατσιστική θεωρία του Φαλμεράγιερ (την οποία διαφημίζουν και οι αναθεωρητές/εθνομηδενιστές έλληνες καθηγητές πανεπιστημίων) είναι προπαγανδιστικά επιτυχής αλλά ολοκάθαρα, από ιστορικής πλευράς, ψεύτικη. Στη διάρκεια των αιώνων κατοχής της Νοτιοανατολικής Ευρώπης από τους Τούρκους, σε ελάχιστες χώρες των Βαλκανίων πραγματοποιήθηκαν ισλαμοποιήσεις και επιμειξίες με τουρκογενείς. Ένας Οθωμανός δεν θα έχανε αυτοβούλως τα μεγάλα του προνόμια για να μεταβληθεί σε Έλληνα, Βούλγαρο ή Ρουμάνο χριστιανό. Αντίθετα, εκτός από τις γενικευμένες ισλαμοποιήσεις Σλάβων (π.χ. Βοσνία) ή Αλβανών, εντυπωσιακή επιμειξία παρατηρήθηκε στους Τούρκους λόγω του παιδομαζώματος. Πολλοί Γενίτσαροι και όμορφες Ελληνίδες για τα χαρέμια των Πασάδων και Αγάδων, παντρεύτηκαν με Τούρκους και ασπάστηκαν το Ισλάμ. Ας μην ξεχνούμε πως και η μητέρα του Μωάμεθ Β' του Πορθητή ήταν χριστιανή, ο μεγάλος βεζίρης Ιμπραήμ του Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπή ήταν Έλληνας και η γυναίκα που γέννησε τον διάδοχό του, η Χουρέμ Σουλτάν, ήταν η Ροξελάνη από την Ουκρανία. Τέτοιες ψευτιές, όπως των Σκοπιανών της Αυστραλίας, μένουν συνήθως αναπάντητες διότι δεν υπάρχει ειδικό επιστημονικό επιτελείο να τις επεξεργαστεί και να διαφωτίσει την παγκόσμια κοινή γνώμη. Αυτό ήταν ένα κάπως απλοϊκό παράδειγμα για να διαφανεί η ανοργανωσιά από ελληνικής πλευράς. Όμως υπάρχουν σοβαρότερες διαστρεβλώσεις των ιστορικών γεγονότων που μένουν επιστημονικά

αναπάντητες, σε μια προσπάθεια των προπαγανδιστών να μην επιχειρούν να αποδείξουν, με επιστημονικά επιχειρήματα, πως είναι απόγονοι των Αρχαίων Μακεδόνων, αλλά να διακηρύττουν πως «οι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες» και άρα αυτοί είναι οι απόγονοί τους. Αφελές, ανόητο, χωρίς επιστημονικές αποδείξεις επιχείρημα αλλά, όπως φάνηκε στην πράξη, ήταν μια στρατηγική που απέδωσε χάρη στην ελληνική αφωνία. Και φυσικά όποιος σιωπά μπροστά σε τέτοια ψεύδη, δείχνει πως είναι έτοιμος να συμφωνήσει με τους κατηγορούς του, όπως διατυπώνεται στον ρεαλιστικό κανόνα του ρωμαϊκού δικαίου «qui tacet consentire videtur».

Από το 1991, όταν κυκλοφόρησα το βραβευμένο από τον «Παρνασσό» βιβλίο μου για τον Περσέα, τον τελευταίο νόμιμο βασιλιά της Μακεδονίας, είχα επισημάνει στο οπισθόφυλλο πως, χωρίς τη συνδρομή των πολύτιμων γνώσεων των αμέτρητων καθηγητών της κλασικής φιλολογίας των πανεπιστημίων όλης της υφηλίου που έχουν ξεκάθαρα καταδικάσει την πλαστογράφηση της ελληνικής ιστορίας, τους Έλληνες και ξένους ιστορικούς και αρχαιολόγους, τους νομισματολόγους, τους γλωσσολόγους ή τους επιγραφολόγους, δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπισθεί μια τόσο οργανωμένη και πολιτικοποιημένη διαστροφή των ιστορικών γεγονότων. Είχα τότε προτείνει και το επανέλαβα μεταγενέστερα πολλές φορές σε άλλα βιβλία και άρθρα μου, πως θα έπρεπε να συγκληθεί διεθνές επιστημονικό συνέδριο για την παραχάραξη της ελληνικής ιστορίας, με προσκεκλημένα και πολιτικά πρόσωπα κύρους. Το μεγάλο όπλο της Ελλάδας είναι ο πολιτισμός και η ιστορία της. Αλλά έχει στο πλευρό της και μια πολυάριθμη διεθνή ομάδα ειδικών επιστημόνων αλλά και ανθρώπους του πνεύματος και της πολιτιστικής επιχειρηματικότητας όπως, για παράδειγμα, την ελληνίστρια Μαριάννα Μακ Ντόναλντ και τους πολυπληθείς πανεπιστημιακούς συνεργάτες της, που εργάζονται στο πρόγραμμα Thesaurus Linguae Graecae (TLG). Αυτό το απραγματοποίητο διεθνές συνέδριο είναι το μεγαλύτερο αδρανοποιημένο πολιτιστικό όπλο στα ελληνικά επιχειρήματα.

Οι ασήμαντες ως γελοίες κομματικές διαμάχες δεν άφησαν την ελληνική πολιτική και πνευματική ηγεσία να ασχοληθεί με τα τεράστια σοβαρά και επικίνδυνα προβλήματα του ελληνισμού. Δεν πιστεύω πως το ελληνικό κράτος με τον εθνομηδενιστικό τρόπο αντιμετώπισης των γεγονότων από μεμονωμένους ή συλλογικούς φορείς πολιτικής εξουσίας, θα μπορέσει να αντιμετωπίσει την πολιτιστική και εθνική αυτή πρόκληση για το μακεδονικό ζήτημα. Αυτοί που μπορούν να ανατρέψουν τα δυσοίωνα δεδομένα είναι οι ακατάβλητοι και ψυχωμένοι Έλληνες που βρίσκονται διασκορπισμένοι σε όλον τον κόσμο. Είναι οι απόδημοι Έλληνες. Μόνο αυτοί μπορούν, εφόσον

κόψουν τον ομφάλιο λώρο από την ελληνική κομματοκρατία και ενεργήσουν ενωμένοι με μοναδικό κόμμα την «ΕΛΛΑΔΑ», θα καταφέρουν να χρησιμοποιήσουν το ελληνικό και ξένο επιστημονικό και πολιτιστικό δυναμικό, για να προβάλλουν τα συμπεράσματα κύρους ενός διεθνούς συνεδρίου, αλλά και να οργανώσουν, με επιστημονικό τρόπο και με προσέγγιση στελεχών των διεθνών ΜΜΕ ένα σύστημα αποτελεσματικής αντιπροπαγάνδας. Ας το καταλάβουμε πως αποκλειστικά και μόνον με τις δικαιολογημένες διαμαρτυρίες των Ελλήνων στην Ελλάδα και στον υπόλοιπο κόσμο, οι δόλιες επιδιώξεις για την πλαστογράφιση της ελληνικής ιστορίας και την υλοποίηση αυτής της πλαστογράφησης με *de facto* και *de jure* αποτελέσματα, όπως έδειξαν οι από το 1992 και μέχρι τώρα εξελίξεις, δεν πρόκειται να ανατραπούν.

15.-ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Είναι αλήθεια πως ο σημερινός αμερικανός πρόεδρος είναι ένας ιδιόρρυθμος άνθρωπος, ο οποίος με την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του δημιουργεί έντονες αντιπάθειες. Όμως, όσοι γνωρίζουν τον τρόπο άσκησης της εξουσίας στις ΗΠΑ από τον πρόεδρο και την κυβέρνησή του, αντιλαμβάνονται πως πίσω από την κυβέρνηση κρύβονται συγκροτημένες και συμπαγείς κομματικές ομάδες με μια συγκεκριμένη ιδεολογική θέση στα προβλήματα της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Η πολύμηνη εκστρατεία λάσπης εναντίον του Τραμπ είναι στην ουσία η κρυφή σύγκρουση των δυο αυτών πολιτικών δυνάμεων, με επίκεντρο τα κολοσσιαία ιδιωτικά οικονομικά συμφέροντα. Από την εξέλιξη αυτής της σύγκρουσης θα εξαρτηθεί και η εξέλιξη πολιτικών γεγονότων σε παγκόσμιο επίπεδο, διότι θα καθορίσει τους συσχετισμούς ανάμεσα στις τρεις, κυρίως, μεγάλες υπερδυνάμεις για τον καθορισμό των ορίων της παγκόσμιας κυριαρχίας της ισχυρότερης.

Στις ΗΠΑ, μετά την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ, ξεκίνησε μια λυσσώδης αντιπαράθεση μεταξύ των Ρεπουμπλικάνων και των Δημοκρατικών για τη δήθεν εμπλοκή των Ρώσων στις αμερικανικές εκλογές με σκοπό την ανάδειξη του Τραμπ στην προεδρία. Αυτή η καταγγελία, μαζί με σενάρια για ερωτικά σκάνδαλα, έχουν ως σκοπό να απαγγελθούν από τη Γερουσία κατηγορίες προς τον αμερικανό πρόεδρο για «συναλλαγές με τον υπ' αρ.1 εχθρό των ΗΠΑ (τη Ρωσία) και για προγενέστερο έκφυλο βίο». Η απώτερη επιδίωξη είναι να αποπεμφθεί ο Τραμπ από την προεδρία της χώρας, αλλά οι λόγοι αυτής της γελοίας, από πλευράς πειστικών επιχειρημάτων, οργανωμένης επιχείρησης λασπολογίας έχει βαθύτερα αίτια. Πρόκειται στην πραγματικότητα για σύγκρουση τεράστιων οικονομικών συμφερόντων ανάμεσα στο «βαθύ στρατοβιομηχανικό κράτος» του οποίου η δύναμη βασίζεται στις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ σε όλον τον κόσμο και στη νέα πολιτική όσων συντάσσονται με τον Τραμπ και στοχεύουν στο περιορισμό του κόστους των εξωτερικών επεμβάσεων για την ενδυνάμωση της οικονομίας με τον περιορισμό της ανεργίας και της αύξησης του εισοδήματος των πολιτών. Κάποιοι συνδέουν και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης από το σκάνδαλο δωροδοκίας της υποψήφιας προέδρου των Δημοκρατικών Χίλαρι Κλίντον, σχετικά με την αγορά ορυχείων ουρανίου από ρωσική εταιρεία με τη μεσολάβηση του δικηγόρου Τζον Ποντέστα.

Οι δωροδοκίες και οι υπερτιμολογήσεις πολεμικού υλικού δεν είναι ελληνικό προνόμιο. Οι δικοί μας άπληστοι και φιλοχρήματοι πολιτικοί που αποκαλύφθηκαν μέχρι σήμερα για τέτοιου είδους απάτες,

αρκούνται σε «ψίχουλα» αν συγκριθούν με τους Γερμανούς, Γάλλους ή Αμερικανούς απατεώνες που απομυζούν τεράστια κονδύλια δισεκατομμυρίων για τους εξοπλισμούς. Στις ΗΠΑ οι πόλεμοι είναι για τις πολεμικές βιομηχανίες ένα κερδοσκοπικό παιχνίδι. Οι ζωές των αμερικανών στρατιωτών και χιλιάδων ή εκατομμυρίων πολιτών που χάνονται είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Τα κέρδη είναι τεράστια. Θα παραθέσουμε ένα απλό παράδειγμα για να αντιληφθούν καλύτερα οι αναγνώστες τις προσδοκίες κέρδους που έχουν οι πωλήσεις πολεμικού ή άλλου υλικού στο στρατό. Μετά τη νίκη του Τραμπ και τις ανακρίσεις που άρχισαν για την αποκάλυψη των υπερτιμολογήσεων από τις πολεμικές βιομηχανίες, σε μια περίπτωση αντικατάστασης τουαλετών σε πλοία του αμερικανικού ναυτικού διαπιστώθηκε ότι, η αξία μιας τουαλέτας που στο ελεύθερο εμπόριο κόστιζε 100 δολάρια, η εταιρεία χρέωνε το αμερικανικό δημόσιο με 900 δολάρια. Εύκολα μπορεί να φανταστεί κάποιος το όργιο κερδοσκοπίας που γίνεται στην κατασκευή και πώληση πυραύλων, αεροπλάνων ή πολεμικών πλοίων που κοστίζουν δισεκατομμύρια. Ο αμερικανικός προϋπολογισμός για τις στρατιωτικές δαπάνες υπολογίζεται ότι θα φτάσει εφέτος (2019) στα 700 με 750 δισεκατομμύρια δολάρια και αντιπροσωπεύει παραπάνω από το 36% των στρατιωτικών δαπανών που πραγματοποιούνται από τα κράτη όλου του κόσμου. Πρόκειται για ένα νέο Ελντοράντο όπου, οι νέοι χρυσοθήρες, έπαθαν αμόκ απληστίας προσπαθώντας να δημιουργούν στον κόσμο νέες εστίες πολέμου, με ταυτόχρονη αύξηση και του προϋπολογισμού των στρατιωτικών δαπανών. Μέσα σε τρία χρόνια, παρά τις άκαρπες προσπάθειες του Τράμπ για μείωση των αμερικανικών στρατιωτικών δαπανών για το 2019, αυτές οι δαπάνες οι οποίες το 2016, σύμφωνα με την «Huffington Post», ήταν 611 δισεκατομμύρια δολάρια, θα αυξηθούν περίπου κατά 100 ως 140 δισεκατομμύρια. Αυτή και μόνο η αύξηση υπερβαίνει σημαντικά τις συνολικές ετήσιες στρατιωτικές δαπάνες της Ρωσίας, οι οποίες το 2016 ανέρχονταν στα 69 δισεκατομμύρια δολάρια και εξασφάλισαν μια σημαντική στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας κυρίως στους αμυντικούς και επιθετικούς διηπειρωτικούς πυραύλους.

Αυτή την υπεροχή της η Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν προσπαθεί να τη διατηρήσει και να τη διαφυλάξει, διότι δυσπιστεί σε οποιοσδήποτε καλές προθέσεις της Δύσης, μετά την αναξιόπιστη στάση των αμερικανών ηγετών προς τον Γκορμπατσόφ και τον Γέλτσιν. Όταν τον Αύγουστο του 1991 ο Γκορμπατσόφ αντιτάχθηκε στην αποτυχημένη προσπάθεια των σταλινικών να επανέλθουν στην εξουσία και διόρισε πρωθυπουργό το Γέλτσιν ο οποίος πρωτοστάτησε στην καταστολή της εξέγερσης, οι Αμερικανοί του υποσχέθηκαν ότι μετά την επανένωση της Γερμανίας δεν θα

επιχειρούσαν να επεκτείνουν το NATO ανατολικά, προς τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες της Ευρώπης. Ο Γκορμπατσόφ, μετά την εμφανή αποτυχία μιας προγραμματισμένης «Περεστρόικα» (Αλλαγής) παραιτήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς και διορίστηκε, με τη συναίνεση και των Αμερικανών, ως πρόεδρος της Ρωσίας (η Σοβιετική Ένωση είχε πλέον διαλυθεί) ο Μπόρις Γέλτσιν. Αυτός ο αφελής και μέθυσος πολιτικός ήταν «ο πρόθυμος ηλίθιος» για να οδηγήσει και τη Ρωσία, μετά τη Σοβιετική Ένωση, σε διάλυση και σε οιοδήποτε προτεκτοράτο των ΗΠΑ. Εφάρμοσε έναν ακραίο φιλελευθερισμό σε μια χώρα κατεστραμμένη οικονομικά η οποία, λόγω του προηγούμενου καθεστώτος, δεν είχε την εμπειρία και την κατάλληλη κρατική οργάνωση για να λειτουργήσει ως καπιταλιστικό κράτος. Δίπλα του όμως είχε έναν αφοσιωμένο και υπάκουο σύντροφο που σιωπούσε και παρίστανε κι' αυτός τον αφελή. Ήταν ο Πούτιν, ο έμπιστος πρωθυπουργός, ο οποίος ως πρώην μυστικός πράκτορας της Επιτροπής Κρατικής Ασφάλειας (KGB), ήξερε να ρίχνει στάχτη στα μάτια των Αμερικανών για να εφησυχάζουν και να τον καμαρώνουν ως διάδοχο του Γέλτσιν. Ο πολιτικός κύκλος του Γέλτσιν και οι ρώσοι πάμπλουτοι επιχειρηματίες (οι γνωστοί ως «ολιγάρχες») έκαναν τα πάντα για να τον ανεβάσουν στον προεδρικό θώκο της Ρωσίας. Όταν ξύπνησαν στη μετα-Γέλτσιν εποχή ήταν πλέον πολύ αργά γι' αυτούς. Ο Πούτιν γνώριζε τις υποσχέσεις που είχαν δώσει οι Αμερικανοί στο Γκορμπατσόφ και στο Γέλτσιν, για μη επέκταση του NATO προς τα ανατολικά. Το 2017 άνοιξαν τα σχετικά αποχαρακτηρισμένα απόρρητα έγγραφα. Αποδείχτηκε ότι οι Αμερικανοί πράγματι υποσχέθηκαν πως όχι μόνον δεν θα επεκτεινόταν το NATO προς τα Ανατολικά αλλά και ότι δήθεν σχεδίαζαν να δημιουργήσουν μια ιδιαίτερη «Εταιρική Σχέση με τη Ρωσία», στην οποία θα συμμετείχαν και οι δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Παραθέτουμε, για όσους γνωρίζουν αγγλικά, τη σχετική περίληψη του κειμένου του αποχαρακτηρισμένου απόρρητου εγγράφου Νο 8, με ημερομηνία 22 Οκτωβρίου 1993:

«October 22, 1993, (Document 8) shows Secretary of State Warren Christopher assuring Yeltsin in Moscow that the Partnership for Peace was about including Russia together with all European countries, not creating a new membership list of just some European countries for NATO».

Ποιά είναι λοιπόν σήμερα η πραγματική αιτία αυτής της σύγκρουσης εξουσίας μεταξύ Ντόναλντ Τραμπ (Ρεπουμπλικάνων) και Χίλαρι Κλίντον/Μπάρακ Ομπάμα (Δημοκρατικών); Οι ΗΠΑ, παρά τον τεράστιο στρατιωτικό τους προϋπολογισμό και σύμφωνα με εκτιμήσεις αμερικανών ειδικών, έχουν ήδη διαπιστώσει πως υστερούν ποιοτικά, σε σύγκριση με τη ρωσική αμυντική τεχνολογία και θα

χρειασθούν τουλάχιστον 15 χρόνια και περαιτέρω μεγάλη αύξηση των στρατιωτικών τους δαπανών για να καλύψουν τη διαφορά. Το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα των ΗΠΑ του περασμένου χρόνου, δείχνει που μπορεί να οδηγήσει ένας τέτοιος καταστροφικός ανταγωνισμός. Επί προεδρίας Ρόναλντ Ρίγκαν και κάτω από άλλες οικονομικές συνθήκες, ένας παρόμοιος ανταγωνισμός στον αποκληθέντα «Πόλεμο των Άστρων» είχε οδηγήσει σε οικονομική εξουθένωση και τελικά σε κατάρρευση τη Σοβιετική Ένωση. Συνεπώς, η προσπάθεια των Δημοκρατικών και του στρατιωτικού κατεστημένου στις ΗΠΑ να εντείνουν τις εχθρικές ενέργειες προς τη Ρωσία με τη δημιουργία εστιών πολέμου σε πρώην ζώνες πολιτικής επιρροής της Ρωσίας στην Ευρώπη (Γεωργία, Ουκρανία κλπ) και συμμαχικές με αυτή στη Μέση Ανατολή και γενικότερα στην Ασία (Συρία, Ιράν κλπ), πυροδοτεί άμεσες ή έμμεσες δαπανηρές στρατιωτικές επεμβάσεις προς όφελος των μεγάλων αμερικανικών πολεμικών βιομηχανιών. Ταυτόχρονα όμως προκαλεί εξασθένηση της αμερικανικής οικονομίας και του κύρους, ως ανταλλακτικής αξίας, του δολαρίου για το οποίο ήδη διαγράφονται κίνδυνοι αντικατάστασής του από άλλα νομίσματα, κυρίως στις αγορές καυσίμων. Ακόμα και η Τουρκία απειλεί σήμερα γι' αυτό το ενδεχόμενο, κάποιες φορές, τις ΗΠΑ όταν αναφέρεται σε αντίποινα για την αμερικανική στάση στο κουρδικό, στην πώληση των αεροπλάνων F35 ή στο θέμα της έκδοσης του Φετουλάχ Γκιουλέν.

Ο βασικός σκοπός της πολεμικής των σκληροπυρηνικών στρατιωτικών και των πολεμικών βιομηχανιών (που εκπροσωπούνται από τους Δημοκρατικούς, οι οποίοι εξακολουθούν να ασπάζονται τις απόψεις του κομματικού τους τέκνου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι) εναντίον του Τραμπ, είναι η εξουδετέρωση της ομάδας των πολιτικών η οποία επιδιώκει την προσέγγιση της Ρωσίας για να ανακοπεί η ταχεία και δυναμική ενδυνάμωση του κινεζικού γίγαντα. Σε αυτή την ομάδα των αμερικανών πολιτικών βρίσκεται, αν και κάπως αποστασιοποιημένος λόγω της μεγάλης ηλικίας του, και ο Χένρι Κίσινγκερ. Ο καθηγητής και στρατηγικός εγκέφαλος πολλών ηγετών του Λευκού Οίκου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, ο οποίος το 1997 είχε διατυπώσει, στο βιβλίο του «The Grand Chessboard» (Η Μεγάλη Σκακίερα), την άποψη ότι «η Ρωσία ήταν η μόνη πραγματική απειλή για τις ΗΠΑ στον ανταγωνισμό της στρατιωτικής ηγεμονίας του κόσμου», στα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε πλέον αντιληφθεί την κατιούσα φάση της αμερικανικής ισχύος και πρόβλεψε ότι η μονοκρατορία των ΗΠΑ θα έφτανε στο τέλος της σε δυο ή τρεις γενιές. Για όσους δεν γνωρίζουν των τεράστιο ρόλο των Κίσινγκερ-Μπρεζίνσκι στον καθορισμό της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ από τη δεκαετία του 1970 και στην παγίωση της παγκοσμιοποίησης, θα πρέπει να πληροφορηθούν ότι οι δυο τους, μαζί με τον Ντέιβιντ

Ροκφέλερ, είναι οι συνιδρυτές της «Τριμερούς Επιτροπής» (Trilateral Commission) η οποία θεωρείται ως η «αόρατη» Παγκόσμια Κυβέρνηση. Όσοι διερευνήσουν την ιστοσελίδα αυτής της Επιτροπής θα διαπιστώσουν ότι τα τετρακόσια περίπου μέλη της είναι οι πλουσιότεροι και οι πολιτικά ισχυρότεροι άνθρωποι της υφηλίου. Είναι αυτοί που πραγματικά κυβερνούν τον κόσμο. Αλλά τότε, δικαιολογημένα θα διερωτηθεί κάποιος, για ποιο λόγο οι αρχιερείς της παγκοσμιοποίησης και του οράματος της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ προβαίνουν σε μια τέτοια αντίρροπη αναστροφή της πολιτικής τους;

Ο λόγος είναι απλός. Διότι γνωρίζουν ότι οι ΗΠΑ (μαζί με τους άχρηστους πλέον ευρωπαϊούς συμμάχους τους) δεν έχουν ούτε την υπεροπλία έναντι των πιθανών εχθρών τους (Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Βόρεια Κορέα) αλλά και διότι η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί, τις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως υπέρ της ενδυνάμωσης της Κίνας. Αυτή η άλλοτε χωρίς ιδιαίτερη οικονομική και πολιτική δύναμη μεγάλη χώρα κατάφερε, χάρη στον έξυπνο τρόπο διαχείρισης των ευκαιριών που προσφέρει η παγκοσμιοποίηση και στον αυταρχικό (κομμουνιστικό) τρόπο διαχείρισης του άφθονου εργατικού δυναμικού της να καταστεί, αν και αθόρυβα, η μεγαλύτερη οικονομική και στρατιωτική απειλή για τις ΗΠΑ. Κατάφερε με μαεστρία να αποκοιμίσει και να αποπροσανατολίσει και αυτόν ακόμα τον αξεπέραστο αρχιερέα της αμερικανικής γεωστρατηγικής Ζ. Μπρεζίνσκι.

Ο πόλεμος των δυο πολιτικών φατριών στις ΗΠΑ δεν γίνεται για έναν ιδιόρρυθμο και αντικομφορμιστή Τραμπ ο οποίος δημιουργεί αντιπάθειες με τις εκκεντρικότητές του και την οργανωμένη από μεγάλα ΜΜΕ δυσφημιστική εκστρατεία εναντίον του, αλλά για τη διατήρηση των μεγάλων οικονομικών προνομίων των πολεμικών βιομηχανιών της μιας πλευράς και την προσπάθεια ανακαθορισμού της οικονομικής, γεωστρατηγικής και εξωτερικής πολιτικής από την άλλη πλευρά. Τα σημερινά οικονομικά μέτρα του Ντόναλντ Τραμπ, με τη μερική επιστροφή στον προστατευτισμό, στην αντιμετώπιση και της Ευρώπης (κυρίως της Γερμανίας) ως οικονομικό εχθρό, στην άρνηση της πολυπολιτισμικότητας (multiculturalism) και των ανοιχτών συνόρων που αποτελούν θεμελιώδεις αρχές της παγκοσμιοποίησης ή η σταδιακή απόσυρση (μετά από συμφωνία με τη Ρωσία) των αμερικανικών δυνάμεων από τη Συρία και το Ιράκ, δείχνουν ολοφάνερα αυτή τη μεταστροφή της οικονομικής και γεωστρατηγικής πολιτικής των ΗΠΑ. Όπως φαίνεται, μετά την παραίτηση του δικαστή Μιούλερ οι πολύμηνες προπαγανδιστικές ανακρίσεις εναντίον του Τράμπ θα καταλήξουν σε ένα φιάσκο.

Οι τάσεις αποδυνάμωσης της οικονομικής και στρατιωτικής αμερικανικής ισχύος φάνηκαν εδώ και αρκετά χρόνια. Εκτός από τον

Σμπίγκνιου Μπρεζίνσκι και άλλοι πολιτικοί, ιστορικοί και πολιτολόγοι είχαν αντιληφθεί τις φθίνουσες για τις ΗΠΑ μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι οι ΗΠΑ δεν είναι πλέον η μόνη υπερδύναμη στον κόσμο.

16.-ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ ΕΥΡΩΠΗ

Οι αρνητικές εξελίξεις για τις μελλοντικές προοπτικές επιβίωσης της ΕΕ που περιγράψαμε στο προηγούμενο άρθρο, θα υπάρχει η δυνατότητα να μετρηθούν από τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών της Άνοιξης αυτού του χρόνου (2019). Η σύγκριση των αποτελεσμάτων με τις αντίστοιχες εκλογές του 2009 και του 2014 θα δείξει την ταχύτητα εξάπλωσης του ευρωσκεπτικισμού στους λαούς της Ευρώπης. Τους τελευταίους μήνες και κυρίως μετά τις εκτιμήσεις των αποτελεσμάτων των βουλευτικών εκλογών του 2017 σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, το ιερατείο των Βρυξελλών φαίνεται υπερβολικά ανήσυχο. Επιχειρεί με τις συνηθισμένες αερολογίες περί κινδύνων για τη δημοκρατία, για την ελευθερία, για την ειρήνη κ.ά. να εκφοβίσει τους ψηφοφόρους, ενώ φαίνεται αμετακίνητο στη διατήρηση της τεχνοκρατικής του φιλοσοφίας ότι οι δημοκρατικοί κανόνες δεν μπορούν να επηρεάσουν τους αντικοινωνικούς και αντιδημοκρατικούς κανόνες των Συνθηκών που έχουν καθιερωθεί με μονομερείς αποφάσεις των τεχνοκρατών και ερήμην των λαών. Το μεταρρυθμιστικό βήμα που προσπάθησε να κάνει ο γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν, όπως τουλάχιστον το πρόβαλε κατά την ομιλία του στην Πνύκα των Αθηνών, έμεινε αιωρούμενο και αμφιταλαντευόμενο. Η καγκελάρια Άγκελα Μέρκελ του έκοψε το βήχα και όπως όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες που φοβούνται να αρθρώσουν λόγο που δεν εξυπηρετεί τα πανίσχυρα γερμανικά συμφέροντα, έσκυψε το κεφάλι και επανήλθε στο παλιό αφήγημα για τη γαλλογερμανική συνεργασία στο θέμα επιβολής των κοινών αποφάσεων τους στους κόλπους της ΕΕ. Αυτές οι κοινές αποφάσεις είναι στην ουσία γερμανικές αποφάσεις, διότι όπως σχολίασε ένας αναγνώστης σε γαλλική εφημερίδα «οι γάλλοι αντιπρόσωποι χρησιμεύουν σε αυτές τις συσκέψεις για να μαζεύουν τα πιατάκια του καφέ και να καθαρίζουν τα τασάκια από τα αποτσίγαρα».

Οι διογκούμενες ανησυχίες στους ηγετικούς κόλπους της ΕΕ φαίνονται και από τη δραστηριοποίηση των μηχανισμών ενημέρωσης της κοινής γνώμης. Εκτός από τα συστημικά ΜΜΕ άρχισαν να κινητοποιούνται και ειδικές υπηρεσίες της Ένωσης σε μια προσπάθεια αναστροφής του συνεχώς διογκούμενου κύματος ευρωσκεπτικισμού. Πρόσφατα διάβασα σε μια ιταλική φιλοευρωπαϊκή ιστοσελίδα μια πρωτότυπη έκκληση για τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής «ΕΥτοπίας» (ελληνική λέξη της οποίας τα δυο πρώτα γράμματα σε λατινική γραφή σημαίνουν Ευρωπαϊκή Ένωση), ώστε να διατηρηθεί και στο μέλλον η Δημοκρατία στην Ευρώπη. Στο προλογικό κείμενο που παραθέτουμε εξηγείται η ετυμολογία της λέξης από το «Ευ» και «Τόπος» (*La Repubblica Europea è una EUtopia -*

dal Greco εὖ "buono" e τόπος "luogo"- per un futuro democratico in Europa). Όμως, αυτές οι ανησυχίες εκφράζονται, όσο πλησιάζουν οι ευρωεκλογές και από οργανώσεις και οργανισμούς που εντάσσονται σε επίσημες κομματικές ή πολιτικές ομάδες των κρατών/μελλών.

Μια τέτοιας φύσεως συνάντηση πραγματοποιήθηκε στις 26 Ιουνίου 2018 στη Ρώμη και προβλήθηκε στο ευρωπαϊκό κοινό από τη μεγάλη και αξιόπιστη ιταλική ψηφιακή εταιρεία μαζικής ενημέρωσης LINKIESTA, με τίτλο «In Europa la democrazia è in pericolo. Ecco 6 proposte contro il declino» (*Η Δημοκρατία στην Ευρώπη βρίσκεται σε κίνδυνο. Ιδού 6 προτάσεις απέναντι στην παρακμή*). Επειδή ο κόσμος είναι δύσπιστος για την αξιοπιστία και εγκυρότητα των ειδήσεων των ευρωπαϊκών (και ελληνικών) ΜΜΕ, τα οποία ανήκουν σε μεγάλους επιχειρηματίες που συνδιαλέγονται με την εξουσία για να αποκομίσουν κέρδη με συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, ίσως δικαιολογημένα έχει αμφιβολίες με το χαρακτηρισμό της προαναφερόμενης εταιρείας ως αξιόπιστης. Η LINKIESTA με αλληλοεναλλασσόμενους διευθυντές (από το 2014 είναι ο Φραντσέσκο Καντσελάτο) απαρτίζεται από 80 ομάδες δημοσιογράφων ή άλλους επενδυτές οι οποίοι, για τη διασφάλιση της πολυφωνίας των ειδήσεων, δεν έχουν το δικαίωμα να κατέχουν ποσοστό μετοχών πάνω από 5%. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί πως ένα τέτοιο οργανωτικό πρότυπο στα ευρωπαϊκά ΜΜΕ θα μπορούσε να σώσει τους ευρωπαϊκούς λαούς από την ασύστολη προπαγάνδα και την πλύση εγκεφάλου των πολιτών. Είναι όμως γνωστό ότι η ΕΕ αντιδρά σε ένα τέτοιο δημοκρατικό σχέδιο πολυφωνίας των ΜΜΕ, όπως έδειξε και η ελληνική περίπτωση της δεκαετίας του 2010, όταν η ελληνική κυβέρνηση υποχρεώθηκε να ακυρώσει το νόμο που καθόριζε ανώτατα ποσοστά μετοχών στα μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα.

Στη συνάντηση αυτή, στην οποία προέδρευε ο αντιπρόεδρος του Ινστιτούτου Διεθνών Υποθέσεων Έκτωρ (Ετόρε) Γκρέκο, συμμετείχαν κυρίως στελέχη του προαναφερόμενου Ινστιτούτου και παράγοντες του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού Ιδρύματος «Friedrich Ebert Stiftung-(FES)», το οποίο έθεσε ως βασικό θέμα της συνάντησης και το «L'Altro deficit democratico - una cassetta degli attrezzi per l'Ue per salvaguardare la democrazia negli Stati membri» (*Το άλλο δημοκρατικό έλλειμμα-Μια εργαλειοθήκη για να διαφυλαχθεί η Δημοκρατία στα κράτη/μέλη της ΕΕ*). Το σοσιαλιστικό κόμμα της Γερμανίας (SPD) το οποίο υπέστη μια ταπεινωτική ήττα στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, πληρώνει τις αμαρτίες του από την εποχή του Γκέρχαρντ Σρέντερ στην καγκελαρία. Αυτός ο πολιτικά ανέντιμος και (δήθεν!) σοσιαλιστής καγκελάριος στον οποίο έχω αφιερώσει ένα ολόκληρο άρθρο, με τις κατεργαριές του στην εποχή

της πρωθυπουργίας του έγινε ο αφανής εμπνευστής του σχεδίου για την κατάργηση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κράτους, ενώ παράλληλα φρόντιζε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις, σε συνεργασία με το ρωσικό ενεργειακό κολοσσό Gazprom, για να γίνει εκατομμυριούχος όταν θα εγκατέλειπε τον πολιτικό στίβο.

Στις αποφάσεις της συνάντησης των φιλοευρωπαϊών προσωπικοτήτων για τη σωτηρία της Ευρώπης από τον κίνδυνο διάλυσής της και τη διαφύλαξη της δημοκρατίας στα κράτη/μέλη της ΕΕ, έγιναν ειδικές επισημάνσεις εντατικοποίησης των προσπαθειών για τη διατήρηση των ευρωπαϊκών αξιών. Ιδιαίτερα τονίστηκε η συρρίκνωση των δημοκρατικών εθνικών συστημάτων, με αναφορά στα αντιδημοκρατικά μέτρα που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα στην περίοδο της οικονομικής κρίσης αλλά και στις διενέξεις των κρατών/μελών στο προσφυγικό πρόβλημα, δυο ζητήματα τα οποία «χαρακτηρίζονται από την αμφισβήτηση του δημοκρατικού χαρακτήρα της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (*contraddistinto dalla messa in discussione della democraticità dell'Unione europea stessa*). Οι 6 προτάσεις με αερολογίες και αοριστολογίες που υποβλήθηκαν από το Ίδρυμα FES του γερμανικού σοσιαλιστικού κόμματος και αποσκοπούσαν στην ανάσχεση της παρακμής της ΕΕ ήταν οι εξής:

- Δημιουργία ενός συστήματος παρακολούθησης που να δημιουργεί δημοκρατικούς κόμβους σε κάθε χώρα και των οποίων τα αποτελέσματα θα συζητούνται από εθνικούς και ευρωπαϊκούς φορείς
- Καθορισμός προϋποθέσεων για τη χορήγηση κονδυλίων από το επόμενο πολυετές χρηματοδοτικό πλαίσιο, σύμφωνα με την τήρηση των ιδρυτικών αρχών της ΕΕ ·
- Σύσταση ευρωπαϊκής δικαστικής διαδικασίας που να λειτουργεί κατά των παραβάσεων στα κράτη μέλη
- Δημιουργία ενός ταμείου (Ευρωπαϊκός Όμιλος αξιών) για τη στήριξη των ΜΚΟ ·
- Εναρμόνιση των κανόνων για την προστασία της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης ·
- Ένα σύστημα κινήτρων που να διέπει τα εθνικά κόμματα στο πλαίσιο της σχέσης τους με τα ευρωπαϊκά κόμματα αναφοράς και τις πολιτικές ομάδες στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Με τέτοιες προτάσεις όχι μόνον δεν σώζεται η Ευρώπη και η Δημοκρατία, αλλά οι κομματικές ελίτ χρησιμοποιούν και πάλι τις ασαφείς διατυπώσεις για να σώσουν και να παρατείνουν τη ζωή της παγκοσμιοποίησης και των κοινωνικών ανισοτήτων. Και μόνο το γεγονός ότι προτείνεται η δημιουργία ταμείου για τη στήριξη των σκοτεινών και ύποπτων ΜΚΟ (των Ανοιχτών Συνόρων του ΤΖ.

Σόρος!) και δεν καθορίζεται με σαφήνεια ο τρόπος πολυφωνικής λειτουργίας των ΜΜΕ με αποκλειστικούς ιδιοκτήτες δημοσιογράφους ή δημοσιογραφικές ομάδες με καθορισμένο ποσοστό μετοχικού κεφαλαίου (όπως στη LINKIESTA), φανερώνει τις βαθύτερες επιδιώξεις των κομματικών ελίτ της ΕΕ. Στο κείμενο των προτάσεων δεν υπάρχει ούτε μια λέξη για τις κοινωνικές ανισότητες, για τη νομοθετημένη ασυδοσία των πολυεθνικών, για την ανάγκη δίκαιης φορολογίας σε φτωχούς και πλούσιους κ.ά., όπως έπραξε ο Τ. Πικετί στο Μανιφέστο του.

Οι τεχνοκρατικές ελίτ των Βρυξελλών, με στείρες επικλήσεις στη δημοκρατία, στις ελευθερίες, στα ανθρώπινα δικαιώματα κλπ (για τα οποία οι πολίτες των λαών της Ευρώπης έχουν αμετάκλητα πεισθεί πως παραβιάζονται από αυτούς που τα επικαλούνται), προσπαθούν να διατηρήσουν το δικαίωμα της ανεξέλεγκτης διαχείρισης της εξουσίας των κρατών/μελών της ΕΕ και του ελέγχου των ευρωπαϊκών λαών. Τα αποτελέσματα των κρίσιμων εφεινών ευρωεκλογών θα δείξουν τις τάσεις στην πορεία των μελλοντικών εξελίξεων, για να μπορέσουμε αργότερα να επιχειρήσουμε μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η Ευρώπη, όπως διατυπώνεται και στο Μανιφέστο, κινδυνεύει αποκλειστικά από την ίδια την Ευρώπη των ανισοτήτων και του αντιδημοκρατικού τρόπου λειτουργίας της. Αυτή η δύσμορφη Ενωμένη Ευρώπη (ετυμολογικά η μυθολογική Ευρώπη είναι η όμορφη με τα μεγάλα μάτια) δεν θα καταφέρει να αναστρέψει την κατάσταση του επιθανάτιου ρόγχου της και μοιραία θα επιστρέψει στην Ευρώπη των Εθνικισμών. Διότι, δεν σημειώνεται μόνον αύξηση των πολιτών οι οποίοι επιθυμούν τη διατήρησή της αφού όμως υποχρεωθεί πρώτα να πραγματοποιήσει δομικές αλλαγές, αλλά πληθύνονται και αυτοί που επιδιώκουν την οριστική διάλυσή της. Και φυσικά δεν είναι όλοι ακροδεξιοί, όπως ισχυρίζονται οι συνηθισμένοι προπαγανδιστές οι οποίοι μιμούνται το Στάλιν που χρησιμοποιούσε παρόμοια επιχειρήματα για να στέλνει όσους διαφωνούσαν μαζί του στη Σιβηρία, στα ψυχιατρεία ή στο εκτελεστικό απόσπασμα. Είναι στην πλειοψηφία τους και κάποιοι φιλήσυχου πολίτες οι οποίοι έχουν αηδιάσει από μια εξαχρειωμένη Ευρωπαϊκή Δημοκρατία που θεοποίησε την Κατανάλωση και το Χρήμα. Έχουν αηδιάσει από μια ηθικά και κοινωνικά ασύδοτη, αχαλίνωτη, ανεργία και επικίνδυνη για το νομοταγή πολίτη μεταλλαγμένη Δημοκρατία η οποία, βαφτίζοντας την κοινωνική αναρχία σε Ελευθερία, υποχρεώνει τους πολίτες να ζουν στο φόβο, στις διαρκείς εσωτερικές και εξωτερικές απειλές και γενικά στην ανασφάλεια. Οι οπλισμένοι σαν αστακοί στρατιώτες που κυκλοφορούν στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων και οι ψηφιακοί συναγερμοί και τα συρματοπλέγματα σε ιδιωτικές κατοικίες, δείχνουν την ένταση του τρόμου που ζουν οι

πολίτες σ' αυτή την παγκοσμιοποιημένη και διαφοροποιημένη Δημοκρατία των κοινωνικών ανισοτήτων.

Ως παράδειγμα ενός τέτοιου συντηρητικού πολίτη ο οποίος ιδεολογικά δεν βρίσκεται στο χώρο της ακροδεξιάς, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τον υποψήφιο στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2017, τον Φρανσουά Ασελινό. Είναι παλιό στέλεχος της γκολικής δεξιάς και διαφωνούσε με τους συνυποψηφίους του Μαρί Λε Πεν που θεωρείται ότι εκφράζει ακροδεξιές απόψεις, το ριζοσπάστη σοσιαλιστή Λικ Μελανσόν και το πρώην στέλεχος του γκολικού κόμματος Νικολά Ντιπόν-Ενιάν. Ο Ασελινό υποστήριζε πως η Ενωμένη Ευρώπη είναι μια ουτοπία και δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσει κανονικά, διότι δεν υπάρχει ένας ενιαίος ευρωπαϊκός λαός με ευρωπαϊκή συνείδηση (όπως έδειξαν οι λυσσαλέες και εχθρικές αντιπαραθέσεις μεταξύ των κρατών του Βορρά και του Νότου), αλλά και διότι η τεχνοκρατική οργανωτική δομή της «*la vire à la dictature*» (τη στρέφει, την οδηγεί προς τη δικτατορία). Γι' αυτό το λόγο υποστήριζε την έξοδο της Γαλλίας από την ΕΕ και την επάνοδο του Κράτους/Έθνους. Ήταν το βασικό σημείο απόλυτης διαφωνίας του με τους προαναφερόμενους τρεις συνυποψηφίους του στις εκλογές, οι οποίοι θέλουν να παραμείνουν στην ΕΕ αλλά προτείνουν ριζικές δομικές αλλαγές με τις οποίες θα εξουδετερωθούν οι απολυταρχικές πρακτικές των τεχνοκρατών της Ένωσης. Παρόμοιες δυσοίωνες απόψεις εκφράζουν και άλλοι ευρωπαίοι πολιτικοί και διανοούμενοι, όπως διατυπώνονται σε πρόσφατο άρθρο του Ζεράρ Μαμού με τίτλο «*La mort programmée de l'Union européenne*» (Ο προγραμματισμένος θάνατος της Ευρωπαϊκής Ένωσης), οι οποίοι πιστεύουν ότι αυτός ο «θάνατος» είναι αναπόφευκτος, αν η ΕΕ δεν καταφέρει να συμφιλιωθεί «με τους λαούς της». Πάντως, οι περισσότεροι πιστεύουν ότι το ηγετικό και αντιδημοκρατικό επιτελείο των Βρυξελλών, δύσκολά θα μπορέσει να ξεφύγει από τις επιρροές των οικονομικά ισχυρών του κόσμου και να ξυπνήσει από τον δογματικό του λήθαργο.

Στα προηγούμενα άρθρα μας διερευνήσαμε τις επερχόμενες ανακατατάξεις και τους ανταγωνισμούς των μεγάλων δυνάμεων στο θέμα μονοπώλησης της παγκόσμιας κυριαρχίας, παράλληλα με τις δυσοίωνες εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση εξαιτίας της ιδεολογικής διάστασης ηγετών και λαών. Το σχέδιο ενοποίησης των ευρωπαϊκών λαών είχε από την αρχή σπέρματα αυταρχικής τεχνοκρατικής οργάνωσης και διοίκησης, τα οποία πολλοί απέδωσαν στις φιλοναζιστικές ιδεολογικές απόψεις του επί δέκα χρόνια πρώτου προέδρου της Κομισιόν Βάλτερ Χαλστάιν.

Στο επόμενο και τελευταίο άρθρο θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τις επιδράσεις αυτών των εξελίξεων στην Ευρώπη και να τις συσχετίσουμε με την οικονομική, κοινωνική και προπαντός την

εθνικοπολιτική πορεία της Ελλάδας στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

17.-Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Στο τελευταίο από τα δέκα ομοιογενή, από πλευράς θεματολογίας, κείμενα της πραγματείας μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», είχα συμβολικά επισημάνει κάποια από τα πολλά ζωτικής σημασίας κοινωνικά, πολιτικά και εθνικά προβλήματα που θα πρέπει επείγοντως να αντιμετωπίσει η χώρα μας, σε μια προσπάθεια να ξεφύγει από τους αναπόφευκτους κινδύνους που θα προκύψουν στο μέλλον από τις ολοένα εντεινόμενες οικονομικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις των τριών, κυρίως, υπερδυνάμεων (ΗΠΑ, Κίνας, Ρωσίας).

Προτεραιότητα θα έπρεπε να δοθεί στα σοβαρά προβλήματα που έχουν άμεση σχέση με την επιβίωση του έθνους στην αναπότρεπτη (στο εγγύς ή απώτερο μέλλον) έναρξη γενικευμένων πολεμικών συγκρούσεων και την, μετά την ήδη ουσιαστική ανατροπή των ισορροπιών της Συμφωνίας της Γιάλτας, νέων συνοριακών διευθετήσεων. Στο στροβίλισμα ενός τέτοιου κυκλώνα είναι βέβαιο πως κάποια κράτη θα ακρωτηριαστούν, κάποια θα χαθούν και κάποια άλλα θα ξεπεταχτούν και θα δημιουργηθούν από τα αποκαΐδια. Στη «Μεγάλη Σκακιέρα» (The Grand Chessboard), για να χρησιμοποιήσουμε τον εξαιρετικά επιτυχημένο ορισμό του Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, οι παίκτες της Γιάλτας δεν θα είναι οι ίδιοι. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα πως σε μια τέτοια σκακιέρα, σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, αυτός που θα πει την τελευταία λέξη να είναι ο πρόεδρος μιας οικονομικά και στρατιωτικά πανίσχυρης Κίνας.

Στα τελευταία χρόνια η αγριότητα των συγκρούσεων συμφερόντων και των ανατροπών στις παραδοσιακές ισορροπίες των υπερδυνάμεων, δείχνει ότι εξασθενούν οι διπλωματικές και φιλειρηνικές λύσεις και αρχίζει να μυρίζει μπαρούτι. Για το λόγο αυτό είχα την πρόθεση, σε τυχόν νέα μελλοντικά άρθρα μου τα οποία θα μπορούσα να τα εντάξω στο Δεύτερο Μέρος της «ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ», να ασχοληθώ με τα προαναφερόμενα άμεσης προτεραιότητας ζωικά προβλήματα του ελληνισμού, όπως π.χ. τον εμφανή και τεράστιο εθνικό κίνδυνο της υπογεννητικότητας, την επείγουσα πανεθνική οργάνωση ισχυρής στρατιωτικής δύναμης για την αποτροπή επιθέσεων από γειτονικά κράτη, τη νομοθετική κατοχύρωση της οικονομικής ευρωστίας του κράτους και την ποινικοποίηση των υπεύθυνων μιας μελλοντικής πτώχευσης κ.ά. Όμως θεώρησα ότι η πρόσφατη εφαρμογή του νέου Ποινικού Κώδικα από την 1^η Ιουλίου 2019 και η επιδείνωση της ανασφάλειας και του φόβου των πολιτών από τις νέες επιεικείς διατάξεις για σοβαρά κακουργήματα αλλά και τις αποφυλακίσεις σκληρών και αμετανόητων εγκληματιών, αποτελούν πρόβλημα με τεράστιες κοινωνικές προεκτάσεις, το οποίο αξίζει να

διερευνηθεί σε βάθος και με μια νέα ματιά μπροστά στις κοινωνικές αλλαγές που επήλθαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο φόβος και η ανασφάλεια των πολιτών ενός κράτους από εσωτερικούς κινδύνους, έχει τις ίδιες αρνητικές συνέπειες με τους κινδύνους από εξωτερικούς εχθρούς. Καταρρακώνει το φρόνημα αυτοπεποίθησης και κοινωνικής συνοχής ενός λαού και συνεπώς τον καθιστά ευάλωτο και ανίκανο να βρει τρόπους αυτοάμυνας και αυτοπροστασίας. Μεταβάλλει το κράτος, από προστάτη και φύλακα της ζωής και της περιουσίας των πολιτών, σε αναρχούμενο βασίλειο εγκληματιών και περιθωριακών εγκληματικών ομάδων.

Οι τροποποιήσεις που έχουν επέλθει στον Ποινικό Κώδικά και στον Κώδικά Ποινικής Δικονομίας προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις στο νομικό κόσμο της χώρας, ενώ οι πολίτες, ανενήμεροι και χωρίς ειδικές νομικές γνώσεις για να κατανοήσουν τη σοβαρότητα αυτών των αλλαγών στην καθημερινή τους ζωή, νιώθουν εντονότερα, από τις φήμες και την ειδησιογραφία των ΜΜΕ, το φόβο και την ανασφάλεια από την συνεχώς εντεινόμενη εγκληματική δράση των κακοποιών. Η Ένωση Εισαγγελέων Ελλάδος ζήτησε την απόσυρση των δυο κωδίκων και επισήμανε ότι «η μετάπτωση υψηλής κοινωνικής απαξίας κακουργημάτων σε πλημμελήματα αλλά και η περαιτέρω μείωση των ορίων ποινών με ταυτόχρονη χαλάρωση των προϋποθέσεων υφ' όρον απόλυσης, θα επιφέρει παραγραφές και μαζικές αποφυλακίσεις σε πληθώρα υποθέσεων, με τον κίνδυνο διασάλευσης της δημόσιας ασφάλειας αλλά και καλλιέργειας ευλόγου αισθήματος ατιμωρησίας στα θύματα εγκληματικών πράξεων». Επίσης, είναι εμφανής η ανησυχία και στην Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, η οποία αποφάσισε τη διεξαγωγή Συνεδρίου για το νέο Ποινικό Κώδικα και τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας στην Αθήνα από τις 6 έως 8 Σεπτεμβρίου 2019.

Η θεωρητική ανάλυση και ερμηνεία των νέων διατάξεων της ποινικής νομοθεσίας από τα αρμόδια όργανα της δικαστικής εξουσίας, ενδεχομένως να μην οδηγήσει σε σαφή εκτίμηση του πραγματικού εύρους των συνεπειών από την πρακτική εφαρμογή τους στους επόμενους μήνες. Μεμονωμένοι σκληροί εγκληματίες ή οργανωμένες στις φυλακές ή εκτός φυλακών εγκληματικές ομάδες θα ζητήσουν να υπαχθούν τα καταδικασμένα ή υπό κατηγορίαν μέλη τους στις νέες ευεργετικές γι' αυτούς διατάξεις. Πολλοί Έλληνες και αλλοδαποί ληστές, βιαστές γυναικών και παιδιών, διεφθαρμένοι δημόσιοι υπάλληλοι, εκβιαστές, έμποροι ναρκωτικών κ.ά. οι οποίοι καταδικάστηκαν ή κατηγορούνται για κακουργηματικές πράξεις, είναι ευνόητο ότι θα ζητήσουν τα κακουργήματα να μετατραπούν σε πλημμελήματα. Για τους κατά συρροήν επαγγελματίες δολοφόνους η επιβράβευση των δολοφονικών τους ενστίκτων και προθέσεων είναι

εντυπωσιακή. Σύμφωνα με το νέο Ποινικό Κώδικα ο καταδικασμένος σε πολλαπλές ποινές ισόβιας κάθειρξης για αντίστοιχες δολοφονίες (π.χ. 10 φορές ισόβια), μετά τη συμπλήρωση 16 χρόνων στη φυλακή θα έχει το δικαίωμα να ζητήσει την αποφυλάκισή του και να εκτίσει τα υπόλοιπα 9 χρόνια σε κατ' οίκον περιορισμό. Όταν θα συμπληρώσει συνολικά 25 χρόνια (16+9) που είναι ο μέγιστος χρόνος παραμονής στις φυλακές ακόμα και για τα ειδικότερα εγκλήματα, υποτίθεται ότι θα επιστρέφει «σωφρονισμένος και απόλυτα νομοταγής» στην κοινωνία. Στην πράξη, οι περισσότεροι από τους σκληρούς εγκληματίες βρίσκονται σε συνεχή επαφή μεταξύ τους ως ενεργά μέλη μιας εγκληματικής ομάδας και μέσα στις φυλακές ή στον (υποτιθέμενο!) κατ' οίκον περιορισμό, ενώ μετά την αποφυλάκισή τους ξαναρχίζουν με περισσότερη σκληρότητα το εγκληματικό τους έργο.

Στις αντιδράσεις των Ελλήνων δικαστών και Εισαγγελέων προστέθηκαν και οι ανησυχίες του Συμβουλίου της Ευρώπης για την ενθάρρυνση, από τις νέες διατάξεις του ελληνικού Ποινικού Κώδικα, διάπραξης κακουργημάτων διαφθοράς. Η Ομάδα των Κρατών του Συμβουλίου κατά της Διαφθοράς, η γνωστή GRECO από το ακρωνύμιο των αντίστοιχων γαλλικών λέξεων (GRoupe d'États contre la Corruption), ιδρύθηκε το 1999 από 17 ευρωπαϊκά κράτη (συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας) και έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο έρευνας την υποβοήθηση των σημερινών 45 κρατών/μελών της στην αντιμετώπιση των κακουργημάτων διαφθοράς. Η GRECO λοιπόν, όνομα και πράγμα που λέει ο λαός (αφού Greco=Έλληνας), ανακοίνωσε ότι ανησυχεί για ορισμένες διατάξεις της νέας ελληνικής ποινικής νομοθεσίας και θα προβεί σε σχετικές έρευνες, διότι οι διατάξεις αυτές μετατρέπουν πολλά εγκλήματα σε μικρότερα πλημμελήματα και περιλαμβάνουν αδικήματα που σχετίζονται με τη διαφθορά. Η νομοθεσία αυτή, συνεχίζει η ανακοίνωση, ενδεχομένως να έρχεται σε αντίθεση με τα πρότυπα του Συμβουλίου της Ευρώπης για την καταπολέμηση της διαφθοράς, τα οποία είχαν ήδη αποτελέσει αντικείμενο προηγούμενης αξιολόγησης της GRECO για την Ελλάδα και ενδέχεται να έχουν σοβαρότερες επιπτώσεις όσον αφορά στις έρευνες για τη διαφθορά και τη διεθνή συνεργασία.

Σε μια εποχή που η κοινωνία μαστίζεται από μια πρωτοφανή εγκληματικότητα, που οι πολίτες της διακατέχονται από τρόμο και έχουν μετατρέψει τα σπίτια τους σε «περιφραγμένα οχυρά», αλλά και που η Αστυνομία, με το συνεχές κλείσιμο των αστυνομικών τμημάτων για να προστατεύονται ειδικοί στόχοι των εγκληματικών ομάδων (πολιτικοί, διπλωμάτες, δικαστές, δημοσιογράφοι κ.ά. επώνυμοι) αδυνατεί να προστατεύσει τον αδύναμο και ανώνυμο πολίτη,

ορθώνεται το ερώτημα για ποιο λόγο το ελληνικό κράτος προβαίνει σε ενέργειες με τις οποίες ένα σοβαρό πρόβλημα γίνεται ακόμα σοβαρότερο! Γιατί οι θύτες αντιμετωπίζονται με τέτοια χριστιανική ευαισθησία, ενώ τα θύματα, κυρίως άτομα που αδυνατούν να αυτοπροστατευθούν (γέροι, γυναίκες, παιδιά) αντιμετωπίζονται ως αριθμητικές μονάδες στους στατιστικούς πίνακες εγκληματικότητας, χωρίς να επιβάλλονται ποινές ικανές να αποτρέπουν τέτοια ειδεχθή εγκλήματα, όπως π.χ. η επιβολή πραγματικής ισόβιας κάθειρξης η οποία εφαρμόζεται σε κάποιες χώρες;

Θα επιχειρήσουμε στα επόμενα κείμενα να διερευνήσουμε τις εξελίξεις που επήλθαν στη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης η οποία, παλαιότερα, από την κοινωνική ευαισθησία για ορισμένες αντιφατικές παραβατικές συμπεριφορές (π.χ. η κλοπή ψωμιού από τον πεινασμένο Γιάννη Αγιάνη στους «Misérables» του Β. Ουγκό) ή τις λανθασμένες δικαστικές αποφάσεις που είχαν τραγικές συνέπειες για αθώους και φιλήσυχους πολίτες, μετεξελίχθηκε στη Δικαιοσύνη της Γενικευμένης Επιείκειας και σταδιακά οδηγήθηκε (με το ιδεολόγημα ότι «η Κοινωνία δεν εκδικείται») σε ακρότητες με τη συγκαλυμμένη επιβράβευση της εγκληματικότητας. Όμως, για πρώτη ίσως φορά διαπρεπείς εγκληματολόγοι άρχισαν να μιλούν και για τη Δικαιοσύνη της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης της ζημίας (με την ευρύτερη έννοια) που έχει υποστεί το θύμα ή η οικογένεια του θύματος. Και τίθεται το ερώτημα: Η πολιτεία οφείλει, για λόγους ανθρωπισμού, να προστατεύει τον εγκληματία επιδεικνύοντας προς αυτόν μια υπέρμετρη επιείκεια ή θα πρέπει να τον αποθαρρύνει (με τη σκληρή τιμωρία του) και να επανορθώνει τις τραγικές (τις περισσότερες φορές) συνέπειες των εγκληματικών του πράξεων προς τα αθώα θύματά του;

18.-ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Οι πρώτοι ευρωπαίοι οραματιστές που ύψωσαν τη φωνή τους για τη δημιουργία των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, όπως ο Ζαν Ζακ Ρουσσώ, ο Ιμμάνουελ Καντ ή ο Βίκτωρ Ουγκώ, είχαν αναμφισβήτητα επηρεασθεί από την επιτυχία εξάλειψης της αντιπαλότητας ανάμεσα στα κράτη του Βορρά και του Νότου, με τη δημιουργία του ομοσπονδιακού κράτους των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Δικαιολογημένα πίστευαν πως μια τέτοια ενοποίηση των κρατών της Ευρώπης, θα έθετε επιτέλους τέρμα στις αιώνιες διαμάχες και αιματοχυσίες με τη σταδιακή άμβλυση των παράλογων και милитарιστικών εθνικισμών.

Από το τέλος του 18^{ου} αιώνα και ως το 1958 που δημιουργήθηκε η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ), ένα πρόπλασμα, ένα αρχικό πρώτο βήμα για τη μελλοντική δημιουργία μιας οργανικά συγκροτημένης Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας, η Ευρώπη πλήρωσε ακριβώς, με εκατόμβες νεκρών τις λυσσαλέες τοπικές διαμάχες και με τους δυο Παγκόσμιους Πολέμους, την επιβράδυνση μιας αναγκαιότητας για την ευρωπαϊκή ενοποίηση και την εξάλειψη των ανταγωνισμών, κυρίως, μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας. Πάντως, η δημιουργία της ΕΟΚ και η μετεξέλιξή της σε Ευρωπαϊκή Ένωση, ενδυνάμωσε τις ελπίδες των λαών της Ευρώπης πως η δημιουργία μιας συνομοσπονδίας ισότιμων κρατών θα αποτελούσε εγγύηση για την ευημερία των ευρωπαίων πολιτών και θα συντελούσε στην ύπαρξη μιας διαρκούς ειρήνης ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη. Προϋπόθεση για τη δημιουργία αυτής της συνομοσπονδίας ήταν η ανάδειξη της κοινής ιστορίας των λαών της, η προβολή των κοινών πολιτιστικών και ηθικών τους αξιών, ο κοινός τρόπος κρατικής οργάνωσης με εταιρική αλληλεγγύη και σεβασμό των ιδιαίτερων εθνικών και πολιτισμικών χαρακτηριστικών κάθε λαού και προπαντός ο σεβασμός και η ισοτιμία, στη πράξη, των κρατών αυτής της ευρωπαϊκής συνομοσπονδίας. Και τώρα τίθεται το ερώτημα: Τι έφταιξε και οι ευρωπαίοι πολίτες είδαν με απελπισία και απόγνωση το υπέροχο αυτό όραμα των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης να ξεφτίζει, ένα γεγονός που τους οδηγεί προς ακραίες ιδεολογικές αντιευρωπαϊκές κατευθύνσεις;

Οι πολιτικοί ηγέτες οι οποίοι υπέγραψαν τη Συνθήκη του Μάαστριχτ υπήρξαν, συνειδητά ή εν αγνοία τους, οι αποδομητές του ευρωπαϊκού ονείρου. Ο άκρατος μονεταρισμός, ως αναρχοταξικό οικονομικό και κοινωνικοπολιτικό σύστημα μιας αγγλοσαξονικής ιδεολογίας που ξεφύτρωσε στην πανεπιστημιακή «Σχολή του Σικάγου», με τον υλιστικό τρόπο σκέψης που θεοποιεί το «Χρήμα»

και αδρανοποιεί το κράτος και το λαό, είναι τελείως ασύμβατος με τις ευρωπαϊκές αξίες και τα ιδανικά των ευρωπαϊκών λαών. Πρόκειται για έναν αχόρταγο και αρρωστημένο καπιταλισμό, τον οποίο ο μεγάλος γερμανός κοινωνιολόγος και οικονομολόγος Μαξ Βέμππερ σκιαγράφησε με προφητική διορατικότητα στις αρχές του 20^{ου} αιώνα ως μια αχαλίνωτη κερδοσκοπική βουλιμία, η οποία «δεν ταυτίζεται καθόλου με τον (υγιή) καπιταλισμό, αλλά και πολύ περισσότερο (δεν ταυτίζεται) με το πνεύμα του».

Μερικοί ισχυρίζονται πως οι αντιευρωπαϊκές πρακτικές ενισχύθηκαν μετά την επανένωση της Γερμανίας, την ακατανόητη και την για γεωστρατηγικούς (ΝΑΤΟϊκούς) λόγους διεύρυνση της Ένωσης το 2004 (πριν από την ολοκλήρωση της ενοποίησης) και την προχειρότητα δημιουργίας του Ευρώ. Το γεγονός είναι πως η μεγάλη οικονομική κρίση και οι κίνδυνοι που ανέκυψαν για το ευρώ, αποκάλυψαν τα ξύλινα πόδια του ευρωπαϊού γίγαντα που άρχισε να στροβιλίζεται με αστάθεια από την αναγέννηση των εθνικισμών, την κερδοσκοπική απληστία των ισχυρών, τα απάνθρωπα μέτρα λιτότητας και την εκπληκτική αύξηση των ανισοτήτων, με αποτέλεσμα οι πλούσιοι να γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Η οργή των ευρωπαίων πολιτών ενδυνάμωσε και από το ανεξέλεγκτο κύμα προσφύγων και λαθρομεταναστών διαφορετικής κουλτούρας, οι οποίοι δημιούργησαν νέα σοβαρά κοινωνικά προβλήματα αλλά και αποδυνάμωσαν το κράτος πρόνοιας. Αυτά τα προβλήματα απέδειξαν, όπως παραδέχτηκε και η καγκελάρια Άγγελα Μέρκελ, πως στην Ευρώπη απέτυχε το πείραμα της multi culti κοινωνίας.

Η σταδιακή μεταστροφή των φιλοευρωπαϊκών αισθημάτων των ευρωπαίων πολιτών, έλαβε μια συνεχώς επιταχυνόμενη μορφή αντιευρωπαϊσμού, όταν πλέον φάνηκε καθαρά, από το 1992 και ως το 2015, πως οι ευρωπαϊκές πολιτιστικές αξίες, η εταιρική αλληλεγγύη και το κοινωνικό κράτος είχαν κυριολεκτικά αφανιστεί στα περισσότερα κράτη/μέλη της Ένωσης με γιγάντωση του πνεύματος της κερδοσκοπίας και των εθνικισμών. Το ίδιο συνέβη και στη Γερμανία, την «ατμομηχανή» των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Ήταν τότε που, κάποιοι φοβισμένοι και αμήχανοι από τις εμφανιζόμενες νέες τάσεις ευρωπαίοι διανοούμενοι και πολιτικοί, μίλησαν για τη δημιουργία της Γερμανικής Ευρώπης. Οι Σκανδιναβοί και οι Αγγλοσάξονες άρχισαν να χαρακτηρίζουν την Ευρωζώνη, με κάποια χαιρεκακία, ως μια σύγχρονη «Holy German Empire» και τη γερμανική απόλυτη κυριαρχία σε όλους τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, ως ένα σχέδιο παρόμοιο με τους παλιούς προγραμματισμούς του εθνικοσοσιαλιστή υπουργού Βάλτερ Φούνκ. Ο γάλλος νομικός και συγγραφέας Ρεζί Ντε Καστελνό χαρακτήρισε, με την αρχαιοελληνική εννοιολογική σημασία της λέξης, τους γερμανικούς σχεδιασμούς ως

μια προπολεμική «retour de l'Hybris» (επιστροφή της Ύβρεως) με αναπόφευκτες τις συνέπειες της Νέμεσης. Ο Χέλμουτ Κολ, ο μεγάλος αυτός γερμανός ευρωπαϊστής και από τους βασικούς συντελεστές για τη μελλοντική δημιουργία του πανευρωπαϊκού ονείρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, βλέποντας τους πολιτικούς επιγόνους του να γκρεμίζουν ότι αυτός έκτισε με πείσμα και υπομονή, τους κατάγγειλε οργισμένος επειδή «προσπαθούσαν να καταστρέψουν την Ευρώπη του». Αλλά και ο μεγαλύτερος ίσως σύγχρονος ευρωπαίος φιλόσοφος, ο Γιούργκεν Χάμπερμας^{1}, δεν δίστασε να κατηγορήσει τους συμπατριώτες του γερμανούς πολιτικούς (Βλ. Guardian 16-7-2018), οι οποίοι «σε μια νύχτα κατέστρεψαν το πολιτικό κεφάλαιο που δημιούργησε σε μισόν αιώνα μια (προηγούμενη) καλύτερη Γερμανία». Ο μεγάλος διανοητής υπονοούσε τις γιγάντιες προσπάθειες που έγιναν από ηγέτες και λαό για μια νέα Γερμανία με πολιτική ευαισθησία και με διαφορετική μεταπολεμική νοοτροπία. Οι προσπάθειες αυτές εκμηδενίστηκαν από την «επανεμφάνιση των δαιμόνων του παρελθόντος», όπως έγραψε στη γνωστή ανοιχτή επιστολή του «προς τους Γερμανούς φίλους του», ο Ντομινίκ Στρος-Καν.

Ο χορός των παράλογων εθνικισμών και αντιπαραθέσεων επεκτάθηκε γρήγορα και στα υπόλοιπα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι Ευρωπαίοι, από πλευράς κουλτούρας και ηθικών αξιών, απεμπόλησαν την ίδια την μεταπολεμική πολιτιστική τους νοοτροπία για το κοινωνικό κράτος και την ελεύθερη αλλά συγκροτημένη από ολοκληρωμένο σύστημα αξιών κοινωνία τους. Αλλά ποιοι είναι οι Ευρωπαίοι και ποιες είναι οι πολιτιστικές τους αξίες; Μέχρι σήμερα δεν μπόρεσα βρω πιο συνοπτικό και μεστό περιεχομένου ορισμό, από αυτόν που διατύπωσε το 1922 στη Ζυρίχη ο γάλλος στοχαστής Πολ Βαλερύ. Θεωρούσε ως ευρωπαϊκούς όλους τους λαούς οι οποίοι έχουν υποστεί τις εξής τρεις πολιτιστικές επιρροές: Της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της Χριστιανικής Ηθικής και της Ελληνικής Φιλοσοφίας στην οποία οφείλεται η ευρωπαϊκή πνευματική πειθαρχία.

Η συνεκτική δύναμη των λαών της Ευρώπης είναι ο κοινός ευρωπαϊκός πολιτισμός τους, όπως τον σκιαγράφησε ο Πολ Βαλερύ. Αυτόν τον πολιτισμό τον κατακρεούργησαν οι τραπεζίτες και οι χρηματιστές οι οποίοι απέκτησαν ηγετικές πολιτικές εξουσίες σε μια παγκόσμια μονεταριστική κοινωνία, χωρίς να έχουν και το ελάχιστο πολιτιστικό και πνευματικό υπόστρωμα. Αυτόν τον φετιχιστικό οικονομικό κυνισμό, ο διάσημος γάλλος οικονομολόγος Τομά Πικετί μιλώντας σε γερμανικό ακροατήριο για την άγρια και εξοντωτική «ελληνική λιτότητα» διέβλεψε (παρά τα λάθη και την αναμφισβήτητη ανευθυνότητα των ελλήνων πολιτικών ηγετών) άλλα εμφανή κερδοσκοπικά ή αφανή πολιτικά κίνητρα και τον χαρακτήρισε ως

τελείως άσχετο με την οικονομική θεωρία. Εμείς οι Έλληνες εκτιμήσαμε βαθύτερα και ακριβέστερα, εκτός από τον οικονομικοπολιτικό κυνισμό, και την απαξίωση του ευρωπαϊκού πολιτισμού, διότι ένα αξιόλογο τμήμα αυτού του πολιτισμού, η ιστορία της Μακεδονίας, κυριολεκτικά ανασκολοπίστηκε από προπαγανδιστές και πλαστογράφους της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και μεταγενέστερα (από το 1992), η ιστορική απάτη συνεχίστηκε με τη συναίνεση των δυτικοευρωπαίων ηγετών. Με τέτοιον ηθικό και πολιτιστικό ξεπεσμό, για ποια ευρωπαϊκή κουλτούρα θα μπορούσε να υπερηφανευθεί η ευρωπαϊκή πολιτική και πνευματική ελίτ και με ποια ευρωπαϊκά ιδανικά θα μπορούσε να γαλουχήσει τις επόμενες γενιές; Ίσως σήμερα η ηγεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει κατανοήσει, καλύτερα από κάθε άλλη φορά, την αδήριτη ανάγκη μιας πραγματικής Ένωσης των ευρωπαϊκών λαών για τη αποδυνάμωση των ακραίων ιδεολογικών τάσεων άλλων εποχών.

Το όραμα και οι ελπίδες των λαών της Ευρώπης για τη δημιουργία μιας συνομοσπονδίας με αρραγή πολιτιστική συνοχή, με πολιτική ισοτιμία των κρατών μελών της και κοινή οικονομική, αμυντική, νομισματική και εξωτερική πολιτική, θα πρέπει να ευοδωθούν. Η ευθύνη για την αντιστροφή της εμφανιζόμενης αντιευρωπαϊκής πορείας των λαών της βαραίνει τις μεγάλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως τη Γαλλία και τη Γερμανία. Μόνο με την πραγματική ίδρυση των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης θα αποφευχθούν οι κίνδυνοι κατάρρευσης του σημερινού ευρωπαϊκού οικοδομήματος αλλά και οι μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις και κυρίως η Γερμανία, θα καταφέρουν να παραμείνουν ισχυρές, παρά τον εμφανή και αφανή πολιτικό και οικονομικό πόλεμο των υπερδυνάμεων οι οποίες επιδιώκουν αποδυνάμωση και της Γερμανίας αλλά και τη διάλυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τον τελευταίο καιρό οι εχθρικές προθέσεις της πέραν του Ατλαντικού υπερδύναμης για την Ε.Ε. και κυρίως για τη Γερμανία ήταν ολοφάνερες. Γίνεται πλέον απροκάλυπτα λόγος για «εμπορικούς εχθρούς». Ο προσεταιρισμός από τις ΗΠΑ κάποιων μικρών χωρών, όπως η Ελλάδα, που αισθάνονται πικρία για τις αλληπάλληλες ταπεινωτικές συμπεριφορές των ηγετών της Ευρώπης ή η πρόσκληση του προέδρου της υπερδύναμης προς τη Γαλλία να εγκαταλείψει την Ένωση και να συνάψει επωφελείς συνεργασίες με την Αμερική, δείχνει πως η ενότητα και η συνομοσπονδοποίηση αποτελούν αδήριτη ανάγκη επιβίωσης. Οι πρωτοβουλίες για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση με τη δημιουργία των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης ανήκουν στους μεγάλους και δυνατούς και ειδικότερα στη Γερμανία, στην «καλύτερη» Γερμανία.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

[1] *Η δήλωση του J. Habermas στην εφημερίδα Guardian: «Die deutsche Regierung verschleuderte in einer Nacht die ganze politische Hauptstadt, die ein besseres Deutschland in einem halben Jahrhundert angesammelt hatte»*

19.-ΟΙ «ΚΑΖΙΝΟΠΡΟΦΗΤΕΣ» ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Όταν ο Ρόμπερτ Μέρτον διατύπωνε το 1948 τη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, θα ήταν αδύνατον να φανταστεί πως μετά από λίγες δεκαετίες θα εμφανίζονταν στην «Πολιτισμένη Δύση» στρατιές προφητών που πραγματοποιούσαν προβλέψεις για οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα με ορίζοντα δεκαετιών ή αιώνων. Στα νέα Μαντεία του νεοφιλελευθερισμού και της Νέας Παγκόσμιας Τάξης, στους νέους ναούς του πολιτισμένου τζόγου, οι χρηματιστές και οι τραπεζίτες έχουν τη δυνατότητα να δημιουργούν, με τις προμελετημένες συμφεροντολογικές προβλέψεις τους και τη δημιουργία φόβου και πανικού στις λαϊκές μάζες και με την οργανωμένη προπαγάνδα των ΜΜΕ, τις προϋποθέσεις ώστε, κατά την εκτίμηση του Μέρτον, να επηρεάζονται οι μελλοντικές εξελίξεις με τη δημιουργία ενός αποτελέσματος που θα επιβεβαιώνει (θα αυτοεκπληρώνει) ως αληθινό γεγονός την ψεύτικη προφητεία/πρόβλεψη. Όμως, για να είναι απόλυτα επιτυχημένη μια τέτοια προφητεία, θα πρέπει το κράτος/στόχος και ο λαός του να ανήκουν στην κατηγορία «της ψωριασμένης κότας» ή να έχουν «ανόητους ποιμένες» που αφήνουν τα πρόβατά τους να ξεστρατίζουν και να πορεύονται προς τα λημέρια των λύκων. Τέτοιους ποιμένες/φύλακες/ηγέτες είχε και η Ελλάδα όταν οι «προφήτες» της Δύσης αποφάσισαν, την άνοιξη του 2010, να επιβεβαιώσουν (να αυτοεκπληρώσουν) τους χρησμούς τους.

Μετά τη μεταπολίτευση κάθε τι το πατριωτικό, με τη γενικευμένη και χωρίς διακρίσεις ταύτιση του με τις ιδεολογικές θέσεις της δικτατορίας του 1967, χαρακτηριζόταν ως φασιστικό και αντιδημοκρατικό. Τα στηρίγματα της ασφάλειας των πολιτών και της ακεραιότητας του κράτους, ο στρατός και η αστυνομία, και όταν ακόμα με τις εκκαθαρίσεις και τις αθρόες προσλήψεις κομματικών φίλων των δημοκρατικών κομμάτων είχαν αποκαθαρθεί από τα υπολείμματα της δικτατορίας, εξακολουθούσαν να αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση και καχυποψία, την ώρα που στη γειτονική Τουρκία είχαν ήδη καταρτισθεί προγράμματα για τη στρατιωτική ενδυνάμωση της χώρας με στόχο την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων στο Αιγαίο. Ταυτόχρονα, η αδιάκοπη φλυαρία για Δημοκρατία, Ελευθερία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη από τυχάρπαστους πολιτικούς, οι οποίοι αναρριχήθηκαν σε πόστα εξουσίας εξαργυρώνοντας την πραγματική ή κατασκευασμένη συμμετοχή τους σε εκδηλώσεις εναντίον του δικτατορικού καθεστώτος, μαζί με το υλιστικό πνεύμα ευδαιμονισμού και υπερκατανάλωσης των πολιτών που αποτέλεσε την κυρίαρχη ιδεολογία του «πραγματικού δημοκράτη πολίτη», οδήγησαν σταδιακά τη χώρα σε μια αποσάθρωση αξιών και κρατικής αποδιοργάνωσης.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1990 η Ελλάδα είχε φθάσει στο ζενίθ του ευδαιμονισμού και ήταν πλέον το ιδανικό πρότυπο για να στήσουν πανηγύρι οι κερδοσκόποι. Μας τάζαν, καλοπερνούσαμε και εφησυχάζαμε, όπως τα γουρουνάκια που τα ετοιμάζουν για σφάξιμο. Ηθικά, κοινωνικά, οικονομικά, εθνικά και στρατιωτικά η χώρα ήταν πλέον αποχαυνωμένη. Ενώ οι μικρές ελληνικές βιομηχανίες, οι βιοτεχνίες, οι αγροτικοί συνεταιρισμοί κλπ διαλύονταν, το επίπεδο ευμάρειας και ανέμελης ζωής των πολιτών βρισκόταν σε εκπληκτική ανιούσα φάση χάρη στα ξένα δάνεια με τα οποία μελλοντικά θα μας έδεναν χειροπόδαρα. Αυτοί που δίνουν απλόχερα άφθονο χρήμα σε άμυαλους, ξέρουν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να εισπράξουν τα εκατονταπλάσια. Η φοροδιαφυγή ήταν (και είναι) εθνικό σπορ και πολλοί από αυτούς που μας κυβερνούσαν (και εξακολουθούν να μας κυβερνούν) πλούτιζαν εξυπηρετώντας ξένα συμφέροντα, ενώ διαφήμιζαν τη διαφθορά τους με ιδεολογήματα προοδευτικότητας, εκσυγχρονισμού και δημοκρατικού ριζοσπαστισμού. Ήταν (και είναι) ικανοί να πουλήσουν την πατρίδα τους ακόμα και για πενταροδεκάρες. Η προπαγάνδα είχε αμβλύνει τις πατριωτικές αντιστάσεις του λαού. Η κρίση στα Ίμια ήταν η μεγάλη ένδειξη πως τα κοράκια, σε Δύση και Ανατολή, μύριζαν ψοφίμι και ακόνιζαν τα ράμφη τους.

Η ευρωπαϊκή οικονομική κρίση ήταν οι μεγάλη ευκαιρία για τους χρηματιστές και τραπεζίτες αλλά και στα εύρωστα βιομηχανικά κράτη του ευρωπαϊκού Βορρά να κερδοσκοπήσουν. Είχαν ήδη δημιουργηθεί οι απαραίτητες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, ώστε το Διευθυντήριο των Βρυξελλών να μπορεί να ελέγξει πολιτικά και οικονομικά μια ανοργάνωτη και κοινωνικά αποχαυνωμένη χώρα. Αυτή η χώρα όμως, όπως γνώριζαν εδώ και πολλές δεκαετίες, είχε έναν τεράστιο πλούτο στο υπέδαφος των βόρειων περιοχών της (σπάνια πολύτιμα μέταλλα) αλλά και μεγάλα αποθέματα καυσίμων στις νότιες θαλάσσιες ζώνες της. Όσοι θεωρούν πως η ελληνική κρίση έχει μόνον οικονομικές διαστάσεις, εντοπίζουν το πρόβλημα σε λανθασμένη βάση. Οι περισσότεροι πολίτες βέβαια δεν έχουν παρακολουθήσει στο πανεπιστήμιο μαθήματα πολιτικής οικονομίας και φυσικά αντιδρούν αρνητικά όταν κάποιος μπορεί να ισχυριστεί πως υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να αντιμετωπίσει η Ευρώπη την οικονομική κρίση και μαζί της τα δημοσιονομικά χρέη των χωρών της Νότιας Ευρώπης και κυρίως της Ελλάδας, χωρίς αβυσσαλέες καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς. Σοβαροί οικονομολόγοι και ευρωπαϊοί πολιτικοί πρότειναν λύσεις, γνωρίζοντας πως η σφοδρότητα της κρίσης ήταν αποτέλεσμα των σφαλμάτων δημιουργίας του ευρώ και της μη ύπαρξης μιας Κεντρικής Κυβέρνησης (όπως στις ΗΠΑ) για να διαχειριστεί αποτελεσματικά την

κρίση αλλά και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια των κερδοσκόπων. Άλλοι, όπως ο γνωστός Τομά Πικετί, επέμεναν πως η αντιμετώπιση του οικονομικού προβλήματος της Ελλάδας δεν είχε «καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη». Είχε «άλλα σχέδια και στόχους».

Η αδυναμία επιτάχυνσης της νομισματικής κυκλοφορίας με ελεγχόμενο πληθωρισμό από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, η άρνηση έκδοσης ευρωομολόγων ή η αντικατάσταση των χρηματιστηριακών τίτλων με μακροχρόνιους νέους και ελκυστικούς (λόγω κερδών) για τους επενδυτές, με αναπόφευκτη συνέπεια μια μικρή εσωτερική υποτίμηση, οδήγησαν με την απάνθρωπη λιτότητα σε μια τεράστια καταστροφή όχι μόνο την ελληνική οικονομία αλλά και των άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης. Ταυτόχρονα, τα μεγάλα πλεονάσματα των βόρειων ευρωπαϊκών κρατών, παρά το γεγονός πως δημιουργούσαν παράνομες νομισματικές συνθήκες όπως και τα μεγάλα ελλείμματα, έμειναν στο απυρόβλητο λόγω της πανίσχυρης οικονομικά Γερμανίας. Άλλωστε και οι ΗΠΑ, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και κατά τη διάρκεια της νομισματικής διάσκεψης στο Bretton Woods για το σύστημα των ισοτιμιών, είχαν απορρίψει την πρόταση του μεγάλου άγγλου οικονομολόγου J. M. Keynes, να είναι υπεύθυνες για τυχόν νομισματικές ανισορροπίες και οι ελλειμματικές αλλά και οι πλεονασματικές χώρες.

Προσωπικά ασπάζομαι την άποψη του Τ. Πικετί πως η οικονομική καταστροφή που έχει υποστεί η Ελλάδα από το 2010 βασιζόταν «σε άλλα σχέδια και στόχους». Μια οικονομία δεν σώζεται όταν με κερδοσκοπικά μέτρα χάνει σε λίγους μήνες το 25% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος της (ΑΕΠ), όπως στην περίπτωση ενός καταστροφικού πολέμου, και αυξάνεται το δημόσιο χρέος της λόγω δανεισμού στα 320 δισεκατομμύρια, δηλαδή από το αρχικό ποσοστό του 120% στο ποσοστό του 180% του ΑΕΠ. Όταν μειώνεται ραγδαία η αγοραστική δύναμη των καταναλωτών, είναι προδιαγεγραμμένη η ύφεση και η καταστροφική πορεία της οικονομίας. Τα προγράμματα των δανειστών «για τη σωτηρία της Ελλάδας» αποσκοπούσαν στη σωτηρία των μεγάλων τραπεζών της Γερμανίας και της Γαλλίας (Deutsche Bank, BNP Paribas κλπ), οι οποίες χρησιμοποίησαν παράνομες χρηματιστηριακές πρακτικές (όπως η υπαίτια της παγκόσμιας κρίσης Λίμαν Μπράδερς) για να κερδοσκοπήσουν. Επίσης, διευκόλυναν τις επιδιώξεις του Γερμανικού Διευθυντηρίου των Βρυξελλών να ελέγξει πολιτικά και οικονομικά την Ελλάδα, μετατρέποντάς την σε ένα είδος ευρωπαϊκού προτεκτοράτου για να επιτηρήσει και να λεηλατήσει τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές. Τα καταστροφικά αποτελέσματα των «δανείων βοήθειας και σωτηρίας», όπως βάφτισαν για τους αφελείς τα τοκοφόρα δάνεια, σε μια Νομισματική Ένωση χωρίς Δημοσιονομική Ενότητα και συνεπώς

ανυπαρξίας κρατικής οντότητας, οδήγησαν στην απουσία αλληλεγγύης και ομαδικής αντιμετώπισης της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης. Οι εταίροι μετατράπηκαν σε άπληστα θηρία με το κερδοσκοπικό ιδεολόγημα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Όταν ο Έλληνας πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου δεχόταν την τιμητική διάκριση του γερμανικού βραβείου Quadriga από τα χέρια του προέδρου της Deutsche Bank Γιόζεφ Άκερμαν για τη «δύναμη της ειλικρίνειάς του», η Άνγκελα Μέρκελ ομολογούσε πως η καρδιά της κόντευε να σπάσει από την αγωνία, ώσπου να ολοκληρωθεί από την Ελλάδα (με τα δάνεια σωτηρίας!) η εξαγορά των ελληνικών ομολόγων από τις γερμανικές τράπεζες. Ο τραπεζίτης μιας εταιρείας η οποία μεταγενέστερα κλήθηκε από τις αμερικανικές αρχές για να πληρώσει τεράστια πρόστιμα δισεκατομμυρίων δολαρίων για παράνομες ληστρικές πρακτικές στις αγορές χρεογράφων, τιμούσε έναν Έλληνα πρωθυπουργό διότι, με την (αφελή!) «ειλικρίνειά του» έσωσε τη διεφθαρμένη αυτή τράπεζα καταστρέφοντας την ελληνική οικονομία.

Την πραγματική αλήθεια μας την είπε απολογούμενος στο Ευρωκοινοβούλιο, προφανώς για να αποσείσει τις δικές του τεράστιες πολιτικές ευθύνες, ο πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ. Αυτός ο Ολλανδός αγρονόμος που τέθηκε επικεφαλής ενός άτυπου αλλά πανίσχυρου οικονομικού οργάνου της ΕΕ, το οποίο (ως άτυπο) δεν λογοδοτούσε στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ομολόγησε πως «η καταστροφική οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα με αντικανονικό τρόπο, είχε ως στόχο να σώσει τους ξένους ομολογιούχους και συγκεκριμένα τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες».

Στη συνέχεια ακολούθησαν «οι άλλοι στόχοι». Έχω και άλλοτε γράψει ότι ο δεύτερος στη σειρά, μετά τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, πρόεδρος των ΗΠΑ Τζον Άνταμς, ερμηνεύοντας τις βαριές συνέπειες για την Αμερική από τα χρέη του κράτους προς Ολλανδούς τραπεζίτες, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ένα κράτος κατακτιέται με δυο τρόπους: «Με το σπαθί ή με το χρέος». Και η Ελλάδα κατακτήθηκε και θα είναι «ένα κράτος περιορισμένης κυριαρχίας» (κάτι σαν ψωριασμένη κότα στο κοτέτσι) ώσπου να διασφαλιστούν απόλυτα τα συμφέροντα των δανειστών και οι στρατηγικοί στόχοι των μεγάλων κρατών στα οποία κατοικοεδρεύουν οι τραπεζίτες. Αυτοί οι στρατηγικοί στόχοι έχουν σχέση με τα αποθέματα του υπόγειου χερσαίου και θαλάσσιου πλούτου της Ελλάδας και τις μελλοντικές παρεμβάσεις τους (όπως σε προτεκτοράτα) σε θέματα ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Με την ένταξή μας στο ενιαίο νόμισμα, υπάρχει η δυνατότητα στην αντιδημοκρατική γραφειοκρατία των Βρυξελλών να οδηγήσει σε μια κατευθυνόμενη χρεοκοπία, κυρίως ένα μικρό

κράτος/μέλος που θα θελήσει να αντιδράσει στις πολιτικές αποφάσεις του Διευθυντηρίου σε ζωτικά εθνικά του θέματα,.

Χωρίς μια ηθικά, εθνικά, πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά και στρατιωτικά χρεοκοπημένη Ελλάδα, θα ήταν αδύνατη η αγορά σε εξευτελιστικές τιμές των αεροδρομίων, των λιμανιών ή των τηλεπικοινωνιακών οργανισμών της, αλλά και ο εξουσιαστικός έλεγχος των διακρατικών της σχέσεων, όπως π.χ. στην περίπτωση της Συμφωνίας των Πρεσπών για τις μελλοντικές νέες αναδιατάξεις στα Βαλκάνια, μετά την προηγηθείσα διάλυση (για τον ίδιο σκοπό) της Γιουγκοσλαβίας. Η Συνθήκη της Γιάλτας για τις ζώνες επιρροής και κυριαρχίας των μεγάλων δυνάμεων στις μικρές χώρες της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής έχει ακυρωθεί στην πράξη. Οι ανισορροπίες που υπήρχαν αμέσως μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, με μια πανίσχυρη Αμερική και μια παραπαίουσα Ρωσία ενός μεθύστακα και αφελή Μπόρις Γιέλτσιν, ανατράπηκαν από τη Ρωσία ενός πανέξυπνου και με στόφα μεγάλου ηγέτη (του Βλαντιμίρ Πούτιν), αλλά και την εμφανή εξασθένιση των ΗΠΑ στην Ευρώπη και στην Ανατολική Μεσόγειο. Θα μας δοθεί η ευκαιρία σε επόμενα άρθρα μας να μιλήσουμε γι' αυτές τις ανισορροπίες.

Οι μη αναμενόμενες από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ΗΠΑ δυσμενείς εξελίξεις στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή (Συρία), με την ανάδειξη μιας νέας πανίσχυρης Ρωσίας, έδειξαν πως η προγραμματισμένη από τη Δύση επέκταση της επιρροής της και σε ζώνες ρωσικής επιρροής που καθορίστηκαν «στη μοιρασιά της Γιάλτας», οδηγεί αναπόφευκτα σε προετοιμασίες μιας μελλοντικής στρατιωτικής σύγκρουσης, κατά την οποία (σύμφωνα με την αυτοεκπληρούμενη προφητεία για το βασιλιά της Λυδίας Κύρο) «θα καταστραφεί ένα μεγάλο βασίλειο». Αν επιχειρήσουμε να κάνουμε μια δική μας προφητεία/πρόβλεψη, αυτό το ένα βασίλειο μπορεί να αυξηθεί σε δυο ή σε τρία. Η Ευρώπη που θα βρίσκεται στην καρδιά του τυφώνα θα σαρωθεί σε επίπεδο ολικής καταστροφής. Η Ρωσία και οι ΗΠΑ θα γονατίσουν και θα σέρνονται πληγωμένες, ενώ ο Κινέζος γίγας που, χάρη στη δυτικοφερμένη Παγκοσμιοποίηση, μετατρέπεται με έξυπνο τρόπο σε τεράστια υπερδύναμη και προς το παρόν αφουγκράζεται σιωπηλή ώσπου να κοπάσει η καταιγίδα. Θα είναι ο μόνος κερδισμένος και δυνατός για να δημιουργήσει την επόμενη παγκόσμια αυτοκρατορία.

Είναι ένα φανταστικό σενάριο που όμως μπορεί να εξελιχθεί σε αυτοεκπληρούμενη προφητεία, αν πραγματοποιηθεί η σύγκρουση ΗΠΑ/Ευρώπης με τη Ρωσία. Πάντως, ανεξάρτητα από τις μελλοντικές παγκόσμιες εξελίξεις, η Ευρώπη και γενικά η Δύση με τη σημερινή εκφυλισμένη κοινωνική της δομή, την έλλειψη ιδανικών και αξιών, με τη «θεοποίηση του χρήματος», τη φιλοσοφία της απληστίας και του

άκρατου ευδαιμονισμού, έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός αρρωστημένου «συνόλου κρατών». Αυτό το σημερινό εκφυλισμένο σύνολο που όταν δημιουργήθηκε επιδίωκε να μετατραπεί σε Υπερδύναμη, καλείται να επιβιώσει αντιμετωπίζοντας πολιτισμούς με υπερχειλίζουσα ζωτικότητα και μακρόχρονες πολιτιστικές αξίες, όπως είναι ο κινεζικός ή ο μουσουλμανικός. Σ' αυτό τον κόσμο της συνεχούς αντιπαλότητας και των άγριων συγκρούσεων, επιβιώνουν στους αιώνες μόνον οι λαοί που προβλέπουν τους μελλοντικούς κινδύνους και προετοιμάζονται κατάλληλα, που σέβονται τις προγονικές τους ρίζες και οι παλιές γενιές είναι αποφασισμένες και να πεθάνουν για να μην χαθούν οι επόμενες γενιές.

Στα κείμενα που θα ακολουθήσουν θα διερευνήσουμε τις αιτίες της αποσάθρωσης των πολιτιστικών κυρίως στοιχείων, τα οποία οδηγούν την Ευρώπη (και μαζί της την Ελλάδα) προς το χάος των μελλοντικών παγκόσμιων εξελίξεων. Όμως, θα είναι χρήσιμο να προηγηθεί, στο επόμενο άρθρο, η ανάλυση των διαφοροποιήσεων οι οποίες επήλθαν με την ακύρωση, στην πράξη, της Συμφωνίας της Γιάλτας και τα νέα δεδομένα από τη σταδιακή εξασθένηση της ως τώρα παντοδύναμης Αμερικής. Ο κόσμος αντιλαμβάνεται ότι «μυρίζει μπαρούτι». Οι εξελίξεις θα είναι καθοριστικές από την ποιότητα των σχέσεων ΗΠΑ/Ευρώπης με τη Ρωσία ή της Ρωσίας με την Κίνα.

20.-ΖΩΤΙΚΑ ΕΘΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Εμείς των παλαιότερων γενεών οι οποίοι αντιμετωπίσαμε την αγριότητα και τις καταστροφικές συνέπειες των εμφυλίων πολέμων γνωρίζουμε, λόγω εμπειρίας, πως ένας εμφύλιος πόλεμος ίσως, από πλευράς εκτίμησης των ολέθριων αποτελεσμάτων, να αντιστοιχεί σε τρεις, τέσσερις ή πέντε πολέμους εναντίον εξωτερικών εχθρών. Είναι μια κατάρα για το έθνος μας, που ξεκινά από την αρχαιότητα και ξαναεμφανίζεται στην αρχή της επανάστασης του 1821 για να μεταβάλει την Ελλάδα (κατά την έκφραση του δημοσιογράφου και ακαδημαϊκού Σπ. Μελά) «σε κιμά», υπονοώντας τους εξοντωτικούς αλληλοσκοτωμούς και το χαμό του άνθους της τότε ελληνικής νεολαίας στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα. Το μίσος και η παράνοια των κομματικών παρατάξεων ήταν τόσο λυσσαλέα, ώστε την ώρα που είχε σχεδόν καταληφθεί η Πελοπόννησος από τον Ιμπραήμ (μετά τη μάχη στο Μανιάκι) και είχε καταληφθεί και το Μεσολόγγι και φαινόταν πως η επανάσταση ψυχορραγούσε, συνεχίζονταν οι αλληλοσκοτωμοί, όπως του Οδυσσέα Ανδρούτσου με τη φρικτή δολοφονία του στη φυλακή της Ακρόπολης ενώ ο λαός πίστευε (όπως γράφει ο Σπ. Τρικούπης που δεν τον συμπαθούσε ιδιαίτερα διότι και ο ίδιος συμμετείχε στη φατρία Μαυροκορδάτου) πως ήταν πλέον «ο μόνος που θα μπορούσε να σώσει την πεσούσαν πατρίδα». Ευτυχώς είχαν δημιουργηθεί αντιτιθέμενα συμφέροντα από τις μεγάλες δυνάμεις κι' έτσι η «πεσούσα πατρίδα» σώθηκε από τους ξένους με τη Ναυμαχία του Ναβαρίνου (Πύλος) τον Οκτώβριο του 1827. Πριν από την καταστροφή του ο τεράστιος και καλά εξοπλισμένος τουρκαιογυπτιακός στόλος ετοιμαζόταν να κατευθυνθεί προς το μοναδικό ελεύθερο ελληνικό τμήμα γης, την Ύδρα, την οποία φυσικά θα κατέστρεφε εκ θεμελίων. Όταν λένε μερικοί πως οι Έλληνες πολιτικοί είναι ανεύθυνοι και πως «την Ελλάδα τις περισσότερες φορές τη σώζει η Παναγία» (ή για τους άθεους η τύχη!), φαίνεται πως έχουν δίκαιο με τη λογική επεξήγηση των γεγονότων.

Έκανα τον παραπάνω πρόλογο για να ξεκαθαρίσω τις ιδεολογικές μου απόψεις στο θέμα των φανατικών κομματικών αντιθέσεων οι οποίες χαρακτηρίζουν τις ελληνικές πολιτικές παρατάξεις μετά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο, δεδομένου ότι θα ασχοληθώ, από καθαρά πατριωτική (όχι σοβινιστική) άποψη, με ένα μεγάλο εθνικό θέμα το οποίο για χρόνια απασχόλησε τις συγγραφικές και αρθρογραφικές εργασίες μου. Όσοι θα έχουν την υπομονή να διαβάσουν το κείμενο που θα ακολουθήσει, είτε συμφωνήσουν είτε διαφωνήσουν, είναι βέβαιο πως θα αναγνωρίσουν ότι τα παρατιθέμενα επιχειρήματα βασίζονται σε κάποια τεκμηριωμένα δεδομένα, τα οποία

ενδεχομένως να επιδέχονται μια ευρύτερη διερεύνηση.. Άλλωστε, ένα τόσο σοβαρό εθνικό πρόβλημα όπως η Συμφωνία των Πρεσπών ή γενικότερα το λεγόμενο μακεδονικό πρόβλημα που ταλανίζει τον ελληνικό λαό από το 1990 (σχεδόν τρεις δεκαετίες), δεν επηρεάζει κάποια ιδεολογική κομματική μου ευαισθησία διότι ποτέ, από τα νεανικά μου χρόνια, δεν εντάχθηκα σε κάποιον κομματικό μηχανισμό. Έχω βέβαια τις ιδεολογικές μου θέσεις απόλυτα εδραιωμένες σε αυστηρά δημοκρατικά και πατριωτικά πλαίσια, αλλά και απόλυτα και με χωρίς συμβιβασμούς αποστασιοποιημένες θέσεις από ακραίες κομματικές αντιλήψεις. Αυτά τα λέω για να μην βιαστούν κάποιοι, σύμφωνα με τη «μόδα» ορισμένων πολιτικών απατεώνων στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης, να με χαρακτηρίσουν εθνοπροδότη της Αριστεράς ή φασίστα και ρατσιστή της Δεξιάς. Είμαι ένας από τα εκατομμύρια των απλών και ανώνυμων Ελλήνων, στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό, ο οποίος χωρίς σοβινισμούς αγαπά και ανησυχεί για το μέλλον της πατρίδας του. Οι σημερινοί ταραγμένοι και επικίνδυνοι καιροί επιβάλλουν να μιλάμε με ηρεμία, σύνεση και λογικά επιχειρήματα, σεβόμενοι τις αληθινές (υπάρχουν βέβαια και συμφεροντολογικές!) ιδεολογικές απόψεις των άλλων.

Το μακεδονικό δεν είναι πλέον ένα πρόβλημα που αφορά μόνον την Ελλάδα. Τα συμφέροντα και οι γεωπολιτικές στρατηγικές που συγκρούονται στο χώρο της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, μετέτρεψαν αυτό το πρόβλημα από πολιτιστικό σε πολιτικό. Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία επιχείρησε με την «κατασκευή» σε επιστημονικά ιστορικά εργαστήρια ενός Αρχαίου Μακεδονικού Έθνους για να διευκολύνει τους στρατηγικούς στόχους της Ρωσίας για κάθοδο στο Αιγαίο, τη σκυτάλη πήραν οι ΗΠΑ και η Γερμανία (για διαφορετικούς λόγους). Οι ειδικοί επιστήμονες και των δυο χωρών γνωρίζουν και οι περισσότεροι το λένε πως αυτό το «κρατικό κατασκεύασμα» είναι προϊόν διαστρέβλωσης των ιστορικών γεγονότων, διότι ούτε στους αρχαίους αλλά και ούτε στους νεότερους συγγραφείς πριν από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, υπάρχει έστω και μια μικρή ιστορική ή αρχαιολογική μαρτυρία που να αναφέρεται σε σλαβικής καταγωγής αρχαίο έθνος στη Μακεδονία. Για μένα (το έχω πει και γράφει πολλές φορές) πρόκειται για τη μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη του 20^{ου} αιώνα.

Οι ΗΠΑ και η Γερμανία ενδιαφέρονται για τη δημιουργία αυτόνομου μακεδονικού κράτους για τελείως διαφορετικούς λόγους. Η Αμερική με μια ρεαλιστική για τα συμφέροντά της ανάγκη προσπαθεί, με βάση τα σημερινά δεδομένα και τη σημερινή έκταση αυτού του κρατιδίου, να ενισχύσει το ΝΑΤΟ στο υπογάστριο της Ρωσίας. Η Γερμανία έχει ουσιαστικότερα και μακρόπνοα συμφέροντα. Οι δεκάδες συναντήσεις του Γκρούεφσκι και πρόσφατα του Ζάεφ με τη

γερμανίδα καγκελάρια και ανώτατους γερμανούς αξιωματούχους, αποσκοπούσαν στην κατάστροφη μιας στρατηγικής με ευρύ ορίζοντα εξέλιξης. Είναι οι εμφανείς σύμβουλοι των πολιτικών ελιγμών της FYROM. Από τη μια πλευρά δημιουργούσαν εντάσεις και εκνευρισμούς στην Ελλάδα με σύμβολα και παραστάσεις από την ελληνική ιστορία (π.χ. Ήλιος της Βεργίνας, Αεροδρόμιο Μέγας Αλέξανδρος, τεράστια αγάλματα στην πλατεία των Σκοπίων κλπ) και από την άλλη, στις διαπραγματεύσεις, αφαιρούσαν, όπως στο παραμύθι του Χότζα, κάποια από αυτά ως «δείγμα καλής θέλησης» για να επιτύχουν ουσιαστικές υποχωρήσεις από την ελληνική πλευρά.

Τα γερμανικά σχέδια είναι μακρόπνοια αλλά διευκολύνθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τη σπουδή και την πρόθεση των ΗΠΑ για ταχύτερη ένταξη της FYROM στο ΝΑΤΟ. Από το Μάρτιο αυτού του χρόνου (2018) γνώριζα ότι το θέμα της ονομασίας για τους Αμερικανούς θα έπρεπε να επιλυθεί οπωσδήποτε ως τον Ιούλιο. Όσοι δεν γνωρίζουν τον τρόπο λειτουργίας των μηχανισμών της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ πιστεύουν πως ο Μπους, ο Ομπάμα ή ο Τραμπ αποφασίζουν και εκτελούν αυτόνομα. Υπάρχουν «εγκέφαλοι» στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ ή Think tanks από πανεπιστημιακές επιτροπές που παίρνουν αποφάσεις υποχρεωτικά εκτελεστές από τον αμερικανό πρόεδρο. Μια τέτοια επιτροπή εμπειρογνομώνων του πανεπιστημίου Τζον Χόπκινς (στο οποίο εδρεύει ένα από τα ισχυρότερα think tanks) της οποίας ένας καθηγητής ήταν πρόεδρος της Υποεπιτροπής Εθνικής Ασφαλείας του Κογκρέσου, αποφάνθηκε ότι «το πρόβλημα της ονομασίας των Σκοπίων και η ένταξή του στο ΝΑΤΟ θα έπρεπε τελεσίδικα να δρομολογηθεί ως τον Ιούλιο, για λόγους εθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ». Την πληροφορία την είχε δημοσιεύσει σε ομογενειακή εφημερίδα της Νέας Υόρκης ο διεθνολόγος ομογενής και κάτοικος Αμερικής Νίκος Σταματάκης (ο οποίος μου στέλνει όλα τα άρθρα του), εκφράζοντας και την εκτίμηση πως κανένας στον κόσμο δεν θα μπορούσε να αντιδράσει αρνητικά στις αποφάσεις της υπερδύναμης, από τη στιγμή που το Κογκρέσο επικαλείται «λόγους εθνικής ασφάλειας».. Επαληθεύτηκε πλήρως.

Μερικοί κραυγάζουν για την κακιά και ιμπεριαλιστική Αμερική θεωρώντας πως κάποια άλλη υπερδύναμη θα δημιουργήσει μια νέα παραδεισένια Εδέμ στον κόσμο. Όπως δείχνει η ιστορία όλες οι υπερδυνάμεις/αυτοκρατορίες είναι αμείλικτες στον προγραμματισμό των γεωστρατηγικών στόχων και των οικονομικών τους συμφερόντων. Πριν από 2500 περίπου χρόνια η Αθηναϊκή Υπερδύναμη κυριολεκτικά εξαφάνισε (με μια πραγματική γενοκτονία) τη μικρή Μήλο, διότι οι κάτοικοι του μικρού νησιού επιθυμούσαν να παραμείνουν ουδέτεροι κατά τον Πελοποννησιακό Πόλεμο. Καμιά αυτοκρατορία δεν μπόρεσε να επιβιώσει αιώνια και το ίδιο προβλέπει

για τις ΗΠΑ και ο γάλλος ιστορικός Εμμανουέλ Τοντ στο βιβλίο του «Après l' Empire» (Μετά την Αυτοκρατορία). Όμως, όποια άλλη δύναμη διαδεχθεί στο απώτερο μέλλον τις ΗΠΑ (π.χ. Ρωσία, Κίνα, Ινδία, συνασπισμένα Μουσουλμανικά Κράτη ή μια Γερμανική Ευρώπη) ο τρόπος διασφάλισης των γεωστρατηγικών και οικονομικών συμφερόντων τους θα είναι ακριβώς ο ίδιος άκαμπτος και αμείλικτος. Τα μικρά κράτη και μαζί τους η Ελλάδα δεν πρέπει να ξεχνούν ποτέ την αδυσώπητη σκληρότητα των υπερδυνάμεων. Ταυτόχρονα θα πρέπει να ισχυροποιούνται οικονομικά και στρατιωτικά με ενιαίους και μακρόχρονους πολιτικούς σχεδιασμούς όλων των πολιτικών δυνάμεων, για ανάπτυξη συμμαχιών και για δημιουργία κοινωνικής και πατριωτικής συνοχής, ώστε να μειώσουν τις πιθανότητες να μετατραπούν σε «σύγχρονη Μήλο». Αν υλοποιηθούν τα σχέδια για ενιαία και αυτόνομη Μακεδονία, η τύχη και της Δυτικής Θράκης θα είναι προδιαγεγραμμένη.

Για τη Γερμανία το μακεδονικό πρόβλημα έχει διαφορετικές διαστάσεις. Η ιδεολογία του παγγερμανισμού σε πολλά ευρωπαϊκά κράτη της Κεντρικής Ευρώπης καθιστά τη Γερμανία μια μεγάλη, μια τεράστια οικονομική και πολιτική δύναμη. Όπως μας δείχνει η ιστορική εξέλιξη των συμμαχιών από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, μοιραία η παντοδύναμη Γερμανία θα καταστήσει την Ευρωπαϊκή Ένωση γερμανική. Η ισχυρότερη χώρα της Ευρώπης έχει τη δυνατότητα στο μέλλον, είτε μόνη είτε και στα πλαίσια της Ενωμένης Ευρώπης, να μετατραπεί σε μια υπερδύναμη, αν δεν την «τσακίσουν» έγκαιρα και προληπτικά οι άλλες μεγάλες δυνάμεις. Για τη Νοτιοανατολική Ευρώπη επιχειρεί να εφαρμόσει προς όφελός της τα οράματα της Ρωσίας για το Αιγαίο. Με τη Συμφωνία των Πρεσπών έχει διασφαλίσει (με τη μαριονέτα της λεγόμενης Βόρειας Μακεδονίας) την ύπαρξη ελεύθερων ζωνών εμπορίου σε λιμάνια της Ελληνικής Μακεδονίας. Οι μεγάλοι οδικοί άξονες και τα σχέδια ναυσιπλοΐας από το Δούναβη και μέσω Αξιού ως το Αιγαίο βρίσκονται σε εξέλιξη. Στην Ελλάδα έγιναν εξαγορές βασικών τομέων της κρατικής παρουσίας (αεροδρόμια, λιμάνια, επικοινωνίες κλπ), ενώ με την τεχνητά επιμηκυνθείσα οικονομική κρίση το ελληνικό κράτος αποδυναμώθηκε δραματικά και οι ελληνικές τραπεζικές επενδύσεις στα Σκόπια και γενικά στα Δυτικά Βαλκάνια έχουν ουσιαστικά εκμηδενιστεί. Οι αντιστάσεις έχουν καμφθεί. Η μεγαλύτερη όμως αδυναμία αντίδρασης θα επέλθει από τη διαίρεση του ελληνικού λαού. Δεν θα υπάρξει ίσως εμφύλιος στρατιωτικός πόλεμος αλλά θα ενθαρρυνθεί ο σημερινός καταστροφικός ιδεολογικός κομματικός πόλεμος για να διασπαστεί η ενότητα και η ομοψυχία του ελληνικού λαού στα εθνικά θέματα. Αυτοί που προγραμματίζουν αλλαγές συνόρων, ποντάρουν και στην έμφυτη

ασθένεια των ελλήνων πολιτικών, στην (κατά τον Δ. Σολωμό) «δολερή διχόνοια».

Οι Έλληνες πολιτικοί και οι περισσότεροι ανεννημέρωτοι πολίτες δεν έχουν κατανοήσει πως στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης, οι «ετικέτες» Δεξιός και Αριστερός είναι για τους τραπεζίτες που κυβερνούν τον κόσμο κενές περιεχομένου. Όσοι διευκολύνουν την παγκοσμιοποίηση, ανεξάρτητα από την ιδεολογία τους, θεωρούνται φίλοι. Θα αναφέρω κάποια παραδείγματα για να κατανοηθεί καλύτερα ο τρόπος που αυτά τα ιδεολογικά τείχη έχουν από χρόνια γκρεμιστεί, μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Ροκφέλερ ο οποίος μαζί με τον Κίσινγκερ και τον Σμπίγγιου Μπρεζίνσκι ίδρυσαν της «Τριμερή Επιτροπή» (τη θεωρούμενη ως Παγκόσμια Κυβέρνηση), δήλωσε ότι στη νέα οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα της Νέας Τάξης, δεν θα δίσταζε να εφαρμόσει και «καλές αριστερές ιδέες». Στο θέμα του ακραίου διεθνισμού και της κατάργησης των εθνικών συνόρων των κρατών, υπήρχε πλήρης ταύτιση των Νεοταξιτών της παγκοσμιοποίησης με τους διεθνιστές της Αριστεράς. Αλλά αυτή η ταύτιση υπάρχει και στην αποδυνάμωση των παραδοσιακών οικογενειακών δεσμών, στην αδιαφορία ή εχθρική στάση σε θέματα θρησκευτικής πίστης, στην ενθάρρυνση της υπέρμετρης ασυδοσίας (στο όνομα της ελευθερίας!) εγκληματικών περιθωριακών ομάδων, στην ανυπαρξία σοβαρών ποινών για ειδική εγκλήματα με αποτέλεσμα να δολοφονούνται γέροι ή γυναικόπαιδα για λίγα ευρώ, στην ανυπαρξία προληπτικής αστυνομικής δράσης με συνέπεια το διαρκή φόβο των πολιτών από αυτόνομες ομάδες κουκουλοφόρων και γενικά στην αποδυνάμωση του κράτους και στην ενίσχυση «της πολιτικής της χαβούζας των ανοιχτών συνόρων», για τη διαφοροποίηση της εθνικής ομοιογένειας των λαών. Ακόμα και ο αγνός πατριωτισμός ταυτίστηκε με το σοβινισμό και τις φασιστικές ιδεολογίες. Γι' αυτό ίσως πολλοί ακραίοι θεωρητικοί της Αριστεράς μεταλλάχθηκαν χωρίς δυσκολία σε γεράκια της παγκοσμιοποίησης, όπως π. χ. ο άλλοτε μαοϊκός Μπαρόζο που υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής της στρατιωτικής επέμβασης στο Ιράκ και κυβέρνησε επί δέκα χρόνια τους Ευρωπαίους ως πρόεδρος της Κομισιόν προστατεύοντας τα συμφέροντα των τραπεζιτών της Γκόλντμαν Σακς, ο Σολάνα που από ανένταχτος επαναστάτης έγινε γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, οι αναρχομαοϊκοί Κον Μπεντίτ και Γιόσκα Φίσερ που έγιναν φανατικά γεράκια υποστηρίζοντας στρατιωτικές επεμβάσεις στη Γιουγκοσλαβία, Λιβύη, Ιράκ κλπ, οι δήθεν σοσιαλιστές Σρέντερ και Τόνι Μπλερ που εδραίωσαν με φανατισμό την παγκοσμιοποίηση στην Ευρώπη και πολλοί άλλοι. Θεωρητικά, οι ιδεολογικές οικονομικές και κοινωνικές διαφορές Αριστεράς και Δεξιάς εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά στην πράξη οι μυλόπετρες της

παγκοσμιοποίησης στην Ευρώπη, με την επιτήρηση των προϋπολογισμών και την εφαρμογή κοινών προγραμμάτων λιτότητας, συνθλίβουν όλα τα κοινωνικά προγράμματα τα οποία είναι καχεκτικά και επιτηρούμενα από το νεοφιλελεύθερο διευθυντήριο των Βρυξελλών. Ακόμα και η Γαλλία εξαναγκάζεται αυτές τις ημέρες (Νοέμβριος 2018) να λάβει αντικοινωνικά μέτρα με συνέπεια, λόγω των συνεχών και βίαιων επεισοδίων, το κέντρο του Παρισιού να μοιάζει με βομβαρδισμένη περιοχή.

Στην Ελλάδα αυτή η σύμπνοια μεταξύ του παγκοσμιοποιημένου νεοφιλελευθερισμού και του αριστερού διεθνισμού στα εθνικά θέματα είναι εμφανής. Έτσι βλέπουμε τους «προοδευτικούς» αναθεωρητές της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, με το πρόσχημα της ειρήνης στα Βαλκάνια, να είναι υπέρ μιας διεθνώς αναγνωρισμένης «μοναδικής» σλαβικής Μακεδονίας, όπως επιδιώκουν οι πιο συντηρητικές νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ένα μικρό αυτοαποκαλούμενο ευρωπαϊκό ελληνικό κόμμα, ενώ η Κομμουνιστική Αριστερά και άλλα της ίδιας ιδεολογίας εκτός Βουλής μικρά κόμματα, να αποκαλούν «προδοτική τη Συμφωνία των Πρεσπών». Στην κατηγορία των φασιστών και ρατσιστών, όπως χαρακτηρίζουν οι δήθεν προοδευτικοί όσους διαφωνούν με τη συμφωνία που επέβαλαν με σκληρές πιέσεις οι ΗΠΑ και η ΕΕ σε Ελλάδα και Σκόπια, περιλαμβάνονται Αριστεροί και Δεξιοί. Η περίπτωση του Μίκη Θεοδωράκη που κατηγορήθηκε «ότι με τη στάση του στο μακεδονικό προδίδει τους αγώνες του και συμπλέει με ακροδεξιούς» είναι χαρακτηριστική της ιδεολογικής σύγχυσης που επικρατεί στην Ελλάδα για τα εθνικά θέματα. Αν η πολιτική και πνευματική ηγεσία της χώρας μας δεν καθορίσει μια κοινή γραμμή πλεύσης στα μεγάλα εθνικά θέματα όλων ή τουλάχιστον των περισσότερων και κυριότερων κομμάτων που αντιπροσωπεύουν την πλειοψηφία του ελληνικού λαού, την παράνοια αυτής της ιδεολογικής διχόνοιας θα την πληρώσει, αργά ή γρήγορα, η πατρίδα μας πολύ ακριβά. Για τα σοβαρά εθνικά αλλά και πολιτιστικά θέματα (παιδεία, θρησκεία κλπ) την τελευταία λέξη θα πρέπει να την πει ο ελληνικός λαός με δημοψήφισμα ή μια κυβέρνηση μονοκομματική ή πολυκομματική που θα θέσει ξεκάθαρα την επίλυση των προβλημάτων πριν από τις εκλογές και θα εκλεγεί με τις ψήφους πάνω από το 50% του συνόλου των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Όταν κάποιοι κραυγάζουν υπέρ της Δημοκρατίας θα πρέπει να σέβονται τις βασικές δημοκρατικές αξίες και ιδανικά.

21.-ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η αναφορά του γάλλου πολιτικού και οπαδού των κομματικών ιδεολογικών θέσεων του στρατηγού Ντε Γκολ, του Φρανσουά Ασελινό, την οποία μνημονεύσαμε στο προηγούμενο άρθρο και τονίζει την τεχνοκρατική οργανωτική δομή της ΕΕ η οποία την οδηγεί, τη στρέφει προς τη δικτατορία (*la vire à la dictature*), δεν είναι τυχαία. Από τον πρώτο χρόνο ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ), υπήρχαν οι φόβοι ότι ο οργανωτικός νους του σχεδίου ενοποίησης της Ευρώπης και πρώτος πρόεδρος της Κομισιόν Βάλτερ Χαλστάιν, εφάρμοζε το πλάνο του 1942 του ναζιστή υπουργού Βάλτερ Φουνκ για τη δημιουργία της «Γερμανικής Ενωμένης Ευρώπης». Είναι γνωστό ότι ο Φουνκ, ο οποίος καταδικάστηκε από το στρατοδικείο της Νυρεμβέργης κι' εκτελέστηκε δι' απαγχονισμού, είχε σχεδιάσει με τους συνεργάτες του των ειδικών ομάδων ερευνητών σε μια από τις οποίες συμμετείχε και ο Χαλστάιν, τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας η οποία θα είχε περίπου την οργανωτική δομή της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάποιες από τις προτάσεις του εφαρμόστηκαν ή μελετούνται από τα επιτελεία της ΕΕ, όπως π.χ. η δημιουργία ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος με σημείο αναφοράς της ισοτιμίας του το ισχυρό γερμανικό μάρκο, η δημιουργία Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας στο Βερολίνο (σήμερα βρίσκεται στη Φρανκφούρτη), η δημιουργία ειδικών οικονομικών περιοχών (σήμερα συζητείται η δημιουργία τους ως «ειδικών ή ελεύθερων οικονομικών ζωνών-ΕΟΖ») κ.ά.

Στην εποχή ίδρυσης της ΕΟΚ και της δεκαετούς παντοδυναμίας του Βάλτερ Χαλστάιν, ο τότε πρόεδρος της Γαλλίας στρατηγός Ντε Γκολ είχε εκφράσει τις έντονες ανησυχίες του για το ρόλο του γερμανού προέδρου της Κομισιόν και τον κατηγορούσε ότι οδηγούσε την Κοινότητα μακριά από τις ιδρυτικές της επιδιώξεις για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Σε συνέντευξη τύπου στο Μέγαρο των Ηλυσίων, στις 9 Σεπτεμβρίου του 1965, άσκησε μια δριμεία κριτική για τις μεθοδεύσεις του Χαλστάιν και τον κατηγόρησε ότι βρισκόταν σε συνεχείς επαφές και συνεννοήσεις με τους αμερικανούς προέδρους, χωρίς ειδικές εντολές και εξουσιοδοτήσεις από τα κράτη/μέλη, αλλά και ενεργούσε ως απόλυτος άρχων ενός Υπερκράτους (*Super-État*) με πρωτεύουσα τις Βρυξέλλες. Με αποφασιστικότητα ο Ντε Γκολ διαβεβαίωσε το γαλλικό λαό ότι θα αγωνιζόταν για να προστατεύσει τη Γαλλική Δημοκρατία από «έναν τεχνοκρατικό Άρειο Πάγο απάτριδων και ανεύθυνων» (*un aréopage technocratique, apatriote et irresponsable*).

Ο Ντε Γκολ, πάντα δύσπιστος με τις προθέσεις των Αμερικανών για την ΕΟΚ, τη δημιουργία της οποίας επιδίωκαν αλλά με πρόθεση να τη χειραγωγούν, όπως και με τις επιδιώξεις των Γερμανών με ναζιστικό παρελθόν (Β. Χαλστάιν, Λούντβιχ Έρχαρτ/μετέπειτα καγκελάριος) οι οποίοι συμμετείχαν ενεργητικά στην δημιουργία και οργάνωση της ΕΟΚ. Ειδικά για τον Χαλστάιν γνώριζε ότι είχε συλληφθεί από τους Αμερικανούς ως στέλεχος της Χιτλερικής Γερμανίας, αλλά αντί να παραπεμφθεί σε δίκη στάλθηκε στις ΗΠΑ διότι θεωρήθηκε ότι ανήκει στην κατηγορία «των εγκεφάλων» (σαν τον Βέρνερ Φον Μπράουν, τον μηχανικό εφευρέτη των γερμανικών πυραύλων V-2), τους οποίους η Αμερική θα τους χρησιμοποιούσε για να εξυπηρετήσει τα δικά της συμφέροντα, αφού πρώτα «θα άσπριζε το σκοτεινό παρελθόν τους». Ήταν η επονομασθείσα «Επιχείρηση Paperclip», στα πλαίσια της οποίας διακεκριμένοι ναζιστές επιστήμονες ή διανοούμενοι φυγαδεύτηκαν από την Ευρώπη για να εργαστούν για λογαριασμό των ΗΠΑ.

Όπως μας πληροφορεί ένα δημοσίευμα των New York Times της 31 Μαρτίου του 1982, με το οποίο ενημέρωναν τους αναγνώστες τους για το θάνατό του Χαλστάιν στη Στουτγάρδη σε ηλικία 80 ετών, όταν είχε συλληφθεί το 1944 είχε θεωρηθεί ειδικής κατηγορίας αιχμάλωτος πολέμου και εξουσιοδοτήθηκε να «εκπαιδεύει» άλλους αιχμαλώτους (προφανώς «εγκεφάλους» στις ειδικότητές τους) σε ένα ειδικό πανεπιστήμιο φυλακισμένων (*prison camp university*). Ύστερα από 5 χρόνια εμφανίστηκε στη Γερμανία ως υφυπουργός του καγκελάριου Κόνραντ Αντενάουερ και ειδικός σύμβουλος σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Έτσι σε λίγο βρέθηκε, μαζί με τον καγκελάριό του στη λίστα των 11 ευρωπαϊών πολιτικών που θεωρούνται οι «θεμελιωτές και πατέρες» της ΕΟΚ.

Οι ΗΠΑ, επηρεασμένες αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από ένα έντονο κλίμα αντικομμουνισμού, διευκόλυναν την πολιτική επιβίωση κάποιων χρήσιμων γι' αυτούς μεσαίων στελεχών του Γ' Ράιχ, τα οποία θεωρήθηκαν σκόπιμα ανεύθυνα για τις ναζιστικές θηριωδίες, ώστε να χρησιμοποιηθούν (ως έμπιστα και φανατικά στελέχη) εναντίον της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Τέτοια στελέχη της Γερμανίας και της Αυστρίας, όπως ο Β. Χαλστάιν, ο Κουρτ Βαλντχάιμ (γραμματέας ΟΗΕ), ο Λούντβιχ Έρχαρτ (Καγκελάριος), ο Κούρτ Γκέοργκ Κίζινγκερ (καγκελάριος) κ.ά., βοηθήθηκαν από τους Αμερικανούς και Ευρωπαίους για να καταλάβουν ισχυρά πόστα εξουσίας. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του καγκελάριου Κουρτ Κίζινγκερ στην περίοδο 1966 ως 1969, ο οποίος στη χιτλερική Γερμανία ήταν στέλεχος του υπουργείου προπαγάνδας του Γιόζεφ Γκέμπελς και έμπιστος σύνδεσμός του υπουργού με την ομάδα εργασίας στην οποία ανήκε. Το 1944 είχε συλληφθεί και φυλακισθεί

ως εγκληματίας πολέμου, αλλά μετά από ενάμιση χρόνο αφέθηκε ελεύθερος διότι (δήθεν) «κατά λάθος μπερδεύτηκαν τα στοιχεία της ταυτότητάς του με άλλον». Μετά από 10 χρόνια εκλέχτηκε καγκελάριος της Δυτικής Γερμανίας. Το ζεύγος Μπεάτε και Σερζ Κλάρσφελντ το οποίο, όπως ο Σιμόν Βίζενταλ, δημιούργησε ομάδα εντοπισμού ναζιστών που βαρύνονταν με θανάτους Εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, είχε στα χέρια του ατράνταχτα στοιχεία για τη ναζιστική δράση του Κίζινγκερ. Η Μπεάτε Κλάρσφελντ έγινε παγκοσμίως γνωστή αλλά και δέχτηκε σωρεία απειλών για τη ζωή της, όταν στις 7 Νοεμβρίου 1968 χαστούκισε δημόσια τον «δολοφόνο καγκελάριο» για το ρόλο του στο υπουργείο προπαγάνδας του Γκέμπελς.

Τέτοια στελέχη του Γ' Ράιχ είχαν κατακλύσει τη δημόσια διοίκηση της μεταπολεμικής Γερμανίας και Αυστρίας, με την ανοχή των Αμερικανών και των Δυτικοευρωπαίων. Σε μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το γερμανικό «Zentrum für Zeithistorische Forschung» (Κέντρο Ερευνών της Σύγχρονης Ιστορίας), διαπιστώθηκε πως, μετά τον πόλεμο, το 54% των υπαλλήλων του γερμανικού υπουργείου εσωτερικών αποτελούνταν από παλιούς Ναζί. Κυρίως έμειναν άθικτες οι δομές της ναζιστικής γραφειοκρατίας με τους επονομασθέντες «Schreibtischmörder» (δολοφόνους του γραφείου), οι οποίοι θεωρήθηκαν αθώοι γιατί έδιναν οδηγίες (από τα γραφεία τους) για διάπραξη εγκλημάτων «μετά από εντολές των ανωτέρων τους». Η διείσδυση παλαιών στελεχών των ναζί στην ΕΟΚ τα οποία πλαισίωναν τον Χαλστάιν σε όλη τη δεκαετία της προεδρίας του στην Κομισιόν, ήταν προφανές ότι θα επηρέαζε τις λειτουργικές δομές της Κοινότητας. Αυτό το είχε διαπιστώσει σύντομα ο Ντε Γκολ αλλά μεταγενέστερα και άλλοι πολιτικοί, οι οποίοι διέκριναν έναν κρυφό, αρχικά, αυταρχισμό για να φτάσουν, αργότερα, να μιλούν για μια μορφή «συγκαλυμμένης δικτατορίας». Στο θέμα αυτό ο βρετανός ευρωβουλευτής του κόμματος των Ανεξαρτήτων Γκέραρντ Μπάπτεν ήταν απόλυτος. Αφού ξεκαθαρίζει ότι οι οργανωτικές δομές της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμπίπτουν εντελώς με τα σχέδια των επιτελών του ναζισμού Χ. Ζαχτ και Β. Φουνκ, προτείνει τη διενέργεια έρευνας από το ευρωκοινοβούλιο για το ρόλο και της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ (*Bilderberg Group*) στην προσπάθεια της ΕΕ, με την κατάλληλη οικονομική πολιτική, να οδηγηθεί η Ευρώπη σε ένα Δ' Ράιχ. Διότι κατά τον Μπάπτεν, ανέκαθεν «the global elite were keenly interested in creating a centralized and autocratic dictatorship in Europe» (η παγκόσμια ελίτ ενδιαφερόταν έντονα για τη δημιουργία μιας κεντρικής και αυταρχικής δικτατορίας στην Ευρώπη).

Στα προηγούμενα άρθρα διερευνήσαμε τις καταστάσεις αντιπαλότητας και συγκρούσεων ανάμεσα στην μέχρι τώρα μοναδική

υπερδύναμη και στις αναδυόμενες νέες (2 προς το παρόν) υπερδυνάμεις, οι οποίες συγκρούσεις επιχειρούν να ανατρέψουν τις σημερινές ισορροπίες της παγκόσμιας κυριαρχίας. Μέσα σε αυτό το συγκρουσιακό κλίμα που δημιουργεί αλληλένδετα παγκόσμια γεγονότα σε κράτη και κοινωνίες, επιχειρήσαμε να ανιχνεύσουμε τις δομές οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης των κρατών της Ευρώπης στα οποία ανήκει και η χώρα μας, δεδομένου ότι συνδέονται με κοινή τύχη και κοινό μέλλον. Οι διαπιστώσεις είναι απογοητευτικές. Στις έξι δεκαετίες που πέρασαν από την ίδρυση της ΕΟΚ και μέχρι σήμερα, οι ευρωπαίοι ηγέτες δεν είχαν την πρόθεση να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για να αναπτυχθεί στους πολίτες των κρατών/μελών μια έστω υποτυπώδης ευρωπαϊκή συνείδηση για να δρομολογηθεί μια πορεία προς τη συνομοσπονδοποίηση. Αντίθετα, επιδιώχθηκε μια πρόχειρη και απρογραμμάτιστη πορεία νεοφιλελεύθερης οικονομικής ενοποίησης, με την έξαρση των σοβινισμών και την παντελή απουσία ενός κοινού πολιτιστικού υπόβαθρου.

Χωρίς μια κοινή ιδεολογική πολιτιστική βάση και χωρίς προσανατολισμούς με αξίες και ιδανικά, η Ευρώπη ως σύνολο και μαζί της τα κράτη/μέλη, μεταβλήθηκαν σε μια κερδοσκοπική αρένα με τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και αίσθημα ανασφάλειας των πολιτών από εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους. Οι ευρωπαϊκοί λαοί αποξενώθηκαν από τους ηγέτες τους, διότι με αυταρχικές και αντιδημοκρατικές διαδικασίες αποδομήθηκαν τα βασικά χαρακτηριστικά της δημοκρατικής αρχής της λαϊκής βούλησης και κυριαρχίας. Δημιουργήθηκε ένα καθεστώς με τεράστιες ανισότητες το οποίο στέφεται προς μια αόρατη για τον απλό πολίτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Με θαυμάσιο τρόπο εφάρμοσαν τη συνταγή του Ναπολέοντα Βοναπάρτη ότι «καλή πολιτική είναι να κάνεις τους λαούς να πιστέψουν ότι είναι ελεύθεροι», κι' όταν ακόμα οι πολίτες γνωρίζουν ότι οι μυστικές υπηρεσίες γνωρίζουν ή βλέπουν από δορυφόρους ποια μάρκα τσιγάρου καπνίζεις όταν «ελεύθερος και χωρίς καταπίεση» κάθεσαι και πίνεις τον καφέ σου στη βεράντα του σπιτιού σου. Για να θυμηθούμε και τη φράση του στρατηγού Ντε Γκολ, δημιουργήθηκε ένα τεχνοκρατικό ηγετικό διευθυντήριο, «ένας ανεξέλεγκτος Άρειος Πάγος από απάτριδες και ανεύθυνους», κυρίως από χρηματιστές και τραπεζίτες οι οποίοι μετέτρεψαν τους πολίτες σε καταναλωτές και διέλυσαν το κοινωνικό κράτος και το κράτος που πρόσφερε στους πολίτες του την εγγύηση της ασφάλειας. Δημιούργησαν ένα καθεστώς ζούγκλας στην οποία το κυρίαρχο θηρίο, το νέο παγκοσμιοποιημένο κράτος είναι, κατά την Ιταλίδα καθηγήτρια και συγγραφέα Ραφαέλα Σιμόνε, ένα «mostro mite» (ένα ήπιο, ένα γλυκομίλητο τέρας).

Αυτό το καλοσυνάτο τέρας, αγριεμένο από τις οικονομικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις για την παγκόσμια κυριαρχία, άρχισε πλέον να δείχνει τα δόντια του, όπως τα αγριεμένα σκυλιά στη «Φάρμα των Ζώων» του Τζορτζ Όργουελ και να δίνει σάρκα και οστά στο άλλο τέρας, στο «Λεβιάθαν», που ο άγγλος κληρικός Τόμας Χόμπς φαντάστηκε και δημιούργησε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα. Σήμερα είναι γνωστά στους ειδικούς ερευνητές όλα τα στοιχεία της σκακιέρας των διακρατικών οικονομικών και γεωπολιτικών παιχνιδιών και ο καθένας μπορεί να μεταβληθεί σε προφήτη και να δει το μέλλον της Ευρώπης αλλά και της Ελλάδας. Όλοι φλυαρούν για μια ιδανική Δημοκρατία η οποία όμως δεν υπάρχει πλέον. Όπως δεν υπάρχει διαφορά, σε γενικό ιδεολογικό πλαίσιο, ανάμεσα στη Δεξιά και στη σοσιαλιστική και ριζοσπαστική Αριστερά.

Η Κομμουνιστική Αριστερά (με εξαίρεση την Ελλάδα), έχει εξαφανισθεί από το ευρωπαϊκό πολιτικό προσκήνιο και είναι για τη Νέα Τάξη ένας ανύπαρκτος κίνδυνος. Η εθνικιστική Δεξιά είναι αυτή που φοβίζει την οικονομική ελίτ που κυβερνά τον κόσμο. Και γι' αυτό είναι πλέον ταυτόσημες οι ιδεολογικές θέσεις αυτής της μεταλλαγμένης Αριστεράς με τη Νέα Τάξη. Και οι δυο επιδιώκουν, για διαφορετικούς λόγους, την αποσύνθεση των εθνικών και πολιτιστικών αξιών των λαών, την απαξίωση των οικογενειακών θεσμών, τη διάλυση της θρησκευτικής συνοχής των λαών με μια πολυπολιτισμικότητα η οποία αποσυνθέτει την ευρωπαϊκή πολιτιστική ταυτότητα, τη δημιουργία ανεξέλεγκτων από τους λαούς ύποπτων ομάδων εξουσίας (ανεξάρτητες αρχές, χιλιάδες χρηματοδοτούμενες Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, πολιτιστική προβολή περιθωριακών και αναρχικών ομάδων, ανοχή σε αδίστακτους εγκληματίες στο όνομα δήθεν ανθρωπιστικών κοινωνικών ευαισθησιών κ.ά.) ή την αποφυγή της γνήσιας συνταγματικής έκφρασης της λαϊκής κυριαρχίας με την αποφυγή δημοψηφισμάτων, με τις βρώμικες πολιτικές συναλλαγές ανάμεσα στους εκλεγμένους εκπροσώπους του λαού κλπ. Αυτό το γεγονός το διαπιστώσαμε στα προπαγανδιστικά ιδεολογήματα των ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας (εθνομηδενιστών), οι οποίοι αποτελούν τους διανοούμενους αυτής της μεταλλαγμένης Ευρωαριστεράς. Εμφανίστηκαν, κυρίως, στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και σταδιακά προωθήθηκαν σε βασικές θέσεις κρατικής εξουσίας (στην Παιδεία, σε κέντρα Εξωτερικής Πολιτικής, σε υπηρεσίες κοινωνικής πολιτικής και μαζικής ενημέρωσης κλπ). Τους είδαμε σε πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις, αυτοί οι φραστικά διακηρυγμένοι εχθροί των «ιμπεριαλιστών της Δύσης», να πανηγυρίζουν μαζί με τους «ιμπεριαλιστές» για τη συμβολή τους στην ενίσχυση ενός κατ' εξοχήν ιμπεριαλιστικού στρατιωτικού συνασπισμού, όπως είναι το ΝΑΤΟ. Υπάρχει μια ανεξήγητη για

πολλούς ιδεολογική σύγχυση που αγγίζει τα όρια της παράνοιας! Αυτή τη νέα πολιτική πραγματικότητα της ιδεολογικής ταύτισης της Νεοφιλελεύθερης Δεξιάς και της Σοσιαλιστικής/Ριζοσπαστικής Αριστεράς την απεικονίζει με εντυπωσιακό τρόπο ο τίτλος ενός άρθρου που δημοσιεύτηκε στη «Le Monde» στις 24 Ιουνίου 2018 με τίτλο «Comment la droite récupère les intellectuels de gauche» (Γως, με ποιο τρόπο, η Δεξιά ανακτά/περισυλλέγει τους διανοούμενους της Αριστεράς).

Ίσως κάποιοι πνευματικά ανήσυχoi αναγνώστες να επιδιώξουν μια πιο συστηματική διερεύνηση των γεγονότων. Η καλύτερη μέθοδος έρευνας είναι αυτή που ξεκινά από το πορτοφόλι, με την ευρύτερη έννοια στην οποία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα άμεσα προσωπικά οφέλη της στιγμής, αλλά και οφέλη από προηγηθείσες ή μελλοντικές επαγγελματικές «διευθετήσεις» (π.χ. καθηγητική έδρα!) ή από μυστικές εκλογικές κομματικές συναλλαγές. Η τελευταία αυτή περίπτωση, όπως π.χ. η μη παραίτηση ενός βουλευτή όταν ως αντιπρόσωπος ενεργεί ιδεολογικά αντίθετα από αυτά που υποσχέθηκε στους ψηφοφόρους/εντολές του, είναι η αισχρότερη πολιτική πράξη σε μια Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Αξιολογείται με τον ίδιο βαθμό ατιμίας, όπως στην περίπτωση ενός δικηγόρου, ο οποίος ενεργεί προς ίδιον όφελος συνεργαζόμενος με τον αντίδικο για να καταδικαστεί ο εντολέας του.

Τέτοιες είδους ατιμίες αντιμετωπίζουν οι λαοί από τις ηγεσίες της ΕΕ και γενικά από την ελίτ της Δύσης. Η περίπτωση της αλλαγής κυβέρνησης στα Σκόπια (τώρα «Βόρεια Μακεδονία») για να διευκολυνθεί η πραγματοποίηση των σχεδίων των ΗΠΑ και της Γερμανίας, είναι εξαιρετικά αποκαλυπτική. Οι ΗΠΑ ενήργησαν απλά για την ενίσχυση του ΝΑΤΟ στο υπογάστριο της Ρωσίας. Η Γερμανία, η οποία για τον ίδιο δικό της σκοπό διέλυσε και τη Γιουγκοσλαβία, ενδιαφέρεται εδώ και δυο αιώνες για τον λεγόμενο «Δρόμο του Αξιού», ο οποίος θα την επιτρέψει να κυριαρχήσει στο Αιγαίο εμποδίζοντας τις ίδιες βλέψεις της Ρωσίας στο βόρειο χώρο της Μεσογείου. Είναι οι γεωστρατηγικοί στόχοι δυο μεγάλων δυνάμεων, η αρχή των οποίων βρίσκεται στους σχεδιασμούς του Φραγκίσκου Β', αυτοκράτορα των Γερμανών και Αυστριακών στην Αγία Ρωμαϊκή (Γερμανική) Αυτοκρατορία και από την άλλη πλευρά στην προσπάθεια της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας για κυριαρχία στο Αιγαίο και τον έλεγχο των Δαρδανελλίων.

Στα σχέδια της Γερμανίας σε αυτή τη χρονική στιγμή, κατά την οποία συνέπιπταν τα συμφέροντά της και με τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ. ευνοούνταν και από τις ιδεολογικές αντιλήψεις των ελλήνων «ανακτημένων διανοουμένων» (intellectuels récupérés), οι οποίοι είχαν εθνομηδενιστικές θέσεις και προθέσεις υπερβολικά

ευνοϊκές για το σοβινιστικό καθεστώς του Νίκολα Γκρούεφσκι. Αυτοί, εκτός από την μη αλλαγή της συνταγματικής ονομασίας της τέως FYROM, δεν έθεταν επίσης θέμα αλυτρωτισμού, γλώσσας, εθνικότητας, πλαστογράφησης της ιστορίας ή της ντισνειλαντικής αρχαιοποίησης (antiquisation) της σκοπιανής πρωτεύουσας με τεράστια αγάλματα και αρχαιοελληνικές διαρρυθμίσεις κτιρίων. Αυτή η ομάδα των Αριστερών Διανοουμένων, όπως ήδη έχουμε επισημάνει πιο πάνω, εμφανίστηκε δυναμικά στην Ελλάδα στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και κατέλαβε σημαντικά πόστα εξουσίας στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στα υπουργεία Παιδείας και Εξωτερικών.

Η γερμανίδα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ προσπάθησε, συνεπικουρούμενη και από τις ΗΠΑ, να σχηματίσει στα Σκόπια μια κυβέρνηση συνεργασίας Γκρούεφσκι-Ζάεφ, η οποία θα μπορούσε να αποδεχθεί μετριοπαθείς προτάσεις της ελληνικής πλευράς που δεν θα έθιγαν έντονα τα πατριωτικά αισθήματα κυρίως των κατοίκων της ελληνικής Μακεδονίας και συνεπώς μια τέτοια λύση θα μπορούσε να επιβιώσει πολιτικά. Στην πρόσφατη (Ιανουάριος 2019) έκθεση (report) της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης-(ΜΚΟ) του Τζ Σόρος «OPEN SOCIETY FOUNDATION» με τίτλο «North Macedonia: What Is Next?», την οποία συνέταξαν οι Ιωάννης Αρμακόλιας, Ιγκόρ Μπάντοβιτς, Ντίμιταρ Μπέτσεφ και Μπόντο Βέμπερ, αναφέρεται ότι η Μέρκελ γνώριζε πως μια τέτοια λύση θα την αποδέχονταν οι Έλληνες «προοδευτικοί πολιτικοί» σαν το δήμαρχο Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη, αλλά και δεν θα αντιδρούσαν κάποιοι εθνικά ευαίσθητοι πολιτικοί και διανοούμενοι σαν το Νίκο Μέρτζο. Η γερμανίδα καγκελάρια, παρά τις επίμονες προσπάθειές της απέτυχε (όπως αναφέρεται στην Έκθεση) «to convince former prime minister Gruevski and his allies to accept the change of government and formation of a majority coalition» (να πείσει τον πρώην πρωθυπουργό Γκρούεφσκι και τους συμμάχους του να δεχθούν την αλλαγή της κυβέρνησης και να σχηματισθεί μια πλειοψηφία συνεργασίας).

Αυτή η στάση του Γκρούεφσκι και των στελεχών του κόμματος VMRO-DPMNE τερπύλιζε τις επιδιώξεις της Δύσης (Γερμανίας και ΗΠΑ). Και τότε τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο αποπομπής του πριν από οποιοσδήποτε μελλοντικές πολιτικές αλλαγές στην Ελλάδα. Ήταν η χρονική στιγμή της μεγάλης ευκαιρίας. Ο Δεξιός Γκρούεφσκι έπρεπε να αντικατασταθεί ταχύτατα με έναν «Ανακτηθέντα Αριστερό», με έναν Σοσιαλιστή. Κάποιοι δημοσιογράφοι ισχυρίζονται ότι η «Open Society Foundation» του Σόρος έλαβε από κρατικούς Οργανισμούς των ΗΠΑ (USAID, σύμφωνα με την έρευνα της Judicial Watch), με τη συνδρομή και του τότε πρεσβευτή των ΗΠΑ στα Σκόπια Τζες Μπέιλι, το ποσό των πέντε περίπου εκατομμυρίων δολαρίων για τις δαπάνες

ανατροπής του Γκρούεφσκι και την άνοδο στην εξουσία του Ζόραν Ζάεφ. Μετά από την επιτυχία του εγχειρήματος και με την επίβλεψη της ΕΕ και των ΗΠΑ, ακολουθήθηκαν «όλες οι δημοκρατικές διαδικασίες!!!» τις οποίες θα ζήλευαν ο Στάλιν και ο Γκέμπελς, για να φτάσουμε ταχύτατα στη Συμφωνία των Πρεσπών.

Τα γεγονότα τα οποία προβάλαμε σε όλα τα προηγούμενα άρθρα, μας οδηγούν σε μια δυσάρεστη αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η πλειοψηφία των ευρωπαϊών πολιτών, σε μια κατάσταση ψυχοπαθητικής απάθειας, αρνήθηκε (μετά από πολύχρονη πλύση εγκεφάλου) την πίστη της σε πανανθρώπινες αξίες και οι πνευματικοί και πολιτικοί της ηγέτες προσκύνησαν μαζικά το Νέο Θεό του Μονεταρισμού και την ευδαιμονία του Άκρατου Καταναλωτισμού και οδηγούν τις ευρωπαϊκές χώρες στο χάος και σε μια δύσκολα αναστρέψιμη καταστροφή. Είναι μια προφητεία για την οποία δεν χρειάζονται προφήτες και μάντεις. Για αυτό όμως το θέμα θα ήταν ενδεχομένως απαραίτητη μια συστηματικότερη κοινωνικοπολιτική ανάλυση, για να επισημανθεί αυτή η εμφανής και ξεκάθαρη καταστροφική πορεία του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Διότι, όταν οι πολίτες γνωρίζουν το βάθος, την εξέλιξη και τις αιτίες των πολιτικών γεγονότων που επηρεάζουν τη ζωή τους, τότε μόνον θα προσπαθήσουν να επιλέξουν τους ηγέτες εκείνους οι οποίοι θα έχουν το θάρρος και την ικανότητα για να προστατεύσουν και αυτούς αλλά και την πατρίδα τους. Είναι αυτό που επισήμανε ο ρωμαίος ποιητής Βιργίλιος για τον ευτυχισμένο άνθρωπο και πολίτη, ο οποίος μπορεί, έχει την ικανότητα, να γνωρίζει και να καταλαβαίνει τις αιτίες των πραγμάτων, τις αιτίες των γεγονότων («Felix, qui potuit rerum cognoscere causas»).

22.-ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Στο προηγούμενο άρθρο μιλήσαμε για τις εμφανιζόμενες τάσεις αποδυνάμωσης της οικονομικής και στρατιωτικής αμερικανικής ισχύος των ΗΠΑ, τις οποίες διαπίστωσε και ο ορκισμένος εχθρός της Ρωσίας, ο Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι. Ένας από τους πρώτους που είχε εντοπίσει αυτές τις τάσεις και τις διατύπωσε, το 2002, στο βιβλίο του «Après l' Empire» (Μετά την Αυτοκρατορία) ήταν ο γάλλος ιστορικός Εμμανουέλ Τοντ. Στο έργο του, μια πολιτική πραγματεία 238 σελίδων που κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Γκαλιμάρ, διερευνά τις διαδικασίες «αποσύνθεσης του αμερικανικού συστήματος της παγκόσμιας κυριαρχίας» μετά την τρομοκρατική επίθεση στους Δίδυμους Πύργους στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001. Διαπιστώνει επίσης ότι οι ΗΠΑ αποτελούσαν, την εποχή που γραφόταν το βιβλίο, μια τεράστια υπερδύναμη της οποίας όμως η παρακμή έχει έναν μη αναστρέψιμο χαρακτήρα (κατά την έκφρασή του: «le déclin paraît irréversible»). Ο χαρακτηρισμός αυτού του γεγονότος με τις λέξεις «Αποσύνθεση» (Décomposition) και «Κατάρρευση» (Effondrement) δείχνει την αδυσώπητη νομοτελειακή πορεία εναλλαγής της παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξέλιξη των γεγονότων τον δικαίωσε απόλυτα. Ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία που δεν βασιζόταν σε προκατασκευασμένες αποφάσεις των αμερικανικών think tanks στα μυστικά υπόγεια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για να επιβεβαιωθούν μεταγενέστερα από στρατιωτικές επεμβάσεις, όπως π.χ, η προφητεία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη Σύγκρουση των Πολιτισμών ή του Φράνσις Φουκουγιάμα για το Τέλος της Ιστορίας και της Δημοκρατίας, αλλά σε πραγματικά γεγονότα που προδικάζουν μελλοντικές εξελίξεις. Τέτοιου είδους προφητείες θα προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε σε αυτή τη σειρά των άρθρων, αλλά φυσικά οι πολιτικοκοινωνικές εξελίξεις στον κόσμο δεν πραγματοποιούνται σε ευθύγραμμη πορεία και σε πολλές περιπτώσεις οι προφητικές προβλέψεις δεν έχουν καμιά σχέση με τα πραγματικά γεγονότα. Τέτοιες μεγάλες ανατροπές φέρνουν και οι προβλέψεις/προφητείες με αφανείς πολιτικές σκοπιμότητες, όπως σε μια περίπτωση πρόβλεψης από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο του ρυθμού αύξησης του ελληνικού ΑΕΠ. Οι προφήτες αυτού του ναού της κερδοσκοπίας διαψεύστηκαν παταγωδώς, διότι ο ρυθμός ανάπτυξης ήταν σαράντα φορές μεγαλύτερος από τον προβλεπόμενο. Οι προφήτες της κακιάς ώρας του ΔΝΤ που εφαρμόζαν για την Ελλάδα (μαζί με την ΕΕ) μια καταστροφική πολιτική από το 2010, δεν είχαν προβλέψει (το πιθανότερο σκόπιμα) σύμφωνα με την Έκθεση Μπλανσάρ, ούτε τις επιδράσεις του πολλαπλασιαστή που σε ποσοστό ήταν τριπλάσιος αλλά ούτε και τις επιδράσεις της σκληρής λιτότητας στη γιγάντωση

μιας οικονομικής καταστροφής από την κατακόρυφη μείωση της ζήτησης.

Τις περισσότερες φορές τα γεγονότα είναι τελείως αντίθετα από αυτά που οι λαοί πληροφορούνται από τα μεγάλα συστημικά ΜΜΕ. Ο Τραμπ αλλά κυρίως οι πίσω από τον Τραμπ αμερικανικές πολιτικές δυνάμεις, δέχονται έναν πόλεμο παραπληροφόρησης από «τα γεράκια του πολέμου» των Δημοκρατικών (Ομπάμα, Χίλαρι Κλίντον, CNN, Washington Post, The New York Times, Τζ.Σόρος κλπ), τα οποία έμειναν «κολλημένα» στο θεωρούμενο ως «Δόγμα Μπρεζίνσκι» για μια Ρωσία η οποία αποτελεί τον «μοναδικό εχθρό της Αμερικής» και στο «Δόγμα Σόρος» για την παγκοσμιοποίηση και τις κοινωνίες των «Ανοιχτών Συνόρων και του Εθνομηδενισμού». Ο Τζ. Σόρος τόνισε ότι οι Δημοκρατικοί θα πρέπει να κάνουν τα πάντα για να εξοβελίσουν τον Τραμπ από το οβάλ γραφείο του Λευκού Οίκου, ενώ προεκλογικά υπήρξε βασικός χρηματοδότης της Χίλαρι Κλίντον για την οποία δαπάνησε περισσότερα από δέκα εκατομμύρια δολάρια.

Αυτός ο κερδοσκοπός έπαιξε βασικό ρόλο στις ελληνικές εξελίξεις στα εθνικά θέματα, με δεδομένη τη χρηματοδότηση των αποσχιστικών εξελίξεων των Τουρκοκυπρίων, τα κονδύλια προς τους εθνικιστές της Αλβανίας, του Κόσσοβου, της Βοσνίας. Ως ένθερμος υποστηρικτής της «Μακεδονίας και της Συμφωνίας των Πρεσπών», διέθεσε άφθονο χρήμα στο δημόσιο ταμείο των Σκοπίων. Κυκλοφόρησε επίσης με χρηματοδότηση από το ίδρυμά του «Open Society Foundation» το περιοδικό «Macedonian Times», για να ενισχύσει τη σκοπιανή προπαγάνδα στο εξωτερικό και παράλληλα υποστήριξε οικονομικά και πολιτικά τις σλαβομακεδονικές οργανώσεις «Ενωμένη Μακεδονική Διασπορά» του Τζορτζ Αθανασόφσκι και το «Διεθνές Συμβούλιο των Μακεδόνων» του Τοντόρ Πετρόφ. Εύκολα μπορεί κάποιος να φανταστεί τον πακτωλό χρημάτων που σκορπά σε όλη την Ευρώπη (φυσικά και στην Ελλάδα) ο Τζ. Σόρος και όσοι κρύβονται πίσω από αυτόν, για τα «καλά παιδιά του, τους εθνομηδενιστές των Ανοιχτών Συνόρων». Αυτοί ως πολιτικοί, ως καθηγητές πανεπιστημίων, συγγραφείς, δημοσιογράφοι κλπ που ελέγχουν βασικά κρατικά πόστα ή διαμορφώνουν με παραπληροφόρηση το φρόνημα του λαού, προπαγανδίζουν για να διαμορφώσουν ένα κλίμα που ευνοεί τα σχέδια των γερακιών των ΗΠΑ στον κόσμο (ΝΑΤΟ, διαμελισμός κρατών, ανοιχτά σύνορα για ισοπέδωση πολιτισμών και φτηνά εργατικά χέρια κ.ά.). Οι σημερινές αντιπατριωτικές ιδεολογίες κρύβονται πάντα σε παραφουσκωμένα πορτοφόλια. Το «Χρήμα», αυτός ο νέος Θεός, εκμηδένισε συνειδήσεις και ιδεολογίες.

Στην Αμερική γίνονται σήμερα διεργασίες που θα επηρεάσουν σύντομα την ίδια την ύπαρξη της Δύσης. Από την άποψη αυτή οι έρευνες έγκυρων ερευνητών, οι οποίες βασίζονται στις ίδιες διαπιστώσεις με τον Ε. Τοντ, δείχνουν τις δυσμενείς πολιτικές εξελίξεις για την Ευρώπη, οι οποίες θα επηρεάσουν και το γεωπολιτικό μέλλον της Ελλάδας. Μια τέτοια πρόσφατη έρευνα της καθηγήτριας πολιτικής οικονομίας Μαρίας Νεγρεπόντη-Δελιβάνη με τίτλο «ΤΟ ΤΕΛΟΣ της οικονομικής κυριαρχίας της Δύσης και η εισβολή της Ανατολής» καταλήγει, μετά από δεκαπέντε περίπου χρόνια, στα ίδια σχεδόν συμπεράσματα με τον Τοντ. Η συγγραφέας υποστηρίζει ότι οι νομοτελειακές εξελίξεις που οδηγούν στην παρακμή και στην εξαφάνιση παλαιών πολιτισμών και υπερδυνάμεων, αναδεικνύουν μέσα από τις στάχτες της αυτοκρατορίας που ψυχορραγεί μια νέα αυτοκρατορία και μια Νέα Τάξη. Η Δύση, ως ενιαίο σύνολο Αμερικής και Ευρώπης, βρίσκεται αντιμέτωπη και εξασθενημένη μπροστά στη βεβαιότητα εξασθένησης της παγκόσμιας κυριαρχίας της. Η αποσύνθεσή της είναι το αποτέλεσμα μιας παγκοσμιοποίησης η οποία οδήγησε σε αδιανόητης έκτασης ανισότητες, στην περιφρόνηση βασικών αξιών και ιδανικών της ανθρώπινης ζωής και της κοινωνίας και στην περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών ομάδων όπως είναι η πιο παραγωγική και κοινωνικά ισορροπημένη μεσαία τάξη. Στη θέση της σημερινής παγκοσμιοποίησης γεννιέται, από την εμπορική σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας, μια νέα στα χνάρια του παλιού δρόμου του μεταξιού. Ο τρόπος μεταβίβασης της σκυτάλης από την παλιά στη νέα αυτοκρατορία θα δείξει αν η εναλλαγή θα γίνει ειρηνικά και με συναινέσεις ή αν θα πραγματοποιηθεί με έναν ολέθριο για την ανθρωπότητα πυρηνικό πόλεμο. Είναι ένα ενδεχόμενο το οποίο η συγγραφέας αντιμετωπίζει, όπως όλοι οι λογικοί άνθρωποι, με δέος και τρόμο.

Στη σημερινή Αμερική του Ντόναλντ Τραμπ έχουν ήδη κατανοήσει ότι η παγκοσμιοποίηση, με τις τεράστιες ανισότητες και τις άθλιες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες ζωής που δημιούργησε στους λαούς, έδωσε την ευκαιρία σε άλλα μεγάλα κράτη και κυρίως στην Κίνα, για να αποκτήσουν τεράστια οικονομική και στρατιωτική δύναμη. Οι νέες τεχνολογίες είναι πλέον κτήμα όλων. Η Δύση έχασε το μεγάλο πλεονέκτημα της οικονομικής, τεχνολογικής και βιομηχανικής υπεροχής που είχε μετά τη βιομηχανική επανάσταση, όπως το διατύπωσε ο Ουίνστον Τσόρτσιλ στο βιβλίο «The River War» (Ο Πόλεμος του Ποταμού) που έγραψε ως νεαρός στρατιωτικός και δημοσιογράφος πριν από 120 χρόνια (το 1899), όταν διαπίστωσε την τεράστια δύναμη και εξάπλωση του ισλαμισμού στην Αφρική και τους αναμενόμενους κινδύνους για την Ευρώπη. Εφησύχαζε στην ιδέα πως «.....and were it not that Christianity is sheltered in the strong

arms of science the civilization of modern Europe might fall, as fell the civilization of ancient Rome (.....και αν δεν ήταν ο χριστιανισμός προστατευμένος από τα ισχυρά όπλα της επιστήμης, ο πολιτισμός της σύγχρονης Ευρώπης μπορεί να πέσει, όπως έπεσε ο πολιτισμός της αρχαίας Ρώμης). Ο Τσόρτσιλ ήταν αδύνατον να φανταστεί ότι μετά από δώδεκα δεκαετίες το Ισλάμ θα μπορούσε, χωρίς σπαθιά και πολέμους, να αλώσει εκ των έσω λόγω της εκπληκτικής αύξησης των ευρωπαϊών μωαμεθανών, μια πολιτιστικά εκφυλισμένη και δομικά αποχριστιανισμένη Ευρώπη. Αυτή η Ευρώπη, όπως όλη η Δύση, «οδηγείται στο τέλος της κυριαρχίας της» αφού, κατά την έκφραση του Τσόρτσιλ, τα ισχυρά όπλα της επιστήμης έχουν ήδη περάσει και σε άλλα ισχυρότερα χέρια με ακλόνητες πολιτιστικές αξίες για τις οποίες οι πολίτες τους αφηφούν ακόμα και το θάνατο.

Από τις εξελίξεις στη διαπάλη Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, θα εξαρτηθούν ο τρόπος αλλά και οι κίνδυνοι ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος από τη νομοτελειακή αλλαγή άσκησης της παγκόσμιας ηγεμονίας. Ο διεθνολόγος και διδάκτωρ κοινωνικών επιστημών Νικ Σταματάκης, ο οποίος εργάζεται και κατοικεί στην Αμερική, έχει μια πιο αισιόδοξη πρόβλεψη των μελλοντικών εξελίξεων. Ως πολίτης των ΗΠΑ και με γνωριμίες στους πολιτικούς και οικονομικούς κύκλους της μεγάλης αυτής χώρας, έχει προφανώς έγκυρες πληροφορίες για τις διεργασίες στα δυο κόμματα. Σε πρόσφατο άρθρο του με τίτλο «Γιατί είναι αναπόφευκτη η προσέγγιση ΗΠΑ-Ρωσίας;» το οποίο δημοσιεύτηκε στις 18 Ιανουαρίου 2019 σε ομογενειακή εφημερίδα της Νέας Υόρκης, μεταξύ άλλων γράφει:

«.....Η συνεχιζόμενη επική σύγκρουση εντός του συστήματος εξουσίας των ΗΠΑ φαίνεται πως έχει αρχίσει να ξεκαθαρίζει. Παρότι το κατεστημένο του Πενταγώνου, των μυστικών υπηρεσιών και του Στέιτ Ντιπάρτμεντ μάχεται με νύχια και με δόντια να κρατήσει την χώρα σε κλίμα αντι-ρωσικής υστερίας, διαφαίνονται ήδη οι συνθήκες που θα οδηγήσουν σε προσέγγιση ΗΠΑ και Ρωσίας και πιθανότατα θα οδηγήσουν στην πλήρη εξομάλυνση των σχέσεών τους. Μακροπρόθεσμα και οι δύο χώρες έχουν να αντιμετωπίσουν τη δραματική άνοδο της Κίνας, υπόθεση στην οποία είναι φυσικοί σύμμαχοι. Η δήλωση του προσωρινού υπουργού Άμυνας κ. Σάναχαν την πρώτη μέρα της ανάληψης των καθηκόντων του ήταν εξόχως συμβολική: «Καθώς εστιάζουμε την προσοχή μας σε συνεχιζόμενες επιχειρήσεις να θυμόμαστε πάντοτε, Κίνα... Κίνα... Κίνα...»..... [...] ... Ο Ντόναλντ Τραμπ ήταν άριστα ενημερωμένος προεκλογικά από τον Χένρι Κίσινγκερ ώστε να εργαστεί για την προσέγγιση με την Μόσχα. Το «βαθύ κράτος» όμως με τα ριζωμένα συμφέροντα του βιομηχανικού-στρατιωτικού συμπλέγματος αντέδρασε με όλες του τις δυνάμεις..... [...] ... Στο παρασκήνιο του κατεστημένου αργά αλλά

σταθερά έχει αρχίσει η διαδικασία μεταστροφής. Δεξιά και αριστερά ακούγονται δηλώσεις ότι έχει αρχίσει η αποκαθήλωση της Ρωσίας από την θέση του «εχθρού Νο 1» των ΗΠΑ και στη θέση αυτή προορίζεται να μπει η Κίνα. Σημαντικό ρόλο προς την κατεύθυνση αυτή έπαιξε ο κορυφαίος ειδικός για θέματα Κίνας Michael Pillsbury του οποίου το βιβλίο “The Hundred Year Marathon” και η σκληρή του δουλειά μέσα από το Hudson Institute άνοιξε τα μάτια πολλών για τον κίνδυνο που δημιουργεί η οικονομική άνοδος αλλά κυρίως η κλοπή αμερικανικής τεχνολογίας από την Κίνα. Η κλοπή ήταν κατά ένα μέρος νόμιμη ή νομιμοφανής και κατά ένα άλλο μέρος αποτέλεσμα μακρόχρονου προγραμματισμού και παράνομης δράσης των Κινέζων εντός των ΗΠΑ.

Τελευταία εξέλιξη προς την ίδια κατεύθυνση ήταν η πολύ πρόσφατη (9 Ιανουαρίου) ανάλυση του «κατεστημένου» περιοδικού “Foreign Affairs” με τίτλο «If Trump Wants to Get Out of Syria He Should Make a Deal with Russia”. Σε άρθρο της 26^{ης} Δεκεμβρίου είχαμε εξηγήσει ότι μόνο μια τέτοια προσέγγιση εξηγεί την κίνηση του προέδρου Τραμπ να αποσύρει τους 2000 Αμερικανούς στρατιώτες από τα ανατολικά του Ευφράτη. Λίγο αργότερα ο Άγγελος Αθανασόπουλος σε κείμενο του στο ΒΗΜΑ της 29^{ης} Δεκεμβρίου, αποκάλυπτε ότι στις 13 Σεπτεμβρίου 2018 ο σύμβουλος Εθν. Ασφαλείας του Πούτιν Νικολάι Πατρούσεφ παρέδιδε στο Ισραήλ 3σέλιδο non-rarer που πρότεινε ταυτόχρονη αποχώρηση Αμερικανών και Ιρανών από τη Συρία και εν συνεχεία μεσολάβηση του Ισραήλ μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας προς συνολικότερη διευθέτηση.

Είναι προφανές ότι μια τέτοια διευθέτηση πολύ γρήγορα θα συμπεριλάβει και την Ουκρανία όπου ο πρόεδρος Τραμπ είχε ήδη από πέρυσι ιδιωτικώς αποδεχτεί την προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσία και συζητούσε την αυτονομία της Ανατ. Ουκρανίας. Το τελικό στάδιο της διαπραγμάτευσης ΗΠΑ-Ρωσίας θα έχει ασφαλώς να κάνει με την Τουρκία και την πιθανολογούμενη επιστροφή της στο δυτικό «μαντρί». Στο σημείο αυτό κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πως θα αντιδράσει ένας απρόβλεπτος Ερντογάν που είναι ήδη στριμωγμένος στη γωνία. Κάποια ακραία αντίδρασή του θα τον βάλει ανάμεσα στα σαγόνια Πούτιν και Τραμπ, σενάριο για το οποίο μας προϊδεάζουν αυτά που συμβαίνουν στην ανατολική Συρία, όπου Αμερικανοί και Ρώσοι προστατεύουν τους κούρδους από τουρκική εισβολή...».

Όποια λύση και αν δοθεί στο πρόβλημα ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας, η Ευρώπη τελικά θα είναι αυτή που θα πληρώσει τη νύφη. Αυτοί που πρόδωσαν το όραμα για μια Ενωμένη Ευρώπη με αξίες, ιδανικά, πολιτιστική ομοιογένεια, πραγματική δημοκρατία, ισονομία, κοινωνική δικαιοσύνη, ασφάλεια των κρατών/μελών και αδελφική αλληλεγγύη, γνωρίζουν ήδη πως οι βαριές ανάσες που ακούγονται στο βάθος ίσως

είναι ανάσες αγωνίας και ελπίδας για κάτι το καινούργιο που θα προλάβει την μελλοντική καταστροφή ή είναι ο επιθανάτιος ρόγχος ενός πολιτισμού που χάνεται για να παραδώσει τη θέση του σε κάτι άλλο καινούργιο, ζωντανό και με αξίες που άλλοτε, σε παλαιότερες εποχές, οι Ευρωπαίοι λειδορούσαν με αλαζονεία.

23.-Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΙΑ

Όλοι σχεδόν οι Έλληνες, μετά από μια εθνική καταστροφή ή μια διπλωματική ήττα της πατρίδας μας, κλαψουρίζουμε επιρρίπτοντας τις ευθύνες για τις μη αναμενόμενες συνέπειες των τραγικών ή ταπεινωτικών αποτελεσμάτων που προκύπτουν εξαιτίας, τις περισσότερες φορές, των δικών μας λαθών ή της ανυπαρξίας προβλέψεων και ενεργειών για την αποτροπή των κινδύνων. Δεν θα αναφερθώ στα τραγικά σφάλματα που οδήγησαν στις μεγάλες εθνικές καταστροφές, όπως π.χ. της Μικράς Ασίας ή της Κύπρου. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η αγριότητα των κομματικών αντιπαραθέσεων μεταξύ των υπεύθυνων Ελλήνων πολιτικών και η έλλειψη πατριωτικών συναινήσεων για την αποφυγή αιματηρών συγκρούσεων (όπως με αξιοθαύμαστο τρόπο έγινε στην Ισπανία, με την ειρηνική αποχώρηση ενός από τους πιο σκληρούς δικτάτορες) άγγιξε τα όρια της εγκληματικής παράνοιας. Βασικά θέματα στην παρούσα σειρά των άρθρων είναι η επίσης εγκληματική διαχρονική αδράνεια της ελληνικής πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας της πατρίδας μας και η στείρα πολιτική προχειρότητα αντιμετώπισης των μεγάλων πολιτιστικών προβλημάτων, τα οποία έχουν σχέση με την εθνική ταυτότητα και την πλαστογράφηση της ελληνικής ιστορίας. Δεν πρόκειται μόνο για την «κατασκευή» ενός αρχαίου σλαβικού μακεδονικού έθνους, την οποία στην πρώτη έκδοση του βραβευμένου το 1991 από τον «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» βιβλίου μου για τον Περσέα (τον τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας), είχα χαρακτηρίσει ως τη μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη του 20^{ου} αιώνα. Σε αυτό το πρόβλημα ιστορικής απάτης η Ελλάδα έχει υποστεί μια ανεπανόρθωτη εθνική και διπλωματική ήττα αν και δεν υπάρχει ούτε η παραμικρή πειστική απόδειξη στις ιστορικές πηγές, στις αρχαίες καλλιτεχνικές δημιουργίες, στα ταφικά ευρήματα, σε αρχαία νομίσματα, σε επιγράμματα κλπ που να αποδεικνύουν την ύπαρξη ενός τέτοιου έθνους. Ο ιστορικός που θα παρουσιάσει έστω και ένα ασήμαντο τέτοιο αποδεικτικό στοιχείο, θα τινάξει στον αέρα τη σημερινή ελληνική και ευρωπαϊκή ιστορία. Όμως, στις πολιτιστικές απάτες δεν γίνονται θαύματα!

Σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή χώρα και ενδεχομένως παγκοσμίως δεν υπάρχει το ελληνικό παράδοξο και ασυνάρτητο γεγονός, ο πολιτιστική κληρονομιά να ρυπαίνεται, να συκοφαντείται και να γελοιοποιείται από μια ομάδα διανοουμένων, δημοσιογράφων, καλλιτεχνών και πανεπιστημιακών καθηγητών, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους έχουν τιμηθεί από την ίδια τους τη χώρα με ανώτατα αξιώματα και, κυρίως, Οι περισσότεροι ως κρατικοδίαιτοι ανήκουν στην κατηγορία των υψηλά αμειβομένων Ελλήνων. Είναι μια κατηγορία προνομιούχων

εθνομηδενιστών, η οποία έχει τη δυνατότητα να επηρεάζει και εν πολλοίς να διαμορφώνει το φρόνημα του λαού, με την κυριαρχία της στα μεγάλα ΜΜΕ και τον έλεγχο του εκπαιδευτικού συστήματος και των φορέων της εξωτερικής πολιτικής της χώρας. Είναι αυτοί που, όπως έγραφα παλαιότερα, η μάνα τους (η πατρίδα) τούς ταΐζει με χρυσά κουτάλια και από αχαριστία της δαγκώνουν με λύσσα το χέρι, παριστάνοντας τους ιδεολόγους. Αυτή τη μάνα που τους γέννησε τη μισούν και συνωμοτούν για να ανοίξουν τις κερκόπορτες σε αδίστακτους δολοφόνους. Τα χαϊδεμένα αυτά παιδιά συμμετέχουν, με μια θρησκοληπτική μανία, σε μια μητροκτονία.

Ας διερευνήσουμε λοιπόν το παράδοξο αυτό κοινωνικοπολιτικό φαινόμενο με νηφαλιότητα και χωρίς ιδεολογικές και κομματικές προκαταλήψεις, αλλά και με σεβασμό στην προσωπικότητα των αναφερομένων προσώπων. Πρόθεσή μας είναι η έρευνά μας να έχει τα βασικά στοιχεία μιας αντικειμενικής αναζήτησης της αλήθειας. Όμως, η άσκηση πολιτικής κριτικής με βάση τεκμηριωμένα αποδεικτικά στοιχεία που δημοσιεύτηκαν σε αξιόπιστα ΜΜΕ ή από τους ίδιους τους κρινόμενους στον τύπο ή σε βιβλία τους, θα πραγματοποιείται χωρίς συμβιβασμούς αλλά και με άτεγκτο επιστημονικό λόγο. Η κριτική θα είναι καθαρά πολιτική και απαλλαγμένη από κομματικές ή ιδεολογικές αγκυλώσεις, ενώ παράλληλα θα εντάσσεται σε πλαίσιο νομιμότητας με την απουσία οποιασδήποτε αναφοράς σε μη πολιτικά γεγονότα. Για τα κρινόμενα γεγονότα και την κριτική των πολιτικών προσώπων, ο αναγνώστης θα διευκολύνεται να προσφεύγει και σε άλλες συμπληρωματικές πηγές για να αναζητά πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Δεν περιμένουμε να συμφωνήσουν σε όλα όλοι οι αναγνώστες. Σε μια Δημοκρατία η διαφορετικότητα της γνώμης είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της. Όμως, σε όσους αντιμετωπίσουν με επιφυλακτικότητα και δυσπιστία κάποια από τα αναφερόμενα γεγονότα, θα τους δοθεί η ευκαιρία με παραπομπές στις πηγές των πληροφοριών να πραγματοποιήσουν τη δική τους έρευνα. Έτσι τίθεται φραγμός σε μια επιστημονική έρευνα να μετατραπεί σε μηχανισμό πολιτικής προπαγάνδας.

Είναι πλέον καιρός σε αυτή τη χώρα να προσδιορίζονται τα γεγονότα χωρίς αοριστίες, ανωνυμίες και υπεκφυγές, αν θέλουμε κάποτε, οι επόμενες κυρίως γενιές να έχουν το θάρρος να αντιμετωπίζουν με εντιμότητα την αλήθεια. Πίσω από τα κόμματα και τις πολιτικές ιδεολογίες υπάρχουν οι φανεροί ή οι κρυφοί στόχοι. Υπάρχουν οι αγνοί ιδεολόγοι ή οι πληρωμένοι προπαγανδιστές. Θα προσπαθήσουμε, περπατώντας σε περίπλοκα μονοπάτια να προσεγγίσουμε και να διερευνήσουμε αυτούς τους στόχους.

Μιλήσαμε για τις επόμενες γενιές, διότι οι σημερινές βαρύνονται με εγκληματικές ενέργειες και παραλείψεις για τις οποίες το τίμημα θα πληρωθεί και από τις επόμενες. Σ' αυτές τις αθώες γενιές που θα πληρώσουν τα σφάλματα των γονιών τους, ο γνωστός γάλλος σοσιαλιστής πολιτικός Μισέλ Ροκάρ επιθυμούσε να στείλει μια «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (επιστολή στις επόμενες γενιές, ελπίζοντας πως θα μας συγχωρήσουν).

Οι εθνομηδενιστές ταυτίζουν σκόπιμα την έννοια του δημοκρατικού έθνους/κράτους με μια δήθεν αναπόφευκτη ιδεολογία του φασιστικού εθνικισμού. Όμως, αναλύοντας τις έννοιες του εθνικισμού και του εθνοτισμού, έχουμε τη δυνατότητα να διαπιστώσουμε ότι το εθνομηδενιστικό όραμα για μια παγκόσμια κοινωνία με φυλετικά και πολιτιστικά ετερογενείς εθνότητες, είναι ιστορικά αποδειγμένο ότι εύκολα οδηγεί σε εσωτερικές συγκρούσεις και σε επιθετικές μορφές ιμπεριαλιστικού εθνικισμού. Τα πειστικά παραδείγματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της Σοβιετικής Ένωσης ή των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής με την πανσπερμία εθνοτικών ομάδων στις οποίες αναπτύχθηκε ένα πολιτιστικά σύμμεικτο αίσθημα ενιαίας «εθνικής ή ταξικής συνείδησης», με παράλληλη επεκτατική και ιμπεριαλιστική πολιτική στο πεδίο των διακρατικών σχέσεων, δείχνει ότι και σε αυτές τις υπερδυνάμεις ενυπάρχει το σπέρμα των συγκρούσεων με εξωτερικούς εχθρούς αλλά και στο εσωτερικό με τις διάφορες εθνοτικές ομάδες με τελείως ασυμβίβαστα πολιτιστικά χαρακτηριστικά. Κάποια από αυτές τις φυλετικές ομάδες, με πολιτιστική συνοχή και δυναμική πολιτική παρουσία, θα επικρατήσει στο τέλος επιβάλλοντας στις άλλες τον ιδιαίτερο πολιτισμό της (γλώσσα, θρησκεία, έθιμα, πολιτιστικές της αξίες κλπ). Η φεουδαλική κοινωνία των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων και με ανύπαρκτη την έννοια του έθνους/κράτους, είναι ένα ακόμα παράδειγμα μιας «εθνικιστικής» διεγκυστίνδας συγκρούσεων ανάμεσα σε πρίγκιπες, λόρδους, βαρόνους και διάφορους άλλους γαλαζοαίματους.

Σύντομα θα μας δοθεί η ευκαιρία να αναπτύξουμε εκτενέστερα την ιδεολογία του εθνομηδενισμού και ειδικότερα του ελληνικού εθνομηδενισμού, ο οποίος έχει μια ξεχωριστή και εντυπωσιακά ιδιαίτερη λειτουργική δομή στις ιδεολογικές του θέσεις και στον τρόπο υλοποίησης των στόχων του. Όμως, παρά την γενικευμένη άποψη του απλού πολίτη ότι ο εθνομηδενισμός αποτελεί ιδεολογία μόνο του ακραίου Αριστερού Διεθνισμού, η αλήθεια επιβάλλει να αποκαλύψουμε την πολυπλοκότητα μιας ιδεολογίας στην οποία συμμετέχει και έχει καθοδηγητικό ρόλο και η Διεθνιστική (Νεοταξική) Δεξιά, στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής

παγκοσμιοποίησης. Πρόκειται για δυο διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε σε επόμενα άρθρα, αφού πρώτα διερευνήσουμε το ιδεολογικό πλαίσιο του εθνομηδενισμού και τους βαθύτερους στόχους του.

24.-Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Όποιες και αν είναι οι εξελίξεις στο πρόβλημα της μελλοντικής παγκόσμιας κυριαρχίας, η Ευρώπη ως σύνολο και ως μεμονωμένα κράτη/μέλη θα βρεθεί στριμωγμένη και στην περίπτωση της τυχόν συνεργασίας ΗΠΑ-Ρωσίας με σκοπό να απομονωθεί η πανίσχυρη Κίνα, αλλά και στο ενδεχόμενο μιας πυρηνικής σύγκρουσης ανάμεσα στους τρεις κολοσσούς του οικονομικού και γεωπολιτικού παιχνιδιού. Στην πρώτη περίπτωση η Αμερική δεν θα έχει την ανάγκη στήριξης από μια άχρηστη Ευρωπαϊκή Ένωση, την οποία θεωρεί επικίνδυνο εμπορικό ανταγωνιστή και προσπαθεί σήμερα να τη διαλύσει. Στη δεύτερη περίπτωση μιας τυχόν πυρηνικής σύγκρουσης, το κεντρικό πεδίο αντιπαράθεσης θα βρίσκεται στην καρδιά της Ευρώπης, η οποία θα μετατραπεί σε κρανίου τόπο λόγω της μικρής της έκτασης και της πυκνότητας του πληθυσμού της, ενώ οι αντίπαλες μεγάλες δυνάμεις και κυρίως η Ρωσία και οι Κίνα έχουν αχανείς εκτάσεις (π.χ. η Σιβηρία) οι οποίες θα βρίσκονται μακριά από τις επικίνδυνες εστίες πολέμου.

Η Ευρώπη άρχισε να κλαδεύει το κλωνάρι του δέντρου στο οποίο καθόταν όταν μετά τον Ντε Γκολ, έναν πραγματικό Ευρωπαίο που δεν ανεχόταν οι αμερικανοί καουμπούδες του Λευκού Οίκου να μπερδεύονται στις ευρωπαϊκές υποθέσεις, αναδείχτηκαν ανάξιοι ηγέτες που το όραμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης το μετέτρεψαν σε εφιάλτη. Η παγκοσμιοποίηση με τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και έξω από κάθε πολιτιστικό στοιχείο των ευρωπαϊκών λαών, δεν θα μπορούσε να παγιωθεί με έναν τόσο στέρεο και ευρύ τρόπο αν αντιδρούσαν οι πνευματικές και πολιτικές ηγεσίες των ευρωπαϊκών λαών. Άφησαν τους χρηματιστές και τους τραπεζίτες να απαξιώσουν το βασικό ευρωπαϊκό πολιτιστικό βάθρο και οδήγησαν μια σεμνή και μυαλωμένη ως τότε ΕΟΚ (από πλευράς διακηρυγμένων αξιών και αρχών), αφού πρώτα τη φτιασίδωσαν ως κοκότα και τη βάφτισαν ΕΕ, σε σκοτεινούς και αντίθετους δρόμους από αυτούς που ονειρεύτηκαν οι ευρωπαϊκοί λαοί. Από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ του 1992, η οποία έθεσε τις βάσεις ενός αδηφάγου, ενός άπληστου, τυχάρπαστου και κοινωνικά ανάληπτου οικονομικού συστήματος σούπερ-νεολιμπεραλισμού και ως τη Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007 που εδραίωσε τις βάσεις για μια πορεία αντιδημοκρατικών και αντικοινωνικών εξελίξεων στην Ευρώπη (μερικοί τις χαρακτήρισαν «συγκαλυμμένη δικτατορία»), οι ιδρυτικές αξίες της ΕΟΚ είχαν τελείως απαξιωθεί. Οι μετέπειτα οργανωτικές πολιτικές εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και κυρίως η οικονομική κρίση, μετά την πτώχευση της Λίμαν Μπράδερς, αποκάλυψαν την ιδεολογική

αποξένωση των ευρωπαϊκών λαών από τους υποταγμένους στο νέο γραφειοκρατικό και αυταρχικό καθεστώς των Βρυξελλών.

Ίσως στα πρώτα χρόνια της κρίσης και ως το 2015 να γινόταν πιστευτό το προπαγανδιστικό αφήγημα των σκληροπυρηνικών ηγετών της Γερμανίας για τον «ελληνικό αποδιοπομπαίο τράγο», αλλά η εμφανής πορεία προς μια γερμανική Ευρώπη, δημιούργησε τις κάπως γενικευμένες αντιδράσεις εναντίον ενός ευρωπαϊκού συστήματος που απεμπλούσε τις βασικές αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε πως καταλυτικό ρόλο στις αντιδράσεις αυτές έπαιξαν τα ανεξήγητα για πολλούς σκληρά οικονομικά μέτρα και οι ταπεινωτικοί και απαξιωτικοί για τους Έλληνες και την Ελλάδα χαρακτηρισμοί (τεμπέληδες, απατεώνες, άσχετα με του αρχαίους Έλληνες αλβανοσλαβοτουρκικά ανεμομαζώματα κ.ά). Έχουμε ήδη αναφέρει πως ο γάλλος καθηγητής Τομά Πικετί μίλησε σε γερμανικό ακροατήριο για επιβολή στην Ελλάδα οικονομικών μέτρων τα οποία δεν «είχαν καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη». Θα πρέπει να πούμε για όσους δεν γνωρίζουν ποιος είναι ο Πικετί, ότι ο διάσημος αυτός οικονομολόγος είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Le capital au XXIe siècle» (Το κεφάλαιο στο 21ο αιώνα), το οποίο κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 2013 και μεταφράστηκε σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Όπως έγραψε ο νομπελίστας οικονομολόγος Πολ Κρούγκμαν, πρόκειται για μια επιστημονική μελέτη η οποία διαφοροποιεί τον τρόπο ερμηνείας των οικονομικών γεγονότων αλλά και τις επιδράσεις τους σε μια κοινωνία (του 21ου αιώνα) που χαρακτηρίζεται από οικονομικές ανισότητες

Σε έντυπα και τηλεοπτικά δίκτυα, όπως το περιοδικό Marianne, οι εκδόσεις Alternatives Économiques, η Libération, η La Tribune, η TV France 24 κ.ά. άρχισαν να πραγματοποιούνται έρευνες για να διερευνηθούν τα πραγματικά αίτια αυτής της κάπως ανεξήγητης συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως της πανίσχυρης οικονομικά Γερμανίας, η οποία πλέον ενεργούσε ως απόλυτη διαχειρίστρια των ευρωπαϊκών υποθέσεων. Ακόμα και μέσα στη Γερμανία, αξιόπιστα ινστιτούτα ερευνών, αξιόλογοι οικονομολόγοι και πνευματικοί άνθρωποι (όπως ο Πέτερ Μπόφινγκερ, ο φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας κ.ά) ύψωσαν τις φωνές αντίδρασης σε πολιτικές οικονομικά απάνθρωπες αλλά και με αμφίβολη δημοκρατική νομιμότητα. Τον ίδιο χρόνο (2015) ο Ντομινίκ Στρος-Καν, στην περίφημη επιστολή του «προς τους Γερμανούς φίλους του», είχε γράψει πως η ευρωπαϊκή γερμανική πολιτική οδηγούσε στην «επανεμφάνιση των δαιμόνων του παρελθόντος» (υπονοούσε τη ναζιστική ιδεολογία), ενώ ο γάλλος δικηγόρος και συγγραφέας Ρεζί Καστελνό διέκρινε «την επιστροφή της ύβρεως», υπονοώντας κι' αυτός την εφαρμογή ναζιστικών μεθόδων στο ελληνικό πρόβλημα,

αλλά και το μίσος της Γερμανίας εναντίον της Ελλάδας, λόγω της μεγάλης καταστροφής του γερμανικού στρατού στη Ρωσία εξαιτίας των καθυστερήσεων της Βέρμαχτ στο ελληνικό μέτωπο την Άνοιξη του 1941. Επίσης, ο δημοσιογράφος της La Tribune P. Γκοντέν κονιορτοποίησε ως «ναζιστικό παραλήρημα» τα δημοσιεύματα της Bild και της Die Welt για το ρατσιστικό επιχείρημα πως στους σημερινούς Έλληνες «δεν υπάρχει ούτε σταγόνα αίματος του Σωκράτη και του Πλάτωνα». Αυτό το ναζιστικό επιχείρημα το χρησιμοποιούν και οι «ονόματι Έλληνες» διανοούμενοι αναθεωρητές της ιστορίας (εθνομηδενιστές), αλλά αν με τα ίδια φασιστικά κριτήρια ερευνούσαν και το DNA των σημερινών Γερμανών, ενδεχομένως να έβρισκαν πάρα πολλές σταγόνες αίματος από τους Ούννους του Απίλα. Η καθαρότητα ενός λαού δεν κρίνεται από τις επιμειξίες των φυλών, αλλά από τη διατήρηση των προγονικών πολιτιστικών θησαυρών. Και μόνον η διατήρηση μιας γλώσσας που επέζησε τέσσερις χιλιετίες (μοναδικό παγκόσμιο γεγονός), είναι ασφαλές κριτήριο για να διαπιστώσουν οι «ανεγκέφαλοι πανεπιστημιακοί εθνομηδενιστές διανοούμενοι» την εξελικτική πορεία του ελληνισμού.

Από το 2015 και μετά, οι αποκαλύψεις για τη μετάλλαξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ένα γραφειοκρατικό αντιδημοκρατικό διευθυντήριο ήταν ραγδαίες. Η Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007, ήταν το δημιούργημα αυταρχικών τεχνοκρατικών εγκεφάλων οι οποίοι, μετά τα αρνητικά δημοψηφίσματα της Γαλλίας και Ολλανδίας για το σχέδιο του ευρωπαϊκού συντάγματος, προσπάθησαν να ανακόψουν κάθε δυνατότητα των ευρωπαϊκών λαών να διατυπώνουν ιδεολογικές απόψεις σε βασικά οικονομικά, κοινωνικά και εθνικά θέματα που αφορούσαν στα κράτη/μέλη. Τα αποτελέσματα αυτής της μετάλλαξης φάνηκαν πολύ γρήγορα. Εμφανίστηκαν ακραίες ιδεολογικές αποκλίσεις οι οποίες εκτείνονται από τις απλές εκδηλώσεις ευρωσκεπτικισμού ως τη δημιουργία ισχυρών ακροδεξιών κομμάτων, τα οποία εξαπλώνονται και ισχυροποιούνται με ταχύτητα χιονοστιβάδας και, αν δεν υπάρξουν επείγουσες και ριζικές αλλαγές στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η προσπάθεια για ένωση των ευρωπαϊκών λαών θα μείνει στην ιστορία ως ένα αποτυχημένο πείραμα.

Και τώρα το ερώτημα: Είναι δυνατόν να υπάρξουν τέτοιες σωτήριες αλλαγές; Τα προβλήματα και οι συνέπειές τους είναι πλέον εμφανείς. Ας ξαναγυρίσουμε στον Τομά Πικετί ο οποίος ήταν ένας από τους πρώτους που διαπίστωσαν τη διττή δομική ασθένεια της ΕΕ, δηλαδή την κυρίαρχη θέση των τραπεζιτών και γενικά των αρχιερέων του χρήματος στις δομές του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και την αποξένωση των ευρωπαϊκών ηγετών από τους λαούς τους. Σε άρθρο του που δημοσιεύτηκε στις 17 Μαΐου 2016 στην εφημερίδα Le Monde με τίτλο «Pour un nouau dur euoréen» (για έναν σκληρό

ευρωπαϊκό πυρήνα}, αφού πρώτα αναφέρεται στα σοβαρά προβλήματα των προσφύγων, των δημόσιων χρεών και της ανεργίας, διαπιστώνει την ολοένα αυξανόμενη επιθυμία των ευρωπαϊκών πολιτών για την επιστροφή στο Κράτος/Έθνος. Οι ευρωπαϊκοί λαοί έχουν πεισθεί ότι οι Συμφωνίες και Συνθήκες της ΕΕ και προπαντός της Ευρωζώνης δεν πρόκειται να αλλάξουν και συνεπώς οι μεγάλες κοινωνικές ανισότητες, η ανισοτιμία των κρατών/μελών, η έλλειψη αλληλεγγύης και γενικά το συνεχώς αυξανόμενο έλλειμμα Δημοκρατίας στις σχέσεις ηγετών και λαού θα οδηγή την Ευρώπη προς ένα απολυταρχικό γραφειοκρατικό καθεστώς. Άλλωστε, η δήλωση του προέδρου της Κομισιόν Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ τον Ιανουάριο του 2015 ότι «δεν μπορεί να υπάρξει δημοκρατική επιλογή εναντίον των ευρωπαϊκών συνθηκών» (il ne peut y avoir de choix démocratique contre les traités européens), δείχνει πως το τεχνοκρατικό ιερατείο των Βρυξελλών δεν είχε, τουλάχιστον το 2015, καμιά πρόθεση και δημοκρατική ευαισθησία για να ακούσει τη φωνή των ευρωπαϊκών λαών. Συνεπώς, η πορεία προς τη διάλυση της ΕΕ είναι προδιαγεγραμμένη αν δεν αλλάξουν, όπως επισημαίνει ο Πικετί, οι ιδεολογικές θέσεις κυρίως των ηγετών της Ευρωζώνης και δεν τροποποιηθεί η «θανατηφόρα στρατηγική της» (stratégie mortifère). Η σωτηρία της Ευρώπης εξαρτάται από λογικές τροποποιήσεις των Συνθηκών αλλά και με τη δημιουργία ενός «σκληρού ευρωπαϊκού πυρήνα» που θα αποφασίζει με σχετική πλειοψηφία από τα κράτη που θα αντιπροσωπεύουν το 70% του συνόλου των πολιτών της Ευρωζώνης.

Η στασιμότητα σε εσωτερικές διεργασίες στην Ευρωζώνη αλλά και γενικότερα στην ΕΕ επέτειναν το δυσμενές κλίμα από την εποχή των προτάσεων του Τ. Πικετί. Οι λαοί, σε Γερμανία, Αυστρία, Ολλανδία, Γαλλία, Πολωνία, Ουγγαρία, Ιταλία κλπ, στράφηκαν εμφανώς προς τα κόμματα που αρθρώνουν αντιευρωπαϊκό λόγο ή προτείνουν αποχώρηση από την ΕΕ και επανασύσταση του Κράτους/Έθνους. Ο γάλλος καθηγητής όμως εξακολουθεί τον αγώνα του «για τη σωτηρία της Ευρώπης». Με πολυπληθή ομάδα επιστημόνων κύρους από όλον τον κόσμο διακήρυξε με «Μανιφέστο», που δημοσιεύτηκε στα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, τις απόψεις του για τις σωτήριες δομικές αλλαγές στην ΕΕ που ενδεχομένως, την τελευταία στιγμή να αποτρέψουν την καταστροφική της πορεία. Αυτό το «Μανιφέστο» που δημοσιεύτηκε και στη βρετανική εφημερίδα «The Guardian» στις 9 Δεκεμβρίου 2018 με τίτλο «Our manifesto to save Europe from itself» (Το Μανιφέστο μας για να σωθεί η Ευρώπη από τον εαυτό της) έχει ως στόχο να προειδοποιήσει τους ηγέτες της ΕΕ ότι τα περιθώρια για τη σωτηρία της είναι οριακά και ότι δεν έχουν πλέον τη δυνατότητα για επιλογή διατήρησης των αντικοινωνικών Συνθηκών απεμπλοκώντας τα

δημοκρατικά δικαιώματα των ευρωπαϊκών λαών. Η αλαζονική φράση του Γιούνκερ βασισμένη στην τεχνοκρατική παντοδυναμία των Βρυξελλών του 2015, έχει μετατραπεί το 2019 σε απόφαση αυτοκτονίας. Αν αυτός ο γραφειοκρατικός και αντιδημοκρατικός αυταρχισμός εξακολουθήσει να πρυτανεύει στην ηγετική ομάδα της Ένωσης, τότε κανένα Μανιφέστο δεν πρόκειται «να σώσει την Ευρώπη από τον εαυτό της».

Στο Μανιφέστο επαναλαμβάνονται οι προτάσεις του Πικετί που υπήρχαν στο άρθρο του στη «Le Monde», αλλά γίνεται μια πιο εκτεταμένη και σαφέστερη ταξινόμηση των προτεινόμενων αλλαγών. Οι επιστήμονες που προέρχονται από «όλα τα σημεία του ορίζοντα και από διαφορετικές χώρες» και υπογράφουν το Μανιφέστο, κάνουν έκκληση προς τους Ευρωπαίους ηγέτες να τροποποιήσουν σε βάθος τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και τις πολιτικές που εφαρμόζουν. Δηλώνεται ότι στο Μανιφέστο υπάρχουν συγκεκριμένες και σαφείς προτάσεις και ιδιαίτερα το σχέδιο μιας Συνθήκης για την Δημοκρατικοποίηση της Ευρώπης και ένα σχέδιο (κοινού) προϋπολογισμού, τα οποία θα γίνουν δεκτά από τα κράτη/μέλη που θα θελήσουν να τα αποδεχθούν, με την προϋπόθεση να τεθούν υπόψη των πολιτών τους και να υπογραφούν από όλους τους Ευρωπαίους (άνδρες και γυναίκες) που θα συμφωνούν με τις προτάσεις. Τα σχέδια θα πρέπει να τεθούν και υπόψη των πολιτικών ομάδων για τυχόν εισηγήσεις βελτιώσεων. Όπως φαίνεται καθαρά ο Τ. Πικετί και οι άλλοι συντάκτες του Μανιφέστου, έχουν γνώση της απαξίωσης του αντιπροσωπευτικού κοινοβουλευτικού συστήματος από τους πολίτες και επιδιώκουν, με τις υπογραφές των πολιτών, να επανέλθουν στο πραγματικό και έντιμο πνεύμα της αληθινής Άμεσης Δημοκρατίας των Αθηνών του 5ου π.Χ. αιώνα. Άλλωστε, είδαμε στο παρελθόν αλλά και πρόσφατα στην Ελλάδα την κατάντια μιας Βουλής με αντιπρόσωπους των πολιτών, οι οποίοι για προσωπικούς συμφεροντολογικούς λόγους πρόδωσαν τις ιδεολογικές θέσεις των ψηφοφόρων (εντολέων) τους, Αυτοί οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι ποιον εκπροσωπούν; Τους ψηφοφόρους τους, τον εαυτό τους ή εξυπηρετούν ξένα συμφέροντα; Όταν σε ένα κράτος οι ηγέτες αμφισβητούν ή φοβούνται την έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας, είτε με εκλογές είτε με δημοψήφισμα, αυτό το κράτος αποκλείεται να είναι δημοκρατικό. Με αυτού του είδους τις πρακτικές αμφισβήτησης της λαϊκής κυριαρχίας, οι έλληνες ηγέτες εφαρμόζουν κατά γράμμα τα αυταρχικά συστήματα διοίκησης που εφευρίσκει το Διευθυντήριο των Βρυξελλών για να παρακάμπτει τη βούληση των ευρωπαϊκών λαών. Πρόκειται για ένα ιδιόρρυθμο και ανέντιμο καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας.

Στο επόμενο άρθρο θα συνεχίσουμε διερευνώντας τις απόψεις και άλλων ευρωπαϊών ειδικών για την καλπάζουσα ασθένεια μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία θα μπορούσε να μεγαλουργήσει και να αναδειχθεί σε κραταιά Δύναμη, αν σεβόταν τους λαούς της. Σήμερα καταρρέει και ψυχορραγεί κάτω από τα σαρκαστικά βλέμματα των τριών Υπερδυνάμεων του κόσμου.

25.-ΟΙ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Οι εθνομηδενιστές των άλλων κρατών Αριστερής ή Νεοδεξιάς ιδεολογίας, επιδιώκουν να υλοποιήσουν το ίδιο διεθνιστικό όραμα μιας παγκόσμιας και ενιαίας πολυεθνотικής (πολυπολιτισμικής-multi culti) κοινωνίας εξαφανίζοντας το κράτος/έθνος, αν και το διαφορετικό ιδεολογικό τους υπόβαθρο τους αναγκάζει να χρησιμοποιούν διαφορετικά κοινωνικοπολιτικά επιχειρήματα για να πείσουν τους οπαδούς τους. Όμως, η μεθοδολογία στους τρόπους δράσης, στα επιχειρήματα και στους στόχους είναι εκπληκτικά ταυτόσημοι και υπάρχει μια οφθαλμοφανής συναίνεση Αριστερών και Δεξιών εθνομηδενιστών αλλά και σιωπηρή συνεργασία για την επίτευξη αυτών των στόχων. Όμως, σε θέματα πολιτισμού και προγονικής κληρονομιάς υπάρχει μια άφωνη διακριτικότητα και ανοχή από τους ευρωπαϊούς εθνομηδενιστές. Προσωπικά δεν έχω μέχρι σήμερα διαβάσει κείμενα σοβαρών ευρωπαίων διανοουμένων (π.χ. Ιταλών, Γάλλων ή Γερμανών) στα οποία να αμφισβητούνται η ιστορία και οι ιδιαίτερες παραδοσιακές αξίες της πατρίδας τους. Ένα απλό παράδειγμα. Με τη έναρξη της πρόσφατης ελληνικής οικονομικής κρίσης πολλά γερμανικά έντυπα θυμήθηκαν τη ρατσιστική θεωρία του Φαλμεράγιερ και κατηγορούσαν τους Έλληνες ότι «δεν ανήκαν στην Ευρωπαϊκή Οικογένεια διότι στο (μπασταρδεμένο) αίμα τους δεν υπήρχε ούτε σταγόνα από το αίμα του Πλάτωνα, του Σωκράτη, του Αριστοτέλη ή του Περικλή». Υπήρχαν επίσης και συμβολικές παραστάσεις (όπως της Αφροδίτης με το ανασηκωμένο δάχτυλο ή της Ακρόπολης με την τουρκική σημαία) για την αμφισβήτηση των κληρονομικών δικαιωμάτων του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Ποτέ όμως οι κάποιοι Γερμανοί διανοούμενοι που αποδέχονται την παγκοσμιοποιημένη πολυφυλετική μείξη των λαών, δεν διερεύνησαν με τον ίδιο ρατσιστικό τρόπο την ιστορικά αποδεδειγμένη μείξη των Γερμανών (Οστρογόθων) με τους Ούννους. Ο Απίλας, ο βασιλιάς των Ούννων, είχε ιδρύσει μια πολυφυλετική συνομοσπονδία με τους Γερμανούς και με ένα τμήμα της Ανατολικής Ευρώπης (κυρίως με την Ουγγαρία). Αυτή η μείξη των λαών επισφραγίσθηκε και με το γάμο του Ασιάτη πολέμαρχου με τη γερμανίδα πριγκίπισσα Ίντιλκο και υπάρχει ως γεγονός στους γερμανικούς θρύλους και κυρίως στο έπος του Νιμπελούνγκεν.

Αντίθετα, οι επιλεγμένοι στόχοι των ελλήνων εθνομηδενιστών δεν εντάσσονται μόνο στο γενικότερο πλαίσιο προπαγάνδας της παγκοσμιοποίησης, αλλά έχουν και κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά με εξειδικευμένη στοχοποίηση του ελληνικού πολιτισμού. Είναι οι μόνοι που έγραψαν και διακήρυξαν ότι «δεν είμαστε Έλληνες» αλλά

ψεύτικο δημιούργημα των Ευρωπαίων που το αποδεχθήκαμε ως λαός «για να τα 'κονομήσουμε».

Σε κανένα άλλο κράτος του κόσμου δεν αμφισβητήθηκε από μια τόσο μεγάλη και συμπαγή ομάδα πανεπιστημιακών καθηγητών και πολιτικών, με θέσεις/κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, η εθνική ταυτότητα των πολιτών της πατρίδας τους. Αυτή είναι η σημαντικότερη και μέχρι παρανοϊκής λογικής διαφορά των ελλήνων εθνομηδενιστών από τους άλλους ιεροκήρυκες του ακραίου διεθνισμού και της παγκοσμιοποίησης. Μάλιστα κάποιοι, όπως π.χ. ο Νίκος Δήμου, διακρίθηκαν στη Δυτική Ευρώπη και δέχτηκαν εγκώμια και από τους σλαβομακεδόνες, για τις αρνητικές απόψεις τους στο (ρατσιστικό) θέμα της φυλετικής καθαρότητας και της αποκλειστικότητας της πνευματικής κληρονομιάς του ελληνικού πολιτισμού από την Ελλάδα. Στο προλογικό του σημείωμα ο εκδότης του επανεκδοθέντος το Μάρτη του 2012 από τον γαλλικό εκδοτικό οίκο «Payot» βιβλίο του Ν. Δήμου με τίτλο «Du malheur d'être Grec» (Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας) γράφει:

«Ο τίτλος του βιβλίου θα είναι στο εξής μια τρέχουσα έκφραση (est désormais une expression courante) και λόγω της αποδόμησης της ελληνικής εθνικής ταυτότητας (déconstruction de l'identité grecque) που επιδίωκε ο συγγραφέας, αντιμετωπίστηκε στη χώρα του με εχθρότητα». Στο σημείωμα επίσης δίνονται συνοπτικά κάποια σημεία του κειμένου όπως, π.χ. ότι ο Έλληνας δεν έχει την αίσθηση της πραγματικότητας και ζει σπάταλα δυο φορές πάνω από τις οικονομικές του δυνατότητες, ότι υπόσχεται τρεις φορές περισσότερα από αυτά που μπορεί να εκπληρώσει και ότι βεβαιώνει πως γνωρίζει τέσσερις φορές περισσότερα από αυτά που πραγματικά γνωρίζει. Με λίγα λόγια ο Έλληνας συγγραφέας σκιαγράφησε το πορτρέτο του άμυαλου, σπάταλου και караγκιόζη (όπως λέει σ' άλλο σημείο) Έλληνα απατεώνα. Ο Γάλλος εκδότης συμπληρώνει τα συμπεράσματά του προτείνοντας στους αναγνώστες «να μελετήσουν το βιβλίο πριν επισκεφθούν τον Παρθενώνα». Να μια νέα εκδοχή της θεωρίας Φαλμεράγιερ. Οι επισκέπτες της Ακρόπολης, ενημερωμένοι από το βιβλίο του Νίκου Δήμου, θα ξέρουν πως τα αριστουργήματα που βλέπουν δεν έχουν καμιά σχέση με τους «σύγχρονους караγκιόζηδες κι απατεώνες Έλληνες».

Το βιβλίο αν κριθεί, όπως είπαμε, ως λογοτεχνικό κείμενο, δύσκολα θα μπορούσε να αποσπάσει χαρακτηρισμούς που θα ξεπερνούσαν το συνηθισμένο και το μέτριο. Όμως, γνώρισε μια πρωτόγνωρη επιτυχία, με αμέτρητες επανεκδόσεις και μεταφράσεις σε ξένες γλώσσες, με διθυραμβικές αξιολογήσεις κυρίως από τον οίκο Payot και την γερμανική Die Presse, η οποία το χαρακτήρισε «αποκάλυψη», εντυπωσιασμένη από τον ανθελληνισμό του. Γιατί

λοιπόν αυτή η τόσο ασυνήθιστη εκδοτική επιτυχία; Ο λόγος είναι προφανής. Και παλαιότερα αλλά περισσότερο σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης που το «πειραματόζωο Ελλάς» ξαναμπήκε στο ρατσιστικό στόχαστρο της θεωρίας του Φαλμεράγιερ, οι χαρακτηρισμοί του Ν. Δήμου για τον Έλληνα, αποτελούν τα πειστικότερα επιχειρήματα για όσους επιδιώκουν να μας ταπεινώσουν και να υποδείξουν άλλους κληρονόμους για «το Ελληνικό Θαύμα».

Οι βασικοί επιλεγμένοι στόχοι των ελλήνων Δεξιών και κυρίως των Αριστερών εθνομηδενιστών είναι η ελληνική ιστορία, η ελληνική γλώσσα, η θρησκεία και η αλλοίωση της ομοιογένειας του ελληνικού λαού. Θα πρέπει, για την αποφυγή παρανοήσεων να διευκρινίσουμε ότι, στον αγώνα εναντίον του εθνομηδενισμού συμπαρατάσσονται η Πατριωτική Δεξιά και η Πατριωτική Αριστερά και μάλιστα η δεύτερη με τα έντυπα και τις πολιτικές της κινήσεις (π.χ. Άρδην, Ρήξη, νέος Λόγιος Ερμής, η Σπίθα/Κίνηση Ανεξάρτητων Πολιτών του Μίκη Θεοδωράκη, κ.ά.) τον αντιμάχεται με θάρρος και πείσμα οφθαλμοφανώς υπέρτερο από την πρώτη, οι περισσότεροι πολιτικοί της οποίας αντιμετωπίζουν με επιείκεια τα «κακόβουλα παγκοσμιοποιημένα παιδιά της». Την ίδια μαχητικότητα ενάντια στον εθνομηδενισμό (όπως του Μίκη Θεοδωράκη) έδειξαν και κάποιοι ευρωπαίοι αριστεροί, σαν την Οριάνα Φαλάτσι, τη γνωστή στην Ελλάδα για το ειδύλλιό της με τον Αλέκο Παναγούλη και για το βραβευμένο βιβλίο της (Βραβείο Viareggio 1979) με τίτλο «Un uomo» (Ένας άνδρας) το οποίο αφιέρωσε σ' αυτόν για την ανδροπρεπή στάση του στη διάρκεια της δικτατορίας. Και αυτοί οι διανοούμενοι, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι ή οι καλλιτέχνες κατηγορήθηκαν ως ρατσιστές, σκοταδιστές και φασίστες, όπως όλοι όσοι αντιμάχονται τον εθνομηδενισμό, την πολιτική κυριαρχία των τραπεζιτών και κερδοσκόπων, την αλλοίωση του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής και την εξαφάνιση του ευρωπαϊκού πολιτισμού από την καλά οργανωμένη λαθρομεταναστευτική πλημμυρίδα των μουσουλμάνων στην Ευρώπη.

Για την επιτυχία αυτών των στόχων οι εθνομηδενιστές επιδιώκουν την άλωση και κυριαρχία τους στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, στον έλεγχο της ενημέρωσης με την ιδιοκτησία των μεγάλων ΜΜΕ στα χέρια οικονομικά ισχυρών επιχειρηματιών ενταγμένων στο «σύστημα» και στην άσκηση εξωτερικής πολιτικής με την απουσία λαϊκής συναίνεσης σε μεγάλα εθνικά θέματα (με εκλογές ή δημοψηφίσματα για συγκεκριμένα θέματα).

26.-ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ένας κομματικά αφιονισμένος αναγνώστης όταν διαβάζει την ελληνική ιστορία βλέπει, ανάλογα με τις ιδεολογικές του πεποιθήσεις, τα κείμενά της κόκκινα ή μπλε και κάποιες φορές μαύρα. Η μονοχρωμία είναι απόλυτη και σταθερή. Γι' αυτό π.χ. ένας Αριστερός πιστεύει ότι η *bandiera rossa* (κόκκινη σημαία) του επαναστατικού ύμνου της ιταλικής Αριστεράς, θα ήταν αδύνατον να αλλάξει χρώμα και να γίνει μπλε ή μαύρη. Κι' όμως γίνεται και θα το διαπιστώσουμε, αν θελήσουμε να ψάξουμε την πολιτική ζωή κάποιων διάσημων Αριστερών, όπως του Χοσέ Μανουέλ Μπαρόζο, του Ξαβιέ Σολάνα, του Τόνι Μπλερ ή του Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ και του Γιόσκα Φίσερ (για τους οποίους έχουμε ήδη μιλήσει σε προηγούμενο άρθρο μας), με ποιο τρόπο από φανατικοί λενινιστές, μαοϊκοί και αναρχικοί μετατράπηκαν ανεξήγητα για πολλούς σε φανατικά γεράκια του νεοκαπιταλισμού της ακραίας Δεξιάς. Μερικοί, αν και ιδεολογικά ξεγυμνώθηκαν εντελώς με την ζετσιπωσιά πεπειραμένης ιερόδουλης, εντούτοις εξακολουθούν να πωλούν στους οπαδούς τους το σανό του λαϊκού και κοινωνικού αγωνιστή. Αν διαβάσει κάποιος τα άρθρα του Γιόσκα Φίσερ, αυτού του τέως αναρχικού και υπουργού αλλά και διακεκριμένου λομππίστα της Nabucco, θα νομίζει πως πρόκειται για ηθικές παραινέσεις κάποιου θεολόγου του θρησκευτικού σοσιαλο-δημοκρατικού κινήματος της Λατινικής Αμερικής.

Όλα γίνονται στην πολιτική όταν οι ηγέτες είναι δημαγωγοί και τυχάρπαστοι. Διότι όπως είπε και ο Αθηναίος ρήτορας Αισχίνης κατηγορώντας τον Κτησιφώντα για την πρότασή του να τιμηθεί ο Δημοσθένης με χρυσό στεφάνι για την προσφορά του στην πατρίδα, «Ούτως ως ἔοικε, πονηρὰ φύσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη, δημοσίας ἀπεργάζεται συμφοράς (*Ὅπως φαίνεται, όταν ένας παλιάνθρωπος αποκτήσει μεγάλη εξουσία, προκαλεί μεγάλες συμφορές στη χώρα*). Και όπως φαίνεται ο Δημοσθένης, ο μεγάλος αυτός Αθηναίος ρήτορας, προκάλεσε συμφορές όχι μόνο στον εαυτό του αλλά και στην Ελλάδα. Ως φανατικός τοπικιστής και τελείως αφελής για τις επερχόμενες από τους Πέρσες ή τους Ρωμαίους μελλοντικές εξελίξεις στο θέμα της διαμόρφωσης του Κράτους/Αυτοκρατορία, πολέμησε με «εθνομηδενιστική μανία» το όραμα του δασκάλου του, τού Ισοκράτη, για μια «Πανελλήνια Ένωση» όλων των ελληνικών αδύναμων κρατών και τη δημιουργία μιας ισχυρής Ελλάδας. Δεν είχε δυστυχώς καταλάβει ότι η διαίρεση της Ελλάδας σε αλληλομισούμενα μικρά και αδύναμα Κράτη/Πόλεις, θα ήταν η αιτία της μελλοντικής καταστροφής της.

Ο ελληνισμός μετά τη Μάχη της Πύδνας το 168 π.Χ. και ως τις αρχές του 19^{ου} αιώνα, δηλαδή για περίπου δυο χιλιάδες χρόνια, είχε

χαθεί από το προσκήνιο της Ιστορίας ως αμιγής εθνότητα σε συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο (όπως στην αρχαιότητα), παρά το γεγονός ότι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία, μετά την καθιέρωση της ελληνικής ως επίσημης γλώσσας, η πολυεθνική αυτοκρατορία θεωρήθηκε ιστορικά ως ελληνική. Το ότι αυτός ο ελληνισμός επέζησε σε μια κατάσταση χειμέριας νάρκης στον κυρίως ελλαδικό χώρο, στα νησιά του Αιγαίου, στη Μικρά Ασία, στην Αίγυπτο, στον Πόντο ή στην Κύπρο ως τη στιγμή της νεκρανάστασής του με την επανάσταση του 1821, οφείλεται στη διάσωση της ιστορικής του μνήμης χάρη στην ελληνική γλώσσα και στη, μετά το Σχίσμα, σωτήρια και ισχυρή σύμπλεξή του με την Ορθοδοξία.

Ας επιστρέψουμε όμως στα χρώματα των κομμάτων και ας δούμε την ιδεολογική ταύτιση των ακραίων διεθνιστών της Αριστεράς με τους παγκοσμιοποιημένους (Νεοταξίτες) της Νεοφιλελεύθερης/Νεοκαπιταλιστικής Δεξιάς στο θέμα της Ιστορίας. Αυτή τη μεγάλη και αξεπέραστη ελληνική ιστορία, η οποία βρίσκεται στο στόχαστρο του διεθνούς αλλά και του επαίσχυντου (λόγω της ιθαγένειας των προπαγανδιστών) ελληνικού εθνομηδενισμού.

Ο εθνομηδενισμός, ως κοινωνικοπολιτική θεωρία, γεννήθηκε μέσα από τα χιμαιρικά μαρξιστικά οράματα για μια παγκόσμια μετα-εθνική αταξική και ειρηνόφιλη κοινωνία συμφιλίωσης των λαών. Στην εξιδανικευμένη αυτή μορφή του, γαρνιρισμένος με τα προπαγανδιστικά συνθήματα για Ειρήνη, Ελευθερία, Κοινωνική Δικαιοσύνη, Ισότητα, Ατομικά Δικαιώματα, Ευημερία κ.ά. που έθελγαν και συγκινούσαν τις λαϊκές μάζες, φαινόταν ως μια βαθιά νέα κοινωνικοπολιτική επανάσταση. Ως ιδέα θα μπορούσε κάποιος να φαντασθεί ότι ήταν η συνέχεια της πολιτισμένης κοινωνίας που οραματίστηκε ο Χριστός, παρά το γεγονός ότι αυτοί που αγωνίστηκαν για να την επιβάλλουν ήταν άθεοι και ο τρόπος της επιβολής της απαιτούσε «μαχαίρι και τσεκούρι». Έτσι, κατά την πρακτική εφαρμογή της θεωρίας στη Σοβιετική Ένωση, ο δρόμος προς την διεθνοποιημένη και αταξική κοινωνία της εργατιάς (των προλετάρων) που φωτιζόταν από το άστρο του Κρεμλίνου, πέρασε από τα δύσβατα και σκοτεινά μονοπάτια (για να χρησιμοποιήσω τη φρασεολογία του Λεωνίδα Κύρκου) του «αίματος, της ντροπής, της βίας, της ψευτιάς και του τρόμου».

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, αυτοί που, με πρακτικό μυαλό και πολύ χρήμα, επιθυμούσαν μια διεθνοποιημένη και αταξική κοινωνία των τραπεζιτών, χρησιμοποίησαν τα ίδια θελκτικά συνθήματα για τις λαϊκές μάζες αλλά ο τρόπος για να τις πείσουν ήταν τελείως διαφορετικός. Αντί για τη δικτατορία του προλεταριάτου και την κρατική τρομοκρατία, επέλεξαν τη διάλυση των κρατικών θεσμών και έδωσαν ένα διαφορετικό νόημα στις έννοιες της

Δημοκρατίας, της Ελευθερίας και των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Τις ταύτισαν με την απόλυτη αναρχία με την οποία δημιουργήθηκε ένα άλλο είδος τρόμου, μια άλλου είδους δικτατορία στις κοινωνίες και στους λαούς, από την ανεξέλεγκτη δράση των περιθωριακών και εγκληματικών ομάδων. Το τρομοκρατημένο κοπάδι των αμνών, αυτοπροστατευόμενο από συναγερμούς, σιδερένιους φράχτες, αγριεμένα σκυλιά και συρματοπλέγματα, μετατράπηκε σε μια ευκολοδιαχειρίσιμη και πολιτικά άβουλη μάζα φοβισμένων πολιτών, οι οποίοι πιστεύουν πως ζουν σε μια ελεύθερη και γνήσια δημοκρατική κοινωνία με αποκλειστικό υπέρτατο σκοπό «να νιώθουν ιδανικοί καταναλωτές». Η παγκοσμιοποίηση ήταν ένας δεύτερος μετακομμουνιστικός ταξικός πόλεμος που ο Γουόρεν Μπάφετ, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου το 2005, τον απεικόνισε με πολύ απλά και κατανοητά λόγια. Ήταν, είπε, ένας πόλεμος τον οποίο κέρδισε η δική του τάξη, η τάξη των πλουσίων.

Το μεγάλο επίτευγμα της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας της παγκοσμιοποίησης, αυτό το νέο καμουφλαρισμένο είδος διεθνισμού και εθνομηδενισμού που έχει κοινά χαρακτηριστικά με τον κομμουνιστικό διεθνισμό, είναι δημιούργημα της οικογένειας Ροκφέλερ. Ο νεότερος, ο Δαβίδ (Ντέιβιντ), είχε ξεκάθαρα τονίσει πως για την επιτυχία των στόχων που είχε θέσει με την ίδρυση της «Τριμερούς Επιτροπής» (η οποία από πολλούς θεωρείται σήμερα ως η «Παγκόσμια Κυβέρνηση»), δεν θα δίσταζε να εφαρμόσει «και καλές ιδέες της Αριστερής ιδεολογίας». Ήταν το πρώτο βήμα για να προσεγγίσει εκείνους τους διανοούμενους της Αριστεράς, οι οποίοι ιδεολογικά, ως ακραίοι διεθνιστές και εχθροί της πατρίδας και του έθνους, βρίσκονταν πολύ κοντά στα οράματα της παγκοσμιοποίησης αλλά και ήταν οι μόνοι ικανοί να πείσουν τις λαϊκές μάζες. Και ο πιο ικανός σε ρητορικά ευφυολογήματα τραπεζίτης είναι αδύνατον να πείσει και έναν κρετίνο πως θα εργασθεί «για τα συμφέροντα του απλού πολίτη». Ο Αριστερός (και μάλιστα ο διανοούμενος) που έχει πουλήσει, ως άλλος Φάουστ, την ψυχή και την ιδεολογία του στο διάβολο, είναι ο ιδανικός προπαγανδιστής για μια τέτοια βρωμοδουλειά.

Η παγκοσμιοποίηση γεννήθηκε στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο των Ροκφέλερ στο Σικάγο. Στη νομική και οικονομική σχολή αυτού του πανεπιστημίου, τη γνωστή ως «Chicago School of economics» ο Μίλτον Φρίντμαν, ο Ααρόν Νταϊρέκτορ, η αδελφή του και σύζυγος του Φρίντμαν, η Ρόουζ Νταϊρέκτορ και με πληθώρα άλλων οικονομολόγων με ταυτόσημη ιδεολογία και με την καθοδήγηση του Δαβίδ Ροκφέλερ, διατύπωσαν τη θεωρία του μονεταρισμού ή νεο-φιλελευθερισμού. Η συμπλήρωση της θεωρίας του Φρίντμαν με τη θεωρία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη «Σύγκρουση των Πολιτισμών», υπήρξε η βάση για

τη δημιουργία ενός οικονομικού και πολιτικοκοινωνικού καθεστώτος. Έτσι γεννήθηκε η παγκοσμιοποίηση ως απάνθρωπο καθεστώς μετασοβιετικού τύπου. Αν ζούσε σήμερα ο Τζορτζ Όργουελ θα έγραφε για μια νέα «Φάρμα των Ζώων».

Υπάρχουν πολλά κείμενά μου, σε άρθρα και βιβλία, που αναλύουν με λεπτομέρειες αυτές τις δυο θεωρίες αλλά και δίνουν πληροφορίες για τη Λέσχη Μπίλτερμπεργκ και για την Τριμερή Επιτροπή. Στον περιορισμένο χώρο αυτού του άρθρου θα πρέπει μόνο να επισημανθεί ότι, η παγκοσμιοποίηση έχει απλώσει τα πλοκάμια της σε όλον τον κόσμο και με τέτοιο αξιοθαύμαστο τρόπο, ώστε δικαιολογημένα κάποιοι πιστεύουν ότι η κατάσταση είναι μη αναστρέψιμη. Είπαμε πιο πάνω ότι κάποιοι αριστεροί διανοούμενοι έθεσαν την πένα και τις γνώσεις τους στην υπηρεσία του νέο-φιλελευθερισμού. Αλλά υπάρχουν και δεξιοί διανοούμενοι, πολιτικοί και αξιόλογοι επιχειρηματίες σε όλον τον κόσμο, που εργάζονται με φανατισμό αλλά και με τεράστια γι' αυτούς οικονομικά και επαγγελματικά οφέλη. Η Τριμερής Επιτροπή (Trilateral Commission) η οποία ιδρύθηκε το 1973 από τους Ροκφέλερ, Μπρεζίνσκι και Κίσινγκερ, έχει εκπροσώπους/τοποτηρητές σε 36 χώρες της υφηλίου. Πρόεδρος του ευρωπαϊκού τομέα είναι ο τέως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Ζαν-Κλοντ Τρισέ, ο οποίος ανέλαβε το ηγετικό αυτό πόστο της Τριμερούς Επιτροπής μόλις έληξε η θητεία του στην ΕΚΤ το 2011 και το διατήρησε μέχρι σήμερα (2019). Στην Ελλάδα η ομάδα των εκπροσώπων υπό τον Τρισέ το 2011 ήταν οι:

- Λουκάς Παπαδήμος, αντιπρόεδρος της ΕΚΤ επί προεδρίας Τρισέ και επί ένα διάστημα

«διορισμένος» από την ΕΕ πρωθυπουργός της Ελλάδας

- Παναγής Βουρλούμης, τέως πρόεδρος ΟΤΕ

- Οδυσσέας Κυριακόπουλος, τέως πρόεδρος του Συνδέσμου

Ελλήνων Βιομηχάνων

- Αλέξης Παπαχελάς, δημοσιογράφος και διευθυντής της εφημερίδας «Καθημερινή»

Το 2019 οι εκπρόσωποι της Ελλάδας και της Κύπρου στην Τριμερή (Trilateral), σε όλα τα πόστα εξουσίας με πρόεδρο και πάλι τον Ζαν-Κλοντ Τρισέ, είναι οι παρακάτω, όπως εμφανίζονται στον σχετικό της πίνακα που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της (<http://trilateral.org/>):

THE TRILATERAL COMMISSION

february 2019

A.-EXECUTIVE COMMITTEE MEMBER

a) jean-claude trichet, b) meghan o'sullivan, c) yasuchika hasegawa

a) european chairman, b) north american chairman, c) asia pacific chairman

ALEXANDRA PAPALEXOPOULOU, european, deputy chairman

jaime serra, hong seok-hyun

north american, asia pacific

deputy chairman deputy chairman

michael fuchs carole taylor barry desker

european north american asia pacific

deputy chairman deputy chairman deputy chairman

in memoriam

david rockefeller, founder

peter sutherland honorary european chairman

B.-EUROPEAN GROUP

Ann-Kristin Achleitner, Scientific Director of the Center for Entrepreneurial and Financial Studies (CEFS), Technische Universität München (TUM), Munich{..} κλπ κλπκλπ...

LUCAS PAPADEMOS, President of the Academy of Athens and holder of the Chair in Economic Sciences; Honorary Governor of the Bank of Greece; former Prime Minister of Greece; former Vice-President of the European Central Bank, Athens

ALEXANDRA PAPALEXOPOULOU, Group Strategic Planning Director, Titan Cement Company, Athens; European Deputy Chairman, Trilateral Commission

EFTICHIOS VASSILAKIS, Executive Vice Chairman, Aegean Airlines; Vice Chairman and Managing Director, Autohellas, Athens

GEORGE VASSILIOU, former Head of the Negotiating Team for the Accession of Cyprus to the European Union; former President of the Republic of Cyprus; former Member of Parliament and Leader of United Democrats, Nicosia

C.- DAVID ROCKEFELLER FELLOWS

Rebecca Adler-Nissen, Professor, Institute of Political Sciences, University of Copenhagen;

Director of Diploface{...} κλπκλπ.κλπ.....

NIKI KERAMEUS, Member of the Hellenic Parliament; Kerameus & Partners Law Firm, Athens

Κάποιοι θεωρούν αυτού του είδους τις αποκαλύψεις ως «Θεωρίες Συνωμοσίας». Είναι όμως δυνατόν η ίδια η Τριμερής Επιτροπή να συνωμοτεί εναντίον του εαυτού της στην ιστοσελίδα της; Σε αυτή τη σειρά των άρθρων θα γράφονται μόνον αλήθειες, χωρίς να μας ενδιαφέρει η κομματική τοποθέτηση και ο ιδεολογικός προσανατολισμός της πηγής, είτε πρόκειται για εφημερίδα, είτε για δημοσιογράφο ή συγγραφέα. Μας ενδιαφέρει αποκλειστικά η αλήθεια και η νομιμότητα των δημοσιευμένων πληροφοριών από, κυρίως, έγκυρα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κατά το δυνατόν δίνονται (σε σοβαρά και πολιτικώς ευαίσθητα θέματα) και στοιχεία για τις πηγές

πληροφόρησης, ώστε ο απαιτητικός αναγνώστης να διευκολυνθεί σε δικές του πρόσθετες αναζητήσεις.

27.-ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Οι διάφορες κοινωνικοπολιτικές θεωρίες συνήθως κόβονται και ράβονται στα μέτρα που εξυπηρετούν μια μεγάλη δύναμη ή Υπερδύναμη, ένα σύνολο ισχυρών κρατών μιας συμμαχίας ή για να ωφελήσουν και να καταστήσουν ηγέτιδα μια κοινωνική τάξη. Αν πάρουμε ως παράδειγμα, εκτός από τη μαρξιστική και από τη θεωρία του μονεταρισμού, την παλαιότερη που αποτέλεσε τη βάση ίδρυσης της «Ιερής Συμμαχίας» (ένα είδος ΝΑΤΟ στις αρχές του 19^{ου} αιώνα), ο βασικός της στόχος ήταν η προστασία της εξουσίας και των προνομίων των γαλαζοαίματων ηγεμόνων της Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένου και του σουλτάνου. Σε τέτοιου είδους καταστάσεις οι άνθρωποι που επιλέγονται για να μετατρέψουν τη θεωρία σε πράξη και να την προστατεύσουν από μελλοντικούς κινδύνους ανατροπής της, δεν κρίνονται από τα εθνικά, κομματικά ή θρησκευτικά τους χαρακτηριστικά αλλά από την πειθήνια υποταγή τους στους κανόνες που έχουν τεθεί.

Η παγκοσμιοποίηση και ο μετα-κομμουνιστικός διεθνισμός της δεν ξέφυγαν από αυτόν τον κανόνα. Οι «πρόθυμοι», οι συνειδητοποιημένοι ή οι παραπλανημένοι, αναζητούνται σε όλους τους ιδεολογικούς χώρους. Το «Σύστημα», πλούσιο σε παροχές και επαγγελματικά προνόμια αλλά και άριστα οργανωμένο και διαρθρωμένο σε κρατικά πόστα εξουσίας, δεν παρέβλεψε και τον καθοριστικό ρόλο της θρησκευτικής πίστης στη διαμόρφωση των κοινωνικοπολιτικών γεγονότων. Στη θέση της μαρξιστικής αθεΐας, η οποία πλην των άλλων δυσλειτουργιών συνέβαλε καθοριστικά στην εξαφάνιση της Σοβιετικής Ένωσης από το προσκήνιο της ιστορίας, ο νέο-φιλελευθερισμός/αναρχοκαπιταλισμός τοποθέτησε τον αγνωστικισμό. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1869 από τον Τόμας Χάξλεϊ και είναι η θρησκευτική δοξασία που με επιτυχία εφαρμόζεται και από τη Μασονία για να ελκύσει πιστούς όλων των θρησκειών και δογμάτων. Είναι άγνωστο, απρόσιτο και ανεξήγητο το ερώτημα, λένε, αν υπάρχει ή αν δεν υπάρχει ο Θεός. Άλλωστε, το ίδιο ερώτημα τέθηκε κατά την αρχαιότητα στον Πρωταγόρα για τους θεούς του Ολύμπου, ο οποίος απάντησε ότι εξαιτίας «του άδηλου» (του αφανέρωτου, του άγνωστου) αυτού προβλήματος, δεν μπορούσε να γνωρίζει τίποτα για το αν οι Θεοί υπάρχουν, αν δεν υπάρχουν, αλλά ούτε αν τελικά υπάρχουν για τα χαρακτηριστικά της μορφής που είχαν. Να μια απάντηση με αγνωστικιστικό περιεχόμενο χιλιάδες χρόνια πριν από τον Χάξλεϊ.

Με διπλωματικό τρόπο οι αγνωστικιστές δείχνουν ότι πιστεύουν στην ύπαρξη θεού ή έστω μιας επουράνιας θείκης δύναμης, αλλά ταυτόχρονα πιστεύουν ότι οι αποδείξεις δεν είναι πειστικές για την

ύπαρξη αυτού του Θεού. Με ένα συμπάρο δυο τρυγόνια! Έχουν ανοιχτές τις πόρτες και για τους πιστούς όλων των θρησκειών, αλλά υπάρχει χώρος και για τους άθεους όλων των κομματικών παρατάξεων. Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους στο σύστημα της παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξης, οι κομματικές έννοιες του Αριστερού και του Δεξιού ή του χριστιανού, του μουσουλμάνου ή του βουδιστή, είναι πλέον ξεθωριασμένες και χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Αυτό το οικονομικό και πολιτικοκοινωνικό καθεστώς του μονεταρισμού, που θεωρεί ως υπέρτατη αξία το «ΧΡΗΜΑ», δεν αναγνωρίζει σύνορα, έθνη, πατρίδες, θρησκείες, ιστορία ή προγονική κληρονομιά. Είναι ένα καθεστώς το οποίο, σύμφωνα με τους οραματισμούς του Φράνσις Φουκουγιάμα, θα επικυρώσει «Το Τέλος της Ιστορίας».

Με αυτούς τους όρους και κανόνες λειτούργησε η παγκοσμιοποίηση και στην Ελλάδα. Η περίπτωση του Νίκου Δήμου, αμέσως μετά την μεταπολίτευση, με την έκδοση του βιβλίου του «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας» ήταν μια μεμονωμένη περίπτωση, την οποία πολλοί επικριτές του την απέδωσαν στην πρόθεσή του να «διαγράψει» με αριστερές εθνομηδενιστικές κορώνες (για την «καταγωγή του Έλληνα», για τη γλώσσα, για τη θρησκεία κλπ) τις σκοτεινές πολιτικές του θέσεις του παρελθόντος, όταν το 1970 διορίστηκε από τη Χούντα γενικός γραμματέας της διοικούσας επιτροπής των Διαφημιστικών Επιχειρήσεων της Ελλάδας. Τα ιερατείο όμως του ελληνικού εθνομηδενισμού επιλέχθηκε από τους πρόθυμους διανοούμενους της Αριστεράς που μπορούσαν να πείσουν τις λαϊκές μάζες με όμορφα παραμύθια για πραγματική δημοκρατία, για γνήσια ελευθερία, για ανθρώπινα δικαιώματα ή για κοινωνική δικαιοσύνη. Η επιλογή τους έγινε από τη μεγάλη μάζα των ακραίων διεθνιστών φοιτητών που συμμετείχαν στην εξέγερση του πολυτεχνείου. Ήταν η μία από τις τρεις ομάδες της εξέγερσης των φοιτητών αλλά και μη φοιτητών το Νοέμβρη του 1973. Από τις άλλες δυο, η πρώτη ήταν των δήθεν φοιτητών αλλά στην πραγματικότητα πρακτόρων των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, οι οποίοι εξωθούσαν τους εξεγερμένους φοιτητές σε ακρότητες για να επιτύχουν την ανατροπή και αντικατάσταση του Παπαδόπουλου από τον ταξίαρχο Ιωαννίδη. Ο Παπαδόπουλος είχε καταστεί για τους αμερικάνους επικίνδυνος όταν αρνήθηκε να διευκολύνει τη μεταφορά πολεμικού υλικού μέσω Σούδας στο Ισραήλ κατά τη διάρκεια και μετά τον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ του 1973. Τότε, τα στηρίγματα και οι προστάτες του στην Ελλάδα και στην Ουάσινγκτον αντιλήφθηκαν, δήθεν, ότι δεν ήταν «φανατικός αντικομμουνιστής» αλλά ένας παθιασμένος πατριώτης εθνικιστής. Κάποιοι θυμήθηκαν ότι ήταν ο μόνος από τους τέσσερις δικαστές που, ως ταγματάρχης και

στρατοδίκης στη δίκη του Νίκου Μπελογιάννη, ψήφισε εναντίον της θανατικής καταδίκης του κατηγορούμενου κομμουνιστή, αν και άλλοι θεωρούν ότι πρόκειται για προπαγανδιστικό παραμύθι διότι δεν υπάρχουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία από τα πρακτικά της δίκης στο έκτακτο στρατοδικείο των Αθηνών. Αυτή την άποψη των αμερικανών την ενστερνίζονταν και κάποια στελέχη της κομμουνιστικής αριστεράς, αφού όπως μεταγενέστερα έγινε γνωστό, το υψηλόβαθμο στέλεχος του ΚΚΕ Αντώνης Μπριλλάκης, σε επιστολή του προς την ηγεσία του Κρεμλίνου εισηγούνταν μια φιλικότερη και διπλωματικότερη συμπεριφορά προς τους Έλληνες δικτάτορες, ενώ ο Γεώργιος Παπαδόπουλος χαρακτηριζόταν ως «αντιαμερικανός αλλά και ως αντιβασιλικός». Μια μέρα μετά την καταστολή της εξέγερσης του πολυτεχνείου και την ανατροπή του Παπαδόπουλου, ο Ιωαννίδης άνοιξε τη Σούδα για τις μεταφορές πολεμικού υλικού προς το Ισραήλ. Το παιχνίδι οργανωνόταν πλέον αριστοτεχνικά από τον Χένρι Κίσινγκερ για να φτάσουμε ως την τραγωδία της Κύπρου.

Η τρίτη ομάδα αποτελούνταν από πραγματικούς ιδεολόγους φοιτητές όλων των κομματικών παρατάξεων που επιθυμούσαν μια ειρηνική και δημοκρατική διαμαρτυρία προς το δικτατορικό καθεστώς, το οποίο επιχειρούσε να νομιμοποιηθεί πολιτικά με την κυβέρνηση του Σπύρου Μαρκεζίνη. Ήταν αυτοί που κραύγαζαν απελπισμένα για να αποφευχθούν οι ακρότητες αλλά και προειδοποιούσαν ότι είχαν «δαισδύσει στο πολυτεχνείο προβοκάτορες για να προκαλέσουν αιματοχυσία». Στη μεταπολίτευση, η πρώτη από τις τρεις ομάδες που οικειοποιήθηκε όλον τον αντιδικτατορικό αγώνα του πολυτεχνείου, ανταμείφθηκε με το διορισμό των μελών της σε κρατικές θέσεις και κυρίως στις εκατοντάδες καθηγητικές έδρες που δημιουργήθηκαν στα πανεπιστήμια. Μεγάλο τμήμα αυτών των διορισμένων καθηγητών αποτέλεσε, στη δεκαετία του '90, τον πυρήνα του ελληνικού εθνομηδενισμού.

Πολλοί Έλληνες κατηγορούσαν τον Ανδρέα Παπανδρέου για τα προσωπικά του πάθη, την έλλειψη ενδιαφέροντος για την υστεροφημία του και τις ακραίες πολιτικές του θέσεις. Όμως, ακόμα και οι φανατικοί εχθροί του αναγνώριζαν ότι, σε αγαστή συνεργασία και σύμπνοια με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Καραμανλή, αντιμετώπιζε τα εθνικά θέματα, όπως το «Μακεδονικό» και τις απειλές της Τουρκίας, με θάρραλες και πατριωτικές επιλογές. Ο Κώστας Σημίτης που τον διαδέχτηκε στην πρωθυπουργία και στην αρχηγία του κόμματος χάρη και στο γιο του Ανδρέα, το Γιώργο Παπανδρέου, ο οποίος είχε ταυτόσημους ιδεολογικούς στόχους με το Σημίτη, ήταν μια κομματική επιλογή την οποία αντιμετώπιζε πάντα με δυσπιστία και καχυποψία. Ο Ανδρέας Παπανδρέου γνώριζε τις

«εκσυγχρονιστικές» ιδεολογικές απόψεις του Σημίτη και τις διασυνδέσεις του με τη γερμανική πολιτική ηγεσία, με ενδιάμεση γέφυρα επικοινωνίας τον αδερφό του Σπύρο, καθηγητή στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης για πάνω από τέσσερις δεκαετίες. Ήταν όμως βαριά ασθενής και ανίκανος πλέον να παρακολουθήσει τις εξελίξεις στο κόμμα του.

Ο Σπύρος Σημίτης είχε διατελέσει συνήγορος του πολίτη και επίτροπος προστασίας προσωπικών δεδομένων στο ομόσπονδο κρατίδιο της Έσσης, στο πανεπιστήμιο του οποίου δίδαξε επίσης ως καθηγητής της Νομικής Σχολής. Ως επίτροπος είχε προϊστάμενο τον Χανς Άιχελ, ο οποίος αργότερα έγινε πρωθυπουργός του κρατιδίου και μετά υπουργός οικονομικών στην κυβέρνηση του Γκέρχαρντ Σρέντερ. Με τις επαφές του στα ανώτατα κλιμάκια της Καγκελαρίας και με τις στενές σχέσεις του με τον Γιόσκα Φίσερ και τον υπουργό οικονομικών είναι φανερό (χωρίς φυσικά να υπάρχουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία), ότι είχε τη συμπαράσταση των γερμανών σοσιαλδημοκρατών για να βοηθήσει τον αδερφό του στο «μαγείρεμα» του swar με την τράπεζα Γκόλντμαν Σαξ για να μπει η χώρα μας στην Ευρωζώνη. Οι επόμενες γερμανικές κυβερνήσεις προσποιοούνταν πως αγνοούσαν την απάτη, αλλά γνώριζαν ότι ο τέως υπουργός οικονομικών Χανς Άιχελ θα ήταν αδύνατον να αγνοούσε ένα τέτοιο σοβαρό περιστατικό, αν ληφθεί υπόψη ότι στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (με έδρα τη Φρανκφούρτη) τα περισσότερα διευθυντικά στελέχη της είναι «παιδιά» του προαναφερόμενου αμερικανικού τραπεζικού κολοσσού.

Η κυβέρνηση του Κ. Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου υπήρξε μια ιδανική φωλιά για να επωασθούν τα αυγά των ερπετών του αντιπατριωτισμού. Αλλά για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε εκτενέστερα στο επόμενο άρθρο.

28.-ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Το 1996 ήταν μια κρίσιμη χρονιά για την ανάδειξη και την ενδυνάμωση του εθνομηδενισμού. Ο Ανδρέας Παπανδρέου ήταν βαριά άρρωστος και δεν μπορούσε πλέον να ελέγξει τις εξελίξεις της διαδοχής του μέσα στο κόμμα. Ο οραματιστής της «εκσυγχρονισμένης» παγκοσμιοποίησης Κώστας Σημίτης, τον Ιανουάριο αυτού του χρόνου και μετά από ψηφοφορία της κοινοβουλευτικής ομάδας διαδέχθηκε στην πρωθυπουργία τον ασθενή Ανδρέα Παπανδρέου και τον Ιούνιο επιβεβαιώθηκε η απόλυτη κυριαρχία του στη σοσιαλιστική κεντροαριστερά κατά την εκλογική διαδικασία του 4^{ου} συνεδρίου του κόμματος.

Αν ζούσε ο Ανδρέας οι πολιτικές εξελίξεις θα ήταν εντελώς διαφορετικές. Στο προηγούμενο άρθρο μας αναφερθήκαμε στην καχυποψία με την οποία αντιμετώπιζε το Σημίτη, όχι μόνο για το επεισόδιο της ολιγόχρονης διαγραφής των συνεργατών του και μελών της «Δημοκρατικής Άμυνας» (Μελίνα Μερκούρη, Σάκης Καραγιωργας, Νίκος Κωνσταντόπουλος, Αστέρης Στάγκος, Στέλιος Νέστορας, Βασίλης Φίλιας, Αγγέλα Κοκκόλα κ.ά), αλλά και οι μετέπειτα σχέσεις τους ήταν εξαιρετικά τεταμένες. Γι' αυτό το θέμα είναι διαφωτιστικό το παρακάτω απόσπασμα από το άρθρο της «KONTRA NEWS» της 14-12-2018 με τίτλο «Ανδρέας και Σημίτης»:

«..... Όμως, αποτελεί κοινό τόπο στους... παροικούντες την Ιερουσαλήμ, ότι τους δυο άνδρες χώριζε άβυσσος, πρωτίστως ως προς τις πολιτικοϊδεολογικές αντιλήψεις, αλλά και ως προς τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους. Το χάσμα ήταν μεγαλύτερο, ιδιαίτερα ως προς τα εθνικά θέματα, όπου η μάλλον «χαλαρή» και «ανέμελη» προσέγγιση του μετέπειτα πρωθυπουργού, είχαν προκαλέσει την έκρηξη ακόμη και του, συνήθως πράου και εξισορροπιστή Γιώργου Γεννηματά, στη διάρκεια του προσυεδριακού διαλόγου, εν όψει του 2^{ου} Συνεδρίου του Κινήματος, το φθινόπωρο του 1990».

Τη «χαλαρή» αυτή προσέγγιση του Κώστα Σημίτη στα εθνικά θέματα τη γνώριζαν πολύ καλά και οι Τούρκοι. Η χρονική στιγμή που επέλεξαν για το σκηνοθετημένο επεισόδιο με τα Ίμια δεν ήταν τυχαίο. Αλλά αυτή η «χαλαρότητα και ανεμελιά» φάνηκε όταν άρχισαν να εξαφανίζονται οι ελληνικές βιομηχανικές επιχειρήσεις, οι βιομηχανίες όπλων, οι μεγάλες βιοτεχνίες και οι γεωργικοί συνεταιρισμοί. Οι πατριωτικές φωνές είχαν σωπάσει όταν ο κρατικός μηχανισμός, με τη βοήθεια και του υπουργού παιδείας Γιώργου Παπανδρέου, είχε κατακλυσθεί από «χαλαρούς ιδεολόγους» (εθνομηδενιστές) και η πατριωτική ομάδα του κόμματος (π.χ. Μιχάλης Χαραλαμπίδης, Γιάννης Μαγκριώτης κ.ά) είχε εντελώς αποδιοργανωθεί με διαγραφές

και παραιτήσεις. Ο μαχητικός Χαραλαμπίδης, γνωρίζοντας κι' αυτός, όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου, τις ιδεολογικές θέσεις του Σημίτη και την προετοιμαζόμενη «εκπαραθύρωσή» του από ένα κόμμα του οποίου υπήρξε ένα από τα σημαντικά ιδρυτικά του στελέχη, προειδοποίησε με μια προφητική ομιλία τους συντρόφους του στο Συνέδριο του 1996, για το ζοφερό μέλλον της Ελλάδας με τη διαμορφούμενη πολιτική νοοτροπία σε σιλ, όπως είπε «τουρκομπάροκ». Σε ατμόσφαιρα συγκινησιακά φορτισμένη πρόβλεψε, με εντυπωσιακά καθορισμένη χρονική στιγμή, το γεγονός πως η Ελλάδα του 2010 θα μεταβαλλόταν σε ένα φτωχό προτεκτοράτο, λέγοντας:

«..... Στο τέλος αυτού του κύκλου που θα είναι το 2004(!), το 2010(!), η Ελλάδα θα είναι ένα φτωχό και ίσως συρρικνωμένο βιλαέτι ή γερμανικό λάντερ (ΣΣ-ομόσπονδο γερμανικό κρατίδιο)..... ».

Ο Γιώργος Παπανδρέου, ως πρωθυπουργός το 2010, επαλήθευσε την αυτοεκπληρούμενη προφητεία του Χαραλαμπίδη, όταν από το Καστελόριζο και παρά τις συμβουλές του σοσιαλιστή φίλου του γενικού διευθυντή του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος-Καν, αλλά και του Έλληνα εκπροσώπου στο Ταμείο Παναγιώτη Ρουμελιώτη να μη δεχθεί την υπαγωγή πριν από την αναδιάρθρωση του χρέους, διακήρυξε κομπάζοντας ότι χρησιμοποίησε «το πιστόλι του ΔΝΤ» εναντίον των εκβιασμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό το πιστόλι, όταν οι τραπεζίτες του ΔΝΤ, της Γερμανίας και της Γαλλίας το πρότειναν το 2011 και στον Ιταλό υπουργό οικονομικών της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι, αυτός τους απάντησε πως «γνώριζε καλύτερους τρόπους αν ήθελε να αυτοκτονήσει».

Δυστυχώς, στην Ελλάδα δεν υπάρχουν οι δημοκρατικοί και επιστημονικοί θεσμικοί φορείς για να αποτρέπουν, σε περιπτώσεις σοβαρών εθνικών θεμάτων, τις αποφάσεις των ηγετών οι οποίες βασίζονται σε προσωπικές τους ιδεολογικές θέσεις. Το ίδιο έγινε και με τη Συμφωνία των Πρεσπών, όταν ούτε τα άλλα κόμματα αλλά ούτε ο λαός ενέκριναν τις σοβαρές εθνικές αποφάσεις οι οποίες, από τις δημοσκοπήσεις, φανέρωναν μια τεράστια διάσταση απόψεων κυβέρνησης και λαού. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι φανερό ότι παραβιάζεται η αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, το βασικό θεμέλιο της Δημοκρατίας.

Στη διάρκεια της οκταετούς (1996-2004) πρωθυπουργίας του Κώστα Σημίτη και με υπουργούς παιδείας το Γιώργο Παπανδρέου, το Γεράσιμο Αρσένη και τον εξωκοινοβουλευτικό Πέτρο Ευθυμίου (δημοσιογράφος του εκδοτικού συγκροτήματος Λαμπράκη που στήριζε τις «αναθεωρήσεις»), η εκσυγχρονιστική «ασθένεια της ευλογιάς» (όπως τη χαρακτήρισε ο Χαραλαμπίδης) άρχισε να εμφανίζει τα πρώτα της συμπτώματα. Τότε ήταν που τα θέματα της ιστορίας, της

εξωτερικής πολιτικής και του ελληνικού πολιτισμού θα τα «διευθετούσαν στο μέλλον» οι μεγάλοι αναθεωρητές σαν το Νίκο Κοτζιά, το Νίκο Μουζέλη και τον Αντώνη Λιάκο. Ο τρίτος, ως καθηγητής της Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και μέντορας καθηγητών και πολιτικών (Ρεπούση, Κουλούρη, Φραγκουδάκη, Δραγώνα, Ν. Φίλη, Γιαβρόγλου κ.ά.), υπήρξε η ψυχή της αναθεώρησης της ελληνικής ιστορίας και της διδασκαλίας των θρησκευτικών στα σχολεία μέχρι και σήμερα (2019).

Τα θέματα αυτά τα έχω με λεπτομερειακό τρόπο εξαντλήσει σε κείμενά μου (σε άρθρα και βιβλία) και φυσικά είναι αδύνατον να αναλυθούν εκ νέου στον περιορισμένο χώρο ενός άρθρου. Οι αναγνώστες που ψάχνουν να βρουν αλήθειες με πολλαπλές επαληθεύσεις και συγκρίσεις με διαφορετικά κείμενα, θα μπορούσαν να προσφύγουν στην ιστοσελίδα μου (siskos-logotexnia.gr) για να διαβάσουν και να εκτυπώσουν δωρεάν κάποια κείμενα που θα τους είναι ίσως χρήσιμα γι' αυτές τις συγκρίσεις και επαληθεύσεις. Όμως, για να επιβεβαιώσω τους πολύχρονους ισχυρισμούς μου ότι η παγκοσμιοποίηση των Δεξιών τραπεζιτών και οι ιδεολογικές αλχημείες των Αριστερών διεθνιστών διανοουμένων έχουν κοινή θεωρητική βάση για την αποδόμηση της ελληνικής ιστορίας, του πολιτισμού και της εθνικής ταυτότητας των Ελλήνων, θα παραθέσω κάποια αποσπάσματα από το άρθρο του Αντώνη Λιάκου στο «ΒΗΜΑ» της 25 Νοεμβρίου 2008 με τίτλο «οι επιθέσεις στα βιβλία Ιστορίας». Τα συγκρότημα Λαμπράκη (ΔΟΛ), όπως ήδη αναφέραμε, ήταν το προπύργιο διάδοσης των ιδεών του εθνομηδενισμού και στις εφημερίδες του, κυρίως, αρθρογραφούσε ο Αντ. Λιάκος. Στόχος του καθηγητή ήταν ο τότε υπουργός παιδείας και θρησκευμάτων Ευριπίδης Στυλιανίδης, ο οποίος έδωσε εντολή απόσυρσης από τα δημοτικά σχολεία του βιβλίου ιστορίας της καθηγήτριας του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και μετέπειτα βουλευτή Μαρίας Ρεπούση.

Ο Αντώνης Λιάκος ως «πεφωτισμένος», όπως χαρακτήρισε σε συγκέντρωση των στελεχών του κόμματος ο Αλέξης Τσίπρας (πολύ αργότερα και μετά τις διαπιστώσεις για τα αιτία της εκλογικής ήττας του 2019) όσους επιχειρούν να επιβάλλουν τις ιδεοληψίες τους αγνοώντας τη βούληση του λαού (των ψηφοφόρων!), προσπαθεί με αφηρημένες έννοιες και ακατανόητους για τον απλό πολίτη συλλογισμούς, να περιγράψει περιληπτικά το φιλοσοφικό πλαίσιο της ανάγκης για αναθεώρηση της Ιστορίας. Παραθέτουμε κάποια χαρακτηριστικά και διαφωτιστικά αποσπάσματα, αλλά οι αναγνώστες μπορούν να διαβάσουν εύκολα όλο το άρθρο με σχετική αναζήτηση στο διαδίκτυο:

«.....Η ιστορική εκπαίδευση θέλει να διαπλάσει σύγχρονους πολίτες με κριτική συνείδηση, όχι καρικατούρες των 300 του Λεωνίδα. Για αυτόν τον λόγο η σύγχρονη συντεταγμένη πολιτεία οφείλει να προφυλάσσει την ανεξαρτησία της εκπαίδευσης απέναντι σε κάθε λογής ιδεολογικές επιθέσεις.....{...}..... Τα πράγματα, λοιπόν, αποδεικνύονται σοβαρότερα των προεκλογικών φόβων για την παρουσία του ακροδεξιού κόμματος στη Βουλή. Γιατί ένα μεγάλο μέρος της ΝΔ αναγνωρίζεται στις ιδεολογικές θέσεις αυτού του κόμματος, και δεν είναι λίγοι από το ΠαΣοΚ που χαϊδεύουν, έστω και εργαλειακά, παρόμοιες απόψεις, και γιατί επίσης η Ιεραρχία της Εκκλησίας έχει δημιουργήσει έναν πόλο ακραίας πολιτισμικής Δεξιάς με άμεσες πολιτικές παρεμβάσεις. Το πολιτικό μας σύστημα όμως έχει χάσει την ισορροπία του προς τα δεξιά και για έναν άλλο λόγο. Εξαιτίας των μειωμένων ανακλαστικών του προοδευτικού χώρου. Στην περίπτωση της διαμάχης για την Ιστορία, το πρόβλημα δεν είναι το ΚΚΕ που ταυτίστηκε με τους ακροδεξιούς, ούτε τα αριστεροδέξια υβρίδια που χειροκρότησαν την απαγόρευση του βιβλίου. {...} ..Η Ιστορία πλέον είναι μια διεθνής επιστήμη και η εκπαίδευση των νέων ιστορικών είναι πλέον διεθνής.{...}.

Αλλά εκείνο το οποίο πολιτικοποιεί τη χρήση του παρελθόντος είναι η αντίληψη της παγκοσμιοποίησης σαν μιας συνωμοσίας που θέλει να καταστρέψει τις εθνικές ιδιομορφίες, να ισοπεδώσει τις εθνικές ταυτότητες και να διαγράψει την ιστορική μνήμη. Εδώ είναι που η Ακροδεξιά συναντά την παραδοσιακή Αριστερά και τη ρυμουλκεί στη συντηρητική στροφή προς μια ευρύτερη πολιτισμική και δυσανεκτική Δεξιά.....».

Αυτός ο τόσο μορφωμένος και πνευματικά καλλιεργημένος καθηγητής κατηγορεί όλα τα κόμματα, από την Άκρα Δεξιά μέχρι και το ΚΚΕ, χωρίς να παραλείψει και την Ιεραρχία της Εκκλησίας, ότι είναι αυτά τα οποία δημιούργησαν τα «αριστεροδέξια υβρίδια που χειροκρότησαν την απαγόρευση του βιβλίου». Γιατί όμως αυτός ο Δημοκράτης δεν αναφέρει ποιο ποσοστό του λαού αντιπροσωπεύουν αυτά τα «υβρίδια» και γιατί, σύμφωνα με τους κανόνες της γνήσιας δημοκρατίας, αντί να αποφασίζουν αμετάκλητα αυτοί οι λίγοι «πεφωτισμένοι», να μην αποφασίζει ο λαός (με εκλογές ή δημοψήφισμα) τον οποίο οι δημοσκοπήσεις δείχνουν να έχει αντίθετες απόψεις σε ποσοστό που υπερβαίνει το 80%; Εκεί όμως που φανερώνει ολοκάθαρα τις ιδεολογικές του συμμαχίες είναι η προσπάθειά του να αποκαθάρει την παγκοσμιοποίηση. Μήπως δεν άκουσε τίποτα για το κλαμπ των τραπεζιτών της παγκοσμιοποίησης, για τη Λέσχη Μπίλτερμπεργκ, για το Μίλτον Φρίντμαν, για το Ροκφέλερ, το Μπρεζίνσκι, τον Κίσινγκερ ή το Τζορτζ Σόρος; Αν και κάποιος αδαής ρίξει γύρω του μια φευγαλέα ματιά θα τα δει όλα αυτά

μπροστά του ολοζώντανα. Όλα όσα λέγονται και προπαντός γίνονται για την αποδόμηση των εθνικών πολιτισμών, για την ισοπέδωση της εθνικής ταυτότητας ή για τη διαγραφή της ιστορικής μνήμης είναι θεωρίες συνωμοσίας; Όστε αυτή είναι η προοδευτική αντίληψη του Αντ. Λιάκου για τη συκοφαντημένη από «ακροδεξιούς συνωμότες» παγκοσμιοποίηση του Ροκφέλερ;

Όλες αυτές οι ιδεολογικές αγκυλώσεις των λίγων αλλά ισχυρών παραγόντων της εκπαίδευσης, αλλά και της διαστρεβλωτικής μαζικής ενημέρωσης του ελληνικού λαού, πέρασαν το 2004 στη νέα υπουργό παιδείας και θρησκευμάτων Μαριέττα Γιαννάκου. Αυτή η υπουργός θέλησε να χρησιμοποιήσει όλο το πεφωτισμένο ανθρώπινο δυναμικό που της πάσαρε η προηγούμενη ηγεσία του υπουργείου, Η νέα υπουργός πήρε ενθουσιασμένη την καυτή πατάτα για να υλοποιήσει τη νέα της Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση, αλλά η επιμονή της να υπερασπισθεί με πάθος τα δημιουργήματα του εθνομηδενισμού στα σχολεία, έπληξαν ανεπανόρθωτα την πολιτική της καριέρα. Οι ψηφοφόροι της είχαν εξοργισθεί και δεν είχε πλέον καμιά πιθανότητα για μελλοντική καριέρα με κανονική υποψηφιότητα σε κανονικές βουλευτικές εκλογές. Όμως, αν και αξιόλογη ως άτομο, σώθηκε πολιτικά χάρη στους ισχυρούς προστάτες της στην τότε ελληνική κυβέρνηση αλλά και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου παλαιότερα διακρίθηκε ως ευρωβουλευτής.

29.-Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΥ

Το πρόβλημα της πλαστογράφησης της ελληνικής ιστορίας και της κακόβουλης διαστρέβλωσης των γενικότερων πολιτιστικών στοιχείων του ελληνισμού, δεν ανέκυψε ξαφνικά τα τελευταία χρόνια με την εμφάνιση του ευρωπαϊκού εθνομηδενισμού. Έχει τις ρίζες του στο απώτερο παρελθόν. Με μια εκπληκτική και άριστα οργανωμένη προπαγανδιστική πολιτική οι Ρωμαίοι κατάφεραν να διατηρήσουν διαιρεμένο τον ελληνισμό και να απομονώσουν (από τα αμέτρητα ανίσχυρα και θνησιγενή ελληνικά κράτη/πόλεις) το μόνο ισχυρό ελληνικό κράτος της Μακεδονίας. Με κατασκευασμένες θεωρίες κατάφεραν να πείσουν τους τότε «χρήσιμους ηλίθιους Έλληνες» ότι αυτοί και όχι οι Μακεδόνες ήταν «μια γνήσια ελληνική φυλή» και ότι ήταν οι μόνοι («τα γνήσια αδέρφια τους») που θα μπορούσαν να προστατεύσουν την ελευθερία τους. Κι' έτσι, όπως μας πληροφορεί ο Πλούταρχος, ο Τίτος Φλαμίνιος «κατάφερε πολύ εύκολα να κατακτήσει την Ελλάδα». Όταν οι Ρωμαίοι υπέταξαν τους Μακεδόνες και στη συνέχεια υποδούλωσαν τις ελληνικές πόλεις μετά την ολοσχερή καταστροφή της Κορίνθου, το θεωρούσαν ντροπή να τους συγκρίνουν με τους Έλληνες και ένιωθαν απέχθεια για τους «σιχαμερούς και ύπουλους Γκρέκουλι».

Αυτή η ρωμαϊκή παράδοση πολιτικής κακοήθειας, με μια μικρή παρένθεση λίγων αιώνων, επανεμφανίστηκε στη Δυτική Ευρώπη στην, εποχή του Καρλομάγνου, στο πλαίσιο των γεωστρατηγικών αντιθέσεων μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Σ' αυτές τις πολιτικές σκοπιμότητες προστέθηκαν και τα παλιά κακόβουλα στερεότυπα ορισμένων ρωμαίων ποιητών και συγγραφέων «για τους κακούς και αναξιόπιστους Έλληνες», με σκοπό τον υποβιβασμό της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στο ιεραρχικά ανισότιμο και κατώτερο «Regnum Graecorum» (Βασίλειο των Ελλήνων). Αυτό το, κατά τους χρονογράφους της Δύσης, «αιρετικό και βάρβαρο Βασίλειο», που μεταγενέστερα μετονομάστηκε «Βυζάντιο» προσδίδοντας στη νέα ονομασία εντονότερο απαξιωτικό χαρακτήρα, ανήκε σε λαό «ύπουλο, με ζωώδη ένστικτα, αναξιόπιστο, τεμπέλη, πονηρό», του οποίου οι πολίτες διακρίνονταν για τη δεξιοτεχνία τους στις λεηλασίες και στο κλέψιμο. Με τέτοιου είδους «διδασκαλίες» δεν θα πρέπει κάποιος να εκπλήσσεται όταν πληροφορείται ότι, στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, τα γαλλικά λεξικά είχαν ως δευτερεύουσα ερμηνεία του «Grec» και τις λέξεις «Κλέφτης και Απατεώνας». Όπως ήδη έχουμε αναφέρει, ο συγγραφέας του κατάπτυστου έργου «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας», προβαίνει σε παρόμοιους χαρακτηρισμούς (συμπτωματικά και τυχαία!). Ίσως γι'

αυτό και ο εκδότης του οίκου «Payot» τον θαυμάζει που με το έργο του «αποδομεί την ελληνική εθνική ταυτότητα».

Ο πασίγνωστος γάλλος φιλόσοφος Βολταίρος, εκφράζοντας αυτό το γενικότερο αρνητικό πνεύμα για τον ελληνισμό, το οποίο με το δυτικοευρωπαϊκό εκπαιδευτικό σύστημα επέζησε ως τις αρχές του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, είχε γράψει: *«Υπάρχει μια ιστορία πολύ περισσότερο γελοία από την ιστορία της Ρώμης από την εποχή του Τάκιτου (ΣΣ-δηλαδή μετά τον 1^ο μ.Χ. αιώνα). Είναι η ιστορία του Βυζαντίου. Αυτή η ανάξια λόγου συλλογή δεν περιλαμβάνει τίποτε άλλο, παρά μόνο πομπώδεις διακηρύξεις και θαύματα. Είναι το βδέλυγμα του ανθρώπινου πνεύματος, όπως η Ελληνική Αυτοκρατορία υπήρξε το βδέλυγμα της οικουμένης»*. Από τη γέννηση του Βολταίρου μεσολάβησαν τέσσερις αιώνες ώσπου ο διασημότερος βυζαντινολόγος του 20^{ου} αιώνα, ο Στίβεν Ράνσιμαν, να αποδείξει με το περίφημο τρίτομο έργο του «Η Ιστορία των Σταυροφοριών» την αναμφισβήτητη πλέον ανωτερότητα του Βυζαντινού Πολιτισμού σε σύγκριση με την αμάθεια και «τη βαρβαρότητα» του πολιτισμού της Δύσης στην εποχή του Καρλομάγνου και του Μεσαίωνα. Παρά ταύτα, αυτό το πολιτιστικό συναίσθημα κατωτερότητας που κυριαρχεί για αιώνες στη δυτικοευρωπαϊκή διανόηση επέζησε ως τις μέρες μας, παρά το γεγονός ότι γίνεται μια προσπάθεια για την δημιουργία ενός πνεύματος ενιαίου ευρωπαϊκού πολιτισμού, στη βάση των ελληνορωμαϊκών πολιτιστικών αξιών και της χριστιανικής ηθικής. Ας θυμηθούμε πως ο γνωστός γάλλος διανοούμενος Αντρέ Μπρετόν είχε εκφράσει την επιθυμία η Δυτική Ευρώπη «να απελευθερωθεί επιτέλους από την ελληνική πολιτιστική κατοχή». Αυτή την άποψη την ενστερνίζονται ακόμα πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων και της πολιτικής στη Δυτική Ευρώπη. Η τελευταία απόπειρα να θεωρηθεί ότι η Ιστορία της Ευρώπης και ο ευρωπαϊκός πολιτισμός αρχίζει από την εποχή του Καρλομάγνου, έγινε με την έγκριση από την Ευρωπαϊκή Ένωση του βιβλίου ιστορίας του Ζαν-Μπατίστ Ντιροζέλ, το οποίο θα διδασκόταν στα σχολεία όλων των χωρών της Ένωσης. Μετά το σάλο και τις διαμαρτυρίες για τον αποκλεισμό της ελληνικής και ρωμαϊκής ιστορίας από την (αναθεωρημένη) νέα Ευρωπαϊκή Ιστορία, το επαίσχυντο αυτό βιβλίο ιστορίας αποσύρθηκε πριν κυκλοφορήσει.

Ο ελληνικός πολιτισμός βρίσκεται στο στόχαστρο και των νεότερων αναθεωρητών που αναδύθηκαν μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και την κυριαρχία της νεοφιλελεύθερης Παγκοσμιοποίησης. Για τους ευρωπαίους αναθεωρητές, εκτός από το ακραίο ιδεολογικό, διεθνιστικό και οικονομικό υπόστρωμα των στόχων της παγκοσμιοποίησης, υπάρχει και η προαιώνια συγκαλυμμένη προκατάληψη από την εποχή του Καρλομάγνου. Την είδαμε και στην πρόσφατη ελληνική οικονομική κρίση, όταν

απειλούσαν να διώξουν «από την έντιμη ευρωπαϊκή οικογένεια τους έλληνες απατεώνες». Όχι τους έλληνες απατεώνες πολιτικούς αλλά το λαό των ελλήνων απατεώνων, «στο αίμα του οποίου δεν υπάρχει ούτε σταγόνα από το αίμα των Αρχαίων Ελλήνων». Τα παλιά απωθημένα της Αγίας Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Καρλομάγνου βγήκαν στην επιφάνεια. Οι Έλληνες του εξωτερικού ντρέπονταν να ψιθυρίσουν πως είναι οι κληρονόμοι ενός αζεπέραστου πολιτισμού. Ήμασαν όλοι μαγαρισμένοι, αποδιοπομπαίοι τράγοι και καταδιωγμένοι (όπως παλαιότερα από το ναζισμό) Εβραίοι του 21^{ου} αιώνα. Με αυτή την αρρωστημένη διάνοηση των ευρωπαϊών αναθεωρητών συντάχθηκαν, μέσα στον ιδεολογικό ανεμοστρόβιλο της παγκοσμιοποίησης και οι έλληνες εθνομηδενιστές οι οποίοι, με τη μανία θρησκόληπτου νεοφώτιστου, επιχείρησαν να αποδομήσουν την ελληνική ιστορία με κυριότερο βέβαια στόχο την ελληνική εθνική ταυτότητα.

Η ιστορία και ο ελληνικός πολιτισμός προκάλεσαν τον παγκόσμιο θαυμασμό αλλά και αισθήματα μίσους και ζήλειας σε διανοούμενους και πολιτικούς λαών χωρίς προγόνους και αρχαία ιστορία. Η προπαγανδιστική ένταξη αυτού του ανυπέρβλητου πολιτισμού στα γεωπολιτικά και οικονομικά παιχνίδια των Μεγάλων Δυνάμεων, έδωσε τη δυνατότητα στους αναθεωρητές της ιστορίας να επιδιώξουν τη αποδόμησή του μέσα στα πλαίσια της Νέας Τάξης στα Βαλκάνια. Το ιδεολόγημα είναι απλό. Αυτός ο πολιτισμός, λένε, δεν είναι κληρονομιά των σύγχρονων μπασταρδεμένων Ελλήνων ή με επιεικέστερη διατύπωση, δεν είναι μόνον των Ελλήνων αλλά ανήκει και σε άλλους λαούς, όπως π. χ. στους Γερμανούς, στους Σλάβους, στους Τούρκους ή στους Αλβανούς.

Οι περισσότεροι Έλληνες θεωρούν ότι μόνο οι πολιτικοί της Σοβιετικής Ένωσης και της επίσημα αναγνωρισμένης από τη Ελλάδα «Βόρειας Μακεδονίας» πλαστογράφησαν την ελληνική ιστορία. Υπάρχουν και πέντε ακόμα πλαστογραφήσεις με αλλοιώσεις των γραπτών αρχαιολογικών, νομισματικών επιγραφικών κ.ά. δεδομένων των αρχαίων ελληνικών πηγών και με υποθετικά προπαγανδιστικά ιδεολογήματα. Από τις έξι αυτές πλαστογραφήσεις οι τρεις είχαν εντυπωσιακή επιτυχία. Ήταν η Ρωμαϊκή στην οποία αναφερθήκαμε σε προηγούμενο άρθρο, η Σλαβομακεδονική και η θεωρία του Μάρτιν Μπέρναλ στην Αμερική για τη «Μαύρη Αθηνά». Την επιτυχή εξέλιξη της τελευταίας αυτής πλαστογράφησης ανέκοψε η οργανωμένη και έξυπνη αντίδραση της Μαίρης Λέφκοβιτς με τη συμπαράσταση και άλλων δέκα εννιά ξένων επιστημόνων παγκοσμίου φήμης. Η αμερικανίδα καθηγήτρια ενήργησε μόνη και αβοήθητη από το ελληνικό κράτος, αποδεικνύοντας τον αβάσιμο ισχυρισμό του

Μπέρναλ ότι «οι Έλληνες έκλεψαν τον πολιτισμό των Μαύρων της Αφρικής και των Σημιτών της Μέσης Ανατολής».

Στο βιβλίο που εξέδωσα για τον Περσέα το 1991, είχα εισηγηθεί σε «πολιτιστικά ώτα μη ακουόντων» να ακολουθήσουν την ίδια σχεδόν μέθοδο αντίκρουσης των πλαστογράφων με αυτή που εφάρμοσε η Λέφκοβιτς μερικά χρόνια αργότερα. Θα μπορούσαν οι αρμόδιοι του υπουργείου πολιτισμού να υλοποιήσουν μια πρότασή μου για τη σύγκληση διεθνούς συνεδρίου, με τη συμμετοχή πολλών διακεκριμένων καθηγητών ιστορίας, αρχαιολογίας, γλωσσολογίας, νομισματολογίας κλπ από τα πανεπιστήμια όλου του κόσμου, με θέμα την πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας. Το τεράστιο αυτό παγκόσμιο πνευματικό δυναμικό που λατρεύει τον ελληνικό πολιτισμό και έχει τεράστια επιρροή στις διεθνείς πολιτικές εξελίξεις, ποτέ δεν αξιοποιήθηκε από την Ελλάδα. Στον ελληνικό κρατικό μηχανισμό και σε καθοριστικές θέσεις εξουσίας είχαν ήδη διεισδύσει οι λεγόμενοι αναθεωρητές της ιστορίας, με ιδεολογήματα και στερεότυπα των μισελλήνων χρονογράφων της εποχής του Καρλομάγνου. Ένα τέτοιο βιβλίο για τον Περσέα (αυτόν τον εξαίρετο αλλά ελάχιστα γνωστό βασιλιά της Μακεδονίας), θεωρούνταν ήδη εκείνη την εποχή ως σοβινιστικό και στη χειρότερη περίπτωση φασιστικό, αφού καταδεικνύει με σαφήνεια πως και η Μακεδονία ήταν «Ελλάδα», όπως διαπίστωσε μετά από περίπου ενάμισι αιώνες και ο Στράβων, όταν πλέον η Μακεδονία είχε υποταχθεί στους Ρωμαίους.

Από τις υπόλοιπες τρεις πλαστογραφήσεις, η Γερμανική της ναζιστικής περιόδου καταποντίστηκε μαζί με το ναζισμό, η Τουρκική κατά το πρότυπο της σλαβομακεδονικής εξελίσσεται και αναμένει το χρόνο (δεκαετίες ή αιώνες) για την ολοκληρωτική επιτυχία της, ενώ η πρόσφατη Αλβανική βρίσκεται στα σπάργανα και ίσως περιμένει και κάποιους «ευρωπαίους διανοητές της δεκάρας» για να βρουν τα δυσεύρετα στοιχεία για τις αλβανικές ρίζες του Αχιλλέα και των Τρώων.

Πληροφορίες για όσους επιθυμούν να ενημερωθούν για τις προαναφερόμενες έξι πλαστογραφήσεις υπάρχουν στην υποσημείωση του άρθρου.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τα άρθρα της σειράς «οι πέντε πλαστογραφήσεις της ελληνικής ιστορίας» στην ψηφιακή τους μορφή, είναι δυνατόν να βρεθούν με αναζήτηση στους συνδέσμους των εφημερίδων «Η Πρόοδος» των Σερρών και «Νέα Πρωινή» της Νέας Υόρκης. Το τελευταίο 6^ο άρθρο για την επιχειρούμενη πρόσφατη αλβανική πλαστογράφηση, δημοσιεύτηκε επίσης σε πολλές ομογενειακές εφημερίδες και περιοδικά του εξωτερικού (π.χ. Νέος Κόσμος της Αυστραλίας, Ερμής

της Γερμανίας, *Hellenic News of America* κλπ). Ο σύνδεσμός του (Link) υπάρχει στο τέλος της «Νέας Πρωινής», στην παραγρ. ΣΤ.

1) Η ΠΡΟΟΔΟΣ

A) <https://www.eproodos.gr/post/i-falkideysi-tis-istorias-apo-prisma-toy-anatheoritismoy>

B) <https://www.eproodos.gr/post/i-genikeymeni-apodohi-tis-politistikis-apatiss>

Γ) <https://www.eproodos.gr/post/apogonoι-horis-progonoys>

Δ) <https://www.eproodos.gr/post/mythoi-kai-fantasioseis-stin-istoriki-ereyna>

E) <https://www.eproodos.gr/post/oi-politistikes-alhimeies-kai-i-afoni-elliniki-dianoisi>

2) NEAPROINI.US

A) <http://neaproini.us/2018/01/25/i-katara-ton-anatheoriton-ke-i-diastrivlosi-tis-ellinikis-istorias/>

B) <http://neaproini.us/2018/01/26/i-dyo-plastografisis-tis-istorias-tou-makedonikou-ellinismou/>

Γ) <http://neaproini.us/2018/01/27/otan-i-germani-prospathisan-na-xanagrapsoun-tin-elliniki-istoria/>

Δ) <http://neaproini.us/2018/01/28/i-psevdo-epistimoniki-theoria-tis-mavris-athinas/>

E) <http://neaproini.us/2018/01/29/i-tourki-epidiokoun-na-xanagrapsoun-tin-istoria-tis-ionias/>

ΣΤ) <https://neaproini.us/2018/04/29/o-alvanos-achilleas-kai-oi-anthellinikes-prokliseis-ton-anatheoriton-tis-istorias/>

30.-ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΛΑΓΝΕΙΑ

Στο προηγούμενο άρθρο ασχοληθήκαμε με τις πολιτικές διαδικασίες στη χώρα μας, οι οποίες διευκόλυναν την εξάπλωση και ισχυροποίηση του εθνομηδενισμού. Για όσους αντιδρούσαν (Δεξιούς ή Αριστερούς) σε αυτές τις αναθεωρητικές απόψεις της ιστορίας και στη διαστρέβλωση της φυσιογνωμίας του ελληνικού πολιτισμού, οι χαρακτηρισμοί ήταν βαρύτατοι και έξω από τους κανόνες ευπρέπειας και πολιτισμένης κοινωνικής συμπεριφοράς. Η διαφωνία σήμανε φασισμό, ρατσισμό, σκοταδισμό ή βαρβαρότητα και όταν ακόμα ο υβριζόμενος επικαλούνταν την άμεπτη πολιτική του συμπεριφορά ή ακόμα είχε τις ίδιες πολιτικοκοινωνικές αντιλήψεις με τον υβριστή του. Γι' αυτό συλλήβδην όλοι οι στρατιωτικοί, οι θρησκευόμενοι αλλά και οι υπέρμαχοι της πατριωτικής Αριστεράς, σαν το Μίκη Θεοδωράκη ή το Γιώργο Καραμπενιά, μετατρέπονταν σε «φασιστικά υβρίδια της ακροδεξιάς». Ακόμα και τον μακαρίτη Αντώνη Τρίτση, όταν για δήθεν πειθαρχικούς λόγους τον «εκπαραθύρωσαν» από το κόμμα, τα φερέφωνα της εθνομηδενιστικής προπαγάνδας τον χαρακτήριζαν «κρυφοδεξιό που έπασχε από προγονοπληξία». Ένα από τα «αμαρτήματά» του ήταν πως ως υπουργός παιδείας είχε εκφωνήσει, σε συνέδριο εκπαιδευτικών, έναν πατριωτικό λόγο με αναφορές στην αρχαιότητα και στην ανάταση του ελληνισμού, αλλά και σχέδια για διάδοση του ελληνικού πολιτισμού με τη βοήθεια και των απόδημων Ελλήνων. Αυτός ο πατριωτικός σχεδιασμός του Τρίτση για «ανάταση του ελληνικού πολιτισμού», υπήρξε η πρόφαση της βαριάς κατηγορίας(!) από τους «προοδευτικούς» διεθνιστές της παγκοσμιοποίησης για την «αρχαιοελληνική προγονοπληξία και προγονολατρεία» του.

Οι χαρακτηρισμοί ήταν βαρύτατοι για όσους αντιδρούσαν στη διδασκαλία του βιβλίου ιστορίας της Μαρίας Ρεπούση. Στις 28 Ιανουαρίου 2007, η εφημερίδα «Το Βήμα» παρουσίασε αφιέρωμα στο οποίο αρθρογραφούσαν η συγγραφέας του βιβλίου Ιστορίας Μ. Ρεπούση, η Χριστίνα Κουλούρη και ο πνευματικός τους μέντορας Αντώνης Λιάκος. Από τη μία δήλωναν την έκπληξή τους για το μέγεθος των αντιδράσεων κι από την άλλη ο κ. Λιάκος, χρησιμοποίησε σκληρότερα λόγια από της κ. Κουλούρη, η οποία στις 7 Ιανουαρίου 2007 έγραψε στο «Βήμα της Κυριακής» ότι, αυτοί που αντιδρούν είναι «απλώς νοικοκυρές, εργάτες και κτηνοτρόφοι». Ο Α. Λιάκος στην ίδια εφημερίδα χαρακτήριζε όσους διαφωνούσαν με το βιβλίο της Μαρίας Ρεπούση ότι ήταν «ψυχωτικοί». Αλλά υπήρχαν και άλλοι βαρύγδουποι χαρακτηρισμοί, όπως αγράμματοι, εσμός Αλευρομαγείρων, εθνικιστικό λόμπι, φαιοχίτωνες, ακροδεξιό, φαικόκκινη συμμαχία κ.ά. Ο πανταχού παρών και συντονιστής των

αναθεωρητών Αντώνης Λιάκος, από τη δεκαετία του '90 και μετά, στις κυβερνήσεις του Κ. Σημίτη, του Γ. Παπανδρέου και του Α. Τσίπρα, είχε με την ομάδα του διαρκή παρουσία στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στα εκπαιδευτικά θέματα. Στα τελευταία χρόνια, επί πρωθυπουργίας Α.Τσίπρα, είχε διοριστεί Πρόεδρος του φορέα για τον Εθνικό Διάλογο στην Παιδεία. Η παιδεία, το υπουργείο εξωτερικών και τα μεγάλα ΜΜΕ είναι πάντα ο στόχος για τον εθνομηδενιστικό έλεγχο της κρατικής μηχανής.

Όπως ήδη αναφέραμε στο προηγούμενο άρθρο μας, για τους προγονόπληκτους(!) σαν τον Τρίτση, ο Αντώνης Λιάκος έγραψε ότι «η ιστορική εκπαίδευση θέλει να διαπλάσει σύγχρονους πολίτες με κριτική συνείδηση, όχι καρικατούρες των 300 του Λεωνίδα». Με λίγα λόγια η διάπλαση αυτή των πολιτών θα έπρεπε να επιτευχθεί με μια Ιστορία χωρίς ιστορικά γεγονότα και με Έλληνες χωρίς ελληνικότητα. Τα παιδιά των Ελλήνων που στο σχολείο διδάσκονταν τις «καρικατούρες» για τη Μάχη των Θερμοπυλών, την εμποιοία του Μαραθώνα ή τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας, «εξαπατούνταν» από τους δασκάλους τους διότι τα έκαναν να πιστεύουν ότι δήθεν(!) είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων. Τότε όμως ποιοι είμαστε;

Οι καθηγήτριες Θάλεια Δραγώνα (παντοδύναμη στο υπουργείο παιδείας, επί πρωθυπουργίας Παπανδρέου το 2010 και υπουργίας Άννας Δαμαντοπούλου) και Άννα Φραγκουδάκη βρήκαν την απάντηση! Εμείς οι Έλληνες, λένε, μπασταρδεμένοι από Σλάβους, Αλβανούς και Τούρκους, είμαστε ένα ψεύτικο δημιούργημα της αρχαιολατρίας των Ευρωπαίων. Μας άρεσε αυτό το παραμύθι που το δεχτήκαμε «για να τα κοινομήσουμε!». Η τουρκολατρεία επικράτησε ως επίσημη πολιτική κατεύθυνση στο υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων. Η Θ. Δραγώνα ως επικεφαλής της υπουργικής επιτροπής για την αναμόρφωση του Λυκείου, πρότεινε να αφαιρεθεί από τη διδακτέα ύλη η Βυζαντινή Ιστορία και η Επανάσταση του '21 και το μάθημα να μετατραπεί σε προαιρετικό.

Αυτή η τουρκολαγνεία των ελλήνων πανεπιστημιακών καθηγητών της ομάδας των αναθεωρητών της Ιστορίας που έλεγχε όλες τις λειτουργικές δομές του υπουργείου παιδείας, δεν ήταν ένα ανεξάρτητο και μεμονωμένο αρρωστημένο σύμπτωμα της ελληνικής εκπαιδευτικής πολιτικής. Εντασσόταν στο γενικότερο πνεύμα των δυτικοευρωπαίων αναθεωρητών για το διαχωρισμό της ευρωπαϊκής Ιστορίας σε Δυτική και Ανατολική (Βαλκανική), με ταυτόχρονη αποδόμηση της εθνικής ταυτότητας. Εξάλλου, και η θεωρία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη «Σύγκρουση των Πολιτισμών» τοποθετούσε την Ελλάδα, μαζί με τις υπόλοιπες Ορθόδοξες χώρες των Βαλκανίων, στον «μη πολιτισμένο κόσμο» ο οποίος αποτελούσε εχθρό και κίνδυνο για την «πολιτισμένη Δύση».

Πάνω στα ίδια σκαριά είναι διατυπωμένη και η θεωρία του Δ. Κιτσίκη, καθηγητή του πανεπιστημίου της Οττάβα του Καναδά και της Κωνσταντινούπολης, για τον «Ενδιάμεσο Χώρο». Αυτός ο χώρος συμπεριλαμβάνει, με ισότιμους (και όχι συγκρουσιακούς πολιτισμούς) τη χριστιανική Ορθοδοξία και το Ισλάμ. Γι' αυτό ο Κιτσίκης πρότεινε τη δημιουργία μιας μεγάλης ελληνοτουρκικής συνομοσπονδίας, με την οποία θα αλληλοσυμπληρώνονται οι δυο πολιτισμοί. Κάτι παρόμοιο είχαν προτείνει και στο Μωάμεθ Β΄, τον πορθητή της Κωνσταντινούπολης, κάποιοι θρησκευτικοί ηγέτες του Βυζαντίου. Θα μπορούσε ο τούρκος σουλτάνος, σαν τον Καρλομάγνο, να διεκδικήσει τα κληρονομικά δικαιώματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με την ανάδειξή του σε ηγέτη «μιας Ελληνοτουρκικής Αυτοκρατορίας». Αν υλοποιούνταν ένα τέτοιο σχέδιο ο Ταγίπ Ερντογάν δεν θα χρειαζόταν σήμερα να μιλά για «τα σύνορα της καρδιάς του και για μια γαλάζια πατρίδα της Μεσογείου και του Εύξεινου Πόντου». Όλος αυτός ο χώρος θα ήταν τουρκο-ισλαμικός.

Ο Δημήτρης Κιτσίκης υπήρξε ιστορικός, τουρκολόγος και καθηγητής διεθνών σχέσεων. Θεωρείται (από αυτούς βέβαια που η θεωρία του εξυπηρετεί τα σχέδιά τους!), μαζί με τον Γερμανό Καρλ Χαουσχόφερ και τον Αμερικανό Χάλφορντ Μακίντερ, ένας από τους τρεις περισσότερο σημαντικούς γεωπολιτολόγους του κόσμου. Στα βιβλία και στα άρθρα του αμφισβητεί ότι υπήρχε «σκλαβιά και δουλεία» κατά τη διάρκεια των τεσσάρων αιώνων οθωμανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα και δεν αποδέχεται τον «μύθο για το κρυφό σχολείο». Πλήρης ταύτιση με τους αναθεωρητές του ελληνικού υπουργείου παιδείας!. Επίσης, θεωρεί ότι τα ανατολικά στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού (στη Μικρά Ασία και στα νησιά του Αιγαίου) είναι τουρκικής καταγωγής. Σ' αυτό το σημείο οι απόψεις του συμπίπτουν με τους ισχυρισμούς του πρώην Τούρκου πρωθυπουργού Τουργκούτ Οζάλ, όπως διατυπώνονται στο βιβλίο του «La Turquie en Europe» (Η Τουρκία στην Ευρώπη). Ήταν το πρώτο βήμα για τη μελλοντική διεκδίκηση της κυριαρχίας (προσάρτησης) των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, η οποία εντάσσεται στη μακρόχρονη επεκτατική πολιτική της Τουρκίας, με σχεδιασμό της δημογραφικής, στρατιωτικής και οικονομικής της ενδυνάμωσης. Οι απόψεις αυτές του Κιτσίκη υιοθετήθηκαν από τους έλληνες αναθεωρητές της Ιστορίας, όπως π.χ. τη Θάλεια Δραγώνα και την Άννα Φραγκουδάκη, οι οποίες τις αναδεικνύουν στα βιβλία τους αλλά και από τις σημαντικές θέσεις που κατείχε η Δραγώνα στο υπουργείο παιδείας, προσπάθησαν να τις εφαρμόσουν στην εκπαιδευτική διδασκαλία.

Στο έργο του «The Intermediate Region: A common Civilization between the Adriatic Sea and the Indus River», ο Κιτσίκης εκθέτει τη

θεωρία του για την «Ενδιάμεση Περιοχή». Τα περισσότερα έργα του αναφέρονται στην Τουρκία και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, ενώ ένα από τα πρώτα βιβλία του για την «Ελληνική Προπαγάνδα» (Yunan Propagandasi) εκδόθηκε στα τουρκικά, στην Κωνσταντινούπολη το 1964, σε μια περίοδο επικίνδυνης έντασης στις σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας. Σ' αυτό προβάλλεται και καταδικάζεται ο «ελληνικός εθνικισμός». Ένας ανύπαρκτος εθνικισμός σε μια Ελλάδα, σαν ψωριασμένη κότα, από την οποία όλοι οι γείτονές της (όλοι χωρίς εξαίρεση!) διεκδικούν εδάφη της, ενώ η ίδια ποτέ δεν φάνηκε να εφαρμόζει κάποιο δόγμα επεκτατικής και εθνικιστικής πολιτικής. Αυτός ο Έλληνας(!) καθηγητής φαίνεται ότι είναι εντιμότερος από τους άλλους εθνομηδενιστές και τους ιδεολόγους Εφιάλτες. Δείχνει και στον πιο αδαή παρατηρητή ότι για δυο πανεπιστημιακές έδρες και άλλα αφανή οφέλη, δεν δίστασε να εντάξει τις ιδεολογικές του ανησυχίες στα γεωπολιτικά παιχνίδια Δυνάμεων, οι οποίες στοχεύουν στην αποδόμηση της πατρίδας του ίδιου και των προγόνων του. Είναι έντιμος για την ειλικρίνειά του αλλά και «άτιμος», με την αρχαιοελληνική έννοια που έδινε ο νομοθέτης Σόλων στη λέξη, για τους αδιάφορους και συμφεροντολόγους πολίτες, οι οποίοι προξενούσαν δεινά στην πατρίδα τους.

31.-Η ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΑ

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην πρόσφατη και στη σημερινή εθνομηδενιστική πραγματικότητα, η οποία όμως στο θεωρητικό επίπεδο συνδέεται με τα σχέδια και τις επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων στους γεωπολιτικούς τους σχεδιασμούς. Είχαμε πει ότι ο οργανωμένος ελληνικός εθνομηδενισμός γεννήθηκε στη δεκαετία του 1990. Το αυγό του φιδιού εκκολάφθηκε με τη δημιουργία, το 1993 από τον Κώστα Σημίτη, του Ομίλου για τον Προβληματισμό και τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας (ΟΠΕΚ). Οι φιλοευρωπαϊκές διακηρύξεις, η ειρηνόφιλη πρόθεση για να διευκολυνθεί η Τουρκία να εισέλθει ως ισότιμο μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι εξαγγελίες για εκσυγχρονισμό της ελληνικής κοινωνίας και η προσήλωση στις ευρωπαϊκές αξίες, ήταν τα ουσιώδη στοιχεία της ίδρυσης αυτής της υπερκομματικής μη κυβερνητικής οργάνωσης. Είχε ήδη αρχίσει να εξαπλώνεται η «φάμπρικα» των ΜΚΟ και των Ανεξάρτητων Αρχών που αποσκοπούσαν στην αποδόμηση του εθνικού κράτους. Αυτή η υπερκομματική εμφάνιση του ΟΠΕΚ παραπλάνησε και στελέχη άλλων κομματικών χώρων (π. χ. Κων. Μητσοτάκης, Γ. Βαρβιτσιώτης, Ν. Κωνσταντόπουλος, Σπ. Λυκούδης, Ν. Αλιβιζάτος κ.ά.) να παραστούν σε πολιτική εκδήλωση του ΟΠΕΚ, δεδομένου ότι και ο τότε πρόεδρος του Σωκράτης Κοσμίδης ήταν πολιτικό πρόσωπο μάλλον ήπιας κεντροδεξιάς ιδεολογίας. Άλλωστε, την εποχή εκείνη ο Σημίτης βρισκόταν σε «ιδεολογική απόσταση» από κάποιες επίσημες θέσεις της κομματικής ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και γι' αυτό η ίδρυση του ΟΠΕΚ αντιμετώπιστηκε με μεγάλη καχυποψία από το κόμμα του. Η εφημερίδα «Αυριανή» κατάγγειλε το Σημίτη ως προτιθέμενο να ιδρύσει νέο κόμμα για να συστεγάσει σ' αυτό τους κομματικούς του φίλους αλλά «και ρετάλια της Αριστεράς». Το ηγετικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ Παντελής Οικονόμου χαρακτήρισε τον ΟΠΕΚ «εκτροφείο παραγόντων». Αυτό το «εκτροφείο» έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο όταν αποτέλεσε άντρο του εθνομηδενισμού με πρόεδρο τον καθηγητή Αντώνη Λιάκο, ο οποίος μαζί με τον καθηγητή της «London School of Economics» Νίκο Μουζέλη (κολλητό φίλο του Κ.Σημίτη) αποτέλεσαν, κατά το «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ», τους πιο «προβεβλημένους θεωρητικούς του εκσυγχρονιστικού εγχειρήματος του ελληνικού καπιταλισμού». Αργότερα, το Δεκέμβρη του 2009, ο Μίκης Θεοδωράκης ήταν πολύ πιο σκληρός σε χαρακτηρισμούς γι' αυτή την ομάδα των αναθεωρητών της ιστορίας. Σε επιστολή του προς τον ηθοποιό και γνωστό για τις αντιδικτατορικές απόψεις του Στέφανο Ληναίο, γράφει:

{ *Αγαπητέ μου Στέφανε,*

Προχτές το βράδυ στη NET, ο Νίκος Δήμου στην εκπομπή «ΣΤΑ ΑΚΡΑ» επαναλάμβανε τις γνωστές απόψεις Ρεπούση-Λιάκου-Κουλούρη-Άννας Φραγκουδάκη και του νέου «φρούτου», της κ. Δραγώνα, βουλευτού του ΠΑΣΟΚ και «Ειδικής Γραμματέως του Ενιαίου Διοικητικού Τομέα Θεμάτων Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού Εκπαίδευσης Ελληνοπαίδων», δηλαδή στην καρδιά της διαμόρφωσης της σκέψης, των γνώσεων και του ήθους των Ελλήνων του μέλλοντος. Στη συμμορία συμμετέχει και ο κ. Νίκος Μουζέλης, σύζυγος της κ. Θ. Δραγώνα, καθηγητής του LSE (?) και επιστημονικός υπεύθυνος του «Κέντρου Ανάπτυξης Εκπαιδευτικής Πολιτικής της ΓΣΕΕ»!!! Άλλο ένα πόστο-κλειδί }.

Όταν το 2004 η Μαριέττα Γιαννάκου, μετά από μια επιτυχημένη θητεία στην Ευρωβουλή και σε μεγάλες κυβερνητικές θέσεις, αναλάμβανε το υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων δεν γνώριζε ή, στη χειρότερη περίπτωση, δεν ήθελε να γνωρίζει ότι μπήκε σε μια σφηκοφωλιά. Βρήκε έτοιμα και σε πλήρη εξέλιξη τα ιστορικά έργα της Μαρίας Ρεπούση και της Κατερίνας Κουλούρη και (φυσικά μετά από εισηγήσεις των εκσυγχρονιστών του υπουργείου) αγωνιζόταν να τα επιβάλλει στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί ότι πιθανόν να υπήρξε αφελής μπροστά σε μια καλοστημένη παγίδα, η οποία επηρέασε αποφασιστικά την πολιτική της καριέρα. Από το 2004 και ως το 2007 η Υπουργός Μαριέττα Γιαννάκου αγωνίστηκε, με νύχια και με δόντια για να επιβάλλει τη διδασκαλία του βιβλίου της Μαρίας Ρεπούση στα σχολεία και να ολοκληρωθεί η εφαρμογή στην πράξη της κοινής ιστορίας για τη «Συμφιλίωση των Λαών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης». Πολλά στελέχη του κόμματός της αλλά και οπαδοί της εξοργίστηκαν και δεν κατανόησαν την ανεξήγητη επιμονή της να επιβάλλει, με πρόφαση τους «λόγους νομιμότητας», τη χρήση του βιβλίου στα σχολεία, ενώ για την κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών είχε, όπως φάνηκε στη συνέχεια, κάποιες επιφυλάξεις.

Για το βιβλίο της Ρεπούση έχουν γραφτεί τόσα πολλά, ώστε θα ήταν κουραστικό και άσκοπο για τους αναγνώστες να επαναλάβουμε τα ήδη γνωστά στους περισσότερους γεγονότα. Θα μπορούσαμε όμως να τα συσχετίσουμε με την καλύτερα μελετημένη προσπάθεια αλλοίωσης της ελληνικής ιστορίας με την ίδρυση στη Θεσσαλονίκη του CDRSEE (Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη). Από όλες τις γειτονικές βαλκανικές χώρες (συμπεριλαμβανομένης και τις Τουρκίας) που συμμετείχαν στη συγγραφή αυτής της Ιστορίας, μόνο η Ελλάδα προθυμοποιήθηκε να την επιβάλλει νομοθετικά, με εισήγηση του τότε προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας καθηγητή Θάνου Βερέμη. Αν κάποιος είχε στοιχειώδεις γνώσεις ιστορίας και απλή ενημέρωση για τους

διεθνείς οργανισμούς, για τα πολιτικά πρόσωπα και τις μεγάλες επιχειρήσεις αλλά και τους αναθεωρητές της ιστορίας που στήριξαν αυτό το σχέδιο, εύκολα θα καταλάβαινε πως οι αφανείς στόχοι δεν είχαν καμιά σχέση με τη συμφιλίωση των λαών των Βαλκανίων. Αυτό το κατόρθωσε και η υπουργός Μαριέττα Γιαννάκου όταν ομολόγησε «πως άλλοι ήταν οι σκοποί» της συγγραφής αυτής της Ιστορίας. Οι ψηφοφόροι της την «τιμώρησαν» και στις εκλογές του 2007 δεν κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής. Στις εκλογές του 2009 εκλέχτηκε ως επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου και το 2019, αποφεύγοντας και πάλι τις επιλογές των ψηφοφόρων της, εκλέχτηκε με την τοποθέτησή της στη δεύτερη εκλόγιμη θέση του ψηφοδελτίου επικρατείας. Από το 2007 τοποθετήθηκε σε υψηλές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, αλλά χωρίς την ανάδειξή της στο βουλευτικό αξίωμα με επιλογή των ψηφοφόρων.

Αλλά και η συντονίστρια του έργου, η καθηγήτρια Κατερίνα Κουλούρη, έκανε τις ίδιες διαπιστώσεις με τη Γιαννάκου όταν αργότερα, σε συνέντευξή της, μίλησε για τους προβληματισμούς της στον απόλυτο διαχωρισμό της Δυτικοευρωπαϊκής Ιστορίας από την Ιστορία των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Είναι μια αποτυχημένη παλαιότερη επιδίωξη των ευρωπαίων αναθεωρητών για την οποία μιλήσαμε σε προηγούμενο άρθρο μας, αναφερόμενοι στην Ευρωπαϊκή Ιστορία του Ζαν-Μπατίστ Ντιροζέλ, η οποία άρχιζε από την εποχή του Καρλομάγνου τον 8^ο μ. Χ. αιώνα, με αποκλεισμό της ελληνορωμαϊκής αρχαιότητας. Οι αναθεωρητές προπαγανδίζουν ότι η Ευρώπη, θα έπρεπε να έχει δυο «Ιστορίες»!. Η νέα κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών του CDRSEE, με εισηγητή προς το διοικητικό του συμβούλιο τον Κώστα Καρρά και διευθύντρια τη Χριστίνα Κουλούρη, αρχίζει από τον 13^ο αιώνα (1281 μ. Χ.), από την εποχή του Σουλτάνου Οσμάν του Α' κατά την οποία ξεκίνησε η δημιουργία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στο εναλλακτικό εκπαιδευτικό υλικό για τη διδασκαλία της νεότερης Ιστορίας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και στο πρώτο βιβλίο που αναφέρεται στην «Οθωμανική αυτοκρατορία», προβάλλεται ένα αισθηματικό περιστατικό από τη ζωή του Ορχάν, του πρωτότοκου γιου του Οσμάν, ο οποίος διαδέχτηκε τον πατέρα του στη δυναστεία των Οσμανιδών το 1326. Παραθέτουμε ένα μικρό κείμενο από το 13^ο Μέρος του Α' Κεφαλαίου με τίτλο «Η Οθωμανική επέκταση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» για να διαπιστωθεί, μέσα από μια γλυκανάλατη αισθηματική αφήγηση, ο ευφυής σχεδιασμός της φιλοτουρκικής προπαγάνδας:

«Το Μέρος αυτό αφηγείται την ιστορία μιας νεαρής νύφης που κλέψανε και που ήταν η κόρη τού τεκβούρ του Γιαρ Χισάρ. Σε ποιον την έδωσαν και τι απέγινε; Ο Οσμάν Γαζής την έδωσε στο γιο του Ορχάν Γαζή, το κορίτσι που ονομαζόταν Υλυφέρ Χατούν. Και ο Ορχάν

είχε ήδη γίνει ένας γενναίος, νέος άνδρας. [...]... Και όταν κατάκτησαν αυτά τα τέσσερα κάστρα (Μπιλετζίκ, Γιαρ Χισάρ, Ινεγκιέλ, Άγιος Νικόλας), έφεραν την ειρήνη και τη δικαιοσύνη στην περιοχή. Και όλοι οι κάτοικοι των χωριών επέστρεψαν και εγκαταστάθηκαν, όπου ανήκαν. Άρχισαν να περνούν καλύτερα από ό,τι περνούσαν με τους άπιστους. Γιατί όταν μάθαιναν πόσο καλά περνούσαν τώρα αυτοί οι άπιστοι, άρχισαν να καταφθάνουν ακόμα και άνθρωποι από άλλες περιοχές».

Αυτός ο Ορχάν Γαζής (ΣΣ-γαζής σημαίνει «θριαμβευτής» και παλαιότερα είχε την έννοια του μαχητή της πίστης) ήταν τόσο αγαθός και φιλόανθρωπος, που όταν κατέκτησε τα τέσσερα χριστιανικά Κάστρα (το ένα αναφέρεται με το ελληνικό του όνομα και τα τρία με τα τουρκικά), φέρθηκε τόσο καλά στους «άπιστους» που όλοι τους αναγνώρισαν ότι, με αυτόν ως αφέντη υπήρχε ειρήνη και δικαιοσύνη. Οι Έλληνες μαθητές που με τέτοια κείμενα θα αναπτύξουν, κατά τον καθηγητή Αντ. Λιάκο, «κριτική συνείδηση», θα συγκρίνουν και θα προσπαθήσουν να επιλέξουν ανάμεσα στο σώφρονα ηγέτη Ορχάν και π. χ. στο «φιλοπόλεμο σφαγέα(!)» Κολοκοτρώνη. Μερικά ιστορικά γεγονότα δεν είναι ποτέ τυχαία. Κάποιοι θέλουν η Ευρωπαϊκή Ιστορία να αρχίζει από το τέλος του 8^{ου} αιώνα με τη Δυναστεία των Καρολιδών και μεγάλο ηγέτη τον Καρλομάγνο και η Ιστορία των Βαλκανικών Κρατών να έχει ως αφετηρία τη Δυναστεία των Οσμανιδών με «Γαζή» ηγέτη τον Οσμάν Α'.

Και μόνο αυτή η λεπτομέρεια για την έναρξη της ιστορίας των βαλκανικών κρατών από την εποχή ίδρυσης της Δυναστείας των Οσμανιδών, είναι αρκούτσως διαφωτιστική για τα αίτια της τουρκολατρίας, για την οποία ήδη έχουμε μιλήσει. Εδώ είναι αρκετό να ειπωθεί ότι αυτές οι ευρωπαϊκές «σχέσεις αγάπης με την Τουρκία» για τη δημιουργία απεθνικοποιημένων περιοχών στη Δυτική Ευρώπη και μιας Νέας Τάξης πραγμάτων στα Βαλκάνια με τον ηγεμονικό ρόλο της Τουρκίας, ανατράπηκαν ή ενδεχομένως προσωρινά επιβραδύνθηκαν από απρόβλεπτα γεγονότα.

Οι τραπεζίτες, οι «σαράφηδες» που κυβερνούν την Ευρώπη, μπροστά στη ραγδαία και ακραία ισλαμοποίηση μιας επικίνδυνης και άκρως εθνικιστικής Τουρκίας, αντιμέτωποι με τις τεράστιες μεταναστευτικές ροές οι οποίες διαφοροποιούν τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά των ευρωπαϊκών λαών, αλλά και την αλματώδη αύξηση της ακροδεξιάς, έκαναν στροφή ή προσωρινό διπλωματικό ελιγμό. Βασικό ρόλο στη μεταστροφή έπαιξε και η εφαρμογή πολιτικής προστατευτισμού από τον πάντα απρόβλεπτο Ντόναλντ Τραμπ, μπροστά στη δυσάρεστη διαπίστωση ότι η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί πλέον υπέρ της Κίνας. Οι περαιτέρω εξελίξεις θα επηρεαστούν από τις εσωτερικές αντιθέσεις των διαφορετικών

πολιτικών τάσεων στις ΗΠΑ μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων. Οι πρώτοι, προσκολλημένοι στο δόγμα Μπρεζίνσκι για παγκοσμιοποίηση και αντιμετώπιση της Ρωσίας ως εχθρού Νο 1, αντιτίθενται στην πολιτική των Ρεπουμπλικάνων για οικονομικό προστατευτισμό και αντιμετώπιση της Κίνας ως του πιο επικίνδυνου γεωπολιτικού αντίπαλου. Όμως, στην πραγματικότητα η οικονομική γιγάντωση της Κίνας και η εμπορική της διεξόδωση, εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης, στις αγορές της Αμερικής και της Ευρώπης, κλονίζει τις βασικές δομές κυριαρχίας της μοναδικής ως τώρα υπερδύναμης. Ο πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ, ο σημερινός αμόρφωτος και ασυνάρτητος θεατρίνος με τις εξαιρετικές ικανότητες να πείθει τους αμερικανούς ψηφοφόρους, είναι ένα ασήμαντο πρόσωπο σ' αυτή την εσωτερική πολιτική ρήξη. Πίσω του κρύβονται τεράστιες αξιόλογες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις, που κατευθύνουν το παιχνίδι με μακρόχρονους επιστημονικούς σχεδιασμούς των πανεπιστημιακών «Think tanks». Αυτοί που θα επικρατήσουν θα καθορίσουν και τη μοίρα των υπόλοιπων χωρών του κόσμου. Αν επικρατήσει το «Δόγμα Τραμπ» η παγκοσμιοποίηση και μαζί της ο εθνομηδενισμός θα καταρρεύσουν. Αν κυριαρχήσουν οι Δημοκρατικοί, ίσως ακόμα για λίγες δεκαετίες θα επιβιώσει το μοντέλο της παγκοσμιοποίησης, αλλά οι μεταναστευτικές ροές και η ένταση των πολεμικών συγκρούσεων θα αναδείξουν ακραίες πολιτικές δυνάμεις οι οποίες αντιμάχονται την παγκοσμιοποίηση. Η ανθρωπότητα να εύχεται ώστε, μέσα από το μεγάλο χάος αυτών των ανακατατάξεων, να μην ξεπηδήσουν ιδεολογίες και δυνάμεις που και πάλι θα αιματοκυλήσουν τον κόσμο.

Για να επανέλθουμε στο κύριο θέμα μας είναι αξιοσημείωτο να τονισθεί ότι, λίγες μόλις ημέρες πριν από τις εκλογές της 12 Σεπτεμβρίου 2007, ο τότε υπουργός Ευρωπαϊκής Στυλιανίδης επιβεβαίωσε σε συνέντευξη του στην ΕΡΤ ότι, *«Αυτό το βιβλίο ιστορίας των βαλκανικών λαών είναι προϊόν μιας από τις χαμηλές συμφωνίες που έχει υπογράψει ο Γιώργος Παπανδρέου ως υπουργός εξωτερικών, με τον τούρκο υπουργό εξωτερικών Ισμαήλ Τζεμ κατά το παρελθόν, εκ των οποίων μονομερώς κάποιες εφαρμόστηκαν και κάποιες δεν εφαρμόστηκαν»*. Επρόκειτο για το νόμο 2929/2001, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 142 /Α/2001 όπου στο άρθρο 1 αναφέρεται ότι: *Τα Μέρη, (δηλαδή η Ελλάδα και η Τουρκία) θα συνεργάζονται στην παρουσίαση της ιστορίας, της γεωγραφίας, του πολιτισμού και της οικονομίας της άλλης χώρας, ιδιαίτερα στα σχολικά βιβλία»*.

Αυτή η συμφωνία ήταν ένα είδος προπομπού της ιστορίας του CDRSEE για τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

32.-Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση ξεκίνησαν από την Αμερική, από το ιδιωτικό πανεπιστήμιο του Δαβίδ Ροκφέλερ στο Σικάγο και μαζί τους η ιδεολογία ότι, ο πατριωτισμός είναι συνώνυμος του φανατικού εθνικισμού και του απάνθρωπου φασισμού. Μέσα στο προπαγανδιστικό πλαίσιο μιας τέτοιας νοοτροπίας, αντιμετώπιστηκε και ο Ντόναλντ Τραμπ από την πρώτη ημέρα της προεδρίας του και αποκλήθηκε, αν και εκλεγμένος με κανονικές εκλογές, μαζί με τους άλλους δημοκρατικά εκλεγμένους (σύμφωνα με τους διεθνείς παρατηρητές της νομιμότητας των εκλογών) ηγέτες Πούτιν της Ρωσίας και Όρμπαν της Ουγγαρίας, ως δικτάτορας, όμοιος με τον αποδεδειγμένο δικτάτορα της Βόρειας Κορέας Κιμ Γιονγκ Ουν. Και τίθεται το ερώτημα! Σε μια Δημοκρατία, όπως τη βιώνουμε σήμερα, η οποία δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την άμεση αθηναϊκή δημοκρατία του 5^{ου} π.Χ. αιώνα, είναι δυνατόν ένας εκλεγμένος από το λαό ηγέτης, όταν δεν αποδεικνύεται νόθευση της πραγματικής βούλησης του λαού, να θεωρείται δικτάτορας; Μπορεί κάποιος να θεωρήσει τον Ταγίπ Ερντογάν δικτάτορα, αφού εκλέχτηκε με τέτοια πλειοψηφία ως πρόεδρος, εφαρμόζει (έστω και με ταχυδακτυλουργικές «νόμιμες παρανομίες»!) το σύνταγμα της χώρας του και αν ηττηθεί στις επόμενες εκλογές θα παραδώσει κανονικά στους αντιπάλους του την εξουσία; Σύμφωνα με τους καθιερωμένους δημοκρατικούς όρους θα καταστεί δικτάτορας μόνον όταν, κατά τη διάρκεια της θητείας του, καταργήσει το σύνταγμα και αρνηθεί να παραδώσει ειρηνικά την εξουσία στους νικητές των εκλογών.

Με απορία δικαιολογημένα θα διερωτηθεί κάποιος, γιατί ο Τραμπ από την αρχή της θητείας του δυσφημίστηκε ως δικτάτορας και από το κόμμα των Δημοκρατικών των ΗΠΑ, αλλά κυρίως από τους μεγιστάνες των πολυεθνικών σαν τον Μπιλ Γκέιτς, τον Τζον Πόλσον, τον Δαβίδ Ροκφέλερ ή τον Γουώρεν Μπάφετ οι οποίοι, μαζί με μια εκοτοντάδα δισεκατομμυριούχων που κατέχουν τον μισό παγκόσμιο πλούτο και εκπροσωπούνται από τον Τζορτζ Σόρος (κάποιοι αγγλοσάξονες πολιτολόγοι αποκαλούν την ομάδα «ΟΙ ΣΟΡΟΙ»); Αν κάποιος διαβάσει την ομιλία του Τραμπ στον ΟΗΕ και στο Φόρουμ του Νταβός του περασμένου χρόνου (2020) και τις απαντήσεις του Τζορτζ Σόρος και του τότε αρμόδιου επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Πιέρ Μοσκοβισί, θα καταλάβει για ποιο λόγο ο Τραμπ θα έπρεπε με «κάθε θυσία!, με οποιοδήποτε νόμιμο ή παράνομο τρόπο!» να μην επανεκλεγεί, διότι «όλος ο κόσμος κινδύνευε από αυτόν το Νάρκισσο δικτάτορα». Ο κόσμος και κυρίως η Ευρώπη κινδύνευε, λένε, από έναν παράφρονα που «είχε στην τσέπη του τα

κλειδιά του αμερικανικού πυρηνικού οπλοστασίου». Όλοι όμως γνωρίζουν ότι, «το πανηγύρι της παραφροσύνης» που άρχισε με την «Αραβική Άνοιξη» του Τζορτζ Μπους (του νεότερου), το συνέχισαν οι Δημοκρατικοί με τον Μπιλ Κλίντον και τον Μπάρακ Ομπάμα με πιο επικίνδυνο και αιματηρό τρόπο. Η στρατιωτική επέμβαση στη Σερβία, ο διαμελισμός της Ουκρανίας (απώλεια Ανατολικού Τομέα και Κριμαίας) και ο εμφύλιος στη Συρία με τη δημιουργία του Ισλαμικού Κράτους, τα εκατομμύρια προσφύγων και μεταναστών και ο τρόμος στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες με σφαγές αθώων πολιτών από φονταμενταλιστές, δημιούργησαν μια πραγματική ανθρώπινη ζούγκλα. Με το πρόσχημα των ανθρώπινων δικαιωμάτων (στην πραγματικότητα λόγω οικονομικών και γεωστρατηγικών συμφερόντων) αιματοκύλισαν τον κόσμο.

Στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη δημοκρατία, η οποία μεταλλάχθηκε σε ένα «καθεστώς ταξικής κυριαρχίας των πλουσίων» (όπως ομολόγησε κομπάζοντας ο βασιλιάς των πετρελαίων Γουόρεν Μπάφετ), τα κριτήρια αξιολόγησης δικτατορικών προθέσεων σε ηγέτες των κρατών εξαρτώνται από την επίδραση που έχουν στα κέρδη των πολυεθνικών. Έτσι, όταν ο Ερντογάν φυλακίζει πολιτικούς του αντιπάλους αλλά φέρνει Σομαλούς ή Αλγερινούς λαθρομετανάστες (που οι κερδοσκόποι με νόμους του ΟΗΕ και της ΕΕ βάφτισαν ως «πρόσφυγες») και συντελεί στη συσσώρευση δισεκατομμυρίων στα ταμεία των ΜΚΟ του «φιλόanthρωπου» Σόρος, θεωρείται δημοκράτης και προστάτης της ελευθερίας της Δύσης από την επικίνδυνη Ρωσία. Όταν όμως ο πρωθυπουργός της Ουγγαρίας αρνείται να δεχθεί παράνομους μετανάστες ή να καταργήσει καθιερωμένους θεσμούς και αξιακές αρχές του λαού του, όπως π.χ. να αποκαλεί τον πατέρα του «Γονέα 1» και τη θυγατέρα του (σε ουδέτερο φύλο) «το παιδί 2», τότε αυτόματα μεταβάλλεται σε ακροδεξιό φασίστα, παρά το γεγονός ότι έχει εκλεγεί με ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές.

Η παγκοσμιοποίηση σήμερα είναι παντοδύναμη. Σε όλους τους παγκόσμιους οργανισμούς, στα υπουργεία παιδείας και εξωτερικών όλων σχεδόν των κρατών έχει τοποθετήσει, σε θέσεις/κλειδιά, μια ελίτ από «πολιτικούς, τεχνοκράτες και διανοούμενους γενίτσαρους» και ελέγχει με πλούσιους επιχειρηματίες (δεύτερης κλάσης σε σύγκριση με τους «Σόρους») τα ΜΜΕ για συστηματική πλήση εγκεφάλων των λαϊκών μαζών. Στα ελληνικά ή ευρωπαϊκά τηλεοπτικά δίκτυα δεν υπήρξε κάποια περίπτωση στην πολιτική ειδησεογραφία, μετά τους χαρακτηρισμούς για τον δικτάτορα Τραμπ, να αναλυθεί το πολιτικοκοινωνικό φαινόμενο το οποίο διαίρεσε τον αμερικανικό λαό σε δυο ακριβώς ίσα μέρη από περίπου 75 εκατομ. πολίτες το καθένα. Το πρόβλημα για την παγκοσμιοποίηση δεν είναι μόνον η

προσπάθεια παρεμπόδισης νέας επανεκλογής του Τραμπ (π.χ. κατάργηση πολιτικών δικαιωμάτων), αλλά οι αντίρροπες πολιτικές δυνάμεις που βρίσκονται πίσω από τον Τραμπ και εμπνέουν ιδεολογικά τους μισούς πολίτες των ΗΠΑ. Δεν μπορούν όλους αυτούς να τους κατηγορήσουν ως ακροδεξιούς, αλλά θα προσπαθήσουν να τους πείσουν με έναν ωραιοποιημένο νέο πατριωτισμό. Η φιάστα στην ορκωμοσία του νέου προέδρου των ΗΠΑ εξυπηρετούσε αυτό το στόχο, για να αποφευχθεί ο κίνδυνος μιας demondialisation (μιας «απο- ή αντι-παγκοσμιοποίησης»).

Ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ, ένας ιδιόρρυθμος δισεκετομμυριούχος και ελάχιστα συμπαθής στους Έλληνες, λόγω των φιλικών και επαγγελματικών του συμφερόντων με τον Ταγίπ Ερντογάν και τους κινδύνους του ελληνισμού από την έμμεση ενθάρρυνση της τουρκικής επιθετικότητας, ήταν μόνον ένας από τους πόλους, από τα κέντρα εξουσίας της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Η πολιτική εξουσία στις ΗΠΑ είναι και θα παραμείνει και τώρα πολύμορφη και πολυπλόκαμη. Με έκπληξη είδαμε τον υπουργό του των εξωτερικών Μάικ Πομπέο να επισκέπτεται στην Τουρκία μόνο τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο, χωρίς να συναντήσει ούτε έναν τούρκο αξιωματούχο. Ήταν μια συμβολική φιλελληνική ενέργεια αλλά πρωτοφανής, χωρίς προηγούμενο στη διπλωματική πρακτική. Ήταν ένας κόλαφος και προς τους δραχμοφονιάδες σαράφηδες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που οι Τούρκοι τους φτύνουν κατάμουτρα και αυτοί μουρμουρίζουν ότι τάχα ψιχαλίζει.

Από την ώρα που ο Τραμπ διακήρυξε ότι «ήταν σε πόλεμο με την παγκοσμιοποίηση» και ως πατριώτης διαλάλησε το «America First» με πρόθεση να επαναφέρει τον οικονομικό παρεμβατισμό για να αντιμετωπίσει την επωφελούμενη από την παγκοσμιοποίηση Κίνα, κατέστη ο μεγαλύτερος εχθρός για τα ταξικά συμφέροντα των «Σόρων». Αυτούς δεν τους ενδιαφέρει ο Τραμπ ως άτομο, αλλά οι ιδέες των πολιτικών δυνάμεων που εκπροσωπεί. Γνωρίζουν ότι ο πατριωτισμός, η μεγάλη αγάπη για την πατρίδα στην κλασική της μορφή που ακυρώνει το νεοφιλελευθερισμό, αποτελεί θανάσιμο κίνδυνο για τα συμφέροντά τους. Ομιλούν πλέον για έναν ασαφή νεο-πατριωτισμό αλλά στην ουσία ο πατριωτισμός του Τζο Μπάιντεν παίρνει, με βάση τα νέα δεδομένα, «φασιστικότερη μορφή» από τον πατριωτισμό του Τραμπ, σύμφωνα με τις ως τώρα ιδεολογικές θέσεις του ιερατείου της παγκοσμιοποίησης.

Όσοι παρακολούθησαν την ορκωμοσία του νέου αμερικανού προέδρου, θα πρέπει να διαπίστωσαν ότι το ρεσιτάλ πατριωτισμού της νέας κυβέρνησης των ΗΠΑ, είχε κατά πολύ υπερβεί τις πατριωτικές κορώνες της προηγούμενης. Ήταν μια έκρηξη εθνικής ανάτασης και βαθιάς θρησκευτικής λατρείας. Ο νέος πρόεδρος

περιτριγυρισμένος από μια μεγάλη οικογένεια, τόνιζε και συμπλήρωνε το τρίπτυχο «Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια». Προηγήθηκε πριν από την ορκωμοσία η κατάνυξη μιας θείας λειτουργίας, όπως και στην Ελλάδα «των Αγιατολάχ!», σύμφωνα με τις συνεχείς καταγγελίες της προοδευτικής ελληνικής διάνοησης. Εκατοντάδες σημαίες κυμάτιζαν στον περίβολο του Καπιτωλίου. Η ορκωμοσία πραγματοποιήθηκε παρουσία ιερέων και μελωδών παραδοσιακής (κάντρι) μουσικής. Μια διάσημη αιθούσα τραγούδησε με πάθος και πατριωτική έξαρση τον αμερικανικό εθνικό ύμνο και έγιναν επικλήσεις προς το Θεό «για να προστατεύει και να σώζει την Αμερική», αλλά και να της ξαναδώσει την αίγλη της παλιάς μοναδικής υπερδύναμης. Με λίγα λόγια, όπως θα έλεγε και ένας έλληνας εθνομηδενιστής που βγάζει σπυριά από την οργή του όταν αντικρύζει την ελληνική σημαία ή βλέπει έναν έλληνα ηγέτη να ορκίζεται ακουμπώντας την παλάμη του στο ευαγγέλιο (όπως ο Τζο Μπράιντεν), η γιορτή για την ανάληψη της εξουσίας από το νέο αμερικανό πρόεδρο, δεν υπολοιπόταν σε λαμπρότητα και πατριωτική συγκίνηση από τις αυστηρά κατακριθείσες φασιστικές και προγονοπληκτικές τελετές των συνταγματαρχών της 21^{ης} Απριλίου του 1967. Αυτές όμως στις ΗΠΑ διέφεραν. Ήταν δημοκρατικές σε μια ανοιχτή (και χωρίς σύνορα και φράχτες) κοινωνία των «φιλόανθρωπων» δισεκατομμυριούχων, οι οποίοι χειροκροτούν όταν στις ΗΠΑ υμνολογείται το προαναφερόμενο φασιστικό(!) τρίπτυχο.

Φαίνεται πως ήρθε η ώρα, για να μας διδάξουν οι πανίσχυροι Γενίτσαροι της παγκοσμιοποίησης το νέο πατριωτισμό! Οι ανεπίδεκτοι μαθήσεως λόγω ανοσίας στην πλύση εγκεφάλου, θα θεωρούνται, ipso facto, φασίστες και ρατσιστές!

33.-ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ: Ο ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΡΟΓΧΟΣ ΜΙΑΣ ΑΝΑΞΙΟΠΙΣΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ:

«ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ (Ο ΝΙΚΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ)
ΕΙΝΑΙ ΕΙΤΕ ΠΟΛΥ ΑΔΥΝΑΜΟΙ ΕΙΤΕ ΚΑΚΟΙ ΚΑΙ
ΑΝΕΝΤΙΜΟΙ»

Παραφράζοντας τον Αριστοφάνη, θεωρούμε ότι οι διαπιστώσεις του ισχύουν και για τους ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά τον Αριστοφάνη, μόνον η παλιά αρετή μπορεί να σώσει την πόλη και μαζί της την Αθηναϊκή Δημοκρατία)

Το όραμα των ευρωπαίων πολιτών για μια πολιτιστικά, οικονομικά και στρατιωτικά Ενωμένη Ευρώπη, έλαβε ευρύτερη διάσταση, κυρίως στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, όταν άρχισαν να δημιουργούνται τα πρώτα εθνικά κράτη και να καταρρέουν οι αυτοκρατορίες. Ένας από τους μεγάλους πρωτοπόρους αυτού του οράματος ήταν και ο Βίκτωρ Ουγκώ. Θεωρούσε ότι η αρχική δημιουργία μιας «μήτρας» από τις μεσογειακές χώρες οι οποίες υπήρξαν τα φυτώρια του ευρωπαϊκού πολιτισμού (Ελλάδα, Ιταλία και Γαλλία), θα αποτελούσε έναν πυρήνα προσέλκυσης και άλλων κρατών για μια τέτοια, κυρίως, πολιτιστική Ένωση.

Η ίδρυση, το Μάρτιο του 1957, της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ), παρά το αρχικό κίνητρο της οικονομικής συνεργασίας και ανάπτυξης, είχε ως θεμελιώδη στόχο την ενδυνάμωση της κοινής πολιτιστικής ταυτότητας των ευρωπαϊκών λαών, μέσα σε μια Ένωση με ομοσπονδιακό πνεύμα ασφάλειας και κρατικής οργάνωσης. Με λίγα λόγια θα ήταν, με μια σταδιακή εξελικτική πορεία οργάνωσης των φορέων εξουσίας, μια ενιαία ομοσπονδιακή κρατική οντότητα η οποία, βασισμένη στις πανευρωπαϊκές πολιτιστικές αρχές και αξίες της, θα αποτελούσε την εγγυήτρια δύναμη της ασφάλειας των πολιτών της και μιας διαρκούς προστασίας και ειρήνης στα Κράτη/Μέλη της. Όμως, έξι δεκαετίες από την εμφάνιση αυτής της έντιμης και εμφανίσιμης κυρίας (της ΕΟΚ), πώς φτάσαμε να αντικρίζουμε το σκιάχτρο μιας δύσμορφης και οικονομικά άπληστης Ένωσης η οποία, για τα συμφέροντα κάποιων ισχυρών κρατών της, έριξε στο βούρκο όλες τις πολιτιστικές της αξίες (κουλτούρα, αληθινή δημοκρατία, αλληλεγγύη, κράτος πρόνοιας κλπ). Ανέδειξε πραγματικούς ηγέτες τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές

των «Αγορών» και μάλιστα εκείνους οι οποίοι (κατά τον Μαξ Βέμπερ) διακατέχονται από «το διεστραμμένο ένστικτο» της απληστίας και της τοκογλυφικής κερδοσκοπίας.

Ήταν επόμενο οι ευρωπαίοι ηγέτες να αποξενωθούν από τους λαούς τους και να αρχίσει αναπότρεπτα ο επιθανάτιος ρόγχος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κανένα από τα τρία χαρακτηριστικά τα οποία διακρίνουν τον ευρωπαίο πολίτη, όπως τα απαρίθμησε το 1922 στη Ζυρίχη ο Πολ Βαλερύ, δεν έμεινε αλώβητο μπροστά στον καταστροφικό κυκλώνα ενός νέου κερδοσκοπικού εθνικισμού, με τον οποίο στην πραγματικότητα κατεδαφίστηκε κάθε ίχνος ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, παρά τις συνεχώς επαναλαμβανόμενες βερμπαλιστικές διακηρύξεις των ευρωπαίων ηγετών. Το πρώτο από αυτά τα χαρακτηριστικά, η χριστιανική ηθική, είναι μια κενή περιεχομένου έννοια σε μian αποχριστιανισμένη και κοινωνικά και δημογραφικά εκφυλισμένη Ευρώπη, σε σύγκριση με άλλους ζωτικούς και δυναμικούς πολιτισμούς (ιουδαϊκό, μουσουλμανικό, βουδιστικό, ινδουιστικό), παρά τα μειονεκτήματά κάποιων από αυτούς σε θέματα ατομικών δικαιωμάτων και αυταρχικότητας των πολιτικών τους καθεστώτων. Αυτοί οι κώδικες της ευρωπαϊκής ηθικής, εφαρμόζονται με σεβασμό, από φόβο ή για λόγους συμφερόντων και στρατηγικής, για άλλες θρησκείες και πολιτισμούς αλλά με αρνητικές διαστάσεις σε ότι αφορά στο χριστιανισμό. Στην πράξη γίνεται πολιτικά και πολιτιστικά ανεκτή μια μετατροπή ενός ναού της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας σαν την Αγια-Σοφιά (ένα πολιτιστικό σύμβολο της ευρωπαϊκής ιστορίας), με απλές υποκριτικές αδύναμες διαμαρτυρίες, ενώ ταυτόχρονα στην Ευρώπη τα τζαμιά ξεφυτρώνουν ελεύθερα σαν μανιτάρια. Πριν από πολλά χρόνια είχα διαβάσει στη «Le Monde» ένα άρθρο με τίτλο «France, terre d'Islam», στο οποίο υπήρχαν πληροφορίες για τον ύποπτο τρόπο στελέχωσης των τζαμιών με «εισαγόμενους» μουλάδες και μουεζίνηδες, ενώ ταυτόχρονα τα τζαμιά στο Παρίσι ήταν περισσότερα από τις χριστιανικές εκκλησίες. Κανένα από αυτά τα τζαμιά δεν μετατράπηκε σε εκκλησία, όπως η Αγια-Σοφιά και δεκάδες άλλες χριστιανικές εκκλησίες στην Τουρκία. Επίσης, ο φόβος ανάγκασε τους ευρωπαίους «προοδευτικούς» συγγραφείς, δημοσιογράφους και γελοιογράφους, μετά την απειλή εκτέλεσης του συγγραφέα Σαλμάν Ρουσντί για τους «Σατανικούς Στίχους» του και το φοβερό αιματοβαμμένο μακελειό στο «Hebdo Charlie», να εκφράζουν την «αδέσμευτη ιδεολογία» τους μόνο με αντιχριστιανικά κείμενα και σκίτσα. Στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη βλέπουμε το Χριστό με γυναικεία σκουλαρίκια και κραγιόν στα χείλη ή μια Μαρία Μαγδαληνή σε ρόλο πόρνης, αλλά κανένα σκίτσο του Μωάμεθ ή κάποια βλασφημία για το κοράνι. Ο δημοκρατικός ηρωισμός κάποιων ιδεολόγων των ΜΜΕ και της τέχνης,

εξαντλείται σε πράξεις μονομερούς ασύδοτης ανοχής σε αντιθρησκευτικές ακρότητες, για ένα από τα θεμέλια του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Η γενικότερη ευρωπαϊκή πολιτική και κοινωνική ζωή, είναι εντελώς αποκομμένη από κάθε έννοια χριστιανικής ηθικής. Υπέρτατο πολιτιστικό στοιχείο είναι το «ΧΡΗΜΑ». Η Ευρώπη είναι πλέον, κατά παλαιότερη διαπίστωση του γνωστού στους ευρωπαϊκούς πανεπιστημιακούς κύκλους ισλαμολόγου Ταρίκ Ραμαντάν, ώριμη για να δεχθεί το Ισλάμ και να καλύψει έτσι το κενό ανυπαρξίας μιας κοινωνικής ηθικής.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό που είναι η κληρονομιά του πλούτου ενός ρωμαϊκού νομικού συστήματος, αντικαταστάθηκε από το ποινικό σύστημα που επιβλήθηκε στην Ευρώπη από τον «φιλανθρωπικό καπιταλισμό» των αρχιερέων του χρήματος (Bill Gates, Warren Buffet, George Soros κλπ). Με το σύστημα αυτό ο «φιλόανθρωπος επιχειρηματίας» κερδίζει με το θεάρεστο έργο του τεράστια ποσά. Την ανάλυση αυτής της διαδικασίας την βρίσκει κάποιος σε θαυμάσιες και έντιμες δημοσιογραφικές έρευνες, όπως π.χ. είναι η συστηματική ερευνητική εργασία του γάλλου δημοσιογράφου Lionel Astruc για τον Bill Gates. Εδώ αρκεί να αναφέρουμε ότι ο «κερδοσκοπικός ανθρωπισμός» εγγίζει κάποιες φορές τα όρια της παράνοιας. Ένας εγκληματίας μπορεί να δολοφονήσει 100 ή 200 άτομα και να αποφυλακισθεί σε 15 ή 20 χρόνια. Η ζωή του εγκληματία είναι πολύτιμη, σύμφωνα με το ευφυολόγημα ότι η πολιτισμένη «κοινωνία δεν εκδικείται», δίνοντας ταυτόχρονα στους άλλους εγκληματίες το σιωπηρό μήνυμα ότι, η κοινωνία αντιμετωπίζει τα θύματα (και τις οικογένειες των θυμάτων) ως απλούς αριθμούς. Αυτή η επιχειρηματική φιλανθρωπία είναι ευκρινέστερη στο μεταναστευτικό. Οι πραγματικοί πρόσφυγες είναι μια ασήμαντη πελατεία. Γι' αυτό οι παράνομοι μετανάστες βαφτίστηκαν πρόσφυγες. Στα ελληνικά νησιά οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις του G. Soros οργίασαν, σε συνεργασία με τους λαθροδιακινητές, για την αθρόα είσοδο παράνομων μεταναστών από όλες τις χώρες της Ασίας και τις Αφρικής. Οι πολλοί φέρνουν στους «φιλόανθρωπους» περισσότερο χρήμα. Πακτωλός νόμιμων δολαρίων για τις ΜΚΟ και παράνομων για τα κυκλώματα των διακινητών, σε σχέση με τον αριθμό των εισερχόμενων μεταναστών στην Ευρώπη. Η σύνθετη ελληνική λέξη «φιλανθρωπία» (δηλαδή η Αγάπη για τον Άνθρωπο), αποτελεί στην παγκοσμιοποιημένη νέα τάξη πραγμάτων του «δούνα και λαβείν» ένα νέο είδος δουλεμπορίου και πολιτικών διακανονισμών. Ο νέος σουλτάνος της Τουρκίας που επιδιώκει, με νέες κατακτήσεις, να αναστήσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία, με αριστοτεχνική πονηριά «περισυλλέγει» τους τουρκογενείς μετανάστες από τη Συρία και το Ιράκ «ως αλλοεθνείς». Επίσης, προσκαλεί σιωπηρά από το Μαρόκο,

την Αλγερία, τη Σομαλία και άλλες αφρικανικές χώρες, με πάμφθινο αεροπορικό εισιτήριο εθελοντές/μετανάστες και αφού τους βαφτίζει, σύμφωνα με τις ασυνάρτητες ευρωπαϊκές ευαισθησίες, ως πρόσφυγες, εκβιάζει την Ευρωπαϊκή Ένωση για να κερδοσκοπήσει και να επιβάλει όρους σε μια άβουλη και τρομοκρατημένη Ευρώπη. Η αντίσταση που πρόβαλε μόνη της η Ελλάδα στον ποταμό Έβρο και απέκρουσε το Μάρτη του 2020 μια οργανωμένη εισβολή στην Ευρώπη των 130 χιλιάδων μουσουλμάνων παράνομων μεταναστών, δείχνει τις δυνατότητες, με μικρό κόστος, η ΕΕ να αντιμετωπίσει το μεταναστευτικό. Προσέφερε 6 δις € στην Τουρκία και εξακολουθεί παθητικά να ανέχεται τους εκβιασμούς του τούρκου σουλτάνου, ενώ ίσως με 1 δις θα μπορούσε να θωρακίσει και να καταστήσει απόρθητα τα ευρωπαϊκά σύνορα σε τέτοιες εκβιαστικές μεθοδεύσεις.

Η τρίτη, κατά τον Βαλερύ, χαρακτηριστική ιδιότητα του Ευρωπαίου, είναι η αρχαιοελληνική κληρονομιά με το ανθρώπινο φιλοσοφικό και πολιτιστικό της πρόσωπο. Αυτής της ευρωπαϊκής κληρονομιάς πολλά κράτη, χωρίς ίχνος πολιτιστικού παρελθόντος, προσπαθούν με φανταστικές θεωρίες που δεν βασίζονται σε τεκμηριωμένες πηγές (ιστορία, αρχαιολογία, επιγραφολογία, γλωσσολογία, νομισματολογία κλπ), να «διαμοιράσουν τα ιμάτιά της». Από τη ναζιστική θεωρία της δεκαετίας του 1930 για τους «Βόρειους (γερμανούς) Αρχαίους Έλληνες» οι οποίοι επέζησαν μέχρι σήμερα, ενώ στην Ελλάδα εξαφανίστηκαν «χωρίς να μείνει ούτε σταγόνα αίματος από τον Πλάτωνα, το Σωκράτη ή τον Περικλή, από τη «Μαύρη Αθηνά» του Μάρτιν Μπέρναλ για τις αφρικανικές ρίζες των Ελλήνων και του ελληνικού πολιτισμού, από την τουρκική του πανεπιστημίου της Άγκυρας για το «δικό τους ποιητή Όμηρο» ο οποίος απάγγειλε (στα ελληνικά) την ανθελληνική του «Ιλιάδα» και ως τη σταλινική ανακάλυψη ότι ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Σλάβος, οι πολιτιστικές απάτες που γίνονται αποδεκτές από την πολιτική (όχι την επιστημονική) ευρωπαϊκή ελίτ, είναι αμέτρητες. Ακόμα και σήμερα που η Βουλγαρία διαμαρτύρεται στην ΕΕ, ώστε η λεγόμενη μακεδονική γλώσσα που δημιουργήθηκε στα γιουγκοσλαβικά γλωσσολογικά εργαστήρια του Τίτο, να θεωρηθεί επίσημα ως βουλγαρική (διότι πραγματικά και με τον απλούστερο γλωσσολογικό έλεγχο αποδεικνύεται ότι είναι βουλγαρική), οι ενστάσεις της θεωρούνται φασιστικές ή ρατσιστικές. Οι θεωρίες της απάτης θριαμβεύουν! Η Ευρώπη με αφέλεια πριονίζει το πολιτιστικό κλωνάρι του δέντρου στο οποίο κάθεται! Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός φαίνεται ότι δεν αποτελεί ουσιώδες στοιχείο στις ευρωπαϊκές διακρατικές υποθέσεις. Επανήλθαμε στην εποχή του Μέτερνιχ, όταν ήταν τουρκοκρατούμενη η Ανατολική Ευρώπη και ο αυστριακός υπουργός

εξωτερικών δήλωνε ότι «Europa ist ein geografischer Ausdruck-H
Ευρώπη είναι μια γεωγραφική έκφραση».

Στο παρασκήνιο των διπλωματικών και διακρατικών σχέσεων, η ΕΕ είναι ένα σκοτεινό πεδίο δολοπλοκιών και αντιφάσεων, με επίκεντρο τα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα του κάθε Κράτους/Μέλους. Τελικά, επικρατούν τα συμφέροντα των πιο ισχυρών κρατών. Η απουσία εταιρικής αλληλεγγύης είναι εκκωφαντική. Με υποκρισία το ιερατείο της ΕΕ κραυγάζει για τα ατομικά δικαιώματα και τις δικτατορικές μεθοδεύσεις των ηγετών του Ιράν, της Βενεζουέλας ή της Λευκορωσίας, ενώ η Τουρκία θεωρείται μια δημοκρατική χώρα η οποία θα προστατεύσει την Ευρώπη από το ρωσικό κίνδυνο. Κάνουν ότι δεν βλέπουν τους προαιώνιους σχεδιασμούς των τούρκων ηγετών (και όχι μόνο του Ερντογάν) για «μια πατρίδα της καρδιάς τους και για την γαλάζια πατρίδα» που αρχίζει από τη Βιέννη ή πιο πέρα από τη Βιέννη, για να συμπεριλάβει, από την άλλη πλευρά, και την άλλοτε μουσουλμανική Ιβηρική Χερσόνησο. Ξεχνούν τις μεθοδευμένες γενοκτονίες των Αρμενίων, των Ελλήνων του Πόντου και των επίσης χριστιανών Ασσυρίων, που άρχισαν το 1915 και συνεχίστηκαν με το φοβερό πογκρόμ αίματος και καταστροφής του 1955, που συντέλεσε στη σχεδόν ολοσχερή εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη. Από τις 150 χιλιάδες Ελλήνων της Συνθήκης της Λωζάννης, απόμειναν μόνο 2 ή 3 χιλιάδες. Η αντίστοιχη μουσουλμανική στην ελληνική Δυτική Θράκη, από 80 έφτασε στις 140 περίπου χιλιάδες. Αυτή τη μειονότητα θέλει (με επίδειξη απaráμιλλου θράσους) «να προστατεύσει» από τους Έλληνες ο σουλτάνος Ταγίπ Ερντογάν. Είναι η πλουσιότερη μουσουλμανική μειονότητα της Ευρώπης, εκλέγει βουλευτές στην Ελληνική Βουλή, ισχύει το καθεστώς της «Σαρία» για οικογενειακά θέματα και υπάρχουν εκατοντάδες τζαμιά που συντηρούνται από το ελληνικό κράτος.

Οι ταπεινώσεις που δέχονται οι ευρωπαίοι ηγέτες από τον τούρκο πρόεδρο, δείχνει το βαθμό αναξιοπρέπειας στον οποίο έφθασε το ιερατείο των Βρυξελλών. Απειλεί την ΕΕ, βρίζει τον πρόεδρο της Γαλλίας, συμπεριφέρεται αλαζονικά και με απρέπεια σε ανώτατα στελέχη της Κομισιόν, απειλεί να «εξαφανίσει» με τη δύναμη των όπλων την Ελλάδα και να επιχειρήσει νέα επιδρομή στην Κύπρο. Δεν αναγνωρίζει την Κύπρο ως κράτος της ΕΕ, διατηρεί κατοχικό στρατό στο νησί, αλλά διαμαρτύρεται στη Γερμανία αν τυχόν η Κύπρος έχει ενστάσεις για την καταβολή ενισχύσεων «στη σύμμαχο Τουρκία». Ισχυρίζεται με μαεστρία (ως «Επιτήδειος Ουδέτερος» στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, που συντάχθηκε με τους νικητές την ημέρα ήττας και υποταγής της ναζιστικής Γερμανίας) ότι εξοπλίστηκε για να προστατεύσει την Ευρώπη από τη Ρωσία. Η ίδια στρατηγική της

προπαγανδιστικής εξαπάτησης και του διπλού παιχνιδιού! Άλλωστε, οι σχέσεις της με τη Ρωσία είναι άριστες.

Οι κακόβουλες προθέσεις δεν κρύβονται, αλλά πολλοί «εταίροι» στην ΕΕ αλληθωρίζουν. Μια πλήρως εξοπλισμένη στρατιά και 200 περίπου αποβατικά σκάφη (ο μεγαλύτερος αποβατικός στόλος του κόσμου) βρίσκονται απέναντι από τα ελληνικά νησιά. Μήπως για να προστατεύσουν την Ευρώπη από τη Ρωσία; Αυτά τα νησιά τα θεωρεί (βάσει του δικαίου της βίας και της ισχύος) ως τουρκικά. Αλλά επί χιλιάδες χρόνια αυτά τα νησιά κατοικούσαν από Έλληνες. Μετά από 400 χρόνια οθωμανικής κατοχής, η παρουσία των Ελλήνων στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου ήταν έντονη και συνεχής. Όταν ο Ντελακρούά ζωγράφησε τη «Σφαγή στη Χίο», το νησί βρισκόταν ακόμα υπό τουρκική κατοχή. Κι' όμως κατοικούσαν από Έλληνες.

Γι' αυτά τα ελληνικά νησιά δεν υπάρχει καμιά εγγύηση δυναμικής ασφάλειας και εταιρικής προστασίας από την ΕΕ απέναντι σε μια τουρκική επιθετικότητα. Αυτή η αποστασιοποίηση και η εμφανής καταστρατήγηση της κοινοτικής αλληλεγγύης (μιας από της βασικότερες ιδρυτικές αρχές της Ένωσης), επιδεινώνει ακόμα περισσότερο τη γενικότερη εικόνα της συμμαχικής συνοχής των κρατών/μελών, από το παράλογο γεγονός της ενίσχυσης ενός τρίτου κράτους το οποίο απειλεί με πόλεμο δυο κράτη της ΕΕ. Η Τουρκία, εκτός από το πανίσχυρο ρωσικό αντιπυραυλικό σύστημα των S-400, κατασκευάζει και έξι τελευταίας γενιάς υποβρύχια γερμανικής τεχνολογίας, ενώ η Ισπανία συμμετέχει στην κατασκευή και παρέχει την τεχνολογία στο τουρκικό αεροπλανοφόρο «Anadolu», το οποίο είναι ένα οπλικό σύστημα με τρομερές καταστροφικές δυνατότητες σε περίπτωση επιθετικού πολέμου. Η Γερμανία, η Ισπανία και η Ιταλία είναι οι μεγαλύτεροι προμηθευτές όπλων της Τουρκίας και σε περίπτωση που η Ελλάδα αρνηθεί να υποκύψει στις νέο-οθωμανικές απειλές ενός δικτάτορα και οδηγηθούμε σε ελληνοτουρκική πολεμική σύγκρουση, τα «εταιρικά αυτά όπλα» θα οδηγήσουν στο θάνατο χιλιάδες Έλληνες. Γι' αυτό το λόγο οι τρεις μεγάλες χώρες της ΕΕ αντιδρούν στην επιβολή οικονομικών κυρώσεων στην Τουρκία (κυρίως οπλικών συστημάτων), ενθαρρύνοντας την τουρκική επιθετικότητα αφού έμμεσα διευκολύνουν τη νέο-οθωμανική πολιτική του ζωτικού χώρου, (της χιτλερικής «Lebensraum»), στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο εις βάρος της Ελλάδας και της Κύπρου. Μήπως αυτός ο τεράστιος, σε δύναμη πυρός, επιθετικός εξοπλισμός πραγματοποιείται για να ενισχυθεί το ΝΑΤΟ απέναντι στο ρωσικό κίνδυνο; Θαυμάσια επιχειρήματα για κρετίνους και αφελείς! Εδώ ισχύει η ρήση του Ναπολέοντα, ο οποίος παρακαλούσε το Θεό «να τον προστατεύει από τους φίλους (και «εταίρους»!), διότι από τους εχθρούς του μπορούσε να προστατευθεί και μόνος του». Είμαστε

εγκλωβισμένοι σε μια εκτροχιασμένη και άπληστη για κέρδη ΕΕ, η οποία προδίδει φίλους και συμμάχους για «τριάνκοντα αργύρια».

Η κατάσταση μας θυμίζει τις προθέσεις του Χίτλερ το 1938 στο Μόναχο για τον «Lebensraum» και τη θυσία της Τσεχοσλοβακίας από τους ευρωπαϊούς ηγέτες «για να αποφευχθεί ο πόλεμος». Τότε, ο Νταλαντιέ επευφημήθηκε ως «σωτήρας της ειρήνης» και ο Τσάμπερλεν χαρακτήρισε το Χίτλερ «τζένλεμαν!». Σήμερα, οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης θεωρούν τον τούρκο πρόεδρο δημοκράτη και σύμμαχο, για να προστατεύσουμε όλοι μαζί (συμπεριλαμβάνεται και η Ελλάδα) με το ΝΑΤΟ τη «Δημοκρατία του Ελεύθερου Κόσμου». Για ποια Τουρκική Δημοκρατία μιλάμε! Οι ηγέτες της ΕΕ δεν βλέπουν το καθεστώς τρόμου και συγκαλυμμένης δικτατορίας, τις χιλιάδες φυλακίσεις και δίκες παρωδίας «αντιφρονούντων» ή τις εκατοντάδες συλλήψεις δημοσιογράφων και συγγραφέων; Ο tempora! Ο mores!, όπως θα έλεγε και ο Κικέρων. Η υποκρισία περισσεύει!

Οι σημερινοί και οι αυριανοί ηγέτες ας μην προδώσουν το όραμα των ευρωπαϊκών λαών για μια Ευρωπαϊκή Ένωση δημοκρατίας, πολιτισμού, αλληλεγγύης, ευημερίας και ειρήνης, Αν η Ευρώπη δεν καταστεί μια πολιτιστικά, οικονομικά και στρατιωτικά συμπαγής δημοκρατική υπερδύναμη με ισότιμα και αλληλέγγυα Κράτη/Μέλη, θα οδηγηθεί μοιραία από τον επιθανάτιο ρόγχο σε μια αυτο-ευθανασία. Οι νόμοι της φύσης και της ιστορίας είναι άτεγκτοι και αμείλικτοι. Οι νικητές ανήκουν μόνο στους συνασπισμένους ισχυρούς.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το άρθρο δημοσιεύτηκε και είναι αναρτημένο στο διαδίκτυο στα αγγλικά με τίτλο «EUROPEAN UNION: The Death Rattle of an Unreliable Union» και στα γαλλικά «UNION EUROPÉENNE: Le ronflement de mort d'une Union peu fiable».

34.-Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΣΤΙΣ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ, ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Το άρθρο αυτό είναι αντιγραφή από την εισαγωγή της ανέκδοτης ακόμα πραγματείας μου με τίτλο «Η ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ». Όσοι αναγνώστες έχουν διαβάσει κάποια άρθρα ή βιβλία μου, θα έχουν ήδη διαπιστώσει ότι, σε όλα τα κείμενα και κυρίως σε αυτά που λόγω του ταυτόσημου εννοιολογικού τους περιεχομένου αποτελούν πραγματείες και εντάσσονται σε μια «τριλογία προφητειών», δεν προβάλλονται ούτε σκοτεινές θεωρίες συνομωσίας αλλά ούτε και ενοράσεις θεόπνευστων προφητειών. Τα πάντα βασίζονται σε γραπτά τεκμηριωμένα στοιχεία, στην κάπως παραλλαγμένη και προσαρμοσμένη στα γεγονότα ρεαλιστική θεωρία των «αυτοεκπληρούμενων προφητειών» του Ρόμπερτ Μέρτον. Οι αναγνώστες έχουν έτσι την ευχέρεια, προσφεύγοντας στις ίδιες ή παραπλήσιες πηγές, να συμπληρώσουν τις γνώσεις τους ή να ελέγξουν την αντικειμενικότητα των κειμένων που διαβάζουν.

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, τα σημερινά εν εξελίξει γεγονότα δίνουν τη δυνατότητα προβλέψεων (προφητειών), είτε με τις επερχόμενες πολιτιστικές και οικονομικές μεταλλάξεις στις οργανωτικές δομές των κρατών, είτε με την προπαγάνδα για την επιτυχία των γεωστρατηγικών στόχων των Μεγάλων Δυνάμεων. Με τον τρόπο αυτό είναι δυνατόν να επαληθευθεί μια φανταστική και ίσως γελοία πρόβλεψη/προφητεία για μελλοντικές εξελίξεις. Το φανταστικό και απίθανο σενάριο(γεγονός) μιας ψεύτικης ή προπαγανδιστικής φήμης μετατρέπεται σταδιακά σε πραγματικό και συνεπώς «αυτοεκπληρώνεται», αν δεν δημιουργηθούν έγκαιρα οι υγιείς αντίρροπες δυνάμεις που θα αποτρέψουν την πραγμάτωσή του. Η ευπιστία, ο συνεχής φόβος, η υποβάθμιση της αυτοεκτίμησης και ο ανεξέλεγκτος πανικός των λαϊκών μαζών, συντελούν στην επιτυχία αυτών των κακόβουλων φημών και στην επέλευση του καταστροφικού γεγονότος. Ως απλό παράδειγμα θα μπορούσαμε να υποδείξουμε μια ελληνική εμπειρία. Η θεωρία είχε απόλυτα επιτυχημένη εφαρμογή στη διαχείριση, από την ΕΕ, του ελληνικού χρέους και των μνημονίων στην πρόσφατη οικονομική κρίση. Τις καταστροφικές συνέπειες θα τις πληρώνουν και οι επόμενες γενιές.

Μετά την αυτοδιάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, την ενοποίηση της Γερμανίας και την πλήρη επικράτηση της παγκοσμιοποίησης, επήλθε μια ραγδαία ανατροπή στις πολιτικές και θρησκευτικές ιδεολογίες, δοξασίες και ηθικές αρχές που υπήρχαν ως τότε. Μονομιάς άλλαξε ριζικά η προαιώνια πολιτικοκοινωνική μορφή της Ευρώπης και άλλων μεμονομένων περιοχών του κόσμου. Η πολιτική εξουσία πέρασε σιγά σιγά από την πολιτική και πνευματική ελίτ, στα χέρια των ηγεμόνων

του χρήματος και του πλούτου. Οι παλιές ιδεολογίες σε Δεξιούς και Αριστερούς ξεπεράστηκαν και απόμειναν ως προπαγανδιστικά σύμβολα για την εξαπάτηση των κομματικά φανατισμένων ψηφοφόρων, σε μια παγκοσμιοποιημένη δημοκρατική κοινωνία, χωρίς αυτοπυθαρχία στις υπερβολές της αυθαιρεσίας και της έλλειψης ήθους στις ελευθερίες των ατομικών δικαιωμάτων. Από το παλιό δικτατορικό και αντικαπιταλιστικό καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης, έμειναν κάποια ξεφτισμένα ίχνη αριστερισμού (π.χ. στην Κίνα ή στην Κούβα) προσαρμοσμένα σε ένα απάνθρωπο καθεστώς δεξιού μονεταρισμού και άπληστης κερδοσκοπίας. Μετατράπηκαν σε καθεστώτα «κεφαλαιοκρατικού κομμουνισμού». Με την αλλαγή αυτή η Κίνα, χάρη στη δικτατορική δομή της κρατικής της εξουσίας και τον απόλυτο έλεγχο των ασύδοτων ατομικών ελευθεριών δυτικοευρωπαϊκής μορφής που διαλύουν κάθε οργανωτικό έλεγχο της κρατικής εξουσίας, κατάφερε να καταστεί μια τεράστια οικονομική δύναμη. Αυτή η δύναμη θα μετατραπεί γρήγορα σε οικονομική και στρατιωτική υπερδύναμη και αυτή τη μετεξέλιξη την έχουν αντιληφθεί κάποιοι στις ΗΠΑ. Σε αυτό το πλαίσιο έγινε η πρωτόγνωρη για τα αμερικανικά δεδομένα λυσσαλέα σύγκρουση μεταξύ των Ρεπουμπλικάνων και των Δημοκρατικών στις εκλογές του 2020. Αντιπαρατάχθηκαν ο πατριωτισμός και ο διεθνισμός, αντικαθιστώντας τις ιδεολογίες της Δεξιάς και της Αριστεράς. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που στο πλευρό της Δεξιάς παγκοσμιοποίησης, βρίσκεται (με το αζημίωτο!) η ελίτ, η αφρόκρεμα της Αριστερής διάνοησης. Από τη σχεδόν ισότιμη δύναμη των δυο κομμάτων φαίνεται ότι, αυτή η ιδεολογική σύγκρουση στην Αμερική θα συνεχίσει με εντονότερες αντιθέσεις στο μέλλον, με θετικές ή αρνητικές επιπτώσεις στην Ευρώπη και σε όλη την υφήλιο.

Μετα τη νίκη των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, η πανίσχυρη ως τώρα παγκοσμιοποίηση θα εξακολουθήσει να διαβρώνει την εξουσία των κρατών και να μεταβιβάζει εξουσίες σε Ανεξάρτητες Αρχές ή σε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ). Σε όλες τις διακρατικές ή εθνικές δομές εξουσίας κυριαρχούν πλέον «οι πρόθυμοι», οι οποίοι απέδειξαν στα αφεντικά τους ότι είναι ικανοί να προστατεύσουν τα οικονομικά συμφέροντα των πολυεθνικών. Οι πολιτικοί ηγέτες γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι ίδιοι δεν είναι οι διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, αλλά οι εκτελεστές των εντολών του ιερατείου ενός πανίσχυρου μονεταριστικού καθεστώτος. Μια μικρή ιδέα της διείσδυσης των τραπεζιτών και χρηματιστών σε βασικές δομές διακρατικής (παγκόσμιας) εξουσίας, μας δίνει το βιβλίο των ανταποκριτών της «Le Monde» στο Λονδίνο Jérôme Fritel και Marc Roche, με τίτλο «Goldman Sachs: la banque qui dirige le monde» (στην Ελλάδα έχει μεταφραστεί με τίτλο «Γκολντμαν Σακς: Η τράπεζα που κυβερνά τον

κόσμο»). Όμως, γιατί παρά τα τόσο ισχυρά θεμέλια της παγκοσμιοποίησης, οι στυλοβάτες της τρομοκρατήθηκαν από έναν ιδιόρρυθμο αμερικανό πρόεδρο, ο οποίος είναι το ίδιο σαν κι' αυτούς σκληρός καπιταλιστής, επιτυχημένος δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας, αδιαπραγμάτευτος προστάτης των οικονομικών του συμφερόντων (γι' αυτό με τον Τ. Ερντογάν είναι «φιλαράκια»!) και φανατικός αντισοσιαλιστής;

Η απορία μπορεί να απαντηθεί αν πάμε περίπου ένα χρόνο πίσω και παρακολουθήσουμε τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο Νταβός της Ελβετίας τον Ιανουάριο του 2020. Στο 50^ο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, φάνηκε η σύγκρουση, θα λέγαμε η λυσσαλέα σύγκρουση, ανμεσα στην πατριωτική και στη διεθνιστική (παγκοσμιοποιημένη) ιδεολογία. Υπήρξε ένα σαφές ξεκαθάρισμα ιδεολογικών θέσεων ανάμεσα στο Ντόναλντ Τραμπ και στο Τζορτζ Σόρος συνεπικουρούμενο από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο αμερικανός πρόεδρος δέχτηκε την πρόσκληση να συμμετάσχει σε αυτή τη σύνοδο, στον ιερό ναό της παγκοσμιοποίησης, για να τα πει «έξω απ' τα δόντια». Με εξαίρεση τον Μπιλ Κλίντον, κανένας άλλος πρόεδρος των ΗΠΑ δεν παραβρέθηκε στις συνεδριάσεις του Φόρουμ. Ο Τραμπ αποφάσισε να αντιμετωπίσει τους εχθρούς του, τους «αριστερούς σοσιαλιστές», μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Μόνο που ίσως από διπλωματική σκοπιμότητα απέφυγε να διευκρινίσει ότι, «οι σοσιαλιστές» της παγκοσμιοποίησης είναι τα φτωχά τσιράκια των αριστερών διανοουμένων που εκτελούν τη βρώμικη δουλειά της προπαγάνδας. Όμως, στο εσωτερικό της αίθουσας του Φόρουμ βρίσκονταν κάποιες ομάδες οικονομικών μεγιστάνων που διαχειρίζονται πάνω από τον μισό πλούτο όλης της υφηλίου. Είναι η οικονομική ελίτ που κυβερνά «σοσιαλιστικά» τον κόσμο. Στην αμερικανική ομάδα των πολυεκατομμυριούχων, όλοι τους φανατικοί υποστηρικτές των Δημοκρατικών, συμμετέχουν δεκάδες Κροίσοι, όπως π.χ. ο Τζον Πόλσον, το γνωστό γεράκι της ασύδοτης χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας στην αγορά παραγώγων, ο Γουόρεν Μπάφετ, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου το 2005, που στήριξε οικονομικά την εκλογή και επανεκλογή του Μπάρακ Ομπάμα, ο «φιλάνθρωπος» Μπιλ Γκέιτς με το καταδικασμένο πολλές φορές από δικαστήρια ίδρυμά του «Bill & Melinda Gates Foundation» κ.ά. Μάλιστα, αυτό το θεάρεστο φιλανθρωπικό και σοσιαλιστικό τους έργο προβλήθηκε τόσο πολύ από τα ελεγχόμενα μεγάλα ΜΜΕ, ώστε πολλοί απ' αυτούς άρχισαν να πιστεύουν ότι ανήκουν σε μια ειδική κατηγορία ιεραποστόλων. Ο τέως πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της αμαρτωλής Γκόλντμαν Σακς Λόιντ Μπλάνκφιν, ο οποίος το 2009 ανακηρύχθηκε «Πρόσωπο της Χρονιάς» από τη βρετανική εφημερίδα «Financial Times», δήλωσε ότι, ως τραπεζίτης,

ένιωθε «να πραγματοποιεί το έργο του Θεού!». Ιδού και ο Άγιος Λόιντ της παγκοσμιοποίησης! Ο Τζορτζ Σόρος, ο επιλεγμένος εκπρόσωπός τους λόγω της εξειδίκευσής του στις μεγάλες κομπίνες, από την εποχή που τίναξε στον αέρα την αγγλική Εθνική Τράπεζα, είναι ο φανερός οργανωτής του οικονομικοπολιτικού καθεστώτος της παγκοσμιοποίησης. Συνεπώς, υπάρχει άφθονο χρήμα για να εξαγοραστούν συνειδήσεις, με τελικό στόχο να αυξάνονται τα κέρδη. Ας παρακολουθήσουμε όμως την αντιπαράθεση Τραμπ-Σόρος στο Νταβός, για να κατανοήσουμε για ποιο λόγο «το Σύστημα Σόρος» δεν θα άφηνε με κανένα θεμιτό ή παράνομο τρόπο να επανεκλεγεί ο αμερικανός πρόεδρος.

Θα παραθέσουμε μερικά αποσπάσματα από τις δηλώσεις του Ντόναλντ Τραμπ κατά την άφιξή του στο Νταβός και κατά τη διαφωτιστική ομιλία του:

«.....Ερχόμαστε να συναντήσουμε παγκόσμιους ηγέτες, τους πιο σημαντικούς ανθρώπους το κόσμου και θα γυρίσουμε στις ΗΠΑ φέρνοντας φοβερές οικονομικές υποθέσεις. Τα υπόλοιπα είναι απλά μια φάρσα. Είναι το ίδιο κυνήγι μαγισσών που διαρκεί χρόνια και ειλικρινά είναι επαίσχυντο...[..] ... Όταν αποφάσισα να έρθω στο Νταβός δεν σκεφτόμουν με όρους παγκόσμιας ελίτ ή παγκοσμιοποίησης. Σκεφτόμουν με τους όρους όσων θέλουν να επενδύσουν πολλά χρήματα και να επιστρέψουν στις Ηνωμένες Πολιτείες... [..] ... Άλλοι επίσης δυσοίωνοι προφήτες της δυστυχίας (των λαών) προβλέπουν μια τεράστια κλιματική καταστροφή στο μέγεθος της (ιερής) «Αποκάλυψης». Είναι οι ίδιοι που προέβλεπαν την κρίση του υπερπληθυσμού του πλανήτη στη δεκαετία του 1960, τη μαζική λιμοκτονία στη δεκαετία του 1970 και το τέλος του πετρελαίου στη δεκαετία του 1990. Οι κινδυνολόγοι αυτοί επιδιώκουν πάντα (με το φόβο!) την ίδια απόλυτη δύναμη για να εξουσιάζουν και να ελέγχουν κάθε πτυχή της ζωής μας. Δεν θα αφήσουμε ποτέ τους ριζοσπάστες σοσιαλιστές να καταστρέψουν την οικονομία της χώρας μας».

Δεν άφησε καμιά απολύτως αμφιβολία στους πάμπλουτους «σοσιαλιστές!» που τον άκουγαν στο Νταβός, ότι ήταν αποφασισμένος να αγωνισθεί κατά της ασυδοσίας στην οικονομία, στο εμπόριο και στην υποβάθμιση των κρατικών εξουσιών, υπονοώντας τις ωφέλειες της Κίνας από την μη ύπαρξη προστατευτικής εθνικής πολιτικής στο εμπόριο και στις διαδικασίες παραγωγής. Άλλωστε, λίγο πριν από την πανδημία του κορονοϊού δήλωσε ξεκάθαρα στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ότι «βρισκόταν σε πόλεμο με την παγκοσμιοποίηση».

Στον Τραμπ απάντησε ο Επίτροπος Οικονομικών Υποθέσεων της ΕΕ Πιέρ Μοσκοβισί και σχολίασε τις πατριωτικές θέσεις του Τραμπ

για το «America First» (Πρώτα η Αμερική). Επίσης δήλωσε ότι «Χρειάζεται να υπερασπιστούμε την δική μας προσέγγιση, την ευρωπαϊκή προσέγγιση, που είναι διαφορετική από τη δική του. Είμαστε προσηλωμένοι στην πολυμέρεια. Αρνούμαστε τον προστατευτισμό. Αγωνιζόμαστε κατά της κλιματικής αλλαγής. Απορρίπτουμε κάθε είδους διακρίσεις. Απαγορεύουμε την θανατική ποινή. Επιδιώκουμε μια ανοιχτή κοινωνία. Πιστεύουμε πως η ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών είναι αποφασιστικής σημασίας. Και πρέπει να είμαστε περήφανοι και να προωθούμε τον ευρωπαϊκό τρόπο σκέψης. Εκείνος λέει «πρώτα η Αμερική», εγώ δεν θα πω πρώτα η Ευρώπη αλλά αγαπώ τον ευρωπαϊκό τρόπο. Λέω πως πρέπει να απαντήσουμε στο σύνθημα πρώτα η Αμερική με τον ευρωπαϊκό τρόπο». που αλλάζει διαρκώς».

Με την υπογεννητικότητα των ευρωπαϊκών λαών και τη ραγδαία μείξη τους με πολίτες διαφορετικής κουλτούρας με ζωτικά δημογραφικά χαρακτηριστικά και φανατικά βαθιά πίστη στις πολιτιστικές τους αξίες, δυστυχώς ο «ευρωπαϊκός τρόπος ζωής» δεν θα μακροημερεύσει. Όσο για την «Ανοιχτή Κοινωνία» και τα κράτη χωρίς σύνορα, ο Τζορτζ Σόρος ήταν ο πλέον ειδικός για να εκφράσει τις έντονες ανησυχίες των δισεκατομμυριούχων που βρίσκονταν στην αίθουσα. Δυο μέρες μετά την ομιλία Τραμπ εξήγησε τους κινδύνους της πολιτικής του αμερικανού προέδρου που τον αποκάλεσε «απόλυτο ναρκισσιστή», αφού πρώτα ενημέρωσε τους ακροατές του ότι θα διαθέσει 1 δις δολάρια για να ιδρύσει το Παγκόσμιο Πανεπιστήμιο της Ανοιχτής Κοινωνίας. «Θεωρώ ξεκάθαρα», είπε, «την κυβέρνηση Τραμπ κίνδυνο για τον κόσμο. Την αντιμετωπίζω όμως ως προσωρινό φαινόμενο το οποίο θα εξαφανισθεί το 2020».

Το είπε και το έκανε. Είδαμε πιο πάνω τις συγκροτημένες ιδεολογικές θέσεις ενός Τραμπ, τον οποίο η παγκοσμίως οργανωμένη εκστρατεία λάσπης με τα fake news των μεγαλύτερων εκδοτικών συγκροτημάτων και τηλεοπτικών σταθμών, μας τον παρουσίασε ως έναν ανισόρροπο και πολιτικά ανεργμάτιστο άτομο. Από την πρώτη ημέρα της εκλογής του έβαλαν δικηγόρους και εισαγγελείς να τον τραβολογούν στα δικαστήρια και στις επιτροπές του Κογκρέσου. Τη μια μέρα τον κατηγορούσαν ότι εκλέχτηκε χάρη στις παρεμβάσεις των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών και την άλλη ότι παντρεύτηκε δυο φορές. Εμφανίζονταν συνεχώς και ζητούσαν αποζημιώσεις δεκάδες ξανθομαλλούσες που δήθεν τις βίασε πριν από 30 χρόνια. Το μεγάλο παιχνίδι παίχτηκε με την επιδημία του κορονοϊού και τις δημοσκοπήσεις. Η προπαγάνδα οργίαζε. Στην Ελλάδα περιμέναμε στις εκλογές του Νοεμβρίου μια διαφορά των δυο αμερικανικών κομμάτων γύρω στο 12 ως 14%. Και μετά από όλα αυτά είδαμε τον Τραμπ να χάνει με τη διαφορά του 1% των ψήφων. Το παγκοσμίως

παντοδύναμο σύστημα Σόρος, δεν θα άφηνε ποτέ,, με νόμιμο ή παράνομο τρόπο, ένα «επικίνδυνο προσωρινό φαινόμενο» να μετεξελιχθεί σε μόνιμη κατάσταση. Γι' αυτό οι ισχυρισμοί του Τραμπ για νοθεία στις επιστολικές ψήφους ενδεχομένως να μην είναι αβάσιμοι. Η εις βάρος του Τραμπ διαφορά στις ψήφους των δυο κομμάτων, θύμιζε τα ποσοστά ψήφων στις σταλινικές εκλογές στη Σοβιετική Ένωση και στα δημοψηφίσματα στην Ελλάδα κατά την επταετή περίοδο της δικτατορίας των συνταγματαρχών. Ενώ στο γενικό σύνολο η διαφορά ήταν 1%, στις επιστολικές ψήφους το ποσοστό αυτό, σε ορισμένες πολιτείες όπως η Πενσυλβάνια, άγγιξε ιλιγγιώδεις διαφορές. Η υπέρ του Τραμπ διαφορά των σχεδόν 600 χιλιάδων ψήφων, σε αυτή την πολιτεία, εκμηδενίστηκε και τελικά νίκησαν οι Δημοκρατικοί. Το ίδιο έγινε και σε άλλες πολιτείες των ΗΠΑ.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως διαπιστώσαμε από τις δηλώσεις του Πιέρ Μοσκοβισί, είναι πλήρως εναρμονισμένη με τις πολιτικές των δισεκατομμυριούχων σοσιαλιστών(!) του Νταβός. Η Ελλάδα, έχοντας απέναντί της μια Τουρκία με επεκτατικές στρατηγικές επιλογές, κινδυνεύει από την πολιτική των ανοιχτών συνόρων να χάσει στο μέλλον συνοριακά της εδάφη και να υποστεί δημογραφικές αλλαγές που θα αλλάξουν ριζικά τον «ευρωπαϊκό τρόπο ζωής». Τέτοιες αλλαγές είναι προγραμματισμένες από το ιερατείο της παγκοσμιοποίησης. Όταν πριν από δυο και παραπάνω δεκαετίες, κάποιοι ευρωπαίοι ηγέτες δήλωναν ότι, το 2050, ο πληθυσμός της Θεσσαλονίκης θα ξεπεράσει τα 5 εκατομμύρια κατοίκων, σε ποια στοιχεία βάσιζαν αυτές τις προβλέψεις τους; Με τόσο μεγάλη υπογεννητικότητα στην Ελλάδα, ποιοι θα ήταν οι νέοι τετραπλάσιοι κάτοικοι της πόλης; Δεν έχω υπόψη μου κάποια νεότερα στοιχεία για τη Θεσσαλονίκη, αλλά το πρόβλημα που εμφανίζεται στην Αθήνα δίνει την απάντηση. Σε απόρρητη έκθεση της ελληνικής αστυνομίας, την οποία δημοσίευσε τον περασμένο Νοέμβρη η εφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» και γνωστοποιήθηκε στο δήμαρχο Κώστα Μπακογιάννη, το 25% των κατοίκων της πόλης των Αθηνών είναι νόμιμοι ή παράνομοι αλλοδαποί, στην πλειοψηφία τους Μουσουλμάνοι. Σε ορισμένες συνοικίες οι αλλοδαποί προβλέπεται σύντομα να ξεπεράσουν αριθμητικά τους ελληνικής καταγωγής κατοίκους. Τα ποσοστά των αλλοδαπών σε αυτές τις συνοικίες, όπως π.χ. στα Πατήσια, στον Άγιο Παντελεήμονα, στον Άγιο Παύλο, στην Πλατεία Βικτωρίας και σε άλλες περιοχές που βρίσκονται κοντά στα όρια της πόλης, φτάνουν στο 40 ως 45%. Η μεταβολή είναι τόσο ραγδαία ώστε είναι θέμα χρόνου οι γηγενείς Έλληνες να αποτελούν σε λίγα χρόνια τη μειοψηφία. Με τέτοια ανατροπή των πληθυσμιακών δεδομένων, είναι δυνατόν να διατηρηθεί ο ευρωπαϊκός τρόπος ζωής; Θα θελήσουν

κάποιοι δήμαρχοι, με κίνδυνο να χαρακτηρισθούν φασίστες ή ρατσιστές, να απαγορεύσουν μια πλειοψηφία μουσουλμάνων που θα διεκδικήσει τα ευρωπαϊκά ανθρώπινα δικαιώματα, απαιτώντας το στρώσιμο ατομικών χαλιών την Παρασκευή στις πλατείες για την ομαδική προσευχή των πιστών; Θα μπορούν να απαγορεύσουν στις γυναίκες της πλειοψηφίας να φορούν φερετζέ ή μπούρκα; Ο ευρωπαϊκός τρόπος ζωής αναγκαστικά θα προσαρμοσθεί στις απαιτήσεις της Σαρία.

Οι θρησκείες και όλες οι άλλες πολιτιστικές ιδιαιτερότητες κάθε λαού πρέπει να είναι σεβαστές. Όμως οι μείξη λαών διαφορετικής κουλτούρας πρέπει να βασίζεται σε όρους ισοτιμίας. Το Ισλάμ δεν είναι μόνο θρησκεία. Η εφαρμογή της Σαρία το μεταβάλλει σε πολιτικοκοινωνικό καθεστώς, με τη μετατροπή θρησκευτικών κανόνων σε κανόνες κρατικής εξουσίας. Από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, το κάποτε κάπως ανεξίθρησκο Ισλάμ έχει μετατραπεί σε ριζοσπαστική πολιτική δύναμη, με σκοπό (δια της θρησκευτικής πίστης και του φανατισμού) να αποκτήσει γεωστρατηγική εξουσία και επιρροή. Το είδαμε στην Τουρκία. Μέσα σε εκατό χρόνια εξαφάνισε τα εκατομμύρια των Ελλήνων, Αρμενίων και Ασσυρίων χριστιανών της Μικράς Ασίας, ενώ επιδιώκει επέκταση της επιρροής της με την προώθηση ψευτοπροσφύγων στην Ελλάδα (και στην Ευρώπη), επικαλούμενη τον ανθρωπισμό(!) των Ανοιχτών Συνόρων και τα ανθρώπινα δικαιώματα της ευρωπαϊκής νομοθεσίας.

Η πλειονότητα των Ελλήνων πολιτών είναι ειρηνόφιλοι και με κουλτούρα δημοκρατικού ήθους. Οι εθνομηδενιστές των «ανοιχτών συνόρων» δεν διστάζουν να τους χαρακτηρίζουν φασίστες όταν προσπαθούν να διαφυλάξουν τον πολιτιστικό τους πλούτο και τον ελληνικό τρόπο ζωής. Τους αποκαλούν ρατσιστές όταν διαμαρτύρονται για το φόβο και την τρομοκρατία, που συνεχώς διογκώνεται από τους διάφορους «Σόρους», οι οποίοι επιδιώκουν να τους εξουσιάζουν. Αλλά και κατηγορούνται ως ναζιστές, όταν αναπολούν την Ελλάδα στην οποία κοιμόνταν αμέριμνα με ανοιχτές πόρτες και παράθυρά ή όταν δυσφορούν βλέποντας αγκαθωτά σύρματα προστασίας σε τοίχους και αυλές, όταν φοβούνται να επιστρέψουν στα σπίτια τους από ημιφωτισμένους δρόμους ή ακούν να κροταλίζουν τα καλάσνικοφ από εγκληματίες που αφαιρούν με κτηνώδη σκληρότητα ανθρώπινες ζωές για δέκα ευρώ. Η πολυπολιτισμική κοινωνία είναι, με τα σημερινά δεδομένα, μια ουτοπία. Οι πολιτιστικές αντιθέσεις γίνονται σεβαστές μόνο σε κράτη με επικρατούσα συγκεκριμένη θρησκευτική κουλτούρα (π.χ. Βραζιλία), στην οποία ενσωματώνονται ειρηνικά οι κουλτούρες των μειοψηφιών σε πνεύμα ισοτιμίας. Είναι αυτό που μας προτείνει ο

Μαχάτμα Γκάντι, ο θεμελιωτής της Επανάστασης χωρίς Βία και Αίμα (παθητικής αντίστασης):

«The golden rule of conduct is mutual tolerance, because we will never all think the same way, we will only see part of the truth and from different angles» (Ο χρυσός κανόνας συμπεριφοράς είναι η αμοιβαία ανοχή, γιατί ποτέ δεν θα σκεφτούμε όλοι με τον ίδιο τρόπο, θα δούμε μόνο μέρος της αλήθειας και από διαφορετικές οπτικές γωνίες).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το άρθρο δημοσιεύτηκε και στο διαδίκτυο στα αγγλικά, με τίτλο «The european lifestyle in open societies without Borders». Επίσης, πολλά άρθρα μου δημοσιεύτηκαν στα γερμανικά, τα έτη 2018-2019, στο έντυπο πολιτιστικό ελληνογερμανικό περιοδικό «ΕΡΜΗΣ/HERMES».

35.-ΟΙ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡΙΣΜΟΥ

Η ιδεολογική διάσταση του ελληνικού
εθνομηδενισμού

ΜΕΡΟΣ Α'

Τα διεθνή γεγονότα έχουν πάντα μια αλληλεξάρτηση με τους σχεδιασμούς των μεγάλων δυνάμεων, με μακρόχρονο ορίζοντα δεκαετιών ή αιώνων. Γι' αυτό η εξέλιξη κάποιων ιστορικών γεγονότων δεν γίνεται εύκολα κατανοητή από τον απλό πολίτη, αν και κάποτε επηρεάζει με φοβερές καταστροφικές συνέπειες τη ζωή του ίδιου ή των απογόνων του. Ίσως και να απορεί που ασχολούμαστε με μια απορριπτική από τους ειδικούς επιστήμονες θεωρία του Φαλμεράιερ της εποχής του 19^{ου} αιώνα για τη σλαβοποίηση των Ελλήνων, αν δεν έχει τα απαραίτητα αποδεικτικά στοιχεία για να τη συσχετίσει με την πρόσφατη πλαστογράφηση της ιστορίας της αρχαίας Μακεδονίας και τις σημερινές επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας στο Αιγαίο. Οι αυθαίρετες υποθέσεις του Φαλμεράιερ για τη φυλετική ταυτότητα των σημερινών Ελλήνων, αποτελεί την αιχμή του δόρατος στην προαιώνια συγκρουσιακή στρατηγική μεταξύ Πανσλαβισμού και Παγγερμανισμού για τον έλεγχο του Αιγαίου και των Στενών του Βοσπόρου. Η Τουρκία γνωρίζει και εκμεταλλεύεται θαυμάσια αυτές τις αντιθέσεις, ώστε με την εκάστοτε επαμφοτερίζουσα τακτική της να ωφελείται οικονομικά και στρατιωτικά. Ταυτόχρονα ενισχύει την πολιτική των ανοιχτών συνόρων της (γερμανικής) Ευρωπαϊκής Ένωσης, με μια προσπάθεια ισλαμοποίησης, κυρίως της Βόρειας Ελλάδας, με την ενίσχυση του μεταναστευτικού ρεύματος για την φυλετική αλλοίωση της σύνθεσης του πληθυσμού. Η αποτυχία της προπαγανδιστικής σλαβοποίησης των Ελλήνων, δίνει τη θέση της σε μια μελλοντική ισλαμοποίηση. Αν τυχόν τελικά ανατραπεί η μέχρι τώρα ισορροπία δυνάμεων, όποιος κι' αν είναι ο νικητής, η Τουρκία θα βρεθεί σε πλεονεκτική θέση, ενώ η Ελλάδα θα είναι η χαμένη και θα πληρώσει το τίμημα με την απώλεια εδαφών της. Εκτός βεβαίως αν κατορθώσει να ανατρέψει τα δεδομένα με μια μακρόχρονη, σταθερή και προπαντός ενιαία εθνική στρατηγική. Για μια τέτοια στρατηγική χρειάζεται ένα υπερκομματικό θεσμικό όργανο εξωτερικής πολιτικής, με ειδικούς της διπλωματίας και της εθνικής άμυνας και όχι οσφυοκάμπτες και άνευρους διπλωματικούς συμβούλους ιδρυματικών παραμάγαζων, οι οποίοι πιστεύουν ότι θα λυθούν τα προβλήματα με καλόπιστο διάλογο. Η Τουρκία (και όχι μόνο ο Ταγίπ Ερντογάν) θέτει τα θέματα ξεκάθαρα. Γι' αυτή καλόπιστος διάλογος σημαίνει να της δώσεις ότι θέλει. Κι' αυτό που επιδιώκει με τη μακρόχρονη στρατηγική της και τη στρατιωτική της ενδυνάμωση είναι η κατάκτηση εδαφών και η επέκταση του «ζωτικού της χώρου».

Σε αυτές τις αντιπαραθέσεις η πολιτική των ΗΠΑ βασίζεται σε προσωρινά στρατηγικά και οικονομικά οφέλη και είναι ανεργμάνιστη, όπως και η γενικότερη πολιτική τους στη Μεσόγειο και στη Μέση Ανατολή. Η Γαλλία και η Αγγλία, οι οποίες ως τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και κυρίως ως τη Μικρασιατική Καταστροφή, είχαν ζωτικά οικονομικά και στρατηγικά συμφέροντα στην περιοχή, μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο αποστασιοποιήθηκαν από το προαναφερόμενο συγκρουσιακό πεδίο, με την Αγγλία (τώρα Ηνωμένο Βασίλειο) να ακολουθεί ως ουραγός τις ευκαιριακές επιλογές των ΗΠΑ. Συνεπώς δυο είναι οι βασικοί παίκτες για την κυριαρχία στο Αιγαίο και τον έλεγχο των Στενών του Βοσπόρου: Η Γερμανία και η Ρωσία. Σε αυτή τη μακρόχρονη αντιπαράθεση, ο Φαλμεράιερ και η θεωρία του έπαιξαν καθοριστικό ρόλο.

Στο σημερινό άρθρο θα συνεχίσουμε για να ενισχύσουμε και να συμπληρώσουμε την επιχειρηματολογία που παραθέσαμε στο προηγούμενο άρθρο μας με τίτλο «Είμαστε οι απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων;» (Βλ. Υποσημ. 1). Η θεωρία του Φαλμεράιερ η οποία κρίθηκε αντιεπιστημονική διότι δεν βασίστηκε σε τεκμηριωμένα αποδεικτικά επιστημονικά στοιχεία, επηρέασε εντούτοις τις μεταγενέστερες πλαστογραφίες της ελληνικής ιστορίας. Εξακολουθεί, μέχρι τις μέρες μας, παρά την απεχθή ναζιστική μορφή που της είχε προσδώσει η χιτλερική προπαγάνδα πριν και κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, να αποτελεί τη βασική επιχειρηματολογία της λεγόμενης προοδευτικής ελληνικής διάνοησης που εντάχθηκε στην ομάδα των αναθεωρητών της ιστορίας.

Ο Φαλμεράιερ, αυτός ο πανέξυπνος περιηγητής και συγγραφέας, κρίθηκε από διεθνούς φήμης ιστορικούς, αρχαιολόγους και κλασικούς φιλόλογους (π.χ. Χοπφ, Κόπιταρ, Τσινκάζεν, Θείρσιος, Παπαρρηγόπουλος, Σάθας, Πιτάκης κ.ά.) ως διανοητής και επιστήμονας, ενώ στην πραγματικότητα υπήρξε ένας εντυπωσιακά ταλαντούχος περιηγητής και ανθρωπογεωγράφος και ταυτόχρονα ένας πανούργος τυχοδιώκτης και πληρωμένος προπαγανδιστής. Ίσως ο δικός μου τρόπος έρευνας να προκαλέσει δικαιολογημένες αντιδράσεις, αλλά το «σκοτεινό μυστικό» της τυχοδιωκτικής νοοτροπίας του Φαλμεράιερ βρίσκεται, όπως έχει τονισθεί στο προαναφερόμενο άρθρο, στις ανεξήγητες «φιλικές του σχέσεις» με το στρατηγό Αλεξάντερ Ιβάνοβιτς Όστερμαν-Τολστόι και στο «πορτοφόλι» του. Τα νέα συγκλονιστικά στοιχεία που θα παρατεθούν, θα αποδείξουν ότι ο Αυστρο-βαυαρός περιηγητής είχε «προσληφθεί», από το 1831 και ως το 1834, από τον προπαγανδιστικό μηχανισμό του τσάρου Νικολάου Α΄. Αυτή η συνεργασία είχε ως σκοπό να διευκολύνει, με το κύρος του «διανοούμενου», τα πανσλαβιστικά σχέδια της ρωσικής πολιτικής, για τη σωτηρία των υπολειμμάτων της

Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τη δημιουργία του «πολιτιστικού υπόβαθρου» για την εφαρμογή της ρωσικής πολιτικής στα Βαλκάνια και την κάθοδο στο Αιγαίο. Την περίοδο εκείνη ο Φαλμεράιερ ενεργούσε εις βάρος των συμφερόντων της πατρίδας του και αργότερα, όταν άρχισε να αρθρογραφεί στην «Allgemeine Zeitung» του Augsburg, για να αποφύγει τη «ρετσινιά» του προδότη, άρχισε να γράφει πύρινα άρθρα κατά της Ρωσίας και τους κινδύνους που παρουσίαζαν για τη Γερμανία (Βαυαρία) οι πανσλαβιστικοί σχεδιασμοί.

Ήταν απόλυτα ενημερωμένος γι' αυτούς τους σχεδιασμούς αφού βρισκόταν (ως την Τρίπολη του Λιβάνου) μαζί με τον Όστερμαν-Τολστόι και τον Ιμπραήμ Πασά της Αιγύπτου, στις πολεμικές συγκρούσεις που άρχισαν το 1831 με την κατάληψη της Συρίας και τελείωσαν το 1832, όταν ο στρατός του Ιμπραήμ κατέλαβε το Ικόνιο της Τουρκίας. Στην Τρίπολη, ζώντας σε ένα περιβάλλον χλιδής ως φύλακας των αποσκευών και του πολυάριθμου υπηρετικού προσωπικού «του φίλου του», περίμενε την επιστροφή του Όστερμαν-Τολστόι για να συνεχίσουν τα «τουριστικά τους ταξίδια» με τελικό προορισμό την Ελλάδα.

Ας δούμε όμως τι γράφει (με κάποια συμπάθεια) γι' αυτή τη «φιλία» ο ρώσος δημοσιογράφος Βιτάλι Ντβορακόβσκι, αντιγράφοντας και πολλές πληροφορίες από το ημερολόγιο του Φαλμεράιερ που δημοσιεύτηκε μετά σχεδόν από δέκα χρόνια και είναι αναξιόπιστο. Εργαζόταν τότε στην «Allgemeine Zeitung» και άρχισε τα αντιρωσικά του άρθρα για τους λόγους που προαναφέραμε. Μερικά αποσπάσματα από το κείμενο του Ρώσου δημοσιογράφου (αν και λόγω της κακής μετάφρασης από τα ρωσικά είναι κάπως ασαφώς διατυπωμένα), πολλά από τα οποία είναι αντιγραφές από το «Fragmente aus dem Orient » του Φαλμεράιερ (που δημοσιεύτηκε το 1845), είναι αρκετά για να δείξουν ότι ούτε πραγματική φιλία υπήρχε αλλά και ότι άλλοι ήταν οι σκοποί των δήθεν τουριστικών περιηγήσεων. Ο Ντβορακόβσκι γράφει:

«Ο Falmerayer συναντήθηκε με τον Osterman Tolstoy στο Μόναχο το 1831. Στη συνέχεια, ο Κόμης του εξήγησε τα σχέδιά του για τα ταξίδια στην Αίγυπτο και την Ελλάδα. Ο συνταξιούχος στρατηγός του εξήγησε ότι στερούνταν μιας γενικότερης εκπαίδευσης και ήλπιζε ότι το ταξίδι θα διευρύνει τους ορίζοντές του. Ο καθηγητής του Λυκείου του Landshut της Ανατολικής Βαυαρίας του φάνηκε ένας άνθρωπος ικανός να εκπληρώσει τις πνευματικές του ανάγκες και γι' αυτό είχε την πρόθεση να διαθέσει ένα απίστευτα μεγάλο ποσό (ΣΣ-ο ρώσος δημοσιογράφος χρησιμοποιεί με κάποια ασάφεια τις λέξεις "Граф невероятно много" που υπονοείται ότι ίσως μετρήθηκε ή καταβλήθηκε μια απίστευτη «παρτίδα» ως προκαταβολή) και ότι

προτιμούσε την επικοινωνία με άτομα από τα οποία θεωρούσε ότι είναι δυνατόν να μάθει κάτι. Ο Falmerayer ήταν καλός ομιλητής, έπειθε, ήταν σαρκαστικός, έξυπνος και συχνά προκλητικός. Πρέπει να υποτεθεί ότι δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να εντυπωσιάσει τον Osterman-Tolstoy! Φαίνεται ότι συμφώνησαν σε ένα κοινό ταξίδι σε “αμοιβαία επωφελείς συνθήκες”. Ο Osterman-Tolstoy χρειαζόταν διερμηνέα και γραμματέα και απλά προσέλαβε έναν καθηγητή ως συνοδό, και δόθηκε στον Falmerayer μια μοναδική ευκαιρία για να επισκεφθεί προσωπικά μέρη που σχετίζονται με το επιστημονικό του έργο... [] ... Ξεκίνησαν στις 21 Αυγούστου 1831 σε ένα ταξίδι που διήρκεσε τρία χρόνια (1834). Συνοδεύονταν από τρεις υπηρέτες, δύο γιατρούς και έναν βοηθό. Η καταμέτρηση εμπιστεύτηκε (!) όλες τις οικονομικές ανησυχίες και πήρε 500 τόμους βιβλίων μαζί του, έναν μεγάλο καμβά που απεικονίζει ένα σταυρό και μια χάλκινη προτομή του (ΣΣ-τσάρου) Αλέξανδρου Ι. «Αυτά τα ογκώδη πράγματα τον συνόδευσαν καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής στην Ανατολή και από το νερό και από τη γη, σαν φυλαχτό, φέρνοντας ευτυχία », έγραψε ο Falmerayer. Ο Osterman-Tolstoy, στην πραγματικότητα, δεν προσελκύστηκε στην Ανατολή τόσο πολύ όσο μια γιορτή.. [] ... Ταξίδεψε με ανατολίτικη πολυτέλεια. Για την υπερβολή του Κόμη ήταν έκπληκτος και εξοργισμένος ο Falmerayer. Σημείωσε την τάση του Osterman-Tolstoy για συναισθηματικές βλάβες(!) και παράλογες υπερβολές. Ο επιστήμονας υπάκουε σαν χαμαιλέοντας, δίνοντας τη δυνατότητα να τον αποδοκιμάσει μόνο στο ημερολόγιό του (ΣΣ-το οποίο δημοσίευσε μετά από χρόνια για να αντικρούσει την κατηγορία του ρωσόφιλου) ..[] ... Οι τουρίστες βγήκαν στην ξηρά στην Αλεξάνδρεια, την πρώην υπέροχη κατοικία των Αιγυπτίων βασιλιάδων, και είδαν μια βρώμικη, ερειπωμένη πόλη μεσαίου μεγέθους. Στη θέση των κάποτε πολυτελών ανακτόρων που υπήρχαν εδώ, στήθηκαν άθλιες μαύρες καλύβες από πηλό που ξεχειλίζουν από παράσιτα. Από εδώ, οι ταξιδιώτες ξεκίνησαν προς το Κάιρο και στις 9 Νοεμβρίου 1831 έφτασαν στη Shubra al-Kheima. Εδώ επισκέφτηκαν τους κήπους, και στη συνέχεια μόνο τον αρχηγό της Αιγύπτου, Μωάμεθ Αλί (ΣΣ-Μεχμέτ Αλή Πασάς, ο πατέρας του Ιμπραήμ). «Πολυτελείς κήποι, ανθισμένες δάφνες και τριαντάφυλλα της Βεγγάλης. Διατηρημένα γιασεμιά, μεγάλες σειρές γλάστρες με αρωματικά λουλούδια, νέοι ελαιώνες θερμοκηπίου, κίосκι και σιντριβάνια ... [] ... Τον Δεκέμβριο, οι ταξιδιώτες ξεκίνησαν για το Νείλο, σπάζοντας την επόμενη πορεία. Ο Osterman-Tolstoy προσέλαβε δύο φορτηγίδες ιστιοπλοΐας ή Νταχάμπια. Ένα από αυτά διατέθηκε για επιβάτες, το άλλο για κουζίνα... [] ... Οι προσκυνητές έφτασαν στην Ιερουσαλήμ στις 28 Ιουλίου. Ο χριστιανικός πληθυσμός τους έδωσε μια επίσημη δεξίωση με μεγάλες τιμές... [] ... Αν κοιτάξετε

την πολιτική κατάσταση εκείνης της εποχής, μπορείτε να δείτε ότι οι «ήρωές» μας κινούνταν μέσα από τις πόλεις της Μέσης Ανατολής σχεδόν ακολουθώντας το στρατό του αιγυπτίου ηγέτη Μωάμεθ Αλί, ο οποίος ξεκίνησε μιας στρατιωτικής εκστρατείας κατά της Τουρκίας. Στο δεύτερο εξάμηνο του Νοεμβρίου 1832, ο Osterman-Tolstoy, έχοντας εγκαταλείψει τον Falmerayer στην Τρίπολη του Λιβάνου, αποφάσισε να δείξει τις εξαιρετικές στρατιωτικές του ικανότητες με την ένταξή του στον αιγυπτιακό στρατό και για έξι μήνες ήταν στη διάθεση του διοικητή Ιμπραήμ Πασά, με κάθε δυνατό τρόπο να τον βοηθήσει με συμβουλές και πράξεις στον αγώνα ενάντια στα τουρκικά στρατεύματα. Σύμφωνα με τον Ντιμίτρι Ζαβαλίσιν, ο Ibrahim Pasha οφείλει την επιτυχία του στον Osterman-Tolstoy, ο οποίος τον οδήγησε στις νίκες κατά των στρατηγών του Σουλτάνου. Το λαμπρό αποτέλεσμα της μάχης της Κόνια υπέρ των Αιγυπτίων, προφανώς, έγινε δυνατό χάρη στην «επέμβαση» ενός συνταξιούχου Ρώσου στρατηγού του πεζικού. Παρά τη διπλή ανωτερότητα του τουρκικού στρατού, ο Ιμπραήμ τον νίκησε εντελώς και συνέλαβε 9 χιλιάδες ανθρώπους. Ωστόσο, η Ρωσία βγήκε υπέρ της Τουρκίας και οι Αιγύπτιοι αναγκάστηκαν να σταματήσουν τις εχθροπραξίες. Η ειρήνη του Κιουτάι, που υπογράφηκε στις 4 Μαΐου 1833, επιβεβαίωσε το δικαίωμα του Μωάμεθ Αλί στην Αίγυπτο, στην Κρήτη, στην Αραβία και στο Σουδάν και τον έκανε κυβερνήτη της Παλαιστίνης, της Συρίας και της Κιλικίας. Υπό αυτές τις συνθήκες, ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς τον Osterman-Tolstoy, ο οποίος ήταν σχεδόν στο κέντρο των στρατιωτικών εξελίξεων, ως αδρανή τουρίστα. Ταυτόχρονα, ο Osterman-Tolstoy βρέθηκε απροσδόκητα σε εχθρικό στρατόπεδο, χωρίς να υποθέσει ότι η Ρωσία θα υποστηρίξει την ακεραιότητα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας».

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

1.- Το άρθρο πρωτοδημοσιεύτηκε τον περασμένο Απρίλη (2020) σε τέσσερις συνέχειες στην έντυπη εφημερίδα των Σερρών «Η ΠΡΟΟΔΟΣ» και ολόκληρο (με τα 4 Μέρη του) στο ομογενειακό πολιτιστικό/λογοτεχνικό περιοδικό «Anagnostis e-Magazine» της Αυστραλίας. Όσοι επιθυμούν μπορούν να το διαβάσουν στο Σύνδεσμο (Link):

<http://hellenic.anagnostis.info/Imasteiapogonitonarheonellinon.htm>

!

Στο Δ' Μέρος αυτού του άρθρου και από δακτυλογραφική αβλεψία, σε κάποια σημεία αναγράφονται ως έτη το 1931, 1932 και 1934 αντί του ορθού «1831, 1832 και 1834». Όλα τα γεγονότα αναφέρονται στον 19ο αιώνα και οι λανθασμένες εγγραφές γίνονται

αμέσως αντιληπτές από τα συμφραζόμενα, αλλά και όταν κάποιος έχει στοιχειώδεις γνώσεις ιστορίας.

ΜΕΡΟΣ Β'

Φαίνεται ότι ο Όστερμαν-Τολστόι δεν γνώριζε ή υποκρινόταν ότι δεν γνώριζε τις μυστικές προθέσεις του τσάρου Νικόλαου Α' για να σταματήσει τον Ιμπραήμ στο Ικόνιο και μάλλον θα αντιμετώπιστηκε κάπως εχθρικά από τον αιγύπτιο στρατηλάτη. Γι' αυτό, όταν επέστρεψε στη Ρωσία αντιτάχθηκε ή δήθεν αντιτάχθηκε στην απόφαση του τσάρου να σταματήσει την προέλαση του Ιμπραήμ στο κέντρο, στην καρδιά της Τουρκίας. Λέμε «δήθεν» διότι, όπως θα δούμε αργότερα φαίνεται να έπαιζε, το 1842/1843, το ρόλο του «μυστικού συνδέσμου» για την επαναπροσέγγιση του Φαλμεράιερ για τον ίδιο σκοπό. Ίσως υποκρινόταν μπροστά στον Ιμπραήμ Πασά ότι υποστήριζε, όπως και εκείνος, την ολοκληρωτική διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας με τη βέβαιη κατάληψη και της Κωνσταντινούπολης. Αντίθετα, ο Φαλμεράιερ, επηρεασμένος από το «Δόγμα Μέτερνιχ», συμφωνούσε με την πολιτική του τσάρου για την επιβίωση των υπολειμμάτων της Τουρκίας στο Μικρασιατικό χώρο. Αυτή η αληθινή ή ψεύτικη διάσταση απόψεων μεταξύ τσάρου και Όστερμαν-Τολστόι προβλήθηκε ως η αιτία που ο ρώσος ευπατρίδης αυτοεξορίστηκε (ή ενδεχομένως να ήθελε να δείξει στις ευρωπαϊκές υπηρεσίες αντικατασκοπίας ότι διαφωνούσε με το τσαρικό περιβάλλον!) στην Ελβετία.

Ο Φαλμεράιερ τον επισκέφθηκε το χειμώνα του 1839-1840 και παρέμεινε μαζί του στη Γενεύη για μεγάλο χρονικό διάστημα. Πολλοί θα θεωρήσουν ότι ήταν μια «φιλική επίσκεψη». Στη διεθνή πολιτική και διπλωματία τίποτα δεν είναι φιλικό και τυχαίο. Στο ημερολόγιό του έγραφε με κακία γι' αυτόν τον σχεδόν ανισόρροπο Κόμη, που είχε «συναισθηματικές βλάβες», που τον εκνεύριζε, τον ταπείνωνε, του υποδείκνυε τα πάντα και τον «ανάγκαζε να παριστάνει το χαμαιλέοντα». Γιατί επισκέφθηκε «φιλικά» κάποιον που του προκαλούσε αηδία, πέντε χρόνια μετά από το κοινό τους ταξίδι του 1831-1834; Θα το δούμε παρακάτω όταν μιλήσουμε για κάποια διαφωτιστικά γεγονότα του 1842

Το καλοκαίρι του 1832 οι δυο «τουρίστες» ξεκίνησαν από την Παλαιστίνη και αφού πέρασαν από Κύπρο και Ρόδο, αποβιβάστηκαν στην Κωνσταντινούπολη στις αρχές του 1833. Στην Ελλάδα έφτασαν το Νοέμβρη του ίδιου χρόνου. Ο Φαλμεράιερ είχε ήδη προετοιμάσει τα σχέδια για να συμπληρώσει τη θεωρία του για την ασυνέχεια του ελληνισμού, με τη συλλογή στοιχείων για τον 2ο τόμο του βιβλίου του

(που εκδόθηκε το 1836 με τίτλο «Geschichte der Halbinsel Morea während des Mittelalters.- Teil 2»).

Η υποδοχή που τους έγινε στην Αθήνα από τους Έλληνες διανοούμενους και το βαυαρικό περιβάλλον των ανακτόρων ήταν εντυπωσιακή. Μάλιστα, ο αρχαιολόγος Κυριάκος Πιπτάκης, από άγνοια των προθέσεων του Φαλμεράιερ, τον βοήθησε στη συλλογή στοιχείων, ενώ αργότερα αγωνίστηκε με πάθος για να αποδείξει τον αντιεπιστημονικό χαρακτήρα της θεωρίας του. Επίσης, μόλις πριν από σχεδόν ενάμισι χρόνο (τον Απρίλη του 1832) είχε ανακηρυχθεί Βασιλιάς της Ελλάδος ο ανήλικος πρίγκιπας της Βαυαρίας Όθωνας. Το αυλικό περιβάλλον του χρωστούσε χάρη, διότι με την αρθρογραφία του στον αυстро-βαυαρικό τύπο υποστήριξε την υποψηφιότητα του Όθωνα για τον ελληνικό θρόνο. Όταν μετά από 13 χρόνια (το καλοκαίρι του 1847) ξαναπέρασε από την Ελλάδα συναντήθηκε, ως προσκεκλημένος των ανακτόρων, με τον ίδιο το βασιλιά. Προφανώς γι' αυτό το λόγο ο Λουδοβίκος Α', ο πατέρας του Όθωνα, προσπάθησε να τον βοηθήσει για να αναπληρώσει την κενή έδρα του αποθανόντα καθηγητή Johann Joseph von Görres στο πανεπιστήμιο του Μονάχου, παρά τις έντονες αντιδράσεις της Βαυαρικής Ακαδημίας Επιστημών. Τελικά, ο διορισμός πραγματοποιήθηκε αλλά ο Φαλμεράιερ δεν πέρασε ούτε μια φορά την πόρτα του πανεπιστημίου. Ως το τέλος της ζωής του δεν δίδαξε ως καθηγητής ούτε μια ώρα, ενώ μετά από ορισμένα χρόνια ο διορισμός του ακυρώθηκε. Ας συνεχίσουμε όμως με το βίο και την πολιτεία του Φαλμεράιερ.

Αναφέραμε πιο πάνω για τη συνάντησή του με τον Όστερμαν-Τολστόι στη Γενεύη το 1840. Φαίνεται ότι εκεί πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες συναντήσεις του με ρώσους διπλωμάτες, αλλά οι δυο πλευρές δεν κατέληξαν σε συμφωνία. Όμως, το θέμα δεν είχε κλείσει. Τις τελικές διαπραγματεύσεις ανέλαβε το 1842 (ο Β. Κέλερ αναφέρει ως ημερομηνία το 1843) ο ρώσος πρώην πρέσβης στη Βαυαρία Φιοντόρ Τιούτσεφ (Fyodor Tyutchev) διότι: «Fallmerayer's Greek dissertation was of interest to Russian circles, and perhaps for this reason Tyutchev approached Fallmerayer and suggested that he use journalism to promote tsarist politics» (*Η ελληνική διατριβή του Fallmerayer προκάλούσε ενδιαφέρον στους ρωσικούς κύκλους και ίσως για αυτόν τον λόγο ο Tyutchev πλησίασε τον Fallmerayer και πρότεινε να χρησιμεύσει για τη δημοσιογραφική προβολή της τσαρικής πολιτικής*).

Πιο αποκαλυπτικός ο αντιναζιστής δημοσιογράφος μεγάλων γερμανικών εφημερίδων και γνωστός συγγραφέας Βέρνερ Κέλερ (Werner Keller) στο «<https://archive.org-Internet Archive>», γράφει:

«Μια νύχτα του Οκτωβρίου του 1843, ο Fallmerayer, “ΚΑΛΕΣΕ” το Ρώσο διπλωμάτη Feodor Ivanovich Tyuchen, έναν ενθουσιώδη πανσλαβιστή, στο σπίτι του. Οι δυο είχαν γνωριστεί πριν από χρόνια, αλλά τώρα υπήρχε ένας συγκεκριμένος σκοπός πίσω από την επίσκεψη των Ρώσων (ΣΣ=φαίνεται ότι υπήρχαν και άλλοι ρώσοι διαπραγματευτές). Σε μια “ΜΑΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ” ο Τιούσεφ ρώτησε αν ο βαυαρός μελετητής θα ήταν πρόθυμος να διαδώσει τα ρωσικά συμφέροντα στην Ευρώπη με αντάλλαγμα ένα “ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΣΑΡΟ”».

Ήταν η μεγάλη ευκαιρία για τον Φαλμεράιερ να λύσει οριστικά το βιοτικό του πρόβλημα, με ένα ετήσιο βασιλικό εισόδημα. Αν υπήρχε η δυνατότητα αυτή η συνεργασία να είναι καμουφλαρισμένη και, όπως με τον χαμαιλεοντισμό της περίπτωσης του 1831 με τον Όστερμαν-Τολστόι, «επωφελής και για τα δυο μέρη», δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα. Οι Ρώσοι όμως του ζητούσαν ρητά κάτι συγκεκριμένο που θα κατέστρεφε ανεπανόρθωτα τη φήμη του ως διανοούμενου, ως ατόμου, ως δημοσιογράφου και ως πατριώτη. Εδώ και πολλά χρόνια, με το συνάδελφό του Φρίντριχ Λιστ (Friedrich List) στην «Allgemeine Zeitung» του Augsbouurg, έγραφαν πύρινα άρθρα για τον ρωσικό κίνδυνο. Ήταν δυνατόν να πείσει τη γερμανική κοινή γνώμη για την «φιλειρηνική πανσλαβιστική πολιτική της Ρωσίας στα Βαλκάνια και στο Αιγαίο;». Ο παθιασμένος παγγερμανιστής συνάδελφός του Φ. Λίστ «θα τον έτρωγε ζωντανό». Άλλωστε, μια τέτοια ξαφνική αναστροφή ιδεολογίας θα οδηγούσε σε βέβαιη αναποτελεσματικότητα της προπαγάνδας του. Οι αναγνώστες των άρθρων του σκέφτονταν όπως κάποιος Μίκαελ Βάιτμαν ή κατ' άλλους Βίτμαν (Michael Wittmann) όταν υποστήριζε ότι, «αποτελεί ειρωνεία το ότι ένας άνδρας που χαρακτηριζόταν στην πολιτική του σκέψη από απροκάλυπτη σλαβοφοβία, έφτασε να αποκηρυχτεί στην Ελλάδα ως σλαβόφιλος, πανσλαβιστής και πράκτορας των Τσάρων!». Γι' αυτό το λόγο οι συζητήσεις κατέληξαν σε αποτυχία συμφωνίας.

Στις αρχές του 1850 ένα άλλο γεγονός αμαύρωσε τη φήμη του ως διανοούμενου και ως ηθικού και αξιοπρεπή ατόμου. Η εφημερίδα «Tiroler Zeitung» έγραψε χωρίς πολλές λεπτομέρειες ότι, ο Fallmerayer τιμωρήθηκε με «ραφανίδωση» (Raphanidosis-Βλ. Υποσημ. 2), εξαιτίας «απροσδιόριστων παραβάσεων» που διαπράχθηκαν στην Αθήνα όταν, όπως γράψαμε, επισκέφθηκε την Ελλάδα το 1847. Το θέμα κρατήθηκε μυστικό λόγω, προφανώς, της παρέμβασης ισχυρών προστατών του, αλλά από το είδος της ποινικής τιμωρίας συνάγεται ότι η κατηγορία αφορούσε κακούργημα σεξουαλικής μορφής. Μετά την καταδίκη υποβλήθηκε (στις 25 Ιανουαρίου) πρόταση στη Βαυαρική Ακαδημία Επιστημών για τη διαγραφή του από τον κατάλογο των μελών της, αλλά το αίτημα

απορρίφθηκε με διαφορά δυο ψήφων από την δεκατετραμελή Επιτροπή που συστήθηκε γι' αυτό το σκοπό. Για να τηρηθούν όμως τα προσχήματα, η Επιτροπή τον τιμώρησε «με επίσημη επίπληξη», η οποία δημοσιεύτηκε και στην εφημερίδα που εργαζόταν, στην «Allgemeine Zeitung».

Είδαμε ως τώρα στα δυο άρθρα, στα οποία αναλύθηκε επιστημονικά η θεωρία του Φαλμεράιερ αλλά και από πλευράς των κινήτρων και της προσωπικότητας του συγγραφέα, τη σκοτεινή πλευρά αυτής της έρευνας για τη φυλετική ασυνέχεια του ελληνισμού. Αν απλά ισχυριζόταν ότι στην Ελλάδα υπήρξε μείξη διαφόρων φυλών, δεν θα υπήρχε πρόβλημα αμφισβήτησης, διότι σε κανένα ευρωπαϊκό κράτος δεν υπάρχει απόλυτη φυλετική καθαρότητα. Στην Ισπανία, όπου επί αιώνες άνθισε ένας εκπληκτικός μουσουλμανικός πολιτισμός (των Μαυριτανών) και είναι εμφανείς οι επιδράσεις της επιμειξίας στην εξωτερική εμφάνιση και στις καλλιτεχνικές δημιουργίες της χώρας, κανένας άλλος Φαλμεράιερ δεν ισχυρίστηκε ότι οι σημερινοί Ισπανοί είναι Άραβες και ότι στο αίμα τους δεν υπάρχει ούτε σταγόνα των ευρωπαϊών προγόνων τους ή ότι η γλώσσα τους ανήκει στους λατινόφωνους Άραβες. Η φυλετική συνέχεια ενός λαού επιβεβαιώνεται από την ύπαρξη ισχυρών πολιτιστικών στοιχείων, που έχουν την αφομοιωτική δυνατότητα ενσωμάτωσης ατόμων άλλων φυλών, αλλά και το συνεκτικό στοιχείο της κοινωνικής συνοχής. Γι' αυτό επέζησε ο υποδουλωμένος ελληνισμός σχεδόν δυο χιλιετίες, είκοσι αιώνες, από την αρχή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ως τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους. Οι Έλληνες, συσπειρωμένοι σε κοινότητες στην Τραπεζούντα, στην Κριμαία, στην Κύπρο, στη Σμύρνη, στη Μακεδονία και Θράκη (Ρωμυλία), στη Νότια Ιταλία ή ακόμα στο Αφγανιστάν και το Ιράν, κατάφεραν να επιβιώσουν διατηρώντας τα βασικά στοιχεία του πολιτισμού τους και κυρίως την ελληνική γλώσσα με τις διαλέκτους της. Η Οδησός και η Σμύρνη θεωρούνταν στην πραγματικότητα, επί αιώνες, ως ελληνικές πόλεις. Στο προηγούμενο άρθρο μας υποβάλλαμε το ερώτημα ποιοι ξεσηκώθηκαν στη Μακεδονία το 1821 αφού υπήρχαν μόνον Τούρκοι και Σλάβοι! Υπήρχαν μήπως δυο κατηγορίες Σλάβων, με τη μία να αποτελείται από «ελληνόφωνους Σλάβους»;

Υπάρχει επίσημο έγγραφο στα τουρκικά αρχεία του ανώτατου Μουλά της Θεσσαλονίκης προς το Σουλτάνο, όταν άρχισαν οι σφαγές των Ελλήνων αμέσως μετά την έναρξη των πολεμικών συγκρούσεων στη Χαλκιδική. Ο αείμνηστος καθηγητής ιστορίας Απόστολος Βακαλόπουλος δημοσίευσε αυτό το έγγραφο του ανώτατου τούρκου ιερωμένου, από το οποίο αποδεικνύεται ότι εκτός από την τουρκική, την ελληνική με ηγέτη της τον μητροπολίτη Θεσσαλονίκης και την εβραϊκή κοινότητα, δεν υπήρχε οργανωμένη κοινότητα ή σωματείο

άλλης φυλής, αλλά ενδεχομένως διάφοροι διεσπαρμένοι Σλάβοι (Σέρβοι, Βούλγαροι, Μαυροβούνιοι) όπως σε άλλες πόλεις και χωριά, τους οποίους συλλήβδην ονόμαζαν Βούλγαρους.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

2.- Ραφανίδωση ήταν η πράξη της εισαγωγής των κονδύλων του φυτού του γένους *Raphanus* (ραπανάκι) στον πρωκτό, για σοβαρό σεξουαλικό αδίκημα ή κακούργημα. Είναι γνωστή ως πράξη ατιμωτικής και ταπεινωτικής τιμωρίας από την αρχαιότητα και ως τον 19^ο αιώνα, αλλά είναι ελάχιστες ως ανύπαρκτες οι λεπτομέρειες της εφαρμογής της. Η εισαγωγή των κονδύλων, ανάλογα με την ποσότητα και το μέγεθός τους, επέφερε μικρό ή μεγάλο πόνο και σε περίπτωση βαριάς εγκληματικής πράξης επώδυνο θάνατο.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ο Φαλμεράιερ ξεκίνησε για να διατυπώσει τη θεωρία του, με πρόθεση να ενισχύσει πολιτιστικά την πολιτική του Μέτερνιχ για τη διατήρηση της ακεραιότητας της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Όταν δημοσιεύτηκε ο πρώτος τόμος του βιβλίου του το 1830, οι Ρώσοι κατάλαβαν ότι, με την «Fallmerayer's Greek dissertation» (όπως ήδη γράψαμε) βρήκαν τον κατάλληλο ταλαντούχο αλλά ηθικά και πολιτικά ανεργάτιστο περιηγητή, που θα μπορούσε να εξυπηρετήσει τα πανσλαβιστικά τους σχέδια για τη Βαλκανική και το Αιγαίο. Το γεγονός ότι τα σχέδια αυτά επιδίωκαν την εξουδετέρωση της παγγερμανικής πολιτικής για την ίδια περιοχή και αποτελούσαν ένα είδος καμουφλαρισμένης προδοσίας από τον καθηγητή του Λυκείου του Landshut της Ανατολικής Βαυαρίας, γνώριζαν ότι δεν θα δημιουργούσε πρόβλημα. Είχαν τις πληροφορίες τους και γνώριζαν ότι ο μελλοντικός «συνταξιδιώτης» του Όστερμαν-Τολστόι δεν χαρακτηριζόταν από έντονες ιδεολογικές και ηθικές αναστολές. Από τα νιάτα του άλλαζε πεποιθήσεις και ιδεολογικές θέσεις ανάλογα με την κατάσταση που εξυπηρετούσε τα προσωπικά του συμφέροντα. Δεν δίστασε να προδώσει τους ευεργέτες του, τους βενεδικτίνους μοναχούς, οι οποίοι τον έφεραν σε επαφή με τον κλασικό πολιτισμό της Μεσογείου. Παρίστανε στην αρχή υποκριτικά τον πιστό Καθολικό, μετά τον επαναστάτη, για να μεταπηδήσει στη στήριξη των μοναρχικών καθεστώτων και από οπαδός της εξέγερσης των επαναστατημένων χριστιανικών λαών, μεταβλήθηκε σε ένθερμο μαχητή διατήρησης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Με λίγα λόγια ήταν ο αδίστακτος, πανέξυπνος, ταλαντούχος, με τεράστια μόρφωση,

συγγραφέας μιας ανατρεπτικής θεωρίας, η οποία εξυπηρετούσε απόλυτα τα ρωσικά στρατηγικά συμφέροντα.

Η θεωρία του Φαλμεράιερ καθαρά ρατσιστική και προσανατολισμένη μόνο στον φυλετικό προσδιορισμό της ελληνικής φυλής, χωρίς αναφορά σε άλλους ευρωπαϊκούς λαούς που έχουν υποστεί επιμειξίες με αφροασιατικές και μογγολικές φυλές, δείχνει μεθοδευμένη και οργανωμένη στόχευση του ελληνικού πολιτισμού. Από τις έξι (Βλ. Υπόσημ.3), συνολικά, θεωρίες πλαστογράφησης της ελληνικής ιστορίας, στη μετα-Φαλμεράιερ εποχή εμφανίστηκε, όπως ήταν αναμενόμενο, πρώτα η σλαβική για την ύπαρξη σλαβικού μακεδονικού έθνους. Ο λαός αυτού του πρωτοεμφανιζόμενου έθνους, δεν είχε εξαφανισθεί όπως ο ελληνικός, αλλά υποτίθεται ότι διατηρούσε όλα τα προγονικά χαρακτηριστικά των αρχαίων Μακεδόνων! Στις φλέβες τους, βέβαια, «υπήρχαν και σταγόνες από το αίμα του Μέγα Αλέξανδρου»! Μετά ακολούθησε η γερμανική. Ο δημοσιογράφος της «Libération» Φιλίπ Ντουρού, στο ενδιαφέρον άρθρο του με τίτλο «Greco et Allemands au stade de la déception amoureuse» (*Έλληνες και Γερμανοί στο στάδιο της ερωτικής απογοήτευσης*), διευκρινίζει τους λόγους για τους οποίους η θεωρία της φυλετικής ασυνέχειας του ελληνισμού οδήγησε, κατά τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής και ως την πρόσφατη οικονομική κρίση, από τις σχέσεις αγάπης και λατρείας μεταξύ Ελλήνων και Γερμανών, σε ένα αβυσσαλέο μίσος. Μας υπενθυμίζει τη φράση του Χίτλερ ο οποίος, συμπληρώνοντας τη θεωρία του Φαλμεράιερ, κραύγασε θριαμβευτικά λέγοντας ότι, «Nous, les Allemands, n'avons pas de passé, ou du moins notre passé, ce sont les Grecs» (*Εμείς οι Γερμανοί δεν έχουμε παρελθόν ή μάλλον το παρελθόν μας είναι οι Έλληνες*). Είχε ήδη δημιουργηθεί ο μύθος για τον εποικισμό της Αρχαίας Ελλάδας από τα ελληνικά δωρικά φύλα που ξεκίνησαν από τις γερμανικές περιοχές της Κεντρικής Ευρώπης. Αν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο νικούσε η χιτλερική Γερμανία, σήμερα σε όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα του κόσμου (κυρίως της Ευρώπης) οι μαθητές θα διδάσκονταν ότι, η νότια αρχαία ελληνική φυλή εξαφανίστηκε και ότι οι μόνοι «γνήσιοι» απόγονοί τους βρίσκονται στη Γερμανία.

Ο Φαλμεράιερ και η ψευδοθεωρία του πέθαναν, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν γιατί βρικόλακισαν και άφησαν απογόνους που μας παριστάνουν τους δημοκράτες, τους ηθικολόγους και τους υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, διαδίδοντας τις ιδέες του φασιστικού Φαλμεραϊσμού. Ας μου επιτραπεί να παραθέσω τέσσερα μικρά αποσπάσματα από την πρώτη σελίδα του πολυσέλιδου κειμένου ενός αυτονομαζόμενου Έλληνα και πνευματικού απόγονου του συγγραφέα της φυλετικής ασυνέχειας των Ελλήνων. Στο δημοσίευσμά του με τίτλο «Ο Φαλμεραΐερ και νεότερα

στοιχεία για την εθνική καταγωγή των Ελλήνων (Ήπειρος, Θεσσαλία και η Αττικοβοιωτία)» στον έγκυρο ιστότοπο «ACADEMIA», γράφει:

«...Ποια είναι όμως η σημασία του Φαλμεράυερ για την εθνική ταυτότητα των Ελλήνων; Η σημασία του Φαλμεράυερ έγκειται στο ότι αυτός αμφισβητεί τεκμηριωμένα την επίσημη άποψη του ελληνικού κράτους ότι οι ελληνόφωνοι κάτοικοί του είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων και αποδεικνύει ότι οι Έλληνες είναι στην πλειοψηφία τους απόγονοι είτε Σλάβων, που ολοκλήρωσαν την εγκατάστασή τους στον ελλαδικό χώρο στο τέλος του 8 ου αιώνα μ.Χ., είτε Αλβανών, που εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα από τον 14^ο μ.Χ. αιώνα κι έπειτα. Έτσι καταρρίπτει τον κυρίαρχο εθνικό μύθο πάνω στον οποίο στηρίχτηκε η εθνική ταυτότητα του ελληνικού κράτους από την ίδρυσή του το 1830, και τον οποίο, το ελληνικό κράτος, μέσα από την δημόσια παιδεία και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης 182 ολόκληρα χρόνια επιβάλλει στους υπηκόους του...[].., Αυτός που το μετάφρασε θεωρήθηκε εχθρός του έθνους και της αλήθειας από την πλειοψηφία των Ελλήνων διανοουμένων και κατασυκοφαντήθηκε τόσο πολύ, που από τότε κανένας εκδοτικός οίκος δεν τόλμησε να ξαναβγάλει βιβλίο του Φαλμεράυερ μέχρι σήμερα, εκτός από τον εκδοτικό οίκο Κυριακίδη, που έβγαλε το περίφημο βιβλίο του Φαλμεράυερ για την αυτοκρατορία της Τραπεζούντας, ζητώντας όμως στον πρόλογο του βιβλίου χίλια συγγνώμη που αναγκάστηκε να βγάλει βιβλίο του Φαλμεράυερ, προκειμένου να αναδείξει την μεγάλη ιστορία των χριστιανών του Πόντου...[]... Και τον εκδοτικό οίκο ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ, ο οποίος συγκροτήθηκε από αντιναζιστές μαρξιστές-λενινιστές, που, λόγω της πολιτικής τους ταυτότητας, ήταν πρόθυμοι να συγκρουστούν πολιτικά με τον εθνικισμό και το καθηγητικό κατεστημένο. Αυτός ο εκδοτικός οίκος είχε την τόλμη να βγάλει τον πρώτο τόμο από το πολύκροτο βιβλίο του Φαλμεράυερ «Ιστορία της Χερσονήσου του Μοριά κατά τον Μεσαίωνα»... Και φυσικά δέχτηκε τις αναμενόμενες επιθέσεις και το σχετικό θάψιμο. Αντίθετα, όπως λέει και ο εκδότης της ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ στην εισαγωγή της ιστορίας της χερσονήσου του Μοριά, αμείβονται όσοι αναλαβαίνουν να ανασκευάσουν και να κατηγορήσουν τον Φαλμεράυερ»... []... Γιατί όμως έχει σημασία να αποκαλυφθεί η αλήθεια και να καταστεί αναξιόπιστος ο εθνικός μύθος του ελληνικού κράτους; Δεν υπάρχει χρόνος για να πω πολλά πάνω σε αυτό το πολύ μεγάλο θέμα παρά μόνο ότι αυτή η (ΣΣ-εθνική) ταυτότητα υπήρξε το ιδεολογικό κίνητρο όλων των επεκτατικών πολέμων τους οποίους διεξήγε το ελληνικό κράτος από το 1830 που ιδρύθηκε, με συνέπεια εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια πρόσφυγες. Και σήμερα αποτελεί την ιδεολογική βάση του ελληνικού ναζισμού,

όπως αυτός εκφράζεται μέσα από εγκληματικές οργανώσεις σαν την Χρυσή Αυγή».

Ο αρθρογράφος θρηνεί και οδύρεται που το ελληνικό κράτος που δημιουργήθηκε το 1830, «με τους επεκτατικούς του πολέμους αποτελεί την ιδεολογική βάση του ελληνικού ναζισμού». Θεωρεί ότι το έργο του Φαλμεράιερ δεν έχει ναζιστικό χαρακτήρα, αν και αποτέλεσε την ιδεολογική μήτρα του ναζισμού στην κατοχή, αλλά οι Έλληνες, μετά την Επανάσταση του 1821, φέρθηκαν «ιμπεριαλιστικά» διότι επέκτειναν τα σύνορα της χώρας τους, ενώ αν ήταν δημοκράτες και λαϊκοί αγωνιστές (σαν αυτόν) θα σέβονταν τα σύνορα του 1830 και θα άφηναν την υπόλοιπη Ελλάδα στην Τουρκία, στη Σερβία ή στη Βουλγαρία. Είναι ανάγλυφη η σύγχυση ιδεών του αρθρογράφου που αδυνατεί να κατανοήσει τις έννοιες της δημοκρατικής και πατριωτικής ιδεολογίας, σε συνάρτηση με την ιδεολογική προδοσία. Τέτοιο ποινικό αδίκημα δεν υπάρχει στη σημερινή ευρωπαϊκή δημοκρατική κοινωνία, αλλά ο πνευματικός του πατέρας, ο Στάλιν, ξεκαθάρισε αυτό το θέμα όταν ο Τίτο είχε διαρρήξει τις σχέσεις του με τη Σοβιετική Ένωση. Είχε τονίσει με έμφαση ότι αξίζει ο θάνατος στους ιδεολογικούς προδότες που ενισχύουν στα μετόπισθεν τον εχθρό.

Ένα άλλο ζήτημα που αποτελεί πάγια προπαγάνδα του εθνομηδενισμού, είναι η προσπάθεια εμφάνισης των αντιπατριωτικών τους απόψεων από το σύνολο των πολιτών Αριστερής ιδεολογίας. Είναι ένα ιδεολόγημα που εκφράζεται στο άρθρο με την αναφορά ότι, μόνον «οι αντιναζιστές μαρξιστές-λενινιστές, λόγω της πολιτικής τους ταυτότητας, ήταν πρόθυμοι να συγκρουστούν πολιτικά με τον εθνικισμό». Αν με τον όρο του εθνικισμού συνδέει και τον πατριωτισμό, τότε βρίσκεται στα πλαίσια της αντιπατριωτικής ιδεολογίας του. Όμως ο Στάλιν, κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, για να αντιμετωπίσει τον γερμανικό κίνδυνο είχε αναγάγει τον ως τότε κυνηγημένο πατριωτισμό σε κορυφαίο ιδανικό και υπέρτατη αξία για κάθε σοβιετικό πολίτη. Αν ως εθνικισμό εννοεί τον ακραίο και αντιδημοκρατικό σοβινισμό, τότε τον διαψεύδουν τα γεγονότα της τελευταίας δικτατορίας. Αυτοί που υπέφεραν με διώξεις και φυλακίστηκαν ήταν πολίτες δημοκρατικής ιδεολογίας όλων των κομματικών παρατάξεων. Πάντως, είναι παρήγορο που οι εκτός Ελλάδας Έλληνες, οι καταξιωμένοι απόδημοι Έλληνες οι οποίοι αριθμητικά αποτελούν στον κόσμο μια «Δεύτερη Ελλάδα», δεν έχουν προσβληθεί από τη λέπτρα του Φαλμεραϊσμού και του εθνομηδενισμού.

Το προαναφερόμενο ιδεολόγημα για το σύνολο των πολιτών αριστερής ιδεολογίας που είναι, δήθεν, συστρατευμένοι μαζί τους, αποτελεί ένα προπαγανδιστικό επιχείρημα. Από το χώρο του δημοκρατικού σοσιαλισμού που αυτοχαρακτηρίστηκε ως Αριστερά

(π.χ. Μιχάλης Χαραλαμπίδης, Θόδωρος Κατσανέβας, ο παλαιότερα κατηγορηθείς ως «προγονόπληκτος» Αντώνης Τρίσης κ.ά.) και ως τη μαρξιστική αριστερά (π.χ. Μίκης Θεοδωράκης, Γιώργος Καραμπυλιός κ.ά.), αναδείχθηκαν πολιτικοί και διανοούμενοι που αγωνίζονται με πάθος για την πατρίδα και για τη σθεναρή τους στάση στην αντιμετώπιση του εθνομηδενισμού και στην ανάδειξη του πατριωτισμού. Υπάρχει η πατριωτική Δεξιά και η πατριωτική Αριστερά, απέναντι σε απάτριδες αναθεωρητές της ιστορίας που εμφανίστηκαν στα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του 1990, μετά τον πολιτικό ή και το φυσικό θάνατο του Κωνσταντίνου Καραμανλή και του Ανδρέα Παπανδρέου. Οι πνευματικοί απόγονοι του Φαλμεράιερ, εμφανίστηκαν μετά την αποχώρηση των δυο αυτών ηγετών από το πολιτικό προσκήνιο. Και τότε πρόβαλλαν οι εκσυγχρονισμένοι ταχυδακτυλουργοί και ταλαντούχοι στις ιδεολογικές επιμειξίες. Κατάφεραν, κάτω από το στέγαστρο της παγκοσμιοποίησης, να συστεγάσουν τα βρικολακιασμένα παιδιά του Φαλμεράιερ (όμοια σαν το συντάκτη του προαναφερόμενου άρθρου), με τα παιδιά κάποιου Σόρος, τα οποία ορισμένοι ευφυείς δυτικοευρωπαίοι διανοούμενοι τα βάφτισαν και τα αποκαλούν «οι Σόροι». Όλοι οι στόχοι είναι ταυτόσημοι. Όμως οι επιλεγμένοι είναι η ελληνική γλώσσα και η ελληνική εθνική ταυτότητα. Φαίνεται πως τα πενιχρά αποτελέσματα της αποτυχημένης θεωρίας του Φαλμεράιερ δεν τους ικανοποίησαν. Απομένουν τα «ανθρωπιστικά όπλα» των Ανοιχτών Συνόρων και της δυστυχίας των προσφύγων, με την τεχνητή προσφυγοποίηση λαθροεισβολέων μεταναστών από το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, το Σουδάν, τη Σομαλία, τη Λιβύη, την Αλγερία ή το Καμερούν. Εκτός από Σλάβους και Αλβανούς, θα δημιουργήσουν μελλοντικά φυλετικά επιχειρήματα για ελληνόφωνους Ασιάτες και Αφρικανούς. Οι νέοι Φαλμεράιερς, παριστάνοντας τους επιστήμονες και τους διανοούμενους, βρίσκονται εύκολα μόλις ανοίξουν τα πορτοφόλια.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να επισημάνω κάποιο σημείο του κειμένου ενός άρθρου του γνωστού για τους πατριωτικούς του αγώνες, του τέως υπουργού Στέλιου Παπαθεμελή, το οποίο διάβασα στην εφημερίδα των Σερρών «Η ΠΡΟΟΔΟΣ». Αναφερόμενος στο μήνυμα που οφείλουμε να στείλουμε με τον προσεχή εορτασμό της επετείου των 200 χρόνων από την έναρξη της Επανάστασης του 1821, συμφωνεί με την εξής πρόταση του Γιώργου Καραμπυλιά: «Αντιστρέφοντας τη θανατηφόρα λογική της ύστερης μεταπολίτευσης, θα πρέπει να συγκροτήσουμε ένα αντίπαλο δέος στον κυρίαρχο εθνομηδενισμό. Να αποκρούσουμε τις σημερινές απειλές της νεοοθωμανικής Τουρκίας. Να θωρακίσουμε τα σύνορά μας και να αρχίσουμε να μεταβάλλουμε το οικονομικό και το κοινωνικό μοντέλο της χώρας μας».

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

3.- Τα άρθρα της σειράς «οι 5+1 πλαστογραφήσεις της ελληνικής ιστορίας» στην ψηφιακή τους μορφή, είναι δυνατόν να αναζητηθούν στους παρακάτω συνδέσμους των εφημερίδων «Η Πρόοδος» των Σερρών και «Νέα Πρωινή» της Νέας Υόρκης. Το τελευταίο 6^ο άρθρο για την επιχειρούμενη πρόσφατη αλβανική πλαστογράφηση, δημοσιεύτηκε επίσης σε πολλές ομογενειακές εφημερίδες και περιοδικά του εξωτερικού (π.χ. Νέος Κόσμος της Αυστραλίας, Ερμής της Γερμανίας, Hellenic News of America κλπ). Ο σύνδεσμός του (Link) υπάρχει στο τέλος της «Νέας Πρωινής», στην παραγρ. ΣΤ.

1) Η ΠΡΟΟΔΟΣ

A) <https://www.eproodos.gr/post/i-falkideysi-tis-istorias-apo-prisma-toy-anatheoritismoy>

B) <https://www.eproodos.gr/post/i-genikeymeni-apodohi-tis-politistikis-apatis>

Γ) <https://www.eproodos.gr/post/apogonoi-horis-progonoys>

Δ) <https://www.eproodos.gr/post/mythoi-kai-fantasioseis-stin-istoriki-ereyna>

E) <https://www.eproodos.gr/post/oi-politistikes-alhimeies-kai-i-afoni-elliniki-dianoisi>

2) NEAPROINI.US

A) <http://neaproini.us/2018/01/25/i-katara-ton-anatheoriton-ke-i-diastrivlosi-tis-ellinikis-istorias/>

B) <http://neaproini.us/2018/01/26/i-dyo-plastografisis-tis-istorias-tou-makedonikou-ellinismou/>

Γ) <http://neaproini.us/2018/01/27/otan-i-germani-prospathisan-na-xanagrapsoun-tin-elliniki-istoria/>

Δ) <http://neaproini.us/2018/01/28/i-psevdo-epistimoniki-theoria-tis-mavris-athinas/>

E) <http://neaproini.us/2018/01/29/i-tourki-epidiokoun-na-xanagrapsoun-tin-istoria-tis-ionias/>

ΣΤ) <https://neaproini.us/2018/04/29/o-alvanos-achilleas-kai-oi-anthellinikes-prokliseis-ton-anatheoriton-tis-istorias/>

36.-Η ΥΠΑΡΞΙΑΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

1.- Η έννοια της αυτοεκπληρούμενης προφητείας

Στο τελευταίο άρθρο της πραγματείας μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», η οποία δημοσιεύτηκε τον Απρίλη του 2019, απαριθμούνται κάποιες δυσλειτουργίες στις βασικές δομές του ελληνικού κράτους, οι οποίες σύμφωνα με τα δεδομένα των αυτοεκπληρούμενων προφητειών, οδηγούν τη χώρα (αν δεν υπάρξει αναστροφή) στο χάος και στην καταστροφή.

Πριν προβούμε στην ανάπτυξη του παρόντος άρθρου, θεωρούμε απαραίτητη την ενημέρωση των αναγνωστών στην άγνωστη για τους πολλούς έννοια της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, την οποία αναλύσαμε διεξοδικά στην προαναφερόμενη πραγματεία. Αυτή η περιληπτική ανάλυση του όρου, θα βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση των πολιτικών γεγονότων στα οποία θα αναφερθούμε μεταγενέστερα.

Ο όρος καθιερώθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο και καθηγητή του πανεπιστημίου της Κολούμπια Ρόμπερτ Μέρτον, όταν το 1948 δημοσίευσε άρθρο με τίτλο: «Self-Fulfilling Prophecy» και βασίζεται στην ιδέα πως «αν οι άνθρωποι προσδιορίζουν κάποιες καταστάσεις ως πραγματικές, είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους». Ο Μέρτον παρουσίασε μια ολοκληρωμένη άποψη της αυτοεκπληρούμενης προφητείας γράφοντας πως, πρόκειται για μια «προφητεία!» η οποία από την αρχή εμφανίζει μια ψεύτικη κατάσταση ως αληθινή, προκαλώντας μια νέα συμπεριφορά των ανθρώπων η οποία μετατρέπει την ψευδή αυτή κατάσταση σε πραγματικό γεγονός.

Ίσως για τον απλό πολίτη που δεν ασχολείται με τέτοιου είδους κουλτουριάρικες θεωρίες, οι παραπάνω απόψεις να φαίνονται συνηθισμένες αερολογίες. Αν όμως κατανοήσει πως οι αυτοεκπληρούμενες προφητείες εφαρμόστηκαν με επιτυχία για να διαλυθούν λαοί και για να θυσιασθούν χιλιάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι για οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα, τότε ίσως διαπιστώσει πως η άγνοια των λαϊκών μαζών για τέτοιου είδους θεωρητικές διεργασίες των πολιτικών παρασκηνίων, επηρεάζουν αρνητικά και καταλυτικά και τη δική του ζωή. Διότι προφανώς λίγοι στην Ελλάδα κατάλαβαν πως η μεγάλη οικονομική κρίση που, από το 2010, δημιούργησε τραγικές πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις, οι οποίες εμφανίζονται μόνον σε περιόδους καταστροφικών πολέμων, ήταν κι' αυτή ενταγμένη σε ένα ιδιότυπο σύστημα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Αυτό το ομολόγησαν όχι μόνο στελέχη της ΕΕ όπως ο ανεκδιήγητος πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ, αλλά και κορυφαίοι οικονομολόγοι, όπως ο Τομά Πικετί, επιβεβαιώνοντας ότι η θεραπεία της ελληνικής οικονομικής

κρίσης «δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με την οικονομική επιστήμη». Η εξέλιξη μιας καταστροφικής οικονομικής και κοινωνικής πορείας της Ελλάδας, για μια περίπου δεκαετία, «είχε άλλους σκοπούς και άλλους στόχους». Οι δύσπιστοι μάλλον θα ισχυρισθούν ότι και ο πρώην πρόεδρος ενός ευρωπαϊκού θεσμού, συμμετέχει σε ελληνικές θεωρίες συνωμοσίας για να συκοφαντηθούν τα παλικάρια της Τρόικας, σαν τον Πόουλ Τόμσεν, που εκβιαστικά οδήγησαν την ελληνική οικονομία στα Τάρταρα. Θα σεβαστούμε την άποψή τους αλλά θα τους συστήσουμε να προβούν σε δικές τους αντικειμενικές και επιστημονικές έρευνες και συσχετίσεις των αντιφατικών στοιχείων, όχι μόνο σε ελληνικά αλλά και σε ξένα αξιόπιστα αρχεία και κείμενα.

2.- Εχθροί, Σύμμαχοι και «Εταίροι»

Δυστυχώς στην Ελλάδα παρατηρήθηκε διαχρονικά μια απελπιστική έλλειψη ηγετών που θα μπορούσαν να απεγκλωβιστούν από τις μικροκομματικές αθλιότητες και οι οποίοι θα είχαν τη θέληση και τις ικανότητες να αρχίσουν, κατά τον Πλάτωνα, «να φιλοσοφούν» αντιμετωπίζοντας τα μεγάλα προβλήματα που θα δημιουργούσαν συνθήκες αναστροφής και θα καθόριζαν την μελλοντική πορεία επιβίωσης του ελληνισμού. Είναι παρήγορο ότι, μετά από μια μακρόχρονη περίοδο απερισκεψίας και εγκληματικής αδιαφορίας, η πολιτική και πνευματική ηγεσία αφυπνίστηκε, στο τέλος του 2019 και στις αρχές του 2020, μπροστά στον κίνδυνο μιας άκρωσ επιθετικής Τουρκίας και άρχισε να αντιλαμβάνεται τις βασικές αρχές και τους διακρατικούς κανόνες επιβίωσης ενός έθνους. Θα δούμε αν υπάρξει συνέχεια.

Κάποια από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, τα έχουμε ήδη απαριθμήσει σε προηγούμενα άρθρα μας. Η αναστροφή δυσχεραίνεται από την πολύχρονη ενδυνάμωση μιας λαίλαπας εθνομηδενισμού και αυτή η απειλή αποτελεί αντικείμενο έρευνας της επόμενης πραγματείας μας με τίτλο «Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ» που θα κυκλοφορήσει σε λίγες εβδομάδες. Αν όμως θελήσουμε επιγραμματικά να συνοψίσουμε τους βασικούς παράγοντες που επηρεάζουν αυτά τα προβλήματα και διαχρονικά καθορίζουν τη μοίρα μιας χώρας, θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε τους εξής τέσσερις:

1.- Η εθνική, πολιτιστική και κοινωνική συνοχή του λαού (με θεμέλια την ιστορία, τον πολιτισμό, τη θρησκεία, τη γλώσσα, την ισονομία, την κοινωνική δικαιοσύνη κλπ), η οποία διαρρηγνύεται από τις ιδεολογίες του εθνομηδενιστικού πεμπτοφαλαγγισμού. Άλλο βασικό στοιχείο διάρρηξης αυτής της συνοχής, είναι η υποβάθμιση του κοινωνικού κράτους και η αύξηση του χάσματος μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

2.- Η δημογραφική ζωτικότητα και η διαρκής καταπολέμηση των αιτίων της υπογεννητικότητας. Η υπογεννητικότητα είναι μια απασφαλισμένη βόμβα στα θεμέλια ενός κράτους.

3.- Η οικονομική και στρατιωτική δύναμη, η οποία αποτρέπει τον πόλεμο αποθαρρύνοντας φιλοπόλεμους αντιπάλους.

4.- Η συνεχής αναζήτηση συμμαχιών, με βάση τις κατά καιρούς ισορροπίες στα μακρόχρονα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων.

Οι σύμμαχοι δεν είναι ούτε φίλοι ούτε εχθροί, αλλά στις διαρκώς μεταβαλλόμενες διακρατικές σχέσεις οι φίλοι ενδέχεται να γίνουν εχθροί και οι εχθροί φίλοι, με βάση τα συμφέροντα και τα ανταλλάγματα. Ο χωρίς συναισθηματισμούς και προσωπικά οφέλη πατριωτικός πολιτικός ρεαλισμός στις διεθνείς σχέσεις, εμπεριέχει και ένα είδος λεβεντιάς. Γι' αυτό οι οσφυοκάμπτες πολιτικοί και διπλωμάτες, οι διεθνώς αποκαλούμενοι *yes-men*, αντιμετωπίζονται με αηδία και περιφρόνηση από εχθρούς και συμμάχους. Είναι αυτοί που πάντα υποχωρούν δουλικά στις απαιτήσεις των εχθρών της πατρίδας τους και επαληθεύουν τη ρήση ότι, δεν υπάρχει πιο σίγουρος θάνατος για ένα έθνος από την παράδοση της εθνικής πολιτικής του στους συμμάχους του. Είναι μια περιορισμένης έκτασης ερμηνεία της γνωστής λαϊκής παροιμίας *«Φύλαξέ με Θεέ μου από τους φίλους μου γιατί από τους εχθρούς μου φυλάγομαι και μοναχός μου»*, εστιασμένης σε συγκεκριμένο θέμα. Την ίδια επίκληση στο θεό έκανε και ο Μέγας Ναπολέων, όταν του ζητούσε να τον προστατεύσει μόνο από τους φίλους και συμμάχους του (η χώρα μας έχει και *«εταίρους»!*), διότι *«με τους εχθρούς του μπορούσε να τα βγάλει πέρα και μόνος του»*.

Μια συμμαχία βασίζεται σε όρους ισότιμης συνεργασίας. Αυτή η ισοτιμία δεν υπάρχει για δεκαετίες στις συμμαχίες της Ελλάδας με τις ΗΠΑ και τη Γερμανία, δυο μεγάλες δυνάμεις της Δύσης στην οποία παραδοσιακά ανήκει η χώρα μας. Την αντιμετωπίζουν ως ένα *«αναβαθμισμένο προτεκτοράτο»*, διότι έχουν την ευχέρεια να χειραγωγούν τους περισσότερους πολιτικούς της και να υποδαυλίζουν τις (φανατικές) κομματικές αντιθέσεις και το πάθος τους για εξουσία. Κάποιες φορές η αναξιοπιστία συμμάχων και εταίρων είναι χειρότερη από πισώπλατη μαχαιριά. Την είδαμε κατά τη μεγάλη οικονομική κρίση της χώρας μας που, κάποιοι *«εταίροι μας»*, χόρευαν σαν κανίβαλοι γύρω από τη χύτρα, μέσα στην οποία μας έβραζαν για να πιουν και το ζουμί μας. Την είδαν πρόσφατα και οι Κούρδοι που θυσιάστηκαν κατά χιλιάδες εκστασιασμένοι από τις υποσχέσεις των αμερικανών συμμάχων τους, οι οποίοι στο τέλος τους έριξαν στο στόμα του λύκου (του Ερντογάν). Για το λόγο αυτό είναι ζωτική ανάγκη για τον Ελληνισμό να κυβερνιέται από ηγέτες που όχι μόνον

δηλώνουν Έλληνες και ότι γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα, αλλά και να έχουν ξεκάθαρο και αταλάντευτο πατριωτικό ήθος και ενεργοποιημένη ελληνική εθνική συνείδηση. Διότι είναι μάταιες και χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα οι επικλήσεις του διεθνούς δικαίου και της αμφισβητούμενης ευρωπαϊκής αλληλεγγύης. Όταν βλέπεις την καγκελάριο της ισχυρότερης χώρας της Ευρώπης, για ένα δωράκι του Ερντογάν να χοροπηδά και να ξεφωνίζει σαν κοριτσόπουλο της φυλής των Παπούα, που ο λευκός αετονύχης έμπορος του χαρίζει ένα καθρεφτάκι, ή τους πρεσβευτές της ΕΕ να τραγουδούν σαν χορωδιακό συγκρότημα το «happy birthday to you» στα γενέθλια του τούρκου υπουργού εξωτερικών, είναι εύκολο να συνειδητοποιήσεις το μέγεθος της δουλοπρέπειας αυτών που κυβερνούν σήμερα την Ευρώπη. Τι να περιμένουμε από τέτοιους «εταίρους» οι οποίοι λιβανίζουν νέο-Σουλτάνους, οι οποίοι απειλούν σχεδόν όλους τους γείτονές τους και βρίζουν ακόμα και ηγέτες των μεγάλων δυνάμεων! Η συμπεριφορά τους μας θυμίζει τις αβρότητες και τις υποκλίσεις προς το Χίτλερ του άγγλου πρωθυπουργού Τσάμπερλεν και του γάλλου Νταλαντιέ, το 1938 στο Μόναχο. Όταν φεύγουν από το προσκήνιο οι ανίκανοι, μόνον τότε εμφανίζεται κάποιος Τσόρτσιλ για να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά!

3.- Μια αυτοεκπληρούμενη εκφυλιστική διαδικασία

Η ιστορία μας διδάσκει ότι ο στόχος ενός έθνους που αγωνίζεται ακατάπαυστα για να επιβιώσει, θα πρέπει αιωνίως να αποβλέπει στην απαρέγκλιτη τήρηση των προϋποθέσεων που προαναφέραμε. Όσα κράτη ή υπερδυνάμεις (αυτοκρατορίες) εξαφανίστηκαν από το προσκήνιο της ιστορίας (Ρώμη, Σπάρτη, Βυζαντινή αυτοκρατορία κλπ) είχαν σταδιακά εκφυλιστεί εθνικά, ηθικά, πολιτιστικά και στρατιωτικά από τον ευδαιμονισμό, την κοινωνική ανηθικότητα και αναρχία, αλλά και κυρίως από την φιλοχρηματία/κερδοσκοπία, με την οποία πάντα εκχωρείται *de facto* (λόγω πολιτικής διαφθοράς) η κρατική εξουσία στους σαράφηδες (τραπεζίτες, χρηματιστές κλπ). Σε αυτή τη φάση της διαδικασίας εκφυλισμού βρίσκεται ήδη, από το 1992, η Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικότερα η Ευρώπη.

Ο Ελληνισμός επέζησε σε πολυεθνικές αυτοκρατορίες δυο περίπου χιλιετίες σε κατάσταση χειμερίας νάρκης, χάρη στη γλώσσα και στη συναίσθηση της ιστορίας του και της πολιτιστικής του κληρονομιάς. Αναγεννήθηκε από τις στάχτες με μια εκπληκτική πατριωτική ζωτικότητα και κατάφερε να επεκταθεί μέχρι σχεδόν τα σύνορα της Αρχαίας Ελλάδας. Σήμερα, με μια μακρόχρονη διαδικασία καταστροφικών συνεπειών για τον Ελληνισμό, οι μακρινοί φαινομενικά κίνδυνοι πλησίασαν και άγγιξαν τον κύριο κορμό του ελληνικού κράτους. Τα σημάδια μιας εκφυλιστικής οπισθοδρόμησης

εξαιτίας του κομματικού φανατισμού, της απουσίας πολιτικών και πνευματικών ηγετών «με ψυχή», της γιγάντωσης του εθνομηδενισμού και της έλλειψης μακροχρόνιας στρατηγικής και κρατικής οργάνωσης, φάνηκαν με τη γενοκτονία του ποντιακού ελληνισμού, τη μικρασιατική καταστροφή, την εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας της Κωνσταντινούπολης με το πογκρόμ του 1955 και τις μεταγενέστερες απελάσεις, αλλά και τη διχοτόμηση της Κύπρου. Τα σημάδια των κινδύνων ήταν ορατά και προμήνυαν τις προθέσεις μιας ενδυναμωμένης δημογραφικά, στρατιωτικά και οικονομικά Τουρκίας, να αναζητήσει δια των όπλων έναν νεοναζιστικό «ζωτικό χώρο» (μια «γαλάζια πατρίδα») σε ελληνικά εδάφη.

Πολλοί ξένοι και μεταξύ τους και τούρκοι πολιτικοί, αντιμετωπίζουν την Ελλάδα ως κράτος που βρίσκεται στα όρια της εθνικής του επιβίωσης. Μια χώρα, ένα ξέφραγο αμπέλι, στην οποία οι τρομοκρατημένοι κάτοικοι βρίσκονται απροστάτευτοι στα χέρια ξένων λαθρεμπόρων και εγκληματιών, λαθρομεταναστών, αναρχικών και κάθε φυλής και εθνότητας κερδοσκόπων. Ο υπουργός προστασίας του πολίτη ομολόγησε ότι, τα μέλη μιας σπείρας Αλγερινών (επίσημα βαφτισμένοι ως «πρόσφυγες») συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και αποφυλακίστηκαν 200 φορές. Από την πρώτη κιόλας σύλληψη, δεν βρέθηκε ένας υπουργός δικαιοσύνης, ένας εισαγγελέας ή ένας δικαστής να διατάξει την απέλαση αυτών των επικίνδυνων και απρόσκλητων μεταναστών! Θα είναι μια τέτοια πράξη φασιστική ή θα παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα όπως διατείνονται οι Έλληνες και οι ξένοι εθνομηδενιστές;

Οι Τούρκοι, όπως διάβασα σε άρθρο του καθηγητή Π. Ήφαιστου, πιστεύουν ότι δεν είμαστε κράτος βιώσιμο, αν και για να κυριολεκτήσουμε θα πρέπει να ομολογήσουμε πως ήδη καταντήσαμε κράτος αναλώσιμο. Κάποιες φορές οι αλήθειες είναι οδυνηρές. Αυτά που συμβαίνουν επί χρόνια στα ελληνικά νησιά με τους λαθροεισβολείς, δείχνουν την ανυπαρξία κράτους ικανού να προστατεύσει τους πολίτες του. Σύμφωνα με τις ενδείξεις μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, τις οποίες με λεπτομέρειες περιγράψαμε, όπως προαναφέραμε στην πραγματεία μας «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», ένα τέτοιο κράτος βρίσκεται σε πρώιμη διαδικασία διάλυσης. Τα αποτελέσματα εμφανίζονται πάντα μετά από μια μη αναμενόμενη παγκόσμια έκρηξη ή έναν μακρόχρονο και εκτεταμένο τοπικό πόλεμο. Τότε διαπιστώνεται ποιοι είναι οι ικανοί και οι δυνατοί που θα επιβιώσουν.

4.- Ο ανεξήγητος και ύποπτος ψευτοανθρωπισμός

Κάποιοι αναγνώστες δικαιολογημένα θα διατυπώσουν τις αντιρρήσεις τους, για προβλέψεις που θεωρούνται ότι ενδεχομένως

θα μπορούσαν να υλοποιηθούν στο απώτερο μέλλον. Όμως, μια ερευνητική εργασία όπως η παρούσα που βασίζει τις μελλοντικές εξελίξεις στη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, προσφεύγει στην ανάλυση των γεγονότων παρακολουθώντας το οικονομικό και γεωπολιτικό κλίμα που επηρεάζει τις ελίτ που καθορίζουν τις τύχες του κόσμου και την διαμορφούμενη στην κοινή γνώμη πεποίθηση για αυτές τις μελλοντικές εξελίξεις. Κατά τη θεωρία, αυτοί ακριβώς είναι οι παράγοντες οι οποίοι θα επιβεβαιώσουν, εν είδη προφητείας, ένα μελλοντικό γεγονός το οποίο στο παρελθόν θεωρούνταν μια αφελής και τελείως αππραγματοποίητη υπόθεση/πρόβλεψη. Για παράδειγμα, βλέποντας κάποιος την εξέλιξη των γεγονότων μετά τη Συνθήκη της Λωζάννης, τα οποία προσδιόριζαν τις τύχες των δυο μειονοτήτων στη Δυτική Θράκη και στην Κωνσταντινούπολη, διαμορφώνει μια πρόβλεψη για το απώτερο μέλλον. Εξετάζει το πολιτικό status που έχει ήδη δημιουργηθεί, την ανατροπή των βασικών δημογραφικών παραγόντων και τη δυναμική της μιας πλευράς η οποία διαμορφώνει τις εξελίξεις και προσπαθεί (αυτός ο κάποιος) ως αυτόκλητος προφήτης, να φαντασθεί τη μελλοντική κατάληξη των συμφωνηθέντων στη Λωζάννη. Έχει ήδη διαπιστώσει την πληθυσμιακή ανατροπή στη Δυτική Θράκη και τη διαμορφούμενη τάση για αυτονομία (το προοίμιο μιας μελλοντικής προσάρτησης!), με παράλληλη εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας και ανατρέχει σε παρόμοια ιστορικά γεγονότα. Το Κόσσοβο, το λίκνο του σερβικού εθνικισμού, χάθηκε για τους Σέρβους στη διάρκεια ενός τοπικού πολέμου με μια μεθοδευμένη και άριστα οργανωμένη ανατροπή των δημογραφικών δεδομένων, με το πρόσχημα της καταπίεσης των μουσουλμάνων και για την παραβίαση των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Υπάρχουν πολλοί που να αμφιβάλλουν για τη μελλοντική προσάρτηση αυτού του κρατικού μορφώματος από την Αλβανία; Άλλωστε, την ίδια τύχη θα έχει και το δυτικό τμήμα της αποκαλούμενης Βόρειας Μακεδονίας. Είναι προβλέψεις (προφητείες) βασισμένες στη δυναμική των εξελισσόμενων γεγονότων, τα οποία προκαθορίζουν την επιβεβαίωση των μελλοντικών αυτοεκπληρούμενων εξελίξεων. Στην Ανατολική Βουλγαρία υπάρχει ήδη σε κατάσταση προγραμματισμένης αδράνειας μια τεράστια τουρκογενής μειονότητα που καθορίζει σήμερα, με τις ψήφους της, τις πολιτικές εξελίξεις και μελλοντικά (όταν το επιτρέψουν οι συνθήκες) θα βαδίσει στα χνάρια του Κοσσόβου.

Με τέτοια δεδομένα ποια είναι η αυτοεκπληρούμενη προφητεία για τη Δυτική Θράκη, αν δεν ανατραπούν οι σημερινές καλπάζουσες δημογραφικές και πολιτικές εξελίξεις που δρομολογούνται και προπαγανδίζονται με ψεύδη εδώ και δεκαετίες από την Τουρκία; Αν οι έλληνες πολίτες και η διεθνής κοινή γνώμη πεισθεί από την

προπαγάνδα, ότι κάποιες ψεύτικες καταστάσεις προσδιορίζονται ως πραγματικές και αναπόφευκτες τότε, κατά τον Ρ. Μέρτον, «θα είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους». Αυτές οι συνέπειες είναι το αποτέλεσμα ενός τοπικού πολέμου ή των επεμβάσεων των μεγάλων δυνάμεων που πραγματοποιούνται με το πρόσχημα προστασίας των αμάχων, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού και άλλα παραμύθια της Χαλιμάς. Η προϋπάρχουσα ψευδής κατάσταση περί καταπίεσης της μουσουλμανικής μειονότητας (ενώ στην πραγματικότητα έχει εξαφανισθεί η ελληνική) θα «αυτοεκπληρωθεί» ως αληθινό και πραγματικό γεγονός.

Τα αποτελέσματα των τωρινών πολιτικών εξελίξεων, αν καταστούν μη αναστρέψιμα, θα φανούν σε μερικές δεκαετίες, σε έναν, δυο ή σε πέντε και παραπάνω αιώνες. Είναι απρόβλεπτος ο χρονικός προσδιορισμός. Κάποιοι πιστεύουν ότι η Ελλάδα έχει επιλεγεί ως χώρα προορισμού πολιτών από διάφορα κράτη της Ασίας και της Αφρικής, με σκοπό να προστατευθεί η υπόλοιπη Ευρώπη από την ισλαμοποίηση. Αυτή η επιλογή φαίνεται και από το γεγονός ότι, στην πράξη, η ευρωπαϊκή ζώνη ασφάλειας στις διελεύσεις προσφύγων και μεταναστών έχει δημιουργηθεί, με γενναίες χρηματοδοτήσεις από την ΕΕ, από το ένα άκρο της Αλβανίας ως τις ακτές του Εύξεινου Πόντου της Βουλγαρίας. Η Ελλάδα απομονώθηκε από αυτό το ευρωπαϊκό δίκτυο ασφάλειας. Η εθνομηδενιστική προπαγάνδα επαίρεται ότι εμείς οι Έλληνες, οι τόσο πονόψυχοι και φιλόξενοι, σώζουμε την τιμή της ανάληψης και απολίτιστης Ευρώπης στο πρόβλημα των δυστυχημένων προσφύγων. Εδώ έχει απόλυτη εφαρμογή η ρήση του Λένιν για τους «χρήσιμους ηλίθιους». Ποιους πρόσφυγες σώζουμε όταν οι τρομοκρατημένοι κάτοικοι των ελληνικών νησιών εκλιπαρούν για σωτηρία από ομάδες χιλιάδων εισβολέων από την Ασία και την Αφρική! Ο πόλεμος γίνεται στη Συρία και οι πολίτες αυτής της χώρας νόμιμα και δικαιολογημένα χαρακτηρίζονται ως πρόσφυγες. Αλλά οι άλλοι; Αυτοί οι αμέτρητοι από την Αλγερία, το Μαρόκο, το Πακιστάν ή το Αφγανιστάν, με τα άφθονα χρήματα για τους αλληλοδιαδεχόμενους διακινητές και που δασκαλεμένοι τρυπούν τις βάρκες τους. Όμως παραδόξως σώζουν τα πανάκριβα κινητά τους τηλέφωνα αλλά χάνουν δήθεν τα διαβατήριά τους για να δηλώσουν ψεύτικα ονόματα και ηλικίες; Ποιός ελέγχει την υγεία και το ποινικό μητρώο αυτών των απρόσκλητων λαθροεισβολέων και τους πελώριους κινδύνους που δημιουργούνται για τους κατοίκους των νησιών και τα κρατικά όργανα που έρχονται σε επαφή μαζί τους; Αυτή την εποχή της πανδημίας του κορονοϊού της Κίνας, που βλέπουμε σε αεροδρόμια και λιμάνια οι ελεγκτές υγείας να είναι προστατευμένοι σαν αστροναύτες, γιατί κάποιοι δήθεν ανθρωπιστές παραβλέπουν τους κινδύνους υγείας και

ασφάλειας για σημαντική μερίδα του ελληνικού λαού; Γιατί προσκαλούν και άλλους αλλοεθνείς πιστοί στις δήθεν ανθρωπιστικές αρχές των Ανοιχτών Συνόρων του Τζ. Σόρος και των αμαρτωλών του Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), όταν είναι φανερό πως η Ελλάδα έφτασε στα όρια αντιμετώπισης του προβλήματος; Γιατί δεν λαμβάνονται μέτρα αποτροπής, τα οποία με επιτυχία εφάρμοσαν ή εφαρμόζουν άλλες χώρες, χωρίς οι πολίτες τους να κατηγορούνται από τους «ύποπτους ανθρωπιστές» ως φασίστες ή ρατσιστές; Από ξένα και εγχώρια κέντρα παίζονται βρώμικα παιχνίδια εις βάρος του ελληνικού λαού. Αυτό πλέον είναι τόσο εμφανές που, κατά τη λαϊκή παροιμία, το κατάλαβε και η κουτσή Μαρία!

Άκουσα τον ευρωβουλευτή Γιώργο Κύρτσο, έναν πολιτικό ο οποίος από τα νεανικά του χρόνια είχε προοδευτικές κοινωνικοπολιτικές απόψεις, να εξηγεί στους συνομιλητές του τη δύσκολη θέση που βρέθηκε, όταν πρότεινε ως χώρο εισόδου των προσφύγων και μεταναστών ένα αραιοκατοικημένο νησί του Αιγαίου. Ο εθνομηδενισμός, όπως επανειλημμένα έχω γράψει, είναι πολύχρωμος και έχει βαθιές ρίζες σε όλα τα κόμματα. Για ποιο λόγο θεωρείται φασιστική και απάνθρωπη μια τέτοια πρόταση που θα «ξαναδώσει πίσω τις ζωές των κατοίκων των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου»; Αυτό ήταν το αίτημα των απελπισμένων ελλήνων ακριτών κατά την πρόσφατη μεγάλη και ειρηνική διαδήλωση στη Λέσβο. Μήπως οι Έλληνες που μετανάστευαν (πάντα με πρόσκληση) στην Αμερική, δεν περνούσαν από το Έλις Άιλαντ της Νέας Υόρκης για έλεγχο υγείας και ποινικού μητρώου; Μήπως η Ιταλία δεν έχει τη Λαμπεντούζα και η Αυστραλία το Νησί των Χριστουγέννων για τον ίδιο σκοπό; Γιατί μια πρόταση σαν του Γ. Κύρτσο είναι φασιστική και απάνθρωπη; Απλούστατα! Διότι ο πολυπλόκαμος ελληνικός εθνομηδενισμός έχει μια αντιπατριωτική ιδεολογία, η οποία θέτει τα συμφέροντα των ξένων πάνω από τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Διαβρώνει και αποδομεί το ιστορικό και γενικότερα το πολιτιστικό παρελθόν του Έλληνα. Είναι μια παντοδύναμη διεθνιστική ομάδα πολιτικών και κρατικοδίαιτων διανοουμένων, με κυριαρχία στα μεγάλα ΜΜΕ και κυρίως στην τηλεόραση, αυτό το απόλυτα αποτελεσματικό εργαλείο πλύσης εγκεφάλων και ελέγχου του φρονήματος του λαού. Η δύναμή τους διαπιστώνεται και από το γεγονός πως τις τελευταίες δεκαετίες, σε εναλλασσόμενες κυβερνήσεις, κατέχουν ισχυρά κυβερνητικά πόστα. Ακόμα και σήμερα, γνωστοί και επώνυμοι αναθεωρητές της ιστορίας που αναδείχτηκαν στη δεκαετία του '90 και γελοιοποίησαν την ελληνική ιστορία και τον ελληνικό πολιτισμό, συμμετέχουν ως οργανωτικά στελέχη για τη γιορταστική προβολή(!) της ελληνικής ιστορίας και του ελληνικού πολιτισμού. Οι αρνητές υποτίθεται πως μεταβλήθηκαν

ξαφνικά σε οργανωτές μιας ιδέας, ενός συνόλου αξιών στις οποίες δεν πιστεύουν και μισούν! Είναι με συσχετισμούς και συγκρίσεις, η κορύφωση του παραλογισμού με την υποθετική ανάθεση εντολής σε άθεο για να αναδιοργανώσει τους θεσμούς μιας θρησκείας.

Όσοι δεν ασπάζονται αυτή την ιδεολογία, αυτόματα στιγματίζονται ως φασίστες, ως ρατσιστές, ως παραβάτες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ως βάρβαροι και ανάληγοι φανατικοί που μισούν τους αναξιοπαθούντες πρόσφυγες. Γι' αυτό το λόγο επιμένουν, δολοφονώντας και την ελληνική γλώσσα, ότι και τα στίφη των χιλιάδων απρόσκλητων εισβολέων είναι δυστυχισμένοι πρόσφυγες (και όχι μετανάστες ή λαθρομετανάστες!) που προσπαθούν δήθεν να σωθούν από τα δεινά του πολέμου. Και φυσικά η μικρή και ταλαίπωρη Ελλάδα δεν μπορεί να τους σώσει διότι και η ίδια δεν γνωρίζει αν θα μπορέσει να σωθεί. Είναι μια αβεβαιότητα που τσακίζει και εκμηδενίζει το φρόνημα των πολιτών!

5.- Η μελλοντική επιβίωση του Ελληνισμού

Αφού όμως ασχοληθήκαμε με προφητείες, είναι εύκολο να επεξεργαστούμε ένα ακραίο φανταστικό σενάριο για τη μελλοντική πορεία του ελληνισμού. Οι περισσότεροι Έλληνες φοβούνται ότι, λόγω της εθνομηδενιστικής πλημμυρίδας και των ακραίων (Αριστερών και Δεξιών) διεθνιστικών ιδεολογιών, θα χάσουν κάποτε στη χώρα τους, σύμφωνα και με τις δυσοίωνες προβλέψεις/προφητείες, την εθνική τους ταυτότητα. Ο Ελληνισμός, ως πατριωτική ιδεολογία θα μπορέσει άραγε να επιβιώσει;

Οι εθνομηδενιστικές αντιλήψεις είναι παντελώς ανύπαρκτες στις πολιτιστικές ελληνικές νησίδες του εξωτερικού (Αυστραλίας, ΗΠΑ, Νότιας Αμερικής και ενδεχομένως της Ευρώπης), χάρη στη βαθιά, στην ακατάβλητη πίστη των Ελλήνων της Διασποράς στις αξίες και στο προγονικό ιστορικό παρελθόν της πατρίδας μας. Εκεί θα επιβιώσει και θα αναγεννηθεί ο Ελληνισμός, όπως αναστήθηκε στην Ευρώπη, έξω από την κυρίως Ελλάδα από έλληνες διανοούμενους πριν από το 1821 και ξεσήκωσε έναν ως τότε παραλυμένο λαό που θυμήθηκε την ιστορία του και τον αθάνατο πολιτισμό του. Όπως ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και για πολλούς αιώνες επιβίωσαν, χωρίς πατρίδα, οι Εβραίοι της Διασποράς, χάρη στο πανάρχαιο πολιτιστικό τους παρελθόν. Ο πολιτισμός και η κοινωνική συνοχή είναι τα ισχυρότερα όπλα επιβίωσης ενός λαού.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετά τους αποκαλούμενους «Σκοτεινούς Αιώνες/Χρόνους» (Dark Ages), από τότε που άρχισαν να γίνονται γνωστά τα ιστορικά **ΓΕΓΟΝΟΤΑ**, υπήρχαν λυσσαλέοι πόλεμοι ανάμεσα στα μεγάλα Κράτη/Πόλεις για κυριαρχία στον θεωρούμενο, ως ζωτικό τους χώρο, για την ασφάλεια και την επιβίωσή τους. Και στην εποχή μας, οι μεγάλοι πόλεμοι γίνονται για τους ίδιους ακριβώς λόγους από τις Μεγάλες Δυνάμεις.

Σήμερα (Μάης 2022), μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, είναι εμφανής ο τρόμος των ευρωπαϊκών πολιτών για έναν Γ΄ Παγκόσμιο (πυρηνικό) Πόλεμο μεταξύ Αμερικής και Ρωσίας, ενώ η τρίτη υπερδύναμη (Κίνα) προς το παρόν παρατηρεί τα γεγονότα σιωπηλή, για να δράσει την κατάλληλη στιγμή. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη του κόσμου είναι, αυτή την κρίσιμη στιγμή, ένα θλιβερό σκιάχτρο των ΗΠΑ στα γεμάτα από ατομικές πυρηνικές βόμβες σύνορά της με τη Ρωσία. Και ένα νήπιο καταλαβαίνει ότι, ένας πόλεμος ΗΠΑ-Ρωσίας θα μεταβάλλει αυτά τα συνοριακά ευρωπαϊκά κράτη σε εδάφη ολέθρου και αφανισμού.

Οι ανατροπές στις στρατηγικές ισορροπίες των Υπερδυνάμεων, αποτελούν την αφορμή (και όχι τα αίτια) των συγκρούσεων. Το 1962, η απειλή για εγκατάσταση πυραύλων στην Κούβα από τη Σοβιετική Ένωση (Cuban Missile Crisis) διευθετήθηκε, όταν ο αμερικανός πρόεδρος Τζον Κένεντι υποσχέθηκε ότι δεν θα γίνει εισβολή στην (κομμουνιστική) Κούβα και ότι θα απέσυραν τους πυραύλους τους από την Τουρκία και την Ιταλία. Με αυτή τη λογική συμφωνία αποφεύχθηκε ένας Γ΄ Παγκόσμιος Πόλεμος.

Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και του στρατιωτικού Συμφώνου της Βαρσοβίας, αντί να διαλυθεί και το ΝΑΤΟ για να εδραιωθεί μια γενικευμένη ευρωπαϊκή ασφάλεια στη λογική του συμβιβασμού του 1962 μεταξύ Κένεντι- Χρουσόφ, άρχισε από το «βαθύ κράτος» των ΗΠΑ μια στρατηγική ανατροπής των ισορροπιών ανάμεσα στην αδύναμη τότε Ρωσία και στις ΗΠΑ-Ε.Ε. Σε απόσταση αναπνοής από τα ρωσικά σύνορα εγκαταστάθηκαν αμέτρητοι αμερικανικοί πύραυλοι με πυρηνικές κεφαλές. Σήμερα η Ρωσία, πολιτικά και στρατιωτικά ενδυναμωμένη, είναι αποφασισμένη για έναν πυρηνικό πόλεμο, αν θεωρήσει ότι οι ισορροπίες ασφάλειας έχουν επικίνδυνα ανατραπεί. Έχει προετοιμασθεί για έναν τέτοιο, ακόμα και προληπτικό πόλεμο, όπως αυτός που μας περιγράφει ο Θουκυδίδης ανάμεσα στη Σπάρτη και την Αθήνα, όταν η δεύτερη άρχισε να μεταβάλλεται σε μια μεγάλη και επικίνδυνη για τη Σπάρτη ναυτική δύναμη.

Σε αμερικανικά αποχαρακτηρισθέντα απόρρητα έγγραφα, αποκαλύπτονται οι υποσχέσεις των ΗΠΑ προς τον Γκορμπατσόφ και τον Γέλτσιν, για τη δημιουργία ενός πανευρωπαϊκού συστήματος ασφάλειας, με τη συμμετοχή και της μετα-σοβιετικής Ρωσίας. Όταν ο σημερινός πρόεδρος της Ρωσίας Πούτιν διαμαρτυρήθηκε στον πρόεδρο των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον για την αθέτηση αυτών των υποσχέσεων, με τη δημιουργία τείχους αμερικανικών πυρηνικών πυραύλων στα δυτικά σύνορα της χώρας του, λέγεται πως έλαβε την απάντηση ότι, η Ρωσία είναι πολύ μεγάλο ψάρι για να χωνέψει στο στομάχι των ΗΠΑ.

Ο πρόεδρος της προηγούμενης αμερικανικής κυβέρνησης, ο Ντόναλντ Τραμπ, είχε επανειλημμένα διακηρύξει ότι είναι φανατικός εχθρός της παγκοσμιοποίησης και ότι ο Νο 1 εχθρός των ΗΠΑ δεν είναι η Ρωσία αλλά η Κίνα. Ο τόσο μισητός στην Ελλάδα αλλά και σε όλη την Ευρώπη πρώην αμερικανός πρόεδρος, αποδεικνύεται ότι είχε δίκαιο. Η Κίνα, με την αριστοτεχνική προσαρμογή της στα δεδομένα της παγκοσμιοποίησης κατάφερε, με μια ιλιγγιώδη οικονομική και στρατιωτική άνοδο, να φτάσει σε απόσταση αναπνοής από τις ΗΠΑ και σύντομα (αν συνεχισθεί αυτός ο ρυθμός ανόδου), θα καταστεί η πρώτη υπερδύναμη του κόσμου.

Η Αμερική είναι σήμερα διχασμένη στο θέμα της παγκοσμιοποίησης. Αν επιβεβαιωθούν οι προβλέψεις, στις εκλογές του προσεχούς Νοεμβρίου για μερική ανανέωση του Κογκρέσου, προβλέπεται οι Ρεπουμπλικάνοι (δηλαδή η ιδεολογία Τραμπ) να ελέγχουν και την Βουλή των Αντιπροσώπων αλλά και τη Γερουσία. Είναι μια τάση που θα δείξει αν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ θα παλινδρομήσουν στην εποχή Τραμπ, όταν ο γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν μιλούσε για ένα «εγκεφαλικά νεκρό ΝΑΤΟ». Πάντως, το μπέρδεμα με τους υπ' αρ. 1 εχθρούς των ΗΠΑ θα γίνει πιο πολύπλοκο. Το γεράκι του Τζ. Μπους, ο Πολ Γούλφοβιτς, είχε χαρακτηρίσει τη Γερμανία ως τον Νο 2 μελλοντικό εχθρό των ΗΠΑ, όταν τελικά θα κατόρθωνε να μετατρέψει την Ε.Ε. σε «Γερμανική». Για τους Ρώσους μια τέτοια προοπτική του Παγγερμανισμού (Γερμανία και Δορυφόροι), ισοδυναμεί με επάνοδο του Ναζισμού και είναι παραπάνω από βέβαια τα προληπτικά πλήγματα, αν στο μέλλον η Γερμανία επιχειρήσει να καταστεί πυρηνική δύναμη.

Ο σημερινός παγκοσμιοποιημένος κόσμος έχει παραφρονήσει. Η Ε.Ε. είναι ένας οικονομικά πανίσχυρος γίγαντας με ξύλινα πόδια και μυαλό κότας. Οι πολυδιαφημισμένες κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας για την εισβολή της στην Ουκρανία, άρχισαν να λειτουργούν ως μπούμερανγκ. Αντί να πλήξουν τη Ρωσία οδήγησαν σε μια, άνευ προηγουμένου, εκτίναξη της ακρίβειας και της κερδοσκοπίας βασικών

καταναλωτικών προϊόντων, με συνέπεια την κονιορτοποίηση των εισοδημάτων των λαϊκών, κυρίως, τάξεων.

Οι λαοί, οι απλοί άνθρωποι, εύχονται να τους φυλάει ο θεός από ημιπαράφρονες, αλλά (όπως θα έλεγε αν ζούσε ο Ντε Γκολ) και από «ανεύθυνους και απάτριδες παντοδύναμους ηγέτες».

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Ο Σωκράτης Σίσκος γεννήθηκε στον Εμμανουήλ Παπά του νομού Σερρών. Περάτωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στις Σέρρες και αποφοίτησε από το Τμήμα Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών της Σχολής Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι σε θέματα «οικονομίας των μεταφορών» και συνέγραψε πλήθος άρθρων και δυο βιβλία συγκοινωνιακού περιεχομένου.

Εργάστηκε στους Ελληνικούς Σιδηρο-δρόμους και διετέλεσε πριν από την παραίτησή του, το 1992, προϊστάμενος Εμπορικής Εκμεταλλεύσεως στην Περιφερειακή Διεύθυνση Μακεδονίας/Θράκης. Στις αρχές του 1993 προσλήφθηκε, ως ειδικός σύμβουλος, από τον Giuseppe Dragan, ιδρυτή της ιταλικής πολυεθνικής εταιρείας καυσίμων ButanGas, με έδρα της γραμματειακής του υποστήριξης τη θυγατρική της εταιρείας, τη PetroGas Θεσσαλονίκης.

Συμμετείχε σε μελέτες της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης και ως εισηγητής, στην έρευνα για τη διακίνηση των επικίνδυνων φορτίων, με βάση τους κανονισμούς και τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Την έρευνα πραγματοποίησε (1997-1998) το Εργαστήριο Συγκοινωνιακής Τεχνικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διετέλεσε μέλος της πρώτης Συντακτικής Επιτροπής και επιμελητής των οικονομικών και συγκοινωνιακών θεμάτων στην εγκυκλοπαίδεια "ΠΑΙΔΕΙΑ".

Τα λογοτεχνικά του έργα είναι:

- Ηλιαχτίδα σε ξανθά μαλλιά	<i>Θεατρικό 1962</i>
- Η συμμορία	<i>Μονόπρακτο 1976</i>
- Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο	<i>Πεζογράφημα 1982</i>
- Ο τελευταίος βασιλιάς
(<u>Α' βραβείο "Παρνασσού"</u> 1984)	<i>Θεατρικό 1985</i>
- Οι ευνουχισμένοι	<i>Διηγήματα 1987</i>

- Η προαγωγή *Πεζογράφημα 1987*
- Η ματωμένη ολυμπιάδα *Μυθιστόρημα 1988*
- Στις μέρες της Χαιρώνειας *Θεατρικό 1989*
- **ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ (ή ο άλλος Περσέας)**
(Α' βραβείο «Παρνασσού» 1990-Επανεκδόθηκε με νέο τίτλο το 2013 και 2015) *Μυθιστόρημα 1991*
- **Ο Ιταλός, ο Ολλανδός και η Μακεδονία του Κρατερού**
(διασκευάστηκε και σε θεατρικό) *Πεζογράφημα 1992*
- **Η ταβέρνα του Κρατερού**
Γ' βραβείο της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, 1993 *Θεατρικό 1994*
- **Οράματα**, (Μέρος Α) *Πεζογράφημα 1993*
- **Οι φίλοι μας απ' τη Δανία** *Μυθιστόρημα 1994*
- **Οράματα**, (Μέρος Β) *Πεζογράφημα 2006*
- **Ο γιος του ΕΜΜ. ΠΑΠΑ στο Μανιάκι** *Μυθιστόρημα 2009*
- **Οι «Άτιμοι» ηγήτορες των Λαών** *Άρθρα/Κείμενα 2011*
- **Το ρόπαλο του Κάιν** *Πεζογράφημα 2011*
- **Ευλογημένοι και Καταραμένοι** *Μυθιστόρημα*
1ος τόμος 2012
2ος τόμος 2013
3ος τόμος 2015
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού** *Πραγματεία 2015*
- **Το Πελαταικό Κράτος** *Δοκίμιο 2016*
- **Ευρώπη: Οι άρπαγες και οι βιαστές των αξιών της** *Δοκίμιο 2017*
- **α) Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (1^{ος} Τόμος)** *Άρθρα 2018*

- β) Η Ευρώπη και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (2^{ος} Τόμος)**
- **Η Προφητεία** *Άρθρα 2018*
 - **Η Δεύτερη Προφητεία** *Πραγματεία/Άρθρα 2019*
 - **Η Δεύτερη Προφητεία** *Πραγματεία/Άρθρα 2020*
 - **Fallmerayer Jakob-Philipp** *Πραγματεία/Άρθρα 2020*
 - **Η Τρίτη Προφητεία** *Πραγματεία/Άρθρα 2021*
 - **Η Τριλογία των Αυτοεκπληρούμενων Προφητειών** *Άρθρα, 2021*
 - **Ο Ιανός της Παγκοσμιοποίησης (Β' Έκδοση Αύγ. 2022)** *Επιλεγμένα Άρθρα Μάης 2022*

Επανεκδόθηκαν

- **Η Ταβέρνα του Κρατερού** *Θεατρικό 2013*
(Γ' Βραβείο της Ε.Ε.Θ.Σ. 1993 – Α' Έκδοση 1994)
- **ΠΕΡΣΕΑΣ, ο βασιλιάς των Μακεδόνων** *Μυθιστόρημα 2014*
(Βραβείο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» 1990). Α' Έκδοση 1991 με τίτλο «το Συνέδριο», **Β' Έκδοση 2013 με τον νέο τίτλο**, Γ' Έκδοση 2015 από τον εκδοτικό οργανισμό «Μαλλιάρης - Παιδεία», με μικρή τροποποίηση του τίτλου της Β' Έκδοσης. **Έγινε επανέκδοση το 2014, σε CD, της Β' Έκδοσης του 2013.**
- **Στις Μέρες της Χαιρώνειας** *Θεατρικό 2014*
(Α' Έκδοση 1989)
- **Η Ματωμένη Ολυμπιάδα** *Μυθιστόρημα 2014*
(Α' Έκδοση 1988)
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού** *Πραγματεία 2015*
(Α' Έκδοση Μάης 2015, Β' βελτιωμένη Έκδοση Ιούλιος 2015)
- **Οράματα (Μέρος Α')** *Πεζογράφημα 2016*
(Β' Έκδοση σε CD - Α' Έκδοση 1993)
- **Ευλογημένοι & Καταραμένοι** *Μυθιστόρημα 2016*
(3 τόμοι - Γ' Έκδοση σε CD)

- **Ο γιος του Εμμανουήλ Παπά στο Μανιάκι**
(Γ΄ Έκδοση σε CD)
- **Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο**
(Β΄ Έκδοση σε CD)
- **Άγης Δ΄, ο βασιλιάς της Σπάρτης**
(Βραβείο «Παρνασσού» 1984). Α΄ Έκδοση 1985
με τίτλο «Ο Τελευταίος Βασιλιάς».

Μυθιστόρημα 2016

Διήγημα 2016

Θεατρικό 2016